

INDFOLDEDE OG UDFOLDEDE KROPPE

- EN UNDERSØGELSE AF KROPSLIG
PERFORMANCE PÅ MODEBLOGGEN

Louise Yung Nielsen

PH.D.-AFHANDLING 2016

AALBORG UNIVERSITY
DENMARK

Ph.D. indleveret: Februar 2016

Hovedvejleder: Lektor NIELS ULRIK SØRENSEN

Bi-vejleder: Professor MSO BODIL MARIE STAVNING THOMSEN

Bedømmelsesudvalg: Professor MSO NOEMI KATZNELSON
Professor THOMAS JOHANSSON
Lektor CARSTEN STAGE

PhD-serie: Det Humanistiske Fakultet, Ålborg Universitet

ISSN: 2246-123X
ISBN: 978-87-7112-514-6

Udgivet af:
Aalborg Universitetsforlag
Skjernvej 4A, 2. sal
DK - 9220 Aalborg Ø
Tlf: +45 99407140
aauf@forlag.aau.dk
forlag.aau.dk

© Copyright: Louise Yung Nielsen

Trykt i Danmark Rosendahls, 2016

Normalsider: 290 sider (å 2.400 anslag inkl. mellemrum).

Foto: Rune Stokholm Abel

INDFOLDEDE OG UDFOLDEDE KROPPE

- EN UNDERSØGELSE AF KROPSLIG
PERFORMANCE PÅ MODEBLOGGEN

Louise Yung Nielsen

PH.D.-AFHANDLING 2016

INDHOLD

Takkeord	11
KAPITEL 1: KROP OG MEDIER I FOLDNING	13
Baggrund	13
Fortællinger om modeblogs	15
Hvorfor modebloggen?	16
- At undersøge en foldning	17
- Empiri og metode: Modeblogs og kropslige tilblivelser	19
- Materialet	19
- Metodiske overvejelser	19
- Situeret viden – afhandlingens epistemologi	20
Afhandlingens opbygning	21
KAPITEL 2: MODEBLOGGEN OG DENS DANSKE VIRKELIGHED	23
Rundt om bloggen	23
Den danske modeblog – et homogent rum	25
- Den dominerende diskurs	26
- ‘Andre’ modeblogs	27
- Forgreninger af modebloggen	31
- Kommercielle samarbejder	32
Organisering	33
KAPITEL 3: OM MODEBLOGS, KROPPE OG MEDIER	
– AFHANDLINGENS FORSKNINGSFELT	35
Forskningsfortællinger om modebloggen	35
- Opsamling og afhandlingens positionering	38
Forskningsfortællinger om medier, blog og krop	39
- Bloggen som et subjektivt udtryk	39
- Det private og det offentlige	40
- Krop og medier	42
- Kroppe og billeder	42
- Afrunding	44
Nye digitale arbejdsformer	45
Celebrity-kulturer	46
Afrunding	49

KAPITEL 4: PERFORMATIVITET OG KROP	51
Modebloggen som overskrider af grænser	51
Performativitet og krop – Butler	52
- Koblingen af barad og butler	54
Fra performativitet til posthumanistisk performativitet	57
- Agentiale snit	58
- Posthumanistisk performativitet – et opgør med repræsentationstænkningen	59
- Agential realisme og medier	61
Afrunding	61
KAPITEL 5: AT BLIVE TIL MED MEDIER	65
Det performative medie	67
- Credit crunch og det performative medie	69
- Bloggen som performativt medie	70
Tilblivelse gennem medier og modebloggens ophav	71
Opløsningen af det private og det offentlige	74
Modebloggen som kommerciel platform	75
- En digital arbejdsform	75
Kroppen på bloggen	77
- Teknokrop og cyborg	78
- Informationssystemer og kroppe	79
- Materielle virtualiteter – krop og tekst online	80
- Krop og billeder	82
Afrunding	85
KAPITEL 6: ANALYSERAMME	
- AT LÆSE (MED OG GENNEM) BLOGKROPPENS FOLDNINGER	87
Blogging som en foldning	88
Materialet	89
- Analytiske snit og afgrænsninger	90
- Afgrænsning i det digitale	91
- Afgrænsning i forhold til andre medier	91
- Afgrænsning af det nationale	92
- Afgrænsning i tid	93
Ethiske overvejelser	94
- At give sig til kende eller ej	95
- Skrøbelige pigers stemme	96
- Kontakt og møder	98
- Refleksioner ved en afvisning	99
Udvælgelse af blogs	101
- Kriterier for udvælgelse	103

- Analysens udsigelseskraft	105
- Analyse materialet	106
Læsestrategi	106
Blogkroppen foldet ind og foldet ud – analysens bevægelse	109
- Analysens opbygning	110
KAPITEL 7: INTRODUKTION AF DE UDVALGTE MODEBLOGS	113
Sofies Blog - ben i næsen og begge ben på jorden	113
Sidsel og Lasse - det jordnære kærestepar	117
Marie Jedig - luksuriøs blogger med fokus på det materielle	119
Gina Jaqueline – avanceret mode og performance	121
Fie Laursen – et problematisk teenage-liv med en reality-tvist	124
- Afrunding: bloggens fremdrift – udeladelser og puls	126
KAPITEL 8: AUTENTISKE OG TROVÆRDIGE KROPPE	129
Lasses krop gennem et før - og efterbillede	130
- Første eksempel: crossfit	130
- Det usynlige medie	133
- 2. eksempel: nyt hår	135
- Afrunding	138
Sofies krop: poseringer, tøjvalg og sammenhængende kroppe	138
- Poseringer på sofies blog	138
- Den ufleksible krop	143
- Sofies parodiske krop	144
- Sofies krop, bloggens puls	146
Delkonklusion: Sofie og Lasse – overvågede kroppe og autenticitet	147
- Sammenhæng i krop og rum	149
KAPITEL 9: DEN FORMBARE KROP	151
Krop, mode og billede i performance – Gina Jaqueline	151
- Den flydende og legende krop	151
- Krop, kulisse og billede	155
- Delkonklusion	157
Gina Jaquelines læber	158
- Kosmetiske indgreb - billeder og interface	159
- Italesættelsen af det indgrebet i læberne	161
- Naturlige læber	163
- Læberne 'sparker tilbage'	164
- Delkonklusion	164
Den urolige krop - en fortælling om krop og mad	166
- Den plastiske krop som en vanskelig krop	166

- Fra diagnose til modkultur	170
Dyrkelsen af billeder og kroppe	174
- Ekstreme billeder - tynde og synlige kroppe	175
- Forfærdeligt smukke tynde kroppe	179
- Billedernes rolle	181
- Billeder – og tekst	183
Foldet ind i læserne	183
Delkonklusion – blogkroppens fremkomst	186
KAPITEL 10: METODISK MELLEMSPILO- BLOGKROPPEN UDFOLDET	189
Foldninger	189
Interface og krop	191
Kroppen som interface – erfaringer fra Stelarc og Amanda Lepore	194
Gina Jaqueline – modeblogging, foldninger og interface	197
KAPITEL 11: DEN UDFOLDEDE BLOGKROP	
- CELEBRITY-BLOGKROPPEN	199
Hvorfor celebrity-kultur og modeblogs?	199
- En introduktion til celebrity-kultur	201
- Forbrug, køn og krop	201
- Overvågning af (kvinde)kroppen: the bump watch	205
Fie Laursen - den sårbare krop	208
- En celebrityblogger viser sig frem	208
- Endnu en læbe forstørres	209
- Bevægende billeder: læber og nåle	210
- Sponsorerede læber	213
- Endnu en fortælling fra en problematisk krop	214
- Spiseforstyrrelsen som et produkt af det sociale	216
- Billederne af fie	218
- At være syg og at blive rask	218
- At være stærk og nedbryde tabuer	220
Afrunding	222
KAPITEL 12: DEN PROFESSIONELLE CELEBRITY-BLOGGER	225
Det selvscenesatte paparazzi-skud	225
Den professionelle iscenesættelse af kroppen	229
Celebrity-kultur som forbrugerkultur	232
- Objekter for begær	232
- Bloggeren som en genstand for begær	235
Maries personlige fortælling	238
- Personlig fortælling i punktform	239

Mit arbejde er mig	243
- bloggingens balancegang: det private og det offentlige	246
- Afrunding	247
Sidsel og Lasse - undertøjsreklame	248
- Kroppene	250
- Afrunding	253
KAPITEL 13: KONKLUSION – BLOGKROPPENS TILBLIVELSE	255
Indfoldning og udfoldning	256
Foldning og blogkrop som teori og metode	257
Mange forskellige blogkroppe	259
Modstand mod indfoldningen	264
Modebloggen som platform for ikke-hegemoniske kroppe	265
En verden af og med medier	267
LITTERATUR	271
APPENDIKS OVERSIGT OVER DE ANALYSEREDE BLOGS	281
Sofies Blog	281
Gina Jaqueline	282
Sidsel og Lasse	283
Marie Jedig	284
Fie Laursen	284
DANSK RESUMÉ	287
ENGLISH SUMMARY	289

TAKKEORD

Først og fremmest vil jeg takke min hovedvejleder Niels Ulrik Sørensen. For klog og indsigtfuld vejledning og for ofte at sætte ord på mine fornemmelser, før jeg selv har været i stand til det og for at bakke mig op, selvom jeg ikke altid har taget den lige vej. Og ikke mindst tak for kollegialitet og for venskab (og fjol).

Tak til min bi-vejleder Bodil Marie Stavning Thomsen for den motiverende opsang og for den vigtige, uundgåelige og uundværlige kritik. Og tak til Steen Ledet Christiansen for ligeledes vigtig kritik til mit præforsvar.

Tak til mine (nuværende og tidligere) kollegaer på Cefu. Det er har været et stort privilegium at sidde på Cefu og være en del af hverdagen med tirsdagsmøder og frokost. Det har været uvurderligt for en lang proces med en afhandling at have dejlige, sjove og fjollede kollegaer. En stor tak særligt til Mette Lykke for gennemlæsning, metodisk stringens, gode grin og kontormakkerskab i de første år af arbejdet med afhandlingen.

Tak til Bent Fausing for at altid inddrage mig og invitere mig til at tale til seminarer og konferencer samt for indlevende og empatiske observationer, når jeg har fortalt om mit projekt.

Tak til Susanne Nørgaard for kaffe, vedvarende samtale og tålmodige gennemlæsninger af alt fra noter til færdige kapitler, og tak til Michael Nebeling Petersen for utalige samtaler og for gode råd.

Tak til min gamle popmodernisme-kreds i Nordisk Sommeruniversitet for at vise mig, hvad akademiske fællesskaber også kan være. En særlig tak til Erik Steinskog for utallige tilbud om gennemlæsninger, for pasning af Billy og ikke mindst for venskab.

Tak til Lisa Blackman, der gjorde mit ophold på Goldsmiths muligt og introducerede mig til litteratur, der fik mit blik på projektet til at forandre sig afgørende.

Tak til Esben, Cæcilie, Morten, Astrid og Mathias, der beredvilligt stillede op til korrekturlæsning.

Tak til mine forældre, min søster og mine svigerforældre, der med glæde stillede op gang på gang til pasning.

Til slut skal der lyde et stort tak til Laust og Billy for at skabe de bedst tænkelige rammer om mit arbejde med afhandlingen.

København, januar 2016

KAPITEL 1

KROP OG MEDIER I FOLDNING

Hver gang et nyt medie slår igennem, åbner det for nye måder at erfare og gøre krop på. Denne afhandling vil undersøge de nye bearbejdningsmåder af kroppen, der sker i konteksten af nye medier. Dette vil ske gennem en undersøgelse af kropslig performance og tilblivelse på *modebloggen*. I den forbindelse introduceres begrebet *blogkroppen*¹, der står centralt i afhandlingen. Blogkroppen er lige så meget et begreb, som det er en ontologi, der betegner tilblivelsen af krop i samspil med bloggen; krop og medie *foldes* så at sige ind i hinanden, så kroppen bliver en del af mediet, og mediet bliver en del af kroppen. I det sociale medielandskab er modebloggen en relativt ny genre, som er slået igennem med overvældende kraft. Den repræsenterer en kombination af kropskultur, forbrugskultur og performancekultur og rammer noget i tiden, som vækker genklang hos mange. I denne afhandling vil modebloggen blive undersøgt som et fænomen, der skaber nye kropsligheder og nye måder at erfare og gøre kroppen på. Dertil vil afhandlingen adressere, hvad *krop* overhovedet er i dag. Hvad vil det vil sige at være i besiddelse af en krop, og hvad kropslig erfaring og tilblivelse er i en tid, efter de sociale mediers gennembrud og udbredelse.

Helt kort er denne afhandlings formål således: *At undersøge, hvordan kroppen bliver til og performes på modebloggen.*

BAGGRUND

Vi engagerer os i performative digitale rum som aldrig før. Facebook, Instagram, Twitter. Brugere af disse sociale platforme skriver sig selv frem, skriver relationer frem, vedligeholder dem og fowrandrer dem i digitale universer. Kroppen er til stede direkte og indirekte, og dens tilblivelse er betinget af det digitale medies beskaffenhed. Et aktuelt eksempel er *selfiet*², der som kulturelt fænomen dækker over en kultur, der dyrker spejlingen, spejlingen af kroppen og især spejlingen af ansigtet. Den indflydelsesrige medieteoriker Marshall McLuhans berømte ord om, at medier forlænger os, gælder stadig (McLuhan 1964). Omsat til nutidens digitale liv betyder det, at vi

1 Marie Løntoft introducerer begrebet 'blogkrop' i sin artikel "Talk dirty to me! Sexblogging som performativ intervention og medieret tilblivelse" (2014). Løntoft siger selv, at begrebet er blevet til i forlængelse af Rune Gades begreb "værkets korpus". Løntoft bruger selv begrebet i forlængelse af Judith Butlers og Rosi Braidottis kropsteorier, hvor Løntoft hævder at kroppen både opstår gennem performativitet, samt gennem relationer.

2 Ordet selfie blev under stor opmærksomhed udpeget som årets ord 2013 af den anerkendte (britisk-engelske) ordbog Oxford Dictionaries. Ordet selfie (som det også hedder på dansk) dækker over et fotografi, taget med en smartphone eller et kamera, af den, der holder smartphonen eller kameraet. Ofte deles selfiet på sociale medie-platforme.

forlænges ind i *digitale rum* (boyd 2006), og disse forlængelser, siger McLuhan yderligere, fascineres vi af (McLuhan 1964: 41)

Det personlige har således også fået en langt mere fremtrædende rolle i det offentlige rum. Man kan endda tale om, at vores traditionelle forestillinger om det private og det offentlige er i opløsning (boyd & Marwick 2011), og at vi derfor oplever nogle helt nye produktioner af subjektivitet. Produktionen af det personlige og den personlige autenticitet (se fx Marwick & boyd 2011) er et omdrejningspunkt i måden, hvorpå vi indgår i nye samværsformer på sociale medier. Billederne i Instagram-feedet, opdateringerne på Facebook er alle del af produktionen af subjektivitet, hvor en succesfuld personlig branding er tæt forbundet til konstruktionen af autenticitet. De sociale mediers indtog har forandret måden hvorpå, vi tænker om os selv, måden, vi bærer os selv, og måden vi tænker hinanden, situationer og relationer. Vores krop er en del af denne ligning, og det er netop det, denne afhandling vil undersøge. Hvad vil det egentlig sige at have en krop i en digital tidsalder? Hvordan indgår kroppen i de digitale rum? Hvordan bliver den til? Således er modebloggen og andre sociale medier ikke kun medieplatforme for konstruktion af subjekter, relationer og positionering, men de er også en bearbejdning af, hvad krop overhovedet er i dag.

Ud af disse nye sociale konfigurationer, er der endvidere opstået et nyt felt, en ny økonomi, om man vil, der ligeledes tager sit afsæt i denne produktion af subjektivitet. Heri kan (unge) digitale entreprenører generere en omsætning på den adfærd, vi allerede kender fra de eksisterende digitale platforme, hvor subjekter blogges, facebookes, tweets, instagrammes frem. Denne nye økonomi omfatter primært bloggere og youtube-stjerner, der hver især omfatter en hel underskov af genrer, som fx modebloggere, madbloggere og boligbloggere. På dette nye felt træder modebloggen frem som en særlig succesfuld platform, der har slået bredt igennem. Fx afholdt Dansk Erhverv i samarbejde med et par af Danmarks største mediebyureauer, *Bloggers Delight* og *Buzzanova*³, den 23. oktober 2015 et stort anlagt event i Børsens gamle børssal. Formålet med eventet var at lancere resultaterne af et studie af blogs og deres 'reach' i en marketingsammenhæng. Efter flere år, hvor blogs er slået igennem i det brede mediebillede, er der stadig kun få virksomheder, der anvender blogs som en markedsføringskanal. Dette events skala og afsenderne afslørede imidlertid, at blogs er blevet *big business* og et kulturelt fænomen, der skaber stadig nye skæringer og forskydninger på subjekternes marked. Dertil er det et billede af de nye mediers gennemslagskraft og omfang – og dermed en præmis for den kropslige erfaring og tilblivelse, der vil blive berørt i denne afhandling.

³ Bloggers Delight og Buzzanova er to virksomheder, der lever af annoncering på blogs. De fungerer i praksis en slags managers for bloggere i deres respektive netværk og håndterer i forskellige grad kontakt til potentielle samarbejdspartnere og annoncører. Dertil forsyner de to virksomheder også bloggere med serverplads og tekniske løsninger til hosting af bloggen.

FORTÆLLINGER OM MODEBLOGS

I de danske aviser og dagblade tager fortællingerne om modeblogs og modebloggerne fart i årene 2009-2010 og ligger i forlængelse af den dominerende fortælling om de sociale medier med overskrifter som: ”De nye, virtuelle veninder” (Jyllands-Posten, 15. november 2009) og ”Den digitale veninde” (Berlingske, 16. juni 2009). Disse artikler præsenterer modebloggerne som forbilleder, unge forbrugere (piger) kan spejle sig i. Bloggerne fortælles frem som positive feminine identifikationsmuligheder. Senere tager en anden slags artikler over under overskrifter som ”Danske modebloggere har fået større magt” (Politiken, 6. August 2011), ”Modebloggerne sidder på første række” (Information, 15. januar 2010) og ”Modebloggere er rykket på første række” (Berlingske, 7. august 2010). Disse artikler beretter om modebloggerne som en ny magtfaktor i modebranchen, som modehusene bliver nødt til at tage alvorligt. Bloggerne har fx indtaget *frontrow* til modeshows under den Københavnske modeuge.

I de seneste år har de danske medier fortsat med at fokusere på modebloggens potentiale som forretning, og vi har derfor været vidne til overskrifter som fx: ”Magtfulde modebloggere bliver modeskabere” (Berlingske, 24. marts 2011), ”Modeblogs er en guldgrube for unge – og firmaer” (Politiken, 25. august 2012), ”Sådan fungerer forretningen bag modeblogs” (Journalisten, 15. april 2014) og ”Blogger: Derfor betaler jeg 30.000 kr. for én taske” (Berlingske, 8. juni 2015). Disse artikler beretter om de forretningsmæssige potentialer ved modebloggen. Modebloggerne bliver i disse artikler præsenteret i en entreprenant vinkling og portrætteret som forretningsmagere og en slags ekspertforbrugere. Kun Information har lagt et anderledes blik på modebloggen ved at interviewe modebloggeren Henrik Silvius, som er ramt af muskelsvind og sidder i kørestol og må siges at tilbyde en ny kropsliggørelse af modebloggeren i artiklen ”Til catwalk på fire hjul” (Information, 10 februar 2012).

Disse forskellige journalistiske vinklinger af modebloggen afspejler dens udvikling fra en genre, der gav ”almindelige” piger en platform til at tale om deres hverdag og deres forbrug til en decideret platform for entreprenørskab. Flere af de modeblogs, jeg inddrager i afhandlingen, har selv gennemgået denne udvikling parallelt med genrens udvikling og er vokset til deciderede forretningsforetagender gennem de år, afhandlingen er blevet til i. Således repræsenterer disse ovenstående mediefortællinger en antagelse af, at modebloggen og det digitale medie *gør noget* ved mennesket og har evnen til at forandre. Bloggen griber ind i de enkelte bloggeres hverdag på mange forskellige måder. Nogle finder lige pludselig sig selv i en position, hvor de kan leve af deres blog og får adgang til nogle sociale og økonomiske rum, der før var utilgængelige.

HVORFOR MODEBLOGGEN?

“In the context of communication, a medium is the channel through which people can communicate or extend their expressions to others. Examples of mediums include paper, radio, and television. In McLuhan’s terms(1964) a medium is an “extension of man” that allows people to express themselves. Blogs are precisely this; they allow people to extend themselves into a networked digital environment that is often thought to be disembodied. The blog becomes both the digital body as well as the medium through which bloggers express themselves.” (boyd 2006)

Netop dette citat er meget centralt for min tilgang til modebloggen og det digitale medie generelt, fordi den banebrydende sociale medie-forsker danah boyd (via McLuhan) i sin rekontekstualisering af bloggen tænker den som en forlængelse af *kroppen*, altså helt konkret som et værktøj eller en protese, som kan bane vejen for en indgriben i en ny type socialt rum. Bloggen giver altså i boyds optik bloggeren mulighed for at forlænge sin eksistens ind i et digitalt rum, hvor kroppe, kropsligheder og materialiteter bliver til på nye måder. Således går fortællingen også om modebloggen, som et *værktøj*, der giver os større kropsligt råderum, og som et medie, der påvirker os i en bestemt retning og fx gør os bedre til at gøre forretning. Denne afhandling vil udforske disse forlængelser med et særligt fokus rettet mod kropslig forlængelse, kropslige muligheder og en skabelse af nye kropsligheder. Kombinationen af mode, forbrug og medie giver nemlig nogle mulighed for nye måder at gøre krop på og skaber også samtidig nye forudsætninger for dette. Det vil sige, at vi ikke blot forlænges, men kroppen foldes ind i mediet, og en langt mere intim relation mellem krop og medie opstår.

Modebloggen er en del af en række forskellige blog-genrer, man overordnet kan betegne som ’livsstilsblogs’. Når man ser nærmere på, hvad ordet egentlig dækker over, kan man konkludere, at fælles for alle undergenrerne er *kroppen*. Mode-, mad-, motions-, beauty- og mere indirekte også boligblogs er alle koblet til kroppen gennem en interesse for socio-kulturelle praksisser, der former kroppen på forskellig vis. Andre typer af blogs, som fx politiske blogs og litteraturblogs, er ikke at finde i de kommercielle blognetværk. Dem er der ikke omsætning i⁴, og de er derfor fraværende⁵. De blogs, der har et stort omsætningspotentiale, er de blogs, der har fokus på livsstil og alt, hvad der hører derunder. Disse blogs’ såkaldte indtjeningspotentiale, dvs. deres evne til at tiltrække annoncører inden for deres respektive felter, er en direkte afspejling af nogle

4 At der ikke er ”omsætningspotentiale” i nicheblogs, som politiske blogs og litteraturblogs er ikke så overraskende, særligt ikke på et så relativt lille marked som det dansksprogede.

5 Ifølge administrerende direktør for Bloggers Delight, Henrik Akselbo (interview udført oktober 2015).

forbrugermønstre, der fremhæver livsstil som et domæne, koblet til forbrug. Kroppen står helt centralt på denne markedsplads og fremhæver den ekstremt tætte kobling af vores praksisser omkring kroppen og forbrug. Vi forbruger os til kropslig tilblivelse – og forbruger os til den ”rigtige” kropslige tilblivelse. Når det er netop modebloggen, der er genstand for denne afhandling, skyldes det ikke mindst, det er langt den mest populære af genrerne. Det er den genre, der skaber de største og mest kendte bloggere, og sammenlignet med de andre blog-genrer er beklædning og mode et emne, der berører de fleste. Alle skal have tøj på kroppen, mens ikke alle kan mønstre en interesse for ’beauty’, ’motion’ eller ’bolig’. Dog er mad også et emne, der potentielt kan optage alle; men jeg var interesseret i at følge genstanden for bloggen, moden, i et visuelt samspil med kroppen, idet det gav mig mulighed for at udforske en mere eksplicit artikuleret formgivningsproces.

I forlængelse af disse refleksioner om modebloggens væsen, så imødekommer denne genre yderligere mit ønske om at udforske vores stadig mere intime relation til teknologien. Det gælder både den slags (krops)teknologier modebloggen omhandler, men lige så meget den slags (medie)teknologier selve modebloggen er gjort af. Modebloggen repræsenterer således en intensivering og kondensering af en social digital kultur, der ofte beskrives som en ’like-kultur’. Den digitale kultur, som man kan iagttage udspille sig på diverse sociale medieplatforme, kan man sige, indebærer nogle nye arbejdsformer, men ikke ’arbejde’ i konventionel forstand, hvor der er en lønmodtager og en arbejdsgiver involveret. Men fordi kapitalistiske markedslogikker præger brugernes adfærd på sociale medier, kan man tale om en slags selvbranding (Coté & Pybus 2007; 2011; Senft 2008; 2012). Brugerne skoles således i at konstruere en attraktiv digital identitet. De lærer at promovere sig selv og netværke. Således kan man tale om, at de subjektiveringer, de sociale medier understøtter, er drevet af en markedslogik, der tilsvarende er en afspejling af markedets dyrkelse af de subjektive udtryk. Modebloggens tiltagende kommerialisering skal således ses i lyset af disse mekanismer, ligesom selve modebloggen skal forstås i kontekst af denne like-kultur. Således kan en analyse af modebloggen være med til at belyse mekanismerne på de sociale medier mere overordnet.

AT UNDERSØGE EN FOLDNING

Disse indgange til modebloggen som forbrugsmedie, som kropsmedie eller som socialt medie, peger alle tilbage på mine indledende bemærkninger og afhandlingens overordnede formål. I afhandlingen ønsker jeg, som sagt, at undersøge, hvordan kroppe bliver til og performs på modebloggen, og min overordnede tilgang er, at kroppe og medier ikke skal forstås som adskilte enheder, men snarere, at kroppe, medier og andre teknologier *foldes* ind i hinanden gennem en performativ proces. Heraf kommer også afhandlingens titel: ”Indfoldningen og Udfoldningen af Blogkroppen”, som dækker over den bevægelse, hvormed krop og medie fusioneres. Jeg er inspireret af den franske filosof Gilles Deleuzes begreb om foldning, som i Deleuzes filosofi dækker over en

”verdens tilblivelse” (Deleuze 1991; Munster 2006). Begrebet vil kunne begribe ikke-lineære, ikke-kausale tilblivelser og sammenfiltringer af bl.a. medier og kroppe. At hævde, at modebloggen kan forstås som forbrugsmedie, som kropsmedie eller som socialt medie, er en anden måde at sige, at modebloggen muliggør forskellige foldninger af kroppe og medier, som gør en slags (kropslig) tilblivelse mulig. Ud af denne foldning opstår det, jeg, som sagt, har valgt at kalde *blogkroppen*; et produkt af kroppens indfoldning i mediet, i tøj, i forbrug osv.

Denne afhandling skriver sig ind i et forskningsmæssigt spor, der beskæftiger sig med medier og kroppe. I mit arbejde har jeg været inspireret af en række feministiske og nymaterialistiske tænkninger om krop, materialitet og performativitet som det er kommet til udtryk hos Judith Butler (1990; 1993), Donna Haraway (1991; 1991b) og Karen Barad (1998; 2003; 2007; 2012). Desuden har jeg været inspireret af de kritiske medieteoritikere, Sara Kember og Joanna Zylińska (2012), der udfordrer traditionelle måder at forstå medier på, og diagnosticerer det moderne liv, som det ser ud efter fremkomsten af nye medier. Dertil kommer en række studier af såkaldte nye medier, som kan grupperes under betegnelsen *feminist media studies*, herunder Jenny Sundéns studie af *Material Virtualities* (2003), Rebecca Colemans studie af piger, kroppe, billeder og tilblivelse (2009) og Debra Ferredays studier af pro-ana-fællesskaber online (2003; 2008; 2011), hvori Ferreday åbner for muligheden for at tænke spiseforstyrrelse som noget andet end en sygdom. Ydermere er jeg inspireret af en lang række studier, der beskæftiger sig med temaer, der er relevante for afhandlingen, fx danah boyds studier af unge og sociale medier, hvor boyd analyserer sig frem til nye adfærdsmønstre og forståelser blandt unge i deres liv *med* og *på* medier. Dertil en række studier i celebrity-kultur (Genz 2014; Meyers 2011; Senft 2008; 2012) og immaterielt og affektivt arbejde (Lazzarato 1997; Hardt 1999; Coté & Pybus 2007; 2011; Ferreday 2014), der ligeledes har udgjort en inspirationskilde for afhandlingens udformning.

Denne afhandling er således situeret i en række forskningsmæssige diskurser om, hvad krop og medier er for størrelser, og med udgangspunkt i disse, vil afhandlingen skabe nye koblinger mellem kroppe og medier. Afhandlingens primære bidrag til den forskningsmæssige kanon ligger inden for dette domæne mellem medie og krop. Det bliver nemlig gennem *foldningen* af krop og medie, at *blogkroppen* opstår, og det er dette begreb, *blogkroppen*, denne intense sammensmeltning af krop og medie, som den finder sted på modebloggen, som afhandlingen udforsker og bidrager med. For det første udfylder denne afhandling et hul i den eksisterende forskning, ved overhovedet at beskæftige sig med modebloggen, idet den eksisterende forskning i modebloggen er meget begrænset. Dernæst etablerer denne afhandling nogle koblinger mellem en række domæner, som hidtil ikke har været forbundet i en dansk forskningskontekst. Fx celebrity-kultur, sociale medier, entreprenør-kultur, piger, kroppe.

EMPIRI OG METODE: MODEBLOGS OG KROPSLIGE TILBLIVELSER

MATERIALET

Min empiri består af fem modeblogs: *Sofies Blog*, *Sidsel og Lasse*, *Gina Jaqueline*, *Fie Laursen* og *Marie Jedig*. De har alle været aktive i hele, eller langt det meste, af perioden 2011-2015. Fire af de fem blogs drives udelukkende af piger, mens den sidste blog drives af et (hetero)kærestepar. Alle de fem blogs er dertil populære modeblogs, der enten markerer sig ved at bruge bloggen som platform for arbejde⁶, har vundet bloggerpriser eller på anden vis markeret sig som en kendt blogger i blogosfæren. Materialet kan yderligere karakteriseres ved en mangfoldighed af tekstlige udtryk. Modebloggen består således af både tekst, billeder, grafik, skrifttyper, layout, nogle gange video og nogle gange bannerreklamer.

METODISKE OVERVEJELSER

Denne afhandling skriver sig ind i en humanistisk fagtradition, hvor tekster i bredest mulige forstand udgør genstandsfeltet. Afhandlingen er inspireret bredt fra flere forskellige discipliner som medievidenskab, visuel kultur og cultural studies. Min egen faglige baggrund fra Danskstudiet på Københavns Universitet lægger i høj grad fundamentet for måden, denne afhandling analyserer og går til materialet på. Her er jeg gennem danskfagets tre hoveddiscipliner blevet skolet i afkodningen af tekster og i at identificere teksters interne logikker. De tre hoveddiscipliner er litteraturanalyse (eller tekstanalyse), medieanalyse samt sproganalyse, og disse skal ikke nødvendigvis forstås som adskilte discipliner, men snarere som discipliner, der ligger i forlængelse af hinanden. I visse varianter kan alle hjælpe med at løse mit behov for at afdække kropslige performances. Når det er sagt, så er det helt oplagt, at medieanalyse-dimensionen har domineret, men som oftest har de medieanalytiske metoder deres oprindelse i de litterære teorier.

Men den metodiske tilgang til analysen af modebloggen afspejler min primære faglighed som tekstanalytiker og det vil sige, at min tilgang til modebloggen er gået via det digitale, gennem selve bloggen som tekst. Jeg har derfor ikke haft det som en prioritet at interviewe modebloggerne, fordi denne afhandlings interesse i modebloggens betydningsdannelse holder sig til det digitale domæne, selvom dette på flere måder strider imod afhandlingens teoretiske standpunkt; men dette snit skal da også udelukkende forstås som et analytisk snit. Således har jeg ikke i traditionel forstand anvendt observationer af 'levet liv', men har bekendt mig til en generel tekstlæsningsmetode, der undersøger, hvordan kulturel betydning opstår og dannes. Denne afhandling søger

⁶ Bloggere kan kun generere en indkomst gennem deres blogs, hvis bloggen har mange læsere.

således at sige noget om modebloggenes samtid, og hvordan kroppen bliver til i denne mediegenre. Med 'tekster' mener jeg tekster i bredest mulige forstand; jeg arbejder med et bredt og inkluderende kropsbegreb og lige så med et bredt og inkluderende tekstbegreb. Disse inkluderende begreber tillader mig at tale om en 'foldning' af krop og tekst.

I arbejdet med afhandlingen har jeg talt med fire af bloggerne, (Sofie, Lasse, Gina Jaqueline og Marie), samt den administrerende direktør for Bloggers Delight, Henrik Akselbo (interview gennemført oktober 2015), der har specialiseret sig i blogs. Det sidstnævnte interview brugte jeg til at erhverve mig baggrundsviden på et felt, hvis grundmekanismer stadig er underbelyste. De tre samtaler jeg gennemførte med bloggerne tog form som et forskningsinterview, men det primære formål med mødet var at informere om mit projekt, om min analyse og deres blogs rolle heri. Disse samtaler er således ikke blevet tildelt status som empiri i afhandlingen. Afhandlingen har således ikke fokus på kvantitativ data eller på optællinger af nogen art, men den analyserer fem unikke modeblogs som kvalitativ empiri.

SITUERET VIDEN – AFHANDLINGENS EPISTEMOLOGI

"Gudetricket" (Haraway 1991b) kalder den feministiske teoretiker, Donna Haraway, den positivistiske videnskabs vidensproduktion. Gudetricketets fundament er fantasien om den objektive og neutrale forsker, der kan positionere sig uden for sit analyseobjekt og se og analysere det med et objektivt og neutralt blik. Dette er en utopi, et trick, siger Haraway. For forskere er altid materielt-diskursivt konstitueret. Forskere har en krop og denne krop vil altid indgå i en materiel-diskursiv kontekst. Haraway skriver:

"I would like to insist on the embodied nature of all vision, and so reclaim the sensory system that has been used to signify a leap out of the marked body and into conquering gaze from nowhere"
(Haraway 1991b: 188)

Vi er bærere af et blik, og i stedet at forkaste synet sammen med positivismen, så ønsker Haraway at generobre synet (Lykke 2008: 18). Et syn, siger hun i dette citat, vil altid være forbundet med den krop, der bærer det. Der findes således ikke noget 'uden for', hvorfra et forskersubjekt kan positionere sig og iagttage verden. Vi er *af og med* verden. Det betyder også, at 'objektivitet' bliver en ustabil størrelse, der altid vil være betinget af synet og den udtaleposition, den, der analyserer, indtager. Denne afhandling er således situeret i en feministisk forståelse af, hvordan viden produceres. Det indebærer, at når jeg indgår i en vidensproduktion om modeblogs og kroppe, så er det umuligt for mig at indtage en position uden for det analyserede, jeg bliver til en del af materialet, mit blik performer materialet på bestemte måder. Den viden, jeg producerer, vil således ikke være 'objektiv', men den vil være situeret. Situeret i mit blik og min krop. Denne

vidensproduktion, som jeg her argumenterer for, har selvfølgelig en betydning for afhandlingen. Det vil jeg kort uddybe her: For det første betyder det, at jeg ikke forsøger at skabe endegyldige konklusioner og sandheder om modeblogs og kroppe. Men når jeg alligevel anvender ord som 'konkludere', 'afdække', 'afkode', 'belyse' osv., så skal det forstås i kontekst af den partielle virkelighed, som jeg skriver denne afhandling inden for. For det andet har jeg i udvælgelsen af de blogs, jeg har nærlæst, været påvirket af min egne præferencer for mode, personligheder og æstetik. Udvalget af blogs, og dermed også analyserne, er således blevet til i samspil hermed. For det tredje kommer, at min forkærlighed for det skæve, det, der stikker ud, er blevet tildelt en dobbeltstemme i afhandlingen; for på den ene side var jeg tiltrukket af nogle bestemte stemmer, der performede identitet og subjekt på bestemte måder, på den anden side var jeg måske lidt for overopmærksom på ikke at lade mine egne præferencer tage alt for meget over, og derfor fravalgte jeg nogle blogs med denne skævhed, som potentielt kunne have forandret afhandlingens udsigelseskraft. I sidste ende er analysen af den "skæve" og "anderledes" blog dog kommet til at være langt den mest signifikante af analyserne. Bare det, at lade sig blive 'fanget' af en bestemt blog, er en praksis med en bias, ville nogle forskningstraditioner hævde, mens jeg mener (på trods af tvivl i processen), at det kan være frugtbart for analysen.

Den viden, jeg producerer i denne afhandling, skal således forstås som et udsnit af en virkelighed, som en partiel virkelighed, som bliver til i samspil med mit partikulære blik. Den situerede vidensproduktion er interessant og frugtbar, fordi den ikke foregiver at være objektiv eller sand, men kun forsøger at være sand på egne præmisser i sin egen situerethed. Men siger afhandlingen så overhovedet noget om noget, kan man så spørge. Ja, det gør den selvfølgelig. Denne afhandling giver – på sine egne præmisser – et billede af, hvordan den danske modeblog ser ud. Den undersøger, hvordan kroppen performs og bliver til på fem danske modeblogs. Valget af de fem modeblogs foregiver ikke engang at være repræsentativt, hvilket også er et begreb, der forudsætter, at der er noget objektivt at kunne være repræsentativ i forhold til. Jeg har derimod udvalgt blogs, der kan forsyne mig med viden på bestemte områder.

AFHANDLINGENS OPBYGNING

Afhandlingen består af fem dele. Foruden denne indledning består afhandlingens første del af en introduktion til afhandlingens genstandsfelt (kapitel to) og en fremskrivning af det forskningsfelt, som jeg situerer afhandlingen i (kapitel tre). Afhandlingens anden del positioneres afhandlingen teoretisk. Denne del af afhandlingen består af to teoretiske kapitler, hvoraf det første har til hensigt at introducere erkendelserne om kroppen, som afhandlingen bygger på (kapitel fire). Hensigten med dette kapitel er at redegøre for afhandlingens forståelse af krop som performativ. Det gør jeg gennem Judith Butlers forståelse af krop (og køn) som performativt, og i forlængelse heraf

Karen Barads genlæsning af Butler, samt hendes tænkning om tilblivelse og samspillet mellem diskurs og materialitet. I det næste teoretiske kapitel vil denne teoretiske ramme blive udbygget med et medieteoretisk perspektiv, og jeg vil udvikle afhandlingens teoretiske apparat (kapitel fem).

Afhandlingens tredje del indledes med et kapitel, der afdækker dens metode og metodologi og rammesætter analysen (kapitel seks). Heri vil begrebet blogkrop blive skrevet frem på baggrund af det forrige afsnits teoretiske refleksioner, og jeg vil redegøre for min metodiske tilgang til indsamling af empiri og til analysens tilblivelse. Analysen vil indledes med en introduktion af de modeblogs, jeg har valgt (kapitel syv). Derefter vil den egentlige analyse fange an med en læsning af modebloggen som producent af kropslig autenticitet, og som en genre, der søger sammenhæng i krop og fortælling (kapitel otte). Dernæst kommer en analyse, der står meget centralt i afhandlingen. Denne analyse vil belyse, hvordan kroppen foldes ind i mediet, og hvordan den egentlige blogkrop fremkommer. Kroppen vil her blive udforsket. Analysen vil udfolde sig omkring en blog, *Gina Jaqueline*, som søger kroppens grænser gennem tilblivelse med mediet (kapitel ni). Denne indfoldning af kroppen i mediet står meget stærkt og vil udgøre et afsæt for afhandlingens fjerde del.

Den fjerde del vil blive indledt af et metodisk mellem spil (kapitel ti), der tager afsæt i den forrige analyse. Denne analyses resultater giver nemlig anledning til at definere et nyt metodisk udgangspunkt, hvor krop og medie ikke længere kan forstås som to adskilte størrelser. Det metodiske mellem spil vil redefinere afhandlingens anden analysedel, som følger herefter. Her undersøges det, hvordan andre kroppe foldes ind i mediet gennem forskydninger mod det kommercielle aspekt ved modebloggen og mod celebrity-kultur. I dette kapitel vil der blive inddraget yderligere to modeblogs (kapitel elleve og tolv). Den samlede analyses form er således også en afspejling af foldet, og folder så at sige først kroppen *ind* i mediet for derefter i anden del af analysen at folde den *ud* i forskellige nye udtryk. I afhandlingens femte del (kapitel tretten) afrundes hele afhandlingen og der samles op og konkluderes.

KAPITEL 2

MODEBLOGGEN OG DENS DANSKE VIRKELIGHED

Dette afsnit har til hensigt at introducere modebloggens sfære i en social, kulturel og økonomisk kontekst. Selvom det primære fokus i afhandlingen ligger på *kroppen* på modebloggen, så er viden om disse kontekster afgørende for at kunne forstå, hvordan denne krop bliver til. Modebloggen slog igennem i en dansk kontekst omkring 2008-2009 og er en af de relativt nye mediegenerer, der i løbet af de seneste 7-8 år er vokset med eksplosiv hastighed. En genre, hvis oprindelige signatur var en demokratisering af modeformidlingen, og siden har gennemgået en rivende udvikling mod øget professionalisering og kommercialisering. I takt med at læzerskaren vokser sig større, bliver blogs mere magtfulde og artikulerer et mere og mere kompliceret forhold til selve modeindustrien. I det følgende afsnit vil jeg give en karakteristik af det danske modeblogger-landskab. Jeg vil sætte fokus på organiseringen af bloggerne samt på, hvordan de danske modebloggere fordeler sig på æstetiske præferencer og andre identitetsmarkører. Først vil jeg imidlertid give en kort præsentation af bloggen som medie, og modebloggen som genre.

RUNDT OM BLOGGEN

Det er ikke mange år siden, at man kunne blive udsat for spørgsmålet, 'læser du blogs?' Det er imidlertid et spørgsmål, som det stort set ikke giver mening at stille mere. Bloggen har fået sit store gennembrud i mainstreammedielandskabet, og stort set alle de danske medier har adskillelige bloggere tilknyttet deres nyhedssites. Men blogs bliver ikke bare læst, de bliver også skrevet, og antallet af danske (såvel som udenlandske) blogs er steget med eksponentiel hast siden 2003 (Rettberg 2013: 11). Det er kompliceret at lave decideret optællinger af antallet af blogs, men Overskrift.dk, som står bag en imponerende indsamling af rss-feeds fra danske blogs, vurderede i 2006 antallet af blogs til at være 15.000. I 2010 ansloges antallet af aktive danske blogs til at være 75.000. I 2012 vurderede samme optælling antallet af danske blogs til 74.000 (Bøgh-Andersen 2006, 2010, 2012). Som Overskrift.dk selv bemærker, kan tallene ikke være nøjagtige, men giver os en fornemmelse af bloggens udbredelse og popularitet i de aktuelle år. Dog kan man stille spørgsmålstegn ved, hvad man skal bruge tallene til, fordi selve bloggen er et medie, som er vært for en så bred vifte af emner, subkulturer, politiske værdier osv. På den ene side giver det ikke mening at beskæftige sig med disse tal, hvis man hovedsageligt har en interesse i en bestemt

bloggenre. Men på den anden side er disse tal en vigtig del af fortællingen om bloggernes udvikling som kulturelt fænomen.

Bloggen hævdes at være stort set lige så gammel som selveste internettet. 'Blog' er oprindeligt en kort version af udtrykket 'weblog', som beskriver handlingen 'to log the web' ifølge Wikipedia (tilgået 16. april 2013). Internetpioneren Jon Barger hævdes at stå bag udtrykket i 1997 (Rettberg 2013: 8), mens termen 'blog' stammer fra Peter Merholz i 1999, en nu relativt ukendt blogger og usabilityekspert, som delte ordet weblog op i to ord; hermed *we blog* (Rettberg 2013: 11). Men hvad er en blog egentlig? Internetforskeren Jill Walker Rettbergs definition til *Routledge Encyclopedia of Narrative Theory* (2005) lyder:

“A weblog, or blog, is a frequently updated website consisting of dated entries arranged in reverse chronological order so the most recent post appears first (see temporal ordering). Typically, weblogs are published by individuals and their style is personal and informal. Weblogs first appeared in the mid-1990s, becoming popular as simple and free publishing tools became available towards the turn of the century. Since anybody with a net connection can publish their own weblog, there is great variety in the quality, content, and ambition of weblogs, and a weblog may have anywhere from a handful to tens of thousands of daily readers.” (Rettberg 2005)

Her, mere end ti år efter, holder Rettbergs definition stadig. Lad os se på det grundlæggende. En blog er en jævnlige opdateret hjemmeside, der består af daterede indlæg organiseret i omvendt kronologisk orden. Denne beskrivelse dækkede den funktionelle side af den type software, der giver bloggere mulighed for at blogge, og denne type software har stadig grundlæggende de samme egenskaber. Den har ikke forandret sig særlig meget på trods af de relativt mange år. Det eneste, der springer i øjnene ved Rettbergs definition, er, at hun sætter et øvre loft på titusinder af læsere. Det er et alt for lavt loft. Her, ti år efter, har store engelsksprogede modebloggere fx adskillige hundredetusinde læsere.

Oftest forstås bloggen som en genre og sammenlignes med en dagbog, men danah boyd foreslår, at man begrebsligger bloggen som et *medium* i stedet for en genre (boyd 2006). Argumentet er, at bloggen har flere ligheder med papir end med end dagbog. Det er således ikke indholds konventioner, der definerer blogs, men rammen – eller mediet. Blogs bliver ligesom papir brugt til alt lige fra indkøbslister til udgivelse af forskningsresultater, fra sladdermedier til rejsedokumentation. Således vil vi med denne tilgang til bloggen langt bedre kunne rumme, at bloggen bliver platform for en mangfoldighed af udtryk og konstant er i forandring. En andet forståelse af medier, som er vigtig

for afhandlingen, fremhæver medier som fænomener, der udstrækker sig i tid, og som derved konstruerer en fornemmelse af at være *live*. Bodil Marie Stavning Thomsen skriver i indledningen af sin artikel ”Signalitic, haptic and real-time material” (2012):

”Today it seems obvious that a major attraction of digital, global media is the transmission of “real-time” signals, where the singular message is of minor importance. The connectedness to other people and places through electronic devices and signals has become a common denominator very different from reading signs in books, newspapers, galleries, or approaching the sign as a visual representation.” (Thomsen 2012: 1)

Thomsen fremhæver her det processuelle ved de digitale medier, det at man lader sig mediere i en lind strøm af signaler. Medier *transmitterer*. Det er ord, der også kan bruges til at beskrive bloggens mekanismer, hvoraf den omvendte kronologi ofte fremhæves som et af bloggens væsentligste træk

DEN DANSKE MODEBLOG – ET HOMOGENT RUM

Modeblogs kan være meget forskellige, men er samtidig også overraskende ens. Alle modeblogs har et fokus på mode og beklædning, som kan omfatte stort set alle former for mode, lige fra highstreet over second hand til haute couture. Et andet konstituerende træk ved modebloggen er benyttelsen af blogindlæg i kategorien, ”dagens outfit”, hvor bloggeren viser et billede af sig selv iført dagens outfit. At bloggeren viser sig selv frem, er også et modebloggens af konstituerende træk, idet den subjektive mening, bloggerens egne præferencer er en væsentlig del af modebloggens appel. Jeg vil ikke beskrive flere genretæk ved modebloggen, men i det følgende afsnit vil jeg præsentere nogle af de eksisterende modebloggerpositioner i den danske modebloggerlandskab.

Jeg vil her forsøge at give en karakteristik af den offentlighed, som jeg har situeret min afhandling i, idet det er interessant, hvilke af de stemmer, der giver sig til kende, der anses som legitime, og hvilke, der ikke gør. Der findes mange forskellige måder at forvalte rollen som modeblogger på, og gennem min research synes jeg at kunne konstatere, at der er et mønster i den danske modebloggerpraksis.

DEN DOMINERENDE DISKURS

BILLEDER: FRA PASSIONS FOR FASHION OG TRINES WARDROBE

Den typiske danske modeblogger er en kvinde i tyverne, og i det hele taget er fordelingen på bloggernes køn meget ensidig, da ganske få mænd er modebloggere. Den danske modeblogosfære kan således også siges at være et feminiseret rum. Både et rum, hvor værdier og adfærd, som historisk er koblet til det feminine, dyrkes og praktiseres, men det er også et rum, hvor anerkendelse lader til at være den primære interaktionsform. Læserne roser bloggerne, og bloggerne roser læserne. Bloggens læsere bruger ofte modebloggeren som et (forbrugs- og mode)forbillede, spejler sig i bloggerne og bruger dem som forbrugsrådgivere. Hvilket mærke skal man købe, hvor finder man de jeans etc. Hvis der alligevel skulle opstå et konfliktforhold, bliver kommentarsporet stedet, hvor en konflikt kan udspille sig. Kommentarsporene er således en vigtig del af modebloggen (og bloggen generelt), hvor en væsentlig del af bloggernes tekstkorpus

produceres, og hvor læserne har mulighed for at komme i dialog med bloggeren.

I forhold til hvordan modeblogs ser ud i en global sammenhæng, er det danske bloggerfelt forholdsvis homogent. I britisk og amerikansk sammenhæng findes der store kommercielle modeblogs, dedikeret til mode for kvinder, der går med tørklæde (fx britiske www.hijabstyle.co.uk eller kuwaitisk-amerikanske www.hybridheadpiece.com), eller afrikansk-amerikansk identitet (fx amerikanske www.stylefluency.com og ligeledes amerikanske www.pocketsandbows.com). Ligeledes findes der globalt set langt flere mandlige modebloggere, bloggere med et handicap og andre minoriteter repræsenteret.

BILLEDER: SCREENSHOTS FRA (VENSTRE MOD HØJRE) THE HYBRID HEADPIECE OG STYLE FLUENCY

‘ANDRE’ MODEBLOGS

Der findes også danske mandlige modebloggere, men de er i undertal. Da jeg påbegyndte arbejdet med denne afhandling, var de mandlige modebloggere færre end få. Her ved afhandlingens afslutning er feltet af mandlige modebloggere blevet mere mangfoldigt. Således har nu flere mandlige modebloggere fundet vej til scenen i takt med

at modebloggen er blevet mere og mere kommercialiseret. Nogle af de første mandlige bloggere, jeg stødte på, var Henrik Silvius' *Where Fashion is FasHion is* og Nicklas Skovgaards *My Clothing Blog*. Begge bloggere har en forkærlighed for haute couture, og begge har lukket deres blogs og taget springet til den skabende del af modeverdenen. Henrik lancerede sin første kollektion til Copenhagen Fashion Week i efteråret 2014. Begge har fungeret som stylisten på fotoshoots, og Nicklas Skovgaard lancerede sin første kollektion i starten af 2015. Disse to mandlige modeblogger-pionerer, som jeg kort har skitseret her, repræsenterer begge en dominerende tendens hos de få mandlige modebloggere.

Den hverdagslige beklædning er traditionelt blevet opfattet som et feminint domæne (Pham 2011; Rocamora 2011). 'Forfængelighed' og 'pyntesyge' har en lang historie som kvindelige egenskaber i brugen af mode. På den anden side har vi de store modehuse, der op gennem det 20. århundrede langt overvejende har beskæftiget mandlige chefdesignere (fx de excentriske Karl Lagerfeld, Jean Paul Gaultier m.fl.). De iscenesættes og modtages som store *modeskabere*, næsten som en slags kunstnere. De tidlige mandlige bloggere synes i langt højere grad at læne sig op ad sidstnævnte. Der er en tendens til, at moden, for en stor del af de mandlige bloggere, bliver et fagfelt. De interesserer sig således også for kvindemode, som er mere prestigefyldt end herremode. Moden udfylder således ikke blot en brugsfunktion for de mandlige bloggere, men bliver et fagområde, som de kan reflektere over, kritisere, hyldre osv. Dertil kommer tendensen til, at mandlige modebloggere ofte orienterer sig i højere grad mod de store internationale modehuse og er opmærksomme på nye tendenser før mange andre modebloggere.

BILLEDE: SCREENSHOT FRA MY CLOTHING BLOG (NICKLAS)

Dog er den faglige (og ”maskuline”) interesse i mode ikke altdominerende hos de mandlige modebloggere, og således finder man mange ’dagens outfit’-billeder hos fx både Nicklas og Henrik. Siden jeg stødte på Henriks og Nicklas’ blogs er der kommet flere mandlige modebloggere til, og feltet af mandlige modebloggere er blevet langt mere varieret. Det virker umiddelbart som om, de mandlige bloggere indtræder i en anden rolle end de kvindelige, jf. førnævnte karakteristik af modebloggen som et medie, der dyrker og praktiserer «kvindelige» værdier og adfærd i brugen af mode. Med andre ord kan man sige, at de mandlige bloggere ikke i samme udstrækning har mulighed for at koble sig på dominerende forestillinger om maskulinitet, men snarere må gå i dialog med nyere forestillinger om det maskuline som fx metroseksualitet, hvor bl.a. forfængelighed er en egenskab, som kan rummes. Bloggeren Vincent Beier iklæder sig fx i damemode (men afviser i øvrigt at kønsidentificere sig på sin blog i et indlæg, som er blevet fjernet fra bloggen), og modellen Mikkel Radicke fra den nu lukkede *Fuck Sex We Just Want Clothes* identificerer sig som homoseksuel. Begge udfordrer således den traditionelle og dominerende maskulinitetsforståelse. Dertil kommer Henrik Silvius, der har muskelsvind og sidder i kørestol, har lukket sin blog for at hengive sig fuldt ud til sin egen designpraksis. Han beskriver ofte sig selv som ’skank’ eller ’bitch’. De mandlige modebloggere indtager således en position, som kan karakteriseres som marginaliseret i forskellig forstand.

BILLEDE: FRA WHERE FASHION IS FASHION IS

Der er imidlertid sidenhen opstået en anden type mandlig modeblog, hvor der dyrkes en slags heteroseksuel drengerøvs kultur. *Groomroom* er et godt eksempel på denne type blog. Her drives bloggen af en gruppe bloggere, og mode, gadget-anmeldelser og en forkærlighed for ”pæne, letpåkledte piger”⁷ smeltes sammen i en livsstilblog ”kun for mænd”. *Groomroom* har bl.a. et menupunkt, der hedder ’kvinder’, og bag dette gemmer der sig en blog i bloggen, der udelukkende er dedikeret til fremvisningen af letpåkledte, men smagfulde kvinder. Et andet eksempel på denne tendens er bloggen *Superbial*, der ligeledes drives af mere end én blogger, i dette tilfælde af en gruppe af seks bloggere (inklusive to fotografer). Mode, især sneakers, musikanmeldelser, gadgets og andre livsstilfænomener finder plads på *Superbial*.

8 cool tech sneakers

11/05/2015 by Groomroomster — [Leave a Comment](#)

Percy Nobleman giver dig flot skæg

22/07/2015 by Groomroomster — [Leave a Comment](#)

DIN BOMBERJAKKES OVERMAND

BILLEDE: FRA (ØVERST TIL NEDERST) GROOMROOM, GROOMROOM OG SUPERBIAL

7 Fra indlægget ”Pæne piger på video” 2. september 2014 groomroom.dk/paene-piger-paa-video

FORGRENINGER AF MODEBLOGGEN

Modebloggen kan altså være platform for mange forskellige stemmer og repræsentanter for forskellige kulturelle majoritets- eller minoritetsforestillinger. De kan variere på flere forskellige parametre – også mange andre end køn. Nogle bloggere er meget professionelle og afrapporterer kun fra privatlivet, hvis det er relevant i en modesammenhæng. De har en professionel blogpersona og arbejder måske selv i modebranchen, enten som stylisten, som modeller eller med PR og lader jobbet være en del af narrativet om bloggen og bloggeren. En af de første store danske modeblogs er *Anywho*, hvor tre kvindelige studerende står bag; to designteknologer, hvoraf den ene også arbejder som stylist og en psykologistuderende, som også er model. *Anywho* har udmærket sig ved en meget professionel tilgang til sine blogaktiviteter. Privatlivet er således stort set fraværende på *Anywho*. De tre studerende har tidligere samarbejdet med Berlingskes AOK og modebladet Cover, men har på det seneste arbejdet for egne tiltag. De har selv designet tøj for firmaet Kobra og solgt det via en netshop, tilknyttet bloggen. Også bloggen *Trines Wardrobe*, som i skrivende øjeblik er en af de danske modeblogs på *Bloglovin*⁸, der har flest followers, har integreret designpraksis og modeblogging. I sommeren 2010 lancerede *Trines Wardrobe* sit eget mærke Edies Eyes, som forhandles i butikker landet over samt i egen webshop. Andre blogs inviterer læseren ind i privatsfæren og deler kærestesorger, eksamensstres og hverdagslivets bekymringer med den. Det gælder fx både *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*, som jeg vil analysere yderligere i afhandlingens analysedel.

Stil er et andet parameter, modeblogs kan variere på. Her mener jeg hovedsageligt modepræferencer. Mange af de højtprofilerede modebloggere abonnerer på en bestemt type skandinavisk mode, som de selv betegner som enkel, minimalistisk eller enkel med kant. I forlængelse heraf kommer, at langt de fleste af modebloggerne har det, man kan kalde en middelklassehabitus. De er i gang med, hvis ikke lange, så mellemlange videregående uddannelser, er flittige, disciplinerede og velklædte. De viser ikke for meget hud, og hvis de gør, er det ”smagfuldt”. Dog er der for ganske nylig kommet en ny type af bloggere, som performer lavkultur, der på engelsk betegnes *white trash*, eller *chav*. Det danske sociale velfærdssystem adskiller sig på mange punkter fra både det amerikanske og det engelske, og de lavkulturelle identitetsmarkører træder ikke lige så kraftigt frem.

De danske modebloggere er som sagt en forholdsvis homogen gruppe, hvor langt størstedelen af bloggerne besidder det, man med et bourdieusk udtryk kan kalde en middelklassehabitus. De er ofte hvide kvinder i tyverne, der er i gang med en videregående uddannelse, ofte en universitetsuddannelse. Modebloggere giver indtryk af, at de

⁸ Bloglovin er en gratis feedreader-tjeneste, som har været de danske modebloggeres foretrukne feedreader længe. I stedet for at skulle besøge alle de blogs man følger hver eneste dag, kan bloglæsere oprette sig på bloglovin og abonnere på de pågældende blogs såkaldte «rss-feeds». Al aktivitet på de blogs, man abonnerer på, bliver så samlet og præsenteret på ens brugerprofil.

uproblematisk indtager en attråværdig position i det, man kunne kalde et mainstream kulturelt landskab. Med henvisning til deres demografi og æstetiske præferencer tegner der sig et klart billede af bloggerne som en slags livsstilforbilleder for deres læsere. Bloggingen finder også ofte sted fra en heteronormativ position, hvor (mandlige) kærestes, boligindretning og madlavning fylder sin del.

KOMMERCIELLE SAMARBEJDER

Modebloggen vokser til stadighed i skrivende stund med voldsom hast – både i bredden og i dybden. Der bliver for det første flere og flere modeblogs samtidig med, at de populære blogs udvider deres aktiviteter over mange digitale platforme og indgår i forskellige kommercielle og non-kommercielle samarbejder med virksomheder og organisationer, og nogle modebloggere bliver endda selvstændige forretningsdrivende. Modemagasiner og dameblade var nogle af de første til at tage bloggerne til sig. De har efter devisen “*if you can’t beat them join them*” hyret modebloggere som faste kolumneskribere i modemagasinet eller på magasinets hjemmeside. Ofte ses det også, at en modeblog knyttes til magasinets hjemmeside ved hjælp af en topbjælke eller lignende, så magasinet integrerer bloggen på sin hjemmeside, således at bloggeren stadig blogger i eget navn (eller blognavn), men også associeres med magasinet og omvendt. Modebloggere bliver også ofte anvendt som ‘personligheder’ der udspørges om præferencer, *must-haves* osv. i magasiner. Og som en sidebemærkning er det interessant at bevidne, hvordan modebloggerne i stigende grad tager turen fra det digitale medie til det analoge medie i en tid, hvor fortællingen om digitalisering dominerer.

I de seneste par år ses det jævnlige, at en modeblogger samarbejder med modehuse om produktionen af en kollektion, som vi tidligere har set fx H&M gøre det med Karl Lagerfeld eller Stella McCartney, men nu inddrages modebloggere i en lokal dansk kontekst som en slags markedsføringsvenlige personligheder, der har en direkte kanal til forbrugerne. Således har fx highstreet-mærket Envii allieret sig med bloggerne bag *Clamour4Glamour* og *Sofies Blog*, hvor bloggerne har designet seks kollektioner i eget navn for Envii. Dette samarbejde kan karakteriseres som omfattende, men mange mindre omfattende samarbejde er langt mere almindeligt. For eksempel bliver modebloggere ofte bedt om, at *costumize* sneakers og t-shirts. Dertil kommer den mest entreprenante variant: Modebloggeren Tikkie Oestrich, som driver bloggen *Adelie* og oprindeligt var med til at stifte bloggernetværket *Bisou*, som oprettede en webshop i bloggens navn. Webshoppen fører tøj og accessories i den lidt dyrere ende. Siden webshoppens fødsel har Tikkie Oestrich åbnet en fysisk butik på Nørrebro i København. Et andet eksempel på en entreprenant modeblogger er Trine Kjær bag *Trines Wardrobe*. Hun har lanceret sin egen serie af kropsplejeprodukter. Både Tikkie Oestrich og Trine Kjær beskriver sig selv som selvstændige (erhvervsdrivende).

ORGANISERING

Omkring 2010 begyndte en ny tendens i den danske modebloggerverden, som øgede professionaliseringen og kommercialiseringen. Bloggerne begyndte nemlig at organisere sig i bloggernetværk eller bloggerkollektiv. Fordelen for bloggerne er, at netværket står stærkere i forhandlinger med annoncører, og desuden kan de i fællesskab skabe tekniske løsninger. Evt. kan man have ansatte, som tager sig af begge dele. Netværket fungerer derudover som en slags blåstempling af de pågældende blogs. Blogs i det samme netværk linker desuden typisk til hinanden via en topbjælke, og ofte vil bloggere i samme netværk være tilbøjelige til at linke til hinanden i indlæg.

Bloggers Delight startede som et modeblognetværk i december 2010, hvor syv modeblogs slog sig sammen i et link- og annoncefællesskab. De deltagende blogs var forbundet af et ensrettet layout samt en topbjælke med links til de andre blogs i netværket. Sidenhen er *Bloggers Delight* vokset til et stort netværk med flere hundrede blogs, som spænder over både mode, bolig, mad, sundhed, forældreliv og andet. Dog har netværket hovedsageligt blogs inkluderet med et fokus på livsstilstemaer. I sommeren 2014 opkøbte *Bloggers Delight* sin største konkurrent *Looklab*, som er fortsat under eget domæne. *Looklab* er et andet etableret blognetværk i den danske modebloggerverden, der, som nævnt, blev opkøbt af *Bloggers Delight* i 2014. *Looklab* er et lidt mindre netværk af blogs, der blev etableret af fire modebloggere i 2010, og som støt har indlemmet flere medlemmer i kollektivet. Det startede som et primært modedefokuseret blognetværk, men det integrerede også er en beautyblog (som blogger om skønhedsprodukter osv.). En sundhedsblog fandt også vej. I skrivende stund består netværket af seks blogs, hvoraf ingen var med til at starte *Looklab*. *Looklab* indgik i sommeren 2012 et samarbejde med modebloggen *Anywho* om et kommercielt tiltag med navnet, Marche Marche. Konceptet minder om digitale kuponkoncepter som Downtown og Sweetdeal, hvor kunderne køber ugens *deal* eller service med en klækkelig rabat. I sommeren 2014 blev *Looklab* opkøbt af *Bloggers Delight*. Det sidste bloggernetværk, jeg vil nævne, er *Bisou*, som blev etableret i 2012 af en række danske modebloggere. *Bisou* havde en meget skarpere modeprofil end de to andre netværk. *Bisou* har således ikke et menupunkt, der hedder 'about', der beskriver netværket, men har derimod et menupunkt, de kalder 'manifest', der i stærke vendinger beskriver netværkets mission og strategi. Fælles for bloggerne, der er medlem af *Bisou*, er, at de alle har deres primære beskæftigelse i modebranchen såsom magasinredaktør, pr-medarbejder for et modehus eller lignende. Deres kommercielle samarbejder er af den art, og *Bisou* har således arbejdet med det danske mærke *Won Hundred*, *Diesel* og flere andre højtprofilerede mærker. Tiderne skifter imidlertid med høj hast i modebloggerlandskabet, som må betegnes som dynamisk og i evig forandring, og *Bisou* består aktuelt af to højt profilerede bloggere.

Fælles for *Looklab* og *Bisou* er, at de startede som små uafhængige netværk, der blev etableret for at gøre bloggerlivet lettere for bloggerne. Disse netværk havde alle en afart af internettets historik over sig. Det lugtede lidt af græsrodsbevægelse og selvorganisering i et ellers meget kommercialiseret univers. Men modeblogs er blevet *big*

business, og Bloggers Delight er blevet en økonomisk og indholdsmæssig mastodont i den danske blogsfære. De har opkøbt en konkurrent, og bloggerne har ikke længere ejerskabet over kollektivet. Nogle af de stærke bloggere, der startede Looklab er nu hostet af sitet *Stylista*, som er ejet af Forlaget Benjamin⁹, der også udgiver magasinerne *Woman* og *Costume*. *Stylista* rekrutterede veletablerede uafhængige bloggere samt bloggere fra blognetværk. Sitet er ”et socialt og kommercielt website”¹⁰, som både har en webshop og et socialt brugerdrevet netværk knyttet til sig. Man kan således se *Stylistas* eksistens som udtryk for en magasinverden i krise og en magasinverden, der forsøger at innovere sig ud af krisen gennem, bl.a. at trække på modebloggernes evne til at kommunikere til forbrugere og læsere. Sitet har i skrivende stund fem bloggere, som har knyttet deres blogs til *Stylista*, og som bliver betalt for at blogge for *Stylista*. Succesfulde bloggere får således jævnligt forretningstilbud fra forskellige fronter, og på trods af fortællingen om de selvorganiserede bloggere, er der pt. en tendens til, at større kommercielle spillere er bedre til sætte modebloggernes arbejde ind i en allerede eksisterende kommerciel struktur, hvorved bloggerne bedre kan koncentrere sig om bloggingen. *Stylista* huses fx af et forlag, og *Bloggers Delight* er en virksomhed, der er grundlagt af ikke-bloggere, men har specialiseret sig i at huse bloggerne både teknisk og forretningsmæssigt¹¹. Så fortællingen om modebloggerne som selvstændige kvindelige erhvervsdrivende blegner lidt i praksis, idet det viser sig, at bloggernes arbejde udbyttes af konventionelle entreprenører.

Hvis man zoomer lidt ud og ser på modebloggen som en platform for kommercielle aktiviteter træder det frem, hvordan modebloggen er en platform for især unge kvinder. Med andre ord skaber modebloggen mulighed for entreprenørskab via unge kvinders interesse for tøj og mode. Traditionelt er påklædning, mode, selfies og aktiviteter på sociale medier forbundet med mangel på substans, på selvoptagethed og forfængelighed. Modebloggen giver bloggerne mulighed for at skabe økonomisk profit af deres interesser. Dertil kommer, at modebloggerne på mange måder er ultimative symptom på et neoliberalt arbejdsmarked (Marwick 2013: 8). Modebloggerne er små enmandsvirksomheder, som gennem fremskrivningen af dem selv som subjekter for branding formår at generere profit. De arbejder for sig selv, de er afhængige af deres egen indsats og hårde arbejde, de er afhængige af egen evne til at generere netværk, at gøre sig salgbare og til at generere muligheder for samarbejder.

9 Dansk forlag, der primært udgiver (livsstils)magasiner

10 <http://stylista.dk/hvad-er-stylista-0> tilgået den 15. oktober 2014

11 <http://www.bureaubiz.dk/Nyheder/Artikler/2010/Uge-50/Bureau-ejer-vil-samle-de-store-bloggere> tilgået 15. oktober 2014

KAPITEL 3

OM MODEBLOGS, KROPPE OG MEDIER – AFHANDLINGENS FORSKNINGSFELT

Denne afhandling skriver sig ikke ind i et på forhånd defineret forskningsfelt, men skriver sig snarere ind i flere forskellige faglige områder og sammensætter i sidste instans sit eget forskningsfelt. I dette kapitel vil jeg redegøre for den forskning, jeg har orienteret mig mod i arbejdet med afhandlingen, med henblik på at formulere afhandlingens forskningsfelt. Først vil jeg redegøre for den relevante forskning i modeblogs, for derefter kort at redegøre for den relevante forskning i blogs generelt. Dernæst vil jeg afdække det forskningsmæssige felt, der beskæftiger sig med koblingen af krop og digitale medier, for til slut yderligere at indkredse afhandlingens forskningsmæssige felt gennem inkorporeringen af en række tematikker; det private og offentlige, celebrity-kultur og digitalt arbejde.

FORSKNINGSFORTÆLLINGER OM MODEBLOGGEN

Der er kun en relativt beskedne mængde af forskning i modeblogs, og den har i flere tilfælde fokus på konstruktion af identitet eller subjektivering. Flere af studierne fokuserer også på modebloggen som en mediegenre og undersøger, hvordan dette medie giver anledning til nye måder at konstruere identitet på.

Alice Marwick argumenterer for, at modeblogs er platforme for et opsigtsvækkende forbrug¹² (Marwick 2013), og gennem interviews med 30 modebloggere fra fire forskellige store eller større amerikanske byer udforsker hun konstruktionen af autenticitet på modebloggen med udgangspunkt i forståelsen af modebloggen som et kommercielt rum. Her konkluderes det, at mens alle modebloggerne er enige om, at autenticitet er en vigtig egenskab, så er der langt fra konsensus om, hvad begrebet indebærer. Dog er de fleste modebloggere i studiet enige om, at oprigtighed, sandfærdighed og sammenhæng er elementer, der kan knyttes til autenticitet. Af stor interesse for nærværende afhandling undersøger Marwick også, hvordan relationen mellem kommercielitet og autenticitet forhandles blandt modebloggerne, og i modsætning til, hvad man kunne forvente, så udelukker det ene ikke det andet. Autenticitet er ikke en grænslægningsstrategi mellem selvet og neoliberal kapitalisme. Tværtimod kan modebloggerne

¹² "Conspicuous consumption", kalder Marwick det.

tilsyneladende både hengive sig til kommercielle relationer og samarbejder og skabe autentiske selvfortællinger på modebloggen.

I sin artikel ”Digital Dressing Up” (2010) argumenterer Tara Chittenden for modebloggen som et socialt rum, hvori teenagepiger kan lege med og afprøve forskellige identitetsformer. Chittendens artikel distingerer mellem medierede og umedierede rum, hvor Chittenden hævder, at det ”medierede” skaber et andet slags rum, hvor teenagepiger med dårlige offline-relationer kan opbygge selvtillid. Studiet er teoretisk funderet i et bourdieusk perspektiv, hvorfor identitetsarbejdet italesættes som social og kulturel kapital. Chittenden interviewer ligesom Marwick modebloggerne, der primært kommer fra en nordamerikansk kontekst, men i stedet for at udføre interviews ansigt-til-ansigt foregår interviewene over email. Chittenden argumenterer for, at modebloggen tilbyder et ’multimodalt’ rum, som tilbyder unge et avanceret sæt værktøjer til at positionere sig i forhold til hinanden. Samtidig giver modebloggen også mulighed for at blive del af et fællesskab og opnå tilknytning til fællesskaber.

Minh-ha Pham går mere kritisk til værks i artiklen “Blog Ambition: Fashion, Feelings, and the Political Economy of the Digital Raced Body” (2011). Pham stiller sig kritisk over for ideen om modebloggen som en demokratisering af modebranchen, men argumenterer alligevel for, at modebloggen er en platform, hvorpå asiatisk-amerikanske (kvindelige) modebloggere har mulighed for at skabe fortællinger om asiatisk femininitet, der forstyrrer og destabiliserer de dominerende fortællinger. Dette studie antager således en feministisk og kritisk modus og påpeger da også, at modebloggen i forskningsmæssige sammenhænge er et underprioriteret fænomen, der ofte afskrives som substansløs eller useriøs. I Phams studie er modebloggen en platform, hvorfra sociale og kulturelle oprør med neoliberale logikker kan udspringe. Fx beretter Pham, hvordan flere asiatisk-amerikanske modebloggere enten iklæder sig i deres mødres tøj eller sætter det på display. Pham skriver om modebloggeren Zhangs indlæg:

“In the sentimental production of these outfit posts, Zhang’s affective mode does not idealize the past. Instead, her nostalgia critically reveals the gendered patterns of racial labor and labor recruitment that are typically invisible in (but nonetheless constitutive to) the fantasies fashion tells. Appropriating the standard fashion blogging practice of outfit posting, Zhang reembodies fashion and labor histories against the neoliberal will to disembodied color blindness.” (Pham 2011: 20)

Kroppene er også omfattet af Phams analyse, der belyser modebloggenes kroppe som politiske, og hun argumenterer for, at disse kroppe er et produkt af racialiserede diskurser og affekter. Pham interviewer ikke bloggerne, men læser selve modebloggene.

I artiklen “Personal Fashion Blogs: Screens and Mirrors in Digital Self-portraits” (2011) indtager Agnès Rocamora ligeledes en kritisk position, hvorfra hun ligesom Pham hævder, at modebloggen udgør en ambivalent platform, som afspejler kvinders rolle i samfundet mere generelt. Rocamora argumenterer for, at modebloggen repræsenterer et vigtigt rum for identitetskonstruktion, hvor både ”empowering” og ”disempowering” kræfter er på spil (Rocamora 2011: 407). Rocamora er dertil interesseret i selve skærmen, som hun læser som et spejl, hvori det feminines status som objekt både reproduceres og udfordres. Dette studie er nok det mest interessante for min afhandling, idet Rocamora inddrager selve det digitale i sin analyse og tematiserer blikke og skærme.

Rocamora står imidlertid også bag et andet studie i modeblogs, hvor modebloggen bliver udforsket som et modemedie, der differentierer sig fra de etablerede modemedier såsom modemagasinerne. I artiklen ”Hypertextuality and Remediation in the Fashion Media” (2012) undersøger Rocamora således modebloggen som et medie, der remedierer modemagasinerne og leger og genskaber fx modefotografiet. Modeblogs bliver forstået som hypertextuelle og rhizomatiske og medierer også derfor en decentraliseret modeformidling, der afviger fra modemagasinerne centraliserede og styrede formidling. Modeblogs konstrueres hos Rocamora som mere ”ærlige” og deres formidling af mode er mere umiddelbar og omhandler ”rigtige mennesker” (Rocamora 2012: 102), der anvender et afslappet og umiddelbart sprog. En vigtig pointe i dette studie er, at modemagasinerne selvfølgelig også remedierer modebloggene, der således cirkuleres ind i og rekontekstualiseres i disse.

I en dansk kontekst har Ida Engholm og Erik Hansen-Hansen (2014) gennemført et studie af modeblogs. Modebloggen bliver her forstået som en del af internettets sociale revolution fra 2005 og frem, og den situeres her primært i modebranchen. I studiet skitseres fire forskellige typer af modeblogs, der hver især repræsenterer en designstrategi i formidlingen af mode, og der argumenteres for, hvordan de fire typer af modeblogs remedierer andre genrer. De to mest relevante for denne afhandling er de typer af modeblogs, som i studiet kaldes *Fashionindustrias* og *Narcissus*. *Fashionindustrias* omfatter modebloggere, der allerede er etableret i modeindustrien, fx modeller, stylisten eller andre med adgang til modeverdenen. *Narcissus* dækker over de mere personlige modeblogs. Engholm og Hansen-Hansen konkluderer, at modebloggen er en dialektisk størrelse, der på samme tid både skaber ny og uafhængig modeformidling og reproducerer det eksisterende hierarki i de etablerede modemedier samt i modebranchen selv.

Udover ovenstående studier eksisterer en række studier, der anlægger enten en markedsførings- eller innovationsvinkel på modebloggen. Disse studier beskæftiger sig med modebloggen som et marketingværktøj, der anvender nyfortolkning af *word-of-mouth-marketing* (se fx Halvorsen et al. 2013; McQuarrie et al. 2012). Studierne skriver sig ind i et andet videnskabsparadigme, hvor målbarhed og evidens er vigtigt for vidensproduktionen. Derudover er fokus også et andet. Denne forskning er således hovedsageligt interesseret i, hvordan den personlige anbefaling i peer-to-peer-marketing er

blevet mere gennemslagskraftig end den konventionelle segmenterede markedsføring. Robert Everetts slidstærke *Diffusion of Innovation* (1962) hives frem i forbindelse med viral markedsføring, mens Chris Andersons *longtail*-model bidrager til forklaringen på Amazons succes. Disse forklaringsmodeller vender sig mod den merkantile dimension af det nye sociale medie-landskab, og interessen i socialiteten og subjektiveringsprocesserne er stadig ansporet af ønsket om at fremskrive nye forretningsmodeller. På trods af at jeg i afhandlingen også taler ind i professionaliseringen af modebloggen, så er min interesse ikke rettet mod markedsføringsstrategier til at gøre en pågældende blog eller produkt til en forretningsmæssig succes. Jeg vil derfor ikke inddrage denne type forskning yderligere her, da den både emnemæssigt, metodisk og videnskabsteoretisk er placeret langt fra denne afhandlings samme. Jeg vil nøjes med at konstatere, at modebloggen tilsyneladende besidder et enormt forretningsmæssigt potentiale, et potentiale, man har blik for også i den merkantile del af akademien.

OPSAMLING OG AFHANDLINGENS POSITIONERING

Jeg vil ikke påstå, at ovenstående forskningsoversigt er udtømmende, men det er tæt på. Den eksisterende forskning i modeblogs er meget begrænset, men der er alligevel grundlag for at tale om deciderede tendenser inden for forskningen. Det mest fremtrædende fællestræk ved flere af studierne er, at de beskæftiger sig med sammenhængen mellem modeblogs og identitet eller subjektivitet i forskellige afskyninger. Yderligere er det et forenende træk for studierne, at de beskæftiger sig med feminine former for identitet og subjektivitet. Marwicks og Chittendens bidrag til forskningen i modeblogs har endvidere det til fælles, at de begge er interesseret i identitetsstrukturer i *ungdomslivet*. Hvor Chittenden med sit bourdieuske udgangspunkt er interesseret i kapitalformer og positioneringer, så er Marwick interesseret i forhandlingen og konstruktionen af autenticitet blandt unge modebloggere. Og autenticitet er også et begreb, der går igen i flere af studierne

Således kalder Marwick det eksplicit 'autenticitet', mens Rocamora kalder det for 'umiddelbart' og 'ærligt', og Chittenden beskæftiger sig med 'personlige udtryk'. Dertil kommer, at Rocamora og Pham interesserer sig for mere marginaliserede former for identitet, og de udgør også de mere kritiske forskningsstemmer, idet de begge argumenterer for – og samtidig problematiserer – at modebloggen giver plads til alternative ikke-hegemoniske identitetskonstruktioner. Både raciale og kønnede.

Metodisk fordeler studierne sig overordnet over to forskellige tilgange til modebloggen. Dels er der den kvalitative metode tilgang, hvor forskeren har interviewet modebloggere (Marwick 2013; Chittenden 2010). Disse studier er begge karakteriseret ved at have fokus på bloggingens sociale rum, og hvordan identiteter forhandles heri, de har som sagt henholdsvis et fokus på autenticitet og et fokus på ungdomsidentitetsdannelse. Begge studier er interesseret i at forstå, hvordan bloggerne selv forstår deres egen praksis. Dels er der de studier, hvis indgang til modebloggen går via

bloggen selv. Her ser vi både kritiske diskursanalyser (Pham 2011; Rocamora 2011), tekstanalyser, designorienterede analyser (Engholm et al 2014), der alle i højere grad medtænker selve mediet.

Flere af studierne (Rocamora 2011; Rocamora 2012; Engholm & Hansen-Hansen 2014) henviser til Bolter og Grusins nyklassiker *Remediation. Understanding New Media* (1999) og nævner i samme forbindelser ofte modemagasinerne og modefotografi som de primære kilder til denne remediering. De fleste andre studier nøjes med at påpege modebloggens remediering og prioriterer det indholdsmæssige højere end refleksioner over mediet. Dog tager Rocamoras studie (2011) selve det digitale medie med ind i sin læsning af modebloggen og tilbyder nogle interessante analyser af modebloggen som et spejl, hvor blikke og refleksioner bliver til.

Mens langt de fleste af de eksisterende studier i modeblogs fremsætter argumenter, der er relevante at inddrage i denne afhandling, så adskiller denne afhandling sig på et afgørende punkt: kroppen. Denne afhandling søger at afdække kroppens rolle på modebloggen, og det er hidtil ikke udforsket. Dog skal det siges, at både Pham og Rocamora inddrager kroppen i deres analyser. Pham endda meget eksplicit, men dens studie udfører primært diskursive analyser af bloggens indhold og medtænker ikke selve mediet som en skaber kroppen. Dertil kommer, at jeg rent metodisk i denne afhandling ønsker at undersøge modebloggen gennem modebloggen som en tekst. Min primære empiri består således af selve bloggen og ikke interviews med hverken modebloggere eller læsere. Denne afhandling placerer sig således i et meget lille felt af eksisterende studier af modeblogs. Afhandlingen vil arbejde videre med flere af disse studiers centrale problemstillinger, mens den samtidig vil prioritere et blik for kroppens performance.

FORSKNINGSFORTÆLLINGER OM MEDIER, BLOG OG KROP

BLOGGEN SOM ET SUBJEKTIVT UDTRYK

Fordi den eksisterende forskning i modeblogs ikke er særligt omfattende og kun i begrænset omfang adresserer de problematikker, jeg ønsker at behandle i afhandlingen, har jeg orienteret mig mod relaterede felter, hvor relevante problematikker i højere grad adresseres. Først og fremmest har jeg kigget mod den personlige blog, som er en genre, der har mange ligheder med modebloggen. Modsat modeblogs, er der et omfattende korpus af forskning i blogs. Det vil være en umulig opgave at nævne alle eksisterende de forskningsmæssige tilgange til blogs; men de spænder over så forskellige tilgange som blogs som et markedsføringsværktøj, blogs som et værktøj i den

demokratiske debat, litteraturblogs, blogs i valgkampagner. Det er imidlertid ikke denne type forskning, jeg har orienteret mig mod i mit arbejde med denne afhandling, men det er hovedsageligt forskning, der interesserer sig for personlige blogs, hvor tilblivelse af subjektet og identitetsformer indtager centrum.

I artiklen "My Blog is Me" (Reed 2005) tematiserer Adam Reed relationen mellem blog og blogger, som jeg også gerne vil sætte fokus på. Gennem et antropologisk studie af engelske bloggere, konkluderer Reed, at bloggen skaber nogle nye forskydninger i identitetsdannelsen hos bloggerne, der udfordrer de traditionelle forestillinger, vi har om subjekt, tekster og agens. Hovedmotivet hos Reed er teksten og subjektet, der analyseres frem som overlappende, altså som to enheder, der er i kontakt eller berører hinanden. Reed argumenterer for, at bloggen – teksten – også kan have agens.

"While they [the bloggers] clearly lack an awareness of the weblog's textual construction, they have a highly sophisticated sense of its genealogy as an artefact, of the kinds of relations that compose it and the dynamic way in which these are drawn out. What bloggers have learned is that agency is never straightforwardly assigned; the text is not the person they expected it to be. At different times, it appears to reveal the agency of the blogger as prototype or thing described and as artist or creator, the agency of recipients such as friends, family, work colleagues and other bloggers, and the agency of the weblog itself". (Reed 2005: 238)

Reed argumenterer her for, at blogger og tekst indgår i en kompleks og mangetydig relation, hvor agens kan distribueres efter varierende principper. Reed skriver, at blogging fremstår som en performance, bloggerne ikke selv kan kontrollere (Reed 2005 238), og Reed antyder således, at blogging er en performativ praksis, selvom det ikke er den terminologi, Reed skriver sig ind i.

DET PRIVATE OG DET OFFENTLIGE

Reed (2005) og boyd (2006) og deres refleksioner over bloggerens relation til bloggen giver også anledning til refleksioner over de nye konfigurationer af det private og det offentlige, som også boyd reflekterer over her:

"While outsiders are frequently horrified by what bloggers say under the impression that they don't realize they are speaking in public, most bloggers are quite aware of the public nature of their performance." (boyd 2006: 18)

boyd beskriver her et offentligt rum, hvori det, vi plejer at kalde privat, trænger ind. Det er noget, boyd og Marwick uddyber her, hvor emnet er (amerikanske) unge og privatliv i kontekst af sociale netværkssider. Her beskriver boyd og Marwick to unges tilgang til det private på Facebook:

“Both of their approaches to privacy highlight how privacy isn’t simply binary – access or no access – but, rather, control over how information flows or, in other words, control over the social situation.” (boyd og Marwick 2011: 4)

Her introducerer boyd og Marwick en ny måde at tænke privathed, ikke som en binær størrelse, men som noget, der er modulerbart og kan styres ved langt mere komplekse måder at tænke det private. Grunden til, at disse refleksioner over det private og offentlige i konteksten af sociale netværkssider er relevante, er bl.a., at de er med til at placere modebloggen i et nyt privatlivs-paradigme. Konstruktion af identitet og herunder håndtering af det private og performance af det private er både på de sociale netværkssider såvel som på modebloggen væsentlige faktorer. Således kan disse nye konfigurationer af distinktionen mellem privat og offentlig gribe mekanismerne i modebloggens univers.

danah boyd har bidraget væsentligt til forskningen i sociale medier, og mens det muligvis er hendes arbejde med sociale netværkssider som Facebook og hedengangne MySpace, der er mest kendt, har hun også publiceret om blogs. I artiklen ”A Bloggers Blog” (2006) tager hun Reeds argument endnu videre i retning af denne afhandlings projekt og argumenterer for, at bloggen er et medie, der slører en lang række grænser, som vi ofte tager for givet – også grænsen mellem krop og medie.

“Yet, it [the blog] is not just a personal space. Bloggers also speak about their blogs being their online identity, their digital representation. They refer to how the blog gives them a locatable voice and identity in the digital world. In his ethnographic work on blogging, Reed (2005) found that bloggers view their blogs as *them*. This introduces a sense of corporeality to blogging, whereby blogs are the bodies of bloggers, offering a representation as well as a space for the embodied digital individual.” (boyd 2006: 17).

Gennem Reeds argumentation kan boyd introducere en korporeal dimension i bloggingen. Bloggen bliver en slags digital kropsliggørelse af bloggeren samtidig med, at den kun præsenterer noget af bloggeren.

KROP OG MEDIER

De fleste af de ovenstående studier medtænker enten slet ikke kroppen eller berører den ganske overfladisk. boyds studie i blogs konkluderer, at der sker noget med kroppen i det digitale rum; den forsvinder ikke bare, men hun forfølger det ikke yderligere. Jeg må derfor hente min inspiration til en forståelse af relationen mellem medier og krop andetsteds. Først og fremmest har jeg ladet mig inspirere af Jenny Sundéns *Material Virtualities* (2003). Her ønsker Sundén at undersøge, hvad det vil sige at have en krop online. Hendes undersøgelse er bygget på to års virtuelt etnografisk feltarbejde i den tekstbaserede virtuelle verden WaterMOO. Sundén udfordrer halvfemsernes utopiske vision om cyberspace som et sted befriet for krop og materialitet, men ser, at kroppen i allerhøjeste grad er til stede og endda spiller en afgørende rolle for interaktionen. Sundén læner sig op ad den feministiske kropsteoris brud med den kanoniserede adskillelse af bl.a. krop og sind, natur og kultur samtidig med, at hun indtager en mere tekstlig og litterær forståelse af materialet. Sunden argumenterer for, hvordan dette brud kan aktivere nye kropsligheder, som Sundén i kontekst af sin empiri døber *she-cyborg* med henvisning til Haraways cyborg (Haraway 1991):

“The she-cyborg is a figure of thought, but also a lived reality in various online spaces. She shows how (female) typists and their virtual body-doubles in no sense are separated from each other; that text and matter are intertwined in ways that give women of all kinds a diversified imaginary space, but one that is always infused with feminist politics embedded in collectivities of difference”
(Sundén 2003: 16)

Her adresserer Sundén nogle af de samme problematikker som, som Reed (2005) også adresserer i sin artikel; nemlig relationen mellem blogger og blog; mellem den, der taster, og den, der skrives frem. Her insisterer Sundén på kroppens betydningsfulde rolle i det virtuelle og introducerer således en cyborgfeminisme, hvor tekst og krop ikke kan adskilles. Gennem feministiske og materialistiske teoretikere som Judith Butler, Donna Haraway og N. Katherine Hayles tager Sundén skridtet videre fra Reeds studie og hævder ikke bare, at det tastende subjekt bag skærmen overlapper med den virtuelle avatar, men at dette også gælder en kropslig væren. Hvor Reed både interviewer bloggerne og læser blogs, så udfører Jenny Sundén en virtuel etnografi, hvorigennem hun analyserer materialitetens betydning. I Sundéns studie omfatter materialitet både kønslig og kropslig materialitet, rummets materialitet og geografiens materialitet.

KROPPE OG BILLEDER

Sundéns arbejde har været en stor inspirationskilde for afhandlingen, men hvor

Sundéns studie er gennemført i et tekstbaseret univers, der var karakteristisk for internettets væsen, dengang Sundén udførte sit studie, så er modeblogs et meget visuelt fænomen, der i høj grad er båret af billeder og andre visuelle komponenter.

Tobias Raun har udført et studie i transpersoner, der vlogger deres transition. I sin artikel ”Videoblogging as a Vehicle of Transformation: Exploring the Intersection between Trans Identity and Information Technology” (2014) udforsker han transpersoners transition og iscenesættelse af denne på YouTube, hvor kroppen sættes på display gennem visuelt materiale. Som hos Rocamora (2011) er spejlet og spejlingen her et tema, der går igen. Raun tematiserer kameraets rolle i dokumentationen af transformationen. Kameraet og selve vloggen, argumenterer Raun for, er et spejl, men også en slags udvidet hukommelse, et arkiv over den kropslige transformation og vloggerens mentale velbefindende

“I will argue that the vlogs also become screen-births, closely connecting and interweaving fleshly transitioning bodies and information technology. Like the media bodies discussed by Jones, these vloggers blend or combine flesh and media, skin and screen, which helps form (new) identities.” (Raun 2012: 221)

Her konceptualiserer Raun det, han kalder *skærmfødsler*, som er et begreb, der tænker medie og krop sammen i en kontekst af transpersoners transition. Det er altså en måde at tale om kropslig tilblivelse på i en digital og medieret kontekst.

Debra Ferreday forsker i en anden kropsligt marginaliseret gruppe; dem der lider af en spiseforstyrrelse. I artiklen ”Unspeakable Bodies: Erasure, Embodiment and the Pro-ana Community” (2003) argumenterer Ferreday for mediets unikke rolle i pro-ana-fællesskaber, hvor det digitale medie foranlediger og muliggør forbindelser, fællesskaber og relationer mellem (typisk) piger, der lider af en spiseforstyrrelse. Ferreday argumenterer for, at anoreksi og bulimi er lidelser, der oftest er underlagt tabuisering, skam og ensomhed, men det digitale medie kan skabe fællesskaber omkring spiseforstyrrelsen, som på godt og ondt samler individer.

“Pro-ana websites aim to construct a sense of community that is specifically based upon notions of accessibility and visibility, especially the visibility of the anorexic body. This is one of the reasons why authors say they choose to create homepages rather than more private forms of online community, such as usenet groups.” (Ferreday 2003: 284)

Ferreday introducerer her *synlighed* som den primære skaber af pro-ana-fællesskaberne. Dette fordi tynde kroppe og anoreksi og bulimi netop søges udvisket, hævder Ferreday (Ferreday 2003: 282). De tynde kroppe skal helbredes, de skal ikke gøres ikke-tynde. Således kan de medierede pro-ana-fællesskabers blotte eksistens, deres synlighed, læses som ulydighed mod den dominerende diskurs. Det er billederne og det digitale medies distribution, der gør kroppene tilgængelige og synlige.

Rebecca Coleman er en anden, der adresserer kroppen i forbindelse med medier. Det sker i bogen *The Becoming of Bodies. Girls Images. Experience* (2009). Gennem et etnografisk studie af unge pigers relation til billeder, bryder hun med den kausalt-lineære måde at forstå relationen mellem mennesker og medier. Coleman indsætter i stedet en deleuziansk inspireret forståelse, hvor kroppe og billeder bliver til i samspil med hinanden.

“If a body becomes through its relations with images, where is the limit between the body and the image? What is image and what is body? In asking these questions the emphasis of an exploration of the relations between bodies and images falls not so much on the bodies and images themselves as on the relations.” (Coleman 2009: 43).

Coleman stiller her en række spørgsmål, der destabiliserer de grænser, der er blevet sat for vores krop. Coleman beskæftiger sig ikke med digitale medier, men med billedmedier, der jo sagtens også kan være af digital karakter, og der argumenteres her for, at billeder og kroppe ikke uden videre kan hævdes at være to selvstændige eksistenser, men snarere, at denne relationen mellem disse umiddelbart meget forskellige enheder er mere kompleks end som så.

AFRUNDING

Den begrænsede forskning, der eksisterer i modeblogs, er her blevet suppleret af en række andre studier i subjektivitet, medier, blogs og kroppe. I disse studier problematiseres for det første skellet mellem medier og mennesker. Indledningsvist blev Reeds (2005) og boyds (2006) studier præsenteret, og de påviste, hvordan vi forlænger os ind i nye medierede rum, og vi bliver en del af medierne, ligesom de bliver en del af os. Dertil påpegede boyd, at de medier kan være medskabere af nye offentligheder, der skaber nogle nye forestillinger om det private og det offentlige. Dernæst blev en række studier præsenteret, der beskæftiger sig med kroppen. I disse studier problematiseres kroppens afgrænsning, og det, McLuhan kalder forlængelser, bliver undersøgt gennem virtuelle netværk (Sundén 2003; Raun 2014) og gennem analoge og digitale billeder (Ferreday 2003; Coleman 2009). Fælles for disse studier er, at de er interesserede i, hvad medier

gør ved kroppen, og hvordan kroppen bliver til sammen med medierne. Denne afhandling søger som sagt at adressere foldningen af blog og krop, og derfor er disse studiers interesse i mediernes rolle i tilblivelsen af kroppen interessant. Disse studier tager alle udgangspunkt i en ikke-kausal og ikke-lineær relation mellem medier og mennesker og udforsker på hver deres måde kroppen og mediet. I afhandlingen tager jeg afsæt i de konklusioner og forsøger at arbejde videre med disse i kontekst af modebloggen og den særlige krop, der bliver til på denne platform.

NYE DIGITALE ARBEJDSFORMER

Modebloggen kan også ses som en konsekvens af et internet, der eksisterer på stadig mere kommercielle vilkår. Subjekter og kroppe bliver til under disse vilkår og skaber nogle nye foldninger mellem krop og medier. Dette er en dimension ved afhandlingens forskningsfelt, der ligger i direkte forlængelse af de studier, det forrige afsnit præsenterede, hvori krop og subjektiviteter blev forstået i samspil med medier. I det følgende vil jeg præsentere studier, der forstår disse tilblivelsesvilkår gennem kapitalistiske markedslogikker. Her tematiseres den nye økonomi på internettet, som er en forståelsesramme, jeg tænker modebloggen gennem. Jeg vil vil jeg ty til Coté og Pybus signalment af det, de kalder 'immaterial labour 2.0' med henvisning til Maurizio Lazzaratos essay "Immaterial Labour" (1997), hvor de med udgangspunkt i sociale netværkssider giver en karakteristik af denne nye type arbejde. Deres studie af MySpace og Facebook (Cote & Pybus 2007; 2011) tilbyder en slags diagnose af de to sociale netværks samtid:

"We posit that Lazzarato's concept of immaterial labour can act as a guidebook for the efficacious forging of such social networks. Thus we can read how the 'work' of hanging out on MySpace "constitutes itself in immediately collective forms that exist only in the form of networks and flows" (Lazzarato, 1996). There are 'entrepreneurial skills' necessary for forging effective links, especially if you want to enter the stratosphere of MySpace popularity. There is "continual innovation in the forms and conditions of communication... [which] gives form to and materializes needs, the imaginary, consumer tastes, and so forth, and these products in turn become powerful producers of needs, images, and tastes" (Lazzarato, 1996) [...] These series of activities are not recognized in an orthodox conception of work but they are at the heart of immaterial labour; they are also vital to the *raison d'être* of MySpace – to be valorized and to extend one's social network and hence cultural capital." (Coté & Pybus 2007: 94)

Coté og Pybus beskriver her, hvordan den praksis, vi almindeligvis forstår som 'at være på Facebook' eller på Instagram eller andre sociale medie-platformer kan forstås som et slags arbejde. I citatet fremhæves fx entreprenør-egenskaber, som en forudsætning for at kunne begå sig på de sociale medier og udnytte de sociale mediers netværksstruktur optimalt. Coté og Pybus mener at kunne identificere en mere accelereret og mere intens version af Lazzaratos begreb *immaterial labour*. En version, Coté og Pybus omdøber *immaterial labour 2.0*, og som er kendetegnet ved produktionen af subjekter, netværk, relationer og affekt. Denne type "arbejde" er naturligvis *immateriel*, fordi den bl.a. kendetegnes af et fravær af den industrielle produktions varer. Coté og Pybus lægger vægt på, at en MySpace-side og en Facebook-profil er "becoming, constantly in process, being updated and rearticulated – as are cultural trends – to reflect the user's evolving interests and tastes." (Coté & Pybus 2007: 91), den er altså ikke færdig, bliver det aldrig, men er i en konstant udvikling, hvor brugeren konstruerer sin digitale tilstedeværelse i konstant dialog med sit netværk og sine relationer.

Dette studie er interessant for afhandlingen, fordi det placerer denne medierede tilblivelse af subjektet i en markedslogik. Coté og Pybus adresserer ikke deciderede indkomstgivende digitale fænomener, men taler ind i en kontekst af "almindelige" internetbrugeres brug af sociale medier. Imidlertid kan dette blik med lethed overføres på modebloggens mekanismer, idet modebloggen er vokset ud af denne kultur, hvori det er blevet udbredt at skabe sig selv gennem deltagelse på digitale sociale platforme. Det er dog værd at bemærke, at når denne arbejdsform betegnes som 'immateriel', så er det ikke en reference til at den er kropsløs, men immateriel skal ses i forlængelse af fraværet af den industrielle vareproduktion og den "immaterielle" af identitet og subjekt.

CELEBRITY-KULTURER

I forlængelse af dette studie af markedsvilkårene på de sociale medier vil jeg i fremskrivningen af afhandlingens forskningsfelt yderligere inddrage en række studier, der beskæftiger sig med de samme mekanismer bare i en intensiveret form. På det sociale og kommercialiserede internet er der nemlig en tendens til, at nogle bloggere eller Instagram-brugere bliver meget populære og bliver katapulteret til berømmelse. En berømmelse, de jf. Cote og Pybus kan profitere på. Det er en sfære, hvori nogle få brugere af sociale medier, gennem næsten samme praksis som de resterende mange, formår at skabe sig en karriere og blive kendt. Det er mekanismer, der er helt åbenlyse i modebloggens univers og i dets udvælgelse af nogle få populære bloggere. Derfor inddrager jeg denne type studier af celebrity-kultur.

Det første studie i celebrity-kultur er internetforskeren Theresa Senfts studie i det, hun kalder *microcelebrities* (Senft 2008; 2013). Gennem begrebet argumenterer Senft for, at alle brugere er underlagt en slags markedsvilkår på sociale medier. Det gør hun gennem et etnografisk studie af *camgirls*. Camgirls er piger, der gennem et camera

sender sig selv ud på internettet, mens de samtidig dyrker forestillingen om berømthed. Senft interviewer både camgirls og seere, ligesom hun også analyserer selve videoerne. Det mest interessante ved Senfts metode er, at hun installerer et kamera hjemme hos sig selv og udforsker også derigennem, hvad det vil sige, at være camgirl.

“[...] she manages her online self with the sort of care and *consistency* normally exhibited by those who have historically believed themselves to be their own product: artists and entrepreneurs. Yet, at the same time that people are beginning to perceive a coherent online presence as a good and useful thing, they are also learning that negative publicity can be quite dangerous to one’s employment, relationships, and self-image.”
(Senft 2013: 347)

Microcelebrities kunne umiddelbart adressere den tendens, som Coté og Pybus adresserer, nemlig at internettet producerer et stadigt stigende antal entreprenører og berømheder som fx (mode)bloggere, vloggere, instastars osv. I stedet for udelukkende at adressere dette fænomen adresserer Senft med sit begreb *microcelebrity* en måde *at gøre* identitet på, som ikke bare vedkommer digitale celebrities, men vedkommer alle brugere af sociale medier. Når Senft bruger termerne *konsistent* og *sammenhængende* til at beskrive nogle af de krav, de såkaldte *microcelebrities* identitetskonstruktion mødes af, så gælder det altså i lige så høj grad ”almindelige” brugere af sociale medier. Der er altså snarere tale om et alment vilkår end om vilkår, en bestemt gruppe superbrugere navigerer under. Senft refererer selvfølgelig både til konsistens og sammenhæng i den forstand, at konsistens og sammenhæng skaber troværdighed omkring et brand i en tid, hvor personlig branding eller *me brand* (Senft 2012), som hun selv kalder det, er eksploderet. Senft udvikler begrebet *microcelebrity* og adresserer således nogle af de fundamentale logikker på modebloggen.

I sit studie af *celebrity-kultur* fokuserer Stephanie Genz på tilblivelsen af en bestemt *celebrity*; nemlig den britiske realitystjerne Katie Price. Genz giver i sin ”My Job is Me” (2014) en læsning af Katie Prices *celebrity-profil* gennem analyser af forsider, tv-programmer og hendes liv, som det konstrueres i tabloidpressen. Genz argumenterer for, at der sker en kobling af produktionen af autenticitet, *entreprenørskab* og *køn* i kontekst af en *hypermedieret celebrity-kultur*. Dette studies blik for *realitystjernens* domæne fremhæver den fuldstændige opløsning af forestillingen om det private og mediernes mangefacetterede rolle i tilblivelsen af berømmelse:

“Here, we need to re-phrase the well-known adage as in this case, the celebrity is no longer famous for doing nothing but famous for doing *something out of nothing*. Price’s multi-million media

empire points towards new modes of work linked to commodified gendered authenticity and affective labour that have become increasingly valuable in a world where the mass production and consumption of objects causes consumers to question the plausibility of that value.” (Genz 2014: 14)

Katie Price kropsliggør autenticitet gennem en kønnet performance af *chav*¹³, og i samme bevægelse omsætter hun det til et omfattende forretningsimperium. Genz hævder, at Katie Prices personlige og ekstremt omtalte narrativ har givet hende en platform, hvorfra hun succesfuldt har kunnet lancere en lang række livsstilsprodukter. Hendes tidligere karriere som topløs model til deltagelse i realityshowet ”I’m a celebrity: Get me out of here”, til ægteskab og børn, skilsmisse og nye ægteskaber. Et narrativ, der i tabloidmedierne er blevet skildret som en affektiv rejse og har gjort hende til en autentisk identifikationsfigur. Det narrativ kan på mange måder overføres på modebloggernes (mestendels) selvskabte narrativ, hvor bl.a. følelsesmæssige dimensioner og varierende identitetsmarkører er med til at producere stærke relationer til læserne samt selve blogmediet, der er en uundværlig faktor i denne ligning.

Erin Meyers arbejder ligeledes i kontekst af celebrity-kulturen. I sin artikel “Celebrity Blogs and ‘Baby Bumps’. The New Visual Spectacle of Female Celebrity in Gossip Media” (Meyers 2011) argumenterer Meyers for, at diskurser om det private er centrale i konstruktionen af celebrity-identitet.

“Audiences can only know celebrities through mediated texts, and, within a contemporary celebrity culture centered on the private as the locus of fame, the bump watch demonstrates that the (female) body is the primary marker of the private and authentic self.”
(Meyers 2011: 68)

Dertil er det en central pointe hos Meyers, at kroppen indtager en rolle som bærer af sandhed og autenticitet. Meyers giver således en læsning af fænonemet *bump watching*, som dækker over gossipmediers granskning kvindelige celebrities’ kroppe med hensigt på at afsløre, om den pågældende celebrity er gravid. Meyers argumenterer for, at denne praksis er med til at disciplinere kvindekroppe samt kønne forestillingen om det private. Dertil argumenterer Meyers også for, at selve mediet, gossipbloggen, spiller en afgørende rolle.

13 Begrebet *chav* er kort fortalt den britiske variant af den amerikanske *white trash*.

Disse studier af forskellige aspekter ved celebrity-kultur inddrager jeg her som en del af afhandlingens forskningsfelt, fordi de indkredser nogle afgørende mekanismer på modebloggen, som vedrører temaer som berømmelse, hypermediering og overvågning. For med disse studier i baghovedet bliver det muligt at forstå modebloggen som en skaber af berømmelse og modebloggerne som berømtheder, der både selv er ophavskvinder til egen overvågning, men også tildeler sine læsere et blik, der potentielt kan skabe kritik.

AFRUNDING

Som jeg erklærede i indledningen, så er formålet med denne afhandling af udforske, hvordan kroppen bliver til og performs på modebloggen. For at have det bedste udgangspunkt for at besvare dette spørgsmål har jeg her sammensat afhandlingens forskningsfelt. Dette er nemlig et meget sammensat felt, fordi afhandlingen kobler en række felter, der ikke almindeligvis kobles. Jeg har for det første inddraget en række studier, der kommenterer og udvikler teoretiske blikke på subjektivering (og relaterede områder) gennem digitale medier (Reed 2005; boyd 2006; boyd & Marwick 2011), og jeg ønsker i afhandlingen at etablere en forbindelse herfra og til et andet felt, der tematiserer kropslig tilblivelse på og medier (Ferreday 2003; Sundén 2003; Coleman 2009; Raun 2012). Det er i denne forbindelse, mit primære bidrag til en forskningen i modeblogs ligger; her vil jeg nemlig anvende foldningen af krop og medie som greb til at begribe den sammensmeltning der sker af krop og medie. Dertil forstår jeg også modebloggens produktion af subjekter som en del af en specifik medieret kultur, som både skaber nye arbejdsformer og nye berømtheder. Disse vil også blive koblet til kroppen gennem foldningen.

For at kunne forbinde alle disse felter gennem foldet, må der ligge en rummelig og fleksibel forståelse af kroppen til grund for dette arbejde. Denne kropsforståelse henter jeg fra både fra den feministiske poststrukturalisme samt feministisk nymaterialistisk teori, og i næste kapitel vil jeg gøre rede for afhandlingens forståelse af krop, materialitet og performativitet.

KAPITEL 4

PERFORMATIVITET OG KROP

Som flere af studierne i modeblogs påpeger, så mødes man, når man studerer modeblogs, af en mediegenre, der, jf. Bolter og Grusin (1999), *remedierer* adskillige andre medier. Tekst, billeder, grafik og ofte også video optræder side om side på bloggen og bliver så at sige til en del af bloggens krop. Som Rocamora (2011) påpeger, så remedierer modebloggen især modedefotografiet og modemagasinet, ligesom modedefotografiet og modemagasinet også remedierer modebloggen. Således indgår modebloggen i et hypertextuelt system af medier og tekster, der henviser, reproducerer og fornyer hinanden. Imidlertid er det ikke bare medier, der skaber bloggens korpus, men, som Rocamora ligeledes påpeger, sker der også spejlinger af ”rigtige” kroppe (Rocamora 2011), beklædning, træning og mad for bare at nævne nogle få andre elementer. Det er materialiteter, vi som regel ikke forstår som medier, men som her forstås som en slags kropsteknologier i tråd med Donna Haraways og Marshall MchLuhans tænkning. Alle disse elementer; dem vi traditionelt forstår som medier, disse kropsteknologier samt kroppen selv *foldes* ind og ud af hinanden på modebloggen og udfordrer den traditionelle måde at fastlægge grænser for kroppen.

Jeg vil i dette kapitel præsentere en tænkning om krop og materialitet, som jeg er inspireret af i min tilgang til kropslig performativitet og tilblivelse på modebloggen. For at skabe indsigt i tilblivelsen af denne nye krop vil jeg i første omgang vende mig mod Judith Butlers begreb, *performativitet*, der gennem en poststrukturalistisk tænkning opstiller en frugtbar præmis for at tænke kropslige processer, og som også indebærer en antiessentialistisk og åben forståelse af subjektet. Dette kapitel vil være første trin i et todelt kapitel, som først vil udfolde Butlers performativitetsbegreb, for derefter at udvide begrebet gennem fysikeren og den feministiske teoretiker, Karen Barads tænkning om universets beskaffenhed.

MODEBLOGGEN SOM OVERSKRIDER AF GRÆNSER

“Bloggen er efterhånden blevet en integreret del af mig. Når folk ude i virkeligheden skal forklare, hvem jeg er, siger de altid “Sofie fra Sofies blog”. I hører om mit liv, hvad jeg spiser, hvad jeg har på og hvad jeg tænker, så nogle gange er det sgu svært – selv for mig – at skelne mellem, hvad der er Sofie fra Sofies blog, og hvad der bare er Sofie. Måske er det det samme, bare med modifikationer?”¹⁴

¹⁴ www.sofiesblog.dk/mig/falsk-alarm-og-tanker-om-blogge/ tilgået 13. maj 2014

Sofies Blog adresserer her samme tema, som adskillelige medieforskere har adresseret (Sundén 2003; Reed 2005; boyd 2006). Sofie, der står bag bloggen *Sofies Blog* omtaler følelsen af, at hun og bloggen vokser sammen, at Sofie *bliver til* i samspil med sin blog, og at hun ikke er i stand til at skelne mellem blog og selv mere. På bloggen fremhæves således en interessant tilblivelsesproces, der er central for min tilgang til modebloggen og for min hensigt med dette kapitel. *Sofies Blog*, der blev etableret i 2009 og ophørte med at blive opdateret i 2015, er blevet en af mest læste danske modeblogs. Gennem bloggens levetid har den haft stor kommerciel succes, og blogindehaveren, Sofie, har bl.a. designet adskillelige kollektioner for det danske highstreet-brand Envii. Hun bliver ofte genkendt på gaden og har også haft adskillelige mindre kommercielle samarbejder med teleselskaber, hudplejeproducenter osv. Så selv om hun *dokumenterer* sit liv på bloggen, så er bloggen også infiltreret i hendes liv og er, i en eller anden forstand, blevet hende. Det er dette paradoksale forhold, Sofie forsøger at beskrive i det aktuelle citat.

Når der udtrykkes tvivl om Sofies og bloggens ontologiske status: er hun blog eller er hun kød og blod, er det, hvad vi med en baradsk term kan kalde et onto-epistemologisk problem¹⁵. Sofie er i tvivl om, *hvad* hun er, og vi mangler faktisk viden og sprog til at genkende denne tilstand. Det er den primære årsag til, at jeg vil forfølge de teoretiske spor, jeg vil ridse op her. Disse måder at tænke krop på, kan således bidrage til et begrebsapparat, der kan forsyne afhandlingen med et sprog til at beskrive disse ontologiske kategorier, hvor det flydende, det processuelle og temporalitet er fundamentale faktorer. Denne forståelse af modebloggen som et fænomen, der spreder sig over flere sfærer uden hensyntagen til det klassiske skel mellem medieret og umedieret, ansporer mig til at forstå kroppe og materialiseringer på modebloggen gennem Judith Butlers og Karen Barads tilgange til materialitet og performativitet. Dette kapitel vil fungere som et teoretisk fundament for nærværende afhandling. Det vil uddestillere Butlers og Barads greb om materialitet og vise, hvordan begges begreber om performativitet har en central placering i deres teoridannelse.

PERFORMATIVITET OG KROP – BUTLER

Judith Butlers bidrag til feministisk teori er uomgængeligt i næsten enhver sammenhæng, der adresserer krop, køn og subjektivering. Hendes bidrag til kønsforskningen

15 I artiklen "Nature's Queer Performativity" (2012) reflekterer Barad over dette paradoks gennem et eksempel fra marinebiologiens verden, nemlig studiet af den en-cellede alge piscida pfisteria (fiskedræberen). Disse studier havde til hensigt at forklare årsagen til fremkomsten af store mængder af døde fisk i havet, men Barad fortæller, at efter flere årtiers studier, har forskerne været ude af stand til at identificere de mest grundlæggende træk ved piscida pfisteria (Barad 2012:133). For Barad fremhæver dette eksempel forskellen på en ontologisk uvished og en epistemologisk uvished. De politikere og beslutningstagere, som arbejder med problematikken omkring piscida pfisteria, anskuer problematikken som et spørgsmål om epistemologisk usikkerhed, dvs. at man mangler viden på det pågældende felt. Men Barad påpeger, problemet ikke udelukkende skyldes, at vores viden om pfisteria er meget sparsom, men at vi faktisk slet ikke er i stand til at bestemme dets ontologiske karakter. Vi står altså over for et onto-epistemologisk problem. I casen omkring pfisteria er der en klar parallel til Niels Bohrs pointe omkring lysets materialitet.

og til poststrukturalistisk teoridannelse har vakt enorm genklang i filosofi, samfundsvidenskab og humaniora samt i mere aktivistiske bevægelser. I nærværende afhandling bliver Butler brugt som inspirationskilde i flere henseender; men hovedsageligt er Butlers teori om, hvordan (køns)kroppe materialiserer sig, grundlæggende for afhandlingen. I denne teori indgår også Butlers tanker om subjektets tilblivelse som kønnet subjekt, og Butlers begreb om performativitet indgår som et fundamentalt element i denne proces. Hovedelementerne i *Bodies that Matter* (1993) er materialitet og diskurs, som kobles via dette performativitetsbegreb¹⁶. For Butler beskriver performativitetsbegrebet de kropslige tilblivelsesprocesser, som samspillet mellem materialitet (krop) og diskurs foranlediger.

“In the first instance, performativity must be understood not as a singular or deliberate ”act,” but, rather, as the reiterative and citational practice by which discourse produces the effects that it names. What will, I hope, become clear in what follows is that the regulatory norms of “sex” work in a performative fashion to constitute the materiality of bodies and, more specifically, to materialize the body’s sex, to materialize sexual difference in the service of the consolidation of the heterosexual imperative.” (Butler 1999 [1993]: xii)

For Butler er performativitet altså ikke en bevidst handling, men en ”gentagende citerende praksis”, der producerer og konstituerer diskurser og kategorier. Når Butler fremhæver, at performativitet er kendetegnet ved gentagende citeringer, betoner hun, at performativitet er en *tilblivelsesproces*, hvor subjekter bliver til, og normer og diskurser bliver til. Videre uddyber Butler, at hendes ambition er at fremhæve, at det biologiske køn (*sex*) også er performativt og at kroppens materialitet konstitueres gennem performative processer. Butler gør det således til sin og den poststrukturalistiske feministiske tænknings opgave at løse, hvordan kroppen kan tages alvorligt uden at ty til essentialistiske diskurser om den biologiske krop. Det har været udbredt i visse feministiske teoridannelser at opfatte kroppen og det biologiske køn som den primære, om ikke eneste faktor, i konstitueringen af det kønnede subjekt. Butlers ærinde er således

¹⁶ Butler introducerer sit performativitetsbegreb i *Gender Trouble* (1990). Butlers primære ærinde (i *Gender Trouble*) er at gøre op med andenbølge-feminismens essentialisme og skabe rum for nye (køns)identiteter. Butler introducerer i *Gender Trouble* en forståelse af subjektet, der repræsenterer et brud med forestillingen om det kønnede subjekt som en stabil enhed, som handler i overensstemmelse med sit ’naturlige’ væsen. Butler indskrives sig således i en tradition af feministiske kønsteoretikere, der afviser biologiske og essentialistiske forklaringsmodeller og abonnerer på en forståelse af køn som noget man gør - *gender by doing*.

et opgør med den naturlige krop og et opgør med dikotomierne, det biologiske køn (sex) og det sociale og kulturelle køn (gender), krop og sprog, materialitet og diskurs:

”In an effort to displace the terms of this debate, I want to ask how and why ”materiality” has become a sign of irreducibility, that is, how is it that the materiality of the sex is understood as that which only bears cultural constructions and, therefore cannot be a construction? What is the status of this exclusion? Is materiality a site or surface that is excluded from the process of construction, as that through which and on which construction works?” (Butler 1993: 4)

Butler skriver sig op imod en opfattelse af kroppen som irreduktibel, dvs. at den ikke kan reduceres til en simple form, og konsekvensen bliver ”an unsettling of matter” (Butler 1993: 6). Diskurs og materialitet er ikke hinanden gensidigt udelukkende, men forbindes via performativetsbegrebet (Butler 1993: xi), der beskriver, hvordan køn og kroppe materialiserer sig, men det åbner også for muligheden for, at diskurser kan forandre den ellers så uforanderlige materialitet. I Butlers optik kan kroppen således slet ikke forstås som prædiskursiv. Kroppen kan aldrig stå alene – uden sproget. Vi vil kun kunne begribe den gennem sproget, gennem en *signyfying process*. Vores adgang til kroppen og materialiteten går via sproget. Dog er dette, siger Butler selv, en selvmodsigelse, idet kroppen placeres som noget, der går forud for tegnet, samtidig med at det påstås, at den ikke kan netop dette. Det er fordi, den prædiskursive krop produceres som en diskurs, og Butler kan derfor hævde, at denne prædiskursive krop faktisk er et *performativ* af den prædiskursive krop.

Den pointe, jeg ønsker at trække frem i forlængelse af Butler, er, at materialitet er en konstruktion og dermed er under indflydelse af diskurser og er foranderlig og dynamisk. Derfor kan materialiteten ikke fredes som noget stabilt, og det er dette, modebloggen som fænomen faktisk viser.

KOBLINGEN AF BARAD OG BUTLER

Koblingen af Butler og Barad er oplagt. Især fordi Barads teori, *agential realism*¹⁷ delvist er en videreudvikling og videretænkning af Butlers teori om, hvordan

17 Nina Lykke skriver om agential realism: ”Agential realism refererer til en teori om intra-aktion (gensidigt transformerende samspil) mellem menneskelige og ikke-menneskelige aktører, mellem diskurs og materialitet. Med neologismen intra-aktion henviser Barad til, at der er tale om fænomener, som kun momentant og midlertidigt afgrænses fra hinanden, og som virker gensidigt transformativt ind på hinanden.” (Lykke 2008: 231).

diskurser og kroppe materialiseres¹⁸. Barad henviser således ofte til Butler og står, som sagt, i stor gæld til hende. Men samtidig med at Barads arbejde i høj grad er fundet på Butlers performativitetsbegreb, bryder Barad med Butlers antropocentriske performativitetsbegreb.

Fysikeren og den feministiske teoretiker Karen Barad er én af de mest gennemslagskraftige skikkelser i det, der bliver kaldt den nymaterialistiske vending¹⁹. Hun er ligeledes én af Butlers væsentligste kritikere. Grunden til, at jeg vender mig mod nymaterialismen og Karen Barads teori om agential realisme er, at hendes forståelse af verden som grænseløs og bestående af forbundne og sammenflettede fænomener, er pirrende og korresponderer med internettets grænseløshed. På internettet slutter teksten aldrig. Der er altid et link videre, og alt er i princippet forbundet. Dette princip kan med lethed videreføres til modebloggens verden, hvor modebloggere, tekster og kroppe forbindes via komplicerede forbindelser: Links på tværs af blogs, på tværs af digitale platforme, via personlige relationer, der kan performes både på medieplatforme og uden for medieplatforme. Nøglen til at forstå Barads teoretiske landvindinger er Niels Bohrs dobbeltspalteeksperiment (Barad 1998; 2003; 2007), hvor Bohrs (teoretiske) eksperiment havde enorme konsekvenser for vores forståelse af materialitet og tilblivelse.²⁰ Ved at inddrage Barad og hendes teori får jeg mulighed for at tale om altings tilblivelse (i princippet). Det er naturligvis ikke formålet, at udtale mig om partikler eller kvantespring, men Barad gør det muligt at tale om tilblivelse og materialitet uden at ty til antropocentrisme.

18 Delvist fordi agential realisme også er en videreudvikling af den danske fysiker Niels Bohrs teori over verdens beskaffenhed.

19 Den nymaterialistiske vending hævdes at afløse den såkaldte sproglige vending som det primære videnskabelige paradigme, især inden for feministisk teori (se fx Alaimo & Hekman 2008; Ahmed 2008). Den nymaterialistiske vending er en term, der tager udgangspunkt i en Kuhnsk forståelse af videnskab som en serie af paradigmer, der afløser hinanden. I dette tilfælde afløses et paradigme, der forstår sprog og diskurs som det virkelighedskonstituerende element af et paradigme, der fremhæver krop og materialitet som den primære vej for videnskabens produktion af viden. Den nymaterialistiske vending er dog også en problematisk term, idet den producerer generaliserende fortællinger om feministisk teori og dermed ikke anerkender de teoretikere, der tidligere har beskæftiget sig med kroppen (på ikke-determinerende vis) (Se fx Ahmed 2008)

20 Essensen af eksperimentet er, at henholdsvis bølger og partikler rammer skærmen i forskellige mønstre. Partikler vil ramme skærmen, således at der er en høj koncentrationen af partikler på skærmen direkte over for spalterne, mens bølger vil efterlade et diffraktionsmønster på skærmen. Men hvad sker der, hvis vi udfører dette eksperiment med elektroner (som er små stykker materie)? Ifølge Bohr spredes elektronerne på skærmen i et diffraktionsmønster, som er karakteristisk for bølger. Om det skyldes, at elektronerne forstyrrer hinanden på deres vej mod skærmen, kan undersøges ved at skyde elektronerne afsted mod skærmen en ad gangen. Men selv ved denne udførelse opfører elektronerne sig som bølger og efterlader et diffraktionsmønster på skærmen! Denne adfærd er forstælig med bølger, da fx en bølge i vand vil passere begge spalter på en gang, men det er en adfærd, der er utænkelig for et elektron. For Bohr og Einstein var en mulig løsning at tilføje et apparat til eksperimentet, som kunne registrere, hvilken spalte den enkelte elektron passerede gennem - en såkaldt which-slit-detektor. På denne måde ville man kunne fange elektronet i at opføre sig både som et partikel og som bølger på en gang. Elektronet må nødvendigvis passere gennem én af spalterne for at ramme skærmen, men man burde samtidig også kunne registrere elektronet opføre sig som bølger, idet man jo kan se diffraktionsmønstret på skærmen. Men Bohr argumenterer for, at hvis vi gennemfører eksperimentet med tilføjelsen af den nye which-slit-detektor, så vil resultatet blive et partikelmønster! Dvs. når apparatus ændres, giver eksperimentet et nyt resultat. Når eksperimentet udføres uden en "which-slit"-detektor, vil elektronerne ramme skærmen i et diffraktionsmønster, og hvis vi sætter en which-slit-detektor på, vil vi se et partikelmønster på skærmen.

Overordnet finder jeg Karen Barads agentiale realisme brugbar i to forskellige dimensioner i forbindelse med mit projekt. For det første vil begreberne intra-aktivitet og sammenfiltrering af fænomener ("entanglement of phenomena") give mig mulighed for at arbejde med nye forståelser af medier, som vil kunne begribe en flydende forståelse af medier og af mediets sammenfiltrering med andre fænomener. For det andet vil Barads forståelse af posthumanistisk performativitet (Barad 2003) ligge til grund for min analyse af de digitale tekster. Barad er nemlig én af de teoretikere, der formår at samtænke materialitet og performativitet på en opfindsom og nytænkende facon. Dette innovative greb om materialiteten giver mig mulighed for at udforske kroppen på en mere åben facon, hvor ideen om kroppen og de relationer, den indgår i, udvides og forskydes ind i nye territorier for kropslig udfoldelse.

Karen Barad kombinerer kvantefysikken med social- og humanvidenskab, og det giver hende en unik teoretisk position. Barad er da således også en af Butlers mere bemærkelsesværdige læsere, og hendes kritik af Butler også på en gang spændende og provokerende. Oftest er *Gender Trouble* (1990) og *Bodies that Matter* (1993) blevet læst ind i en poststrukturalistisk ramme (se fx Søndergaard 1996), og disse læsninger har affødt kritiske stemmer, der anklager Butler for at have glemt kroppen til fordel for diskursen. Med Barads egne ord anklages Butler således for "idealism, linguistic monoism. or a neglect or even erasure of "real flesh and blood bodies"" (Barad 1998: 91). Imidlertid adskiller Karen Barads læsning af *Bodies that Matter* sig fra disse læsninger, og Barad mener således ikke, at Butlers kritikeres forståelse af hendes forståelse af diskurs og materialitet er entydig, som hun anklages for, og hun trækker dette citat frem:

"What I would propose in place of these conceptions of construction is a return to the notion of matter, not as site or surface, but as a process of materialization that stabilizes over time to produce the effect of boundary, fixity, and surface we call matter." (Butler 1999 [1993]: xviii)

Her fremhæver Butler materialisering som en proces, altså som noget, der er i bevægelse, og som noget aktivt, og i sin udredning af forholdet mellem sprog og materialitet skriver hun:

"Language and materiality are fully embedded in each other, chiasmic in their interdependency, but never fully collapsed into one another, i.e., reduced to one another, and yet neither fully ever exceeds the other. Always already implicated in each other, always already exceeding one another, language and materiality are never fully identical nor fully different." (Butler 1999 [1993]: 38)

Således står det klart for Barad, at den relation mellem sprog og materialitet, Butler forsøger at fremskrive, ikke er noget nær så simplistisk, som tidligere nævnte kritikeres forståelse af denne. Butler skriver her både sprog og materialitet frem som både ligeværdige og aktive elementer i tilblivelsesprocessen af den kønnede krop. Imidlertid identificerer Barad også nogle begrænsninger ved Butlers performativetsbegreb, som giver anledning til Barads reformulering af performativetsbegrebet.

FRA PERFORMATIVITET TIL POSTHUMANISTISK PERFORMATIVITET

Butlers ærinde angår som sagt kønnede materialiseringsprocesser, hvorfor hendes teoris udsigelseskraft kun berører humane kroppe og den materialitet, der citeres og performs af disse. *Antropocentrisme* er således en af Barads anker mod Butlers tænkning, og i forbindelse med læsningen af modeblogs er der da også adskillige fænomener, der ikke omfattes af denne type performativitet, fx tøj, mad og det digitale medie. Barad arbejder derfor videre med performativetsbegrebet, der med Butlers ord har været karakteriseret ved *reiterative citation* (Butler 1993: 15) og reformulerer det *reiterative intra-activity* (Barad 2003: 823). Hvor Barad som sagt forstår Butlers begreb om citering som et primært antropologisk begreb, indebærer *intra-activity* en prioritering af *udvekslingen* mellem fænomener, det være sig humane eller non-humane fænomener. I denne udveksling ligger samtidig en erkendelse af, at materialiteter, kroppe, objekter, men også diskurser i forvejen er forbundne gennem materielt-diskursive tilblivningsprocesser. Dertil kommer, at *intra-aktivitet* skal forstås i modsætning til *interaktivitet*. Mens sidstnævnte omfatter to adskilte enheder, der interagerer i en interaktiv proces, så er en *intra-aktiv* proces kendetegnet ved den ontologiske sammenhæng mellem fænomener, herunder en kobling af materialitet og diskurs. Barad skriver:

“A posthumanist formulation of performativity makes evident the importance of taking account of “human,” “nonhuman,” and “cyborgian” forms of agency (indeed all such material-discursive forms). This is both possible and necessary because agency is a matter of changes in the apparatuses of bodily production, and such changes take place through various intra-actions, some of which remake the boundaries that delineate the differential constitution of the “human.” Holding the category “human” fixed excludes an entire range of possibilities in advance, eliding important dimensions of the workings of power.” (Barad 2003: 826)

Her åbner Barad for en kropslig tilblivelse, hvor *agens* distribueres anderledes end vi er vant til. I stedet for det antropocentriske performativtetsbegreb åbnes performativtetsbegrebet således, at nonhuman agens bliver en faktor i kroppens tilblivelse, og Barad stiller sig indirekte kritisk over for førsteprioriteringen af human agens. Dermed afviser Barad også, at materialiteten er passiv. Materialiteten sparker tilbage²¹ (Barad 1998: 116), siger hun. Disse idéer vækker genklang i afhandlingens projekt, for jeg mener at observere, at performativerne i lige så høj grad udspringer fra nonhumane fænomener som fra det, vi plejer at kalde subjekter. Fx når tøjet begrænser eller muliggør bestemte kropslige tilblivelser, eller når genren modeblog afkræver en bestemt adfærd af bloggeren, fx at opdatere bloggen jævnligt, eller når bloggeren bliver i tvivl om egen status. Så er det fordi bloggen, tøjet og andet *gør noget* ved os. Det er således ikke kun distributionen af agens, der undergår en forandring i Barads performativtetsbegreb, men også vante forestillinger om skellet mellem subjekt og objekt udfordres.

I citatet fra *Sofies Blog* tematiseres også spørgsmålet om, hvordan medier griber ind i vores verden, for hvad er det for en betydningsdannelse, der sker, når vi har at gøre med udtryk, der fremkommer gennem de digitale medier? Hvad sker der med Sofies liv, når det bliver til med bloggen som aktør? Det er dette Barad adresserer ved at tilføje 'posthumanistisk' før 'performativitet'. Barads posthumanistiske performativtetsbegreb tilfører altså denne afhandlingen en ny måde, hvorpå man kan tænke krop og materialitet i det hele taget, og det giver afhandlingen en teoretisk ramme til at begribe de tilblivelser, der finder sted på modebloggen. Gennem denne ramme kan jeg forstå kroppen på modebloggen som en proces, der er under konstant tilblivelse i samspil med både mennesker, diskurser og materialiteter. Et eksempel på, en non-human materialisering er tøjet, der spiller en afgørende rolle i kroppens tilblivelse, eller det digitale medie, der opstiller bestemte vilkår for at gøre krop. Således bliver kroppen til gennem sammenfiltringer²² af det humane og det non-humane, og således kan man også tildele non-humane agens.

AGENTIALE SNIT

Selvom Barad åbner for grænserne mellem det humane og det non-humane, så skal man ikke tro, at Barad ser verden som altid og hele tiden åben. Der etableres, det Barad kalder *agentiale snit*, som ligesom sproget i butlers verden er med til at etablere nogle rammer, mønstre osv. i verden. Barad opfatter grænser som et resultat af agentiale snit, altså grænser og afgrænsninger fremhæves af Barad og bliver i hendes optik gjort

21 Barad argumenterer, at et foster bliver til i intra-aktion mellem den gravide, ultralydsscanneren, lægen. Fosteret er således ikke et selvstændigt enestående objekt, men et fænomen, der bliver til gennem både materielle og diskursive processer: "Samtidig med at fostret skabes, er det i den iterative intra-aktivitet ikke kun objekt, det er samtidig subjekt, en del af kvindens krop og kvindens og lægens perception, samtidig med, at fosteret netop også kan agere." (Adrian 2006: 101) Deraf kommer udtrykket "matter kicks back".

22 Entanglements kalder Barad det på engelsk.

til produkter af snit. Snit, der ikke er naturgivne. Specielt denne af Barads pointer er interessant, fordi Barad dermed problematiserer tilblivelsen af kategoriseringer. De gamle universelle afgrænsninger mellem mennesker og maskiner, subjekt og objekt kan således ikke bestå i denne nye orden, siger Barad. De er snit, der er produkter af bestemte kulturelle blikke, hvori hegemoniske relationer er indlejret. Barads tænkning er, som sagt, bygget på Niels Bohrs teoretiske dobbeltspalte-eksperiment, hvoraf Barad uddrager, at man ved at observere et eksperiment påvirker det og forandrer det. Det betyder, at bedrive forskning, at drive en modeblog eller bare at være i verden er at lægge snit i den, snit hvis tilblivelse er betinget af materielt-diskursive forhold, snit, som er min opgave som forsker at afdække. Disse tanker jeg præsenterer ligger i forlængelse af afhandlingens epistemologi, hvori jeg hovedsageligt refererede til Haraways essay "Situated Knowledges" (1991b). Om dette skriver Nina Lykke:

"Forskersubjekt og forskningsobjekt er ifølge Barad ikke på forhånd afgrænset fra hinanden. De er tværtimod altid del af samme virkelighed og involveret i intra-aktion med hinanden. Men samtidig er snit og afgrænsninger nødvendige for det videnskabelige arbejde." (Lykke 2008: 167)

Det, Lykke fremhæver her, indebærer, at Barads agentiale realisme ikke bare har konsekvenser for måden, jeg tænker modebloggen, men at jeg som forsker også bliver en del af mit analyseobjekt gennem intra-aktive processer. Et eksempel på dette er, at jeg gennem min forskningspraksis har klikket på en lang række indlæg på de valgte blogs. Nogle indlæg har jeg endda klikket på utallige gange. Flere hits medfører både højere placering på mest-læste-lister samt øget indtjening på de kommercielle blogs – omend i meget lille skala, og derved er min forskningspraksis med til at forandre de blogs, jeg undersøger. Således bliver verdens sammenhængskraft redefineret hos Barad, og de grænser, vi kender gennem vores traditionelle grænseetablering, skal gentænkes.

POSTHUMANISTISK PERFORMATIVITET – ET OPGØR MED REPRÆSENTATIONSTÆNKNINGEN

Hvis vi vender tilbage til citatet fra *Sofies Blog* med den nye posthumanistiske forståelse af performativitet i bagehovedet, bliver det tydeligt, hvordan bloggen også bliver et performativ, som fx også Joanna Zylińska konstaterer (2009), og bloggen bliver en aktør i tilblivelsen af Sofie som subjekt og som krop. Når vi anlægger et baradsk blik på bloggen, ser vi, at det imidlertid ikke er tilfældet, idet der er andre nonhumane aktører på spil. Således er Sofie ikke bare fri til at gøre modeblog eller gøre subjekt og krop, som det passer hende, men gennem modebloggen placeres hun i en materiel-diskursiv virkelighed inden for hvilken, hun kan agere. Fx har Sofies fysiske krop nogle bestemte

egenskaber, der lader tøjet indgå i en bestemt relation med hendes krop. Der placerer hun sig gennem bloggen i et socialt rum af andre modebloggere, hvor køn, klasse og race er sociale og diskursive kategoriseringer såvel som relationen mellem tøj, krop og subjekt, kroppens relation til mad og træning, udgør materielt-diskursive tilblivelsesprocesser, hvorigennem krop og subjekt bliver til.

Dette performativitetsbegreb, jeg gennem Butler og Barad har skrevet frem, giver anledning til en ny forståelse af, hvad medier er og gør. Ifølge Sofie, gør bloggen noget ved hende, men hun mangler den betydningsmæssig ramme til at italesætte denne påvirkning. Det skyldes, at modebloggen overskrider den traditionelle måde, vi tænker mediernes rolle på. Længe har vi haft en forestilling om, at medier dokumenterer og formidler. Således at medierne producerer diskurser, mens det ”umedierede” lader sig repræsentere gennem diskurser. Denne dikotome relation mellem det medierede og det umedierede er også en relation, Barad indirekte søger at opløse:

“In other words, the assumptions entail a belief in representationalism (the independently determinate existence of words and things), the metaphysics of individualism (that the world is composed of individual entities with individually determinate boundaries and properties), and the intrinsic separability of knower and known (that measurements reveal preexisting values of the properties of independently existing objects as separate from the measuring agencies).” (Barad 2008: 107)

Interdisciplinaritet er karakteristisk for den nymaterialistiske vending, og Karen Barad og hendes teori om en ny ontologi, agential realisme, er en del af denne tendens. Her arbejder naturvidenskabelige metoder og social- og humanvidenskabernes metoder sammen om at etablere et sprog til at beskrive de materielt forankrede processer.

I citatet herover skriver Barad sig ind i en humanistisk kanon og hævder, at hendes teori er et opgør med *repræsentationstænkningen* (Barad kalder det ’representationalism’). Barad afviser troen på tegnet som den grundlæggende betydningssskaber og installerer i stedet en ny og mere flydende forståelse af materialitet og sprog.

Barads teoretiseringen over materialitet og materie er ofte blevet kaldt svær og utilgængelig og er ofte blevet kritiseret for at være vanskelig at omsætte til social- og humanvidenskabernes, og det er da bestemt ikke ukompliceret at tænke kvantefysikkens dynamikker ind i et kulturelt felt. Men med et opgør med ’representationalism’ ligger Barad dog også i direkte forlængelse af en klassisk humanvidenskabelig tradition. Semiotikkens og hele den vestlige verdens metafysik, som Barad selv benævner den tradition, hun bryder med, tror på tegnet som en grundlæggende størrelse i al betydningsdannelse. Det er nu dette tegn, der står for skud. Barad forholder sig kritisk over

for selve repræsentationshandlingen. Hun er kritisk over for idéen om, at betydningdannelse begynder med de to velkendte og adskilte enheder; signifié og signifiant; materialitet og sprog, objekt og diskurs.

AGENTIAL REALISME OG MEDIER

Barad er helt åbenlyst ikke medieteoretiker, men hendes måde at anskue verden og dens sammenhæng på adresserer indirekte forestillinger om mediering. Og faktisk anvender hun selv begrebet i følgende citat:

“The ubiquitous pronouncements proclaiming that experience or the material world is “mediated” have offered precious little guidance about how to proceed. The notion of mediation has for too long stood in the way of a more thoroughgoing accounting of the material world. The reconceptualization of materiality offered here makes it possible to take the empirical world seriously once again, but this time with the understanding that the objective referent is phenomena, not the seeming “immediate given-ness” of the world.” (Barad 2003: 823)

Barad understreger her, at hun tager afstand fra en mere konventionel forståelse af, hvad mediering indebærer. I forlængelse af sit opgør med tegnet og repræsentationstænkningen henviser hun til ’mediering’ som opdeler verden på en ”usand” facon; i medieret og umedieret, mens vi glemmer det ”umedierede” og tildeler ”det medieredes” diskurser og sprog opmærksomheden. Barad godtager ikke det ’konventionelle’ medieringbegreb og siger, at ’mediering’ ikke tager den empiriske verden alvorligt. Barad mener således, at hendes materialitetsbegreb kan bidrage til en påkrævet gentænkning af den empiriske verden. I denne nytænkning vil verden ikke opfattes gennem en ”immediate given-ness”, men gennem fænomener. Således at medieteknologierne ikke bliver tænkt som medieringsværktøjer, men som fænomener, der intra-agerer med andre fænomener. Barad har altså en ganske specifik forståelse af mediering, som knytter sig til diskussionen af sprog og objekter, og diskurs og materie. Jeg vil her bruge Barads tanker og føre dem videre og undersøge, hvilke konsekvenser Barads arbejde får for måden, vi tænker medier og mediering på.

AFRUNDING

Når jeg insisterer på at lave en kobling mellem Barads principielt altomfattende teoretiske perspektiv og de tidstypiske modeblogs, skal det netop ses i forlængelse af denne

tradition af brud, som både Butler og Barad selv placerer sig i. Flere af de kanoniserede teoretikere i denne teoretiske vending står således med en fod i hver disciplin. Donna Haraway er både biolog og humanist, Karen Barad er både kvantefysiker og filosof og N. Katherine Hayles er både kemiker og litterat. Denne kombinationen af fagområder er interessant netop i forbindelse med diskussionen omkring materialitetens rolle, idet det naturvidenskabelige felt tilføjer nogle betragtninger over materialitet og krop, som hidtil har været humaniora fremmed.

Modebloggens diskursive og materielle betydningskabende processer lader sig ikke adskille, og bloggen lader sig ikke begribe gennem en adskillelse af disse tilsyneladende forskellige processer. De er bundet sammen, og således lader den beklædte og poserende krop sig fx ikke forstå som udelukkende diskursiv betydning eller som materiel krop. På modebloggen væves ”rigtige” kroppe af kød og blod og andre materialiteter sammen med diskurser om kroppe, køn, mad og hverdagslige praksisser. Således forstår jeg modebloggen som et fænomen, der ikke kun producerer diskurser, men også producerer materialitet og kroppe. Som jeg indledte dette kapitel med at konstatere, så er modebloggen et fænomen, der overskrider mange af de traditionelle grænsesætninger, vi har lavet. Fx når Sofie fra *Sofies Blog* indgår et samarbejde med et tøjfirma om at designe et antal kollektioner for dem, og der i forbindelse med offentliggørelsen af kollektionerne afholdes launchevents, og Sofie selv er tilstede til fejringen og holder en lille tale, så griber bloggen udover det digitale, og forbindelsen mellem de såkaldte medierede fænomener og den materielle verden træder frem. Dette møde mellem det ”medierede” og det materielle understreges netop af modens relation til kroppen. Når kroppen iklædes en bestemt beklædningsgenstand, vil den pågældende genstand altid fremhæve bestemte træk ved kroppen. Således bliver moden et medie, der medierer kroppen og medierer forskellige kulturelle diskurser om kroppe og kropsidealer. Og ligesom diskurser selvfølgelig ikke udelukkende hører til i den digitale verden, så hører materialiteter og kroppe heller ikke udelukkende hjemme i den ”virkelige” verden, men diskurser og materialiteter skabes i samspil med hinanden.

Medierne er ikke bare medkonstruerende af kroppen; de etablerer nemlig også forskellige ordener og logikker, som performativiteten organiseres efter. Modebloggen er således med til at etablere snit og med til at producere tilblivelser af kroppe, subjekter osv. For Butler, fx, er den heteroseksuelle matrice en præmis for performance. I kontekst af denne afhandling, kan fx sociale medier og modeblogs også forstås som en præmis for performancen, som agentiale snit. Sociale medier og modeblogs tilskrives ofte åbnende og demokratiske egenskaber, ligeledes fremhæver den agentiale realisme også det grænsenedbrydende og det flydende, men det er afgørende at holde sig for øje, at agentiale snit er også med til at etablere hierarkier, magtstrukturer og kategorier. Således er sociale medier, modeblogs osv. også med til at etablere strukturer, hvori magt og hierarkier skabes. Barads teori om tilblivelse skaber altså både åbninger mod samspillet mellem materialitet og diskurs, men det hele er ikke bare åbninger; disse agentiale snit er både grænseskabende såvel som grænseopløsende. Foldningen af krop

og medie, som er denne afhandlings genstandsfelt, giver således både uanede muligheder for tilblivelsen af nye kroppe, men foldningen definerer også et mulighedsrum, hvis udfoldelse er begrænset af hegemoniske strukturer.

Gennem koblingen af performativitetsbegrebet og modebloggen har jeg konstrueret ansatserne til en teoretisk ramme for afhandlingens formål: at undersøge, hvordan kroppen bliver til og performs på modebloggen. Denne teoretiske ramme giver mig netop mulighed for at adressere både tilblivelse og performativitet, idet der både i Butlers og Barads performativitetsbegreber er indlejret en forestilling om tilblivelse. Performativitet er en proces, der udspiller sig over tid; gennem gentagne intra-aktioner bliver kroppen til, og understreger begrebets temporale dimension. Man kan sige, at performativitet og tilblivelse er to forskellige toninger af samme fænomen; alle performativer er også tilblivelser, mens ikke alle tilblivelser er performativer. Jeg har introduceret nogle centrale begreber og centrale måder at tænke krop og materialitet på. Disse begreber og tænkninger kan skabe indsigt i de kropslige processer på modebloggen, og denne måde at tænke kroppen og kroppens tilblivelse på korresponderer godt med afhandlingens overordnede fokus på foldningen af kroppen ind i mediet. Ligesom Deleuzes begreb om foldningen, så fremhæver Barads tænkning om kroppen også det flydende og det grænseopløsende. Når jeg i analysen ofte bruger formuleringerne 'at gøre krop', 'performe krop' eller 'gøre' eller 'performe modeblog', er det med henvisning til dette performativitetsbegreb, jeg har skrevet frem her. Dog adresserer hverken Barad eller Butler medier eksplicit, men tilfører et analytisk blik på kroppen, der lader kroppen forblive åben for samskabelse af en ny slags krop. I det følgende kapitel vil jeg bygge videre på dette teoretiske fundament og i endnu højere grad tænke mediet med i ligningen.

KAPITEL 5

AT BLIVE TIL MED MEDIER

Fra *Fie Laursen*

”Jeg har altid kørt bloggen personlig, delt så mange billeder og oplevelser af mit liv, men til tider har jeg haft pauser fra bloggen på 3 dage, og så bliver i ofte sure på mig og siger jeg har forandret mig, og jeg er blevet en dårlig blogger. Jeg føler altid et slagts pres på at jeg skal blogge om noget hele tiden, og når jeg gør så skriver i ofte at det ikke er personligt nok og jeg burde skrive lange indlæg om hvad jeg laver.. Det har bare med tiden fået mig til at tænke så meget over bloggen. Jeg ønsker tit bare at køre en blog hvor jeg kan blogge når det passer mig, lidt mere stille og roligt og ikke alle de personlige indlæg.. Jeg sad og kiggede tilbage i mine indlæg da jeg lavede indlægget med billeder fra 2013, og der gik det op for mig hvor meget lort der egentligt lå online... Ja, for mig er det lort. Det er hyggeligt for jer at sidde og rulle rundt i og se mine eventyre og nedture, men jeg har ikke lyst til at der ligger druk-historier, eks-kærester, gamle venner som har behandlet mig dårligt og generalt bare gamle billeder af mig. Så derfor tog jeg valget... Jeg har slettet alle indlæg undtagen de sponsorerede indlæg som stadig er købt ind på bloggen. Jeg har brug for en ny start. 2014 er et helt nyt år for mig, og det vil i med tiden finde ud.. Los Angeles bliver en oplevelse for mig som kan ændre mit liv fuldstændigt, og jeg har ikke lyst til alle de gamle indlæg oppe.. Det er som sagt 3 år af mit liv.”²³

Fra *Gina Jaqueline*

”Jeg har taget en drastisk men fantastisk beslutning og har slettet min blog. Jeg er godt klar over at det er vildt hyggeligt for jer, at sidde og kigge igennem mine gamle ting og dømme som I har fantasi til, men jeg har altså ærlig talt nået min grænse for efterhånden længe siden. Jeg kan ikke fuldkommen udelukke at

²³ Indlæg fra Fie Laursen – indlægget er nu slettet

bloggen genopstår på ny med lidt nostalgi, men hvis jeg en dag skulle få lyst til at føle mig som en åben bog igen, er det nok mere sandsynligt at jeg skriver en vaske ægte en af slagsen. Mit liv og mit væsen kan og skal ikke koges ned til noget der ligner sms-beskeder fra jeg var teenager. It's my party and I cry if I want to. (Mine damer og herrer, fra nu af bliver det kun værre og værre) x"²⁴

I det følgende kapitel vil jeg følge sporet fra forrige kapitel, men jeg vil her lade andre stemmer komme til orde. Disse nye stemmer vil bidrage til dialogen med perspektiver ikke bare på kroppe og deres tilblivelsesprocesser i bred forstand, men mere specifikt på samspillet mellem kroppe, medier og teknologier, og det vil således være gennem dette kapitel, jeg for alvor vil kunne adressere kroppens tilblivelse og performativitet på modebloggen, og hvordan krop og medie foldes ind i hinanden. Jeg vil arbejde videre med de kropslige erkendelser, jeg har med fra Butler og Barad og gennem performativitetetsbegrebet lade de nye kropslige tilblivelsesformer træde frem. Min ambition er at arbejde videre med et inkluderende kropsbegreb og fortsætte med at udfordre selvfølgeligheder om kroppen, omend jeg i særlig grad vil adressere, hvordan kroppen bliver til i vores samtidige sociale medielandskab. Jeg vil hermed argumentere for en forståelse af kroppen som et komplekst og sammensat fænomen, der kan eksistere på tværs traditionelle og historiske grænser som offline/online, privat/offentlig og professionel/personlig. Jeg vil i dette kapitel lægge mig i slipstrømmen af en række forskellige teoridannelser, hvis fornemste opgave er at dekonstruere dikotomier. Med afhandlingens fokus på foldningen af medier og kroppe vil jeg have særligt fokus på teoretikere, der beskæftiger sig med kroppe, medier og teknologier.

Allerførst vil jeg lade modebloggerne komme til orde og lade deres ord udgøre udgangspunktet for dette kapitel. De ovenstående citater udtrykker på hver sin måde, hvordan medier og subjekter indgår i komplekse relationer, der skaber nye subjekt-positioner og nye kroppe. Bloggerne bliver til med medierne (og medierne bliver også til med bloggerne). Man kan også iagttage, hvordan flere af de førnævnte dikotomier bliver sat i spil på nye måder. I de to citater tematiseres relationen mellem blogger og blog, som både boyd (2006) og Reed (2005) tog op (jf. kapitlet, hvor jeg beskriver afhandlingens forskningsfelt). Disse indlæg kan også begge forstås som en tematisering af online-offline-distinktion, som ultimativt også handler om kroppens grænser. Denne tematisering stødte vi også på i citatet fra *Sofies Blog*, som indledte forrige kapitel. I citatet forsøgte Sofie at forstå sig selv som modeblogger ud fra det gamle skema offline-online, men dette skema var simpelthen utilstrækkeligt, da hun skulle forsøge at beskrive disse nye subjektiveringsprocesser. Sofie satte således en forståelse af kroppen som en biologisk enhedskrop på display; en krop hvis grænser er klart definerede. Men, som

24 Offentligt indlæg fra Gina Jaquelines Facebook-profil fra 14. april 2014

det fremgik, blev Sofie forvirret over sin dobbelteksistens, for hvornår var hun fysisk krop, der tænker, taler og handler i verden, og hvornår var hun en bloggende krop?

Citaterne fra *Gina Jaqueline* og *Fie Laursen* antyder en anden relation mellem blogger og blog, som skaber associationer til ”*Min blog er mig*”, som Reeds artikel, der er nævnt tidligere, er navngivet (2005). Fie fortæller i det citerede indlæg, at hun har slettet store dele af sin blog og udviser således ikke nogen tvivl om, at hendes blog er en del af hende. Dette er for Fie en både pragmatisk og praktisk handling, der forhindrer hendes læsere i at kunne få adgang til personlige indlæg samtidig med, at handlingen giver hende en ”ny start”. Citatet fra *Gina Jaqueline* beretter om, at hele *Gina Jaqueline* er blevet gjort utilgængelig for offentligheden, fordi Gina Jaqueline gerne vil have sig frabedt, at hendes læsere sidder og læser gamle (og personlige) indlæg og ”dømme som I har fantasi”. Ved at fratage sine læsere adgang til bloggens krop, fratager hun dem tilsyneladende også adgangen til sig selv og sit eget personlige narrativ og fratager dem deres blik og deres mulighed for at dømme.

Den forståelse af blog-blogger-relationen på *Gina Jaqueline* og på *Fie Laursen* af sig selv som modebloggere er som sagt ganske forskellige, hvor Sofie i højere grad abonnerer på en mere arkaisk forståelse af kroppen med faste konturer, så udviser citaterne fra henholdsvis *Fie Laursen* og *Gina Jaqueline* i højere grad en bevidsthed om sig selv som produkter af et samspil mellem medier og mennesker, og således anerkender de, at deres blogs korpus også er en del af deres digitale og offentlige krop og ved at slette dele af eller hele deres blog, generobrer de styringen over sig selv og egen krop. Så modebloggen kan også siges at være et medie, som giver mulighed for at performe dikotomien privat-offentlig på nye måder og til dels annullerer denne binære figur, som vi hidtil har kendt den, men også omkonfigurerer den. Jeg ønsker med disse citater indledningsvis at gøre opmærksom på, at mediering på modeblogs ikke blot er en proces igangsat af det, vi traditionelt set kalder for medier, hvor objekter formidles via medierede repræsentationer, men at mediering i stigende grad er en kompleks proces, der involverer medier og kroppe, der væves ind og ud af hinanden. Og at mediering også er en proces, der omfatter andre materialiteter som fx tekstiler og teknologier. Denne nye krop, som jeg vil forsøge at identificere med udgangspunkt i modebloggen, bliver fx til i tæt samspil med moden.

DET PERFORMATIVE MEDIE

I sidste kapitel blev performativetsbegrebet udforsket i relation til kroppe. I dette kapitel vil jeg udforske, hvordan man kan tænke medier med ind i denne performativitetstænkning. Barad åbnede selv for en tænkning om medier, der som sådan ikke var medievidenskabelig, men introducerede et opgør med den konventionelle måde at forstå medier på; som repræsentationsteknologier. I Barads begreb om posthumanistisk performativitet ligger der, at performativitet ikke kun kobles til subjekter, til humane

aktører; men faktisk også omfatter non-humane aktører. De to førnævnte citater fra henholdsvis *Gina Jaqueline* og *Fie Laursen* vidner om, at det ikke bare er bloggerne, der blogger, altså handler og er aktører på bloggen. Nej, bloggen er ikke blot en teknologi, der repræsenterer bloggerne, den gør også noget ved dem, og det skinner igennem i citaterne, at bloggerne oplever, at agens bliver dem frarøvet. Som om bloggen selv agerer og skaber potentialer for handling.

Medieforskerne Sara Kember og Joanna Zylińska kan tilbyde en tilgang til medier, der korresponderer med det performative materialitetsbegreb, som Barad har skrevet frem. Kember og Zylińska forstår medier som processer fremfor som objekter i deres fælles udgivelse navngivet *Life After New Media* og givet undertitlen *Media as Vital Processes* (2012). Alene titlen angiver, hvordan Kember og Zylińska forstår medier som noget helt grundlæggende for vores eksistens. De giver i deres værk en diagnose af det nutidige liv, som det ser ud efter ankomsten af det, de kalder *new media*, en kategori også modebloggen falder ind under. Med citaterne fra *Gina Jaqueline* og *Fie Laursen* i baghovedet må vi erkende, at det bliver sværere og sværere at adskille brugeren fra mediet. Der er snarere tale om en ny form for tilblivelse, hvor brugeren *bliver til* i samspil med mediet, og gennem mediet får adgang til nye rum, nye subjektpositioner bliver mulige, lige som også nye kropslige positioner bliver mulige. Kember og Zylińska skriver:

“They are not a means to our ends; instead, they have become a part of us, to an extent that the us/them distinction is no longer tenable. As we modify and extend “our” technologies and “our” media, we modify and extend ourselves and our environments”
(Kember and Zylińska 2012: 13)

I citatet her fremhæves medier som noget, der er blevet til en del af os. Det er ikke længere muligt at skelne mellem medier og mennesker. Her lyder et ekko af Marshall McLuhans berømte credo, at medier er forlængelser af mennesket²⁵, og Kember og Zylińska fortolker ’mediernes’ i McLuhans berømte ord som miljøer fremfor prostetiske forlængelser. Når ”vores” sættes i citationstegn hos Kember og Zylińska, stiller de sig kritiske over for det antropocentriske sprog, vi bruger, når vi taler om medier. Medierne er ikke noget, vi står udenfor eller besidder. Det er noget, der virker aktivt ind på os, og som vi bliver til med og igennem. I det følgende afsnit vil jeg illustrere, hvordan medier på den måde kan opfattes som performative.

25 “The extensions of man”, som er undertitlen på McLuhans indflydelsesrige *Understanding Media* (1964)

CREDIT CRUNCH OG DET PERFORMATIVE MEDIE

Kembers og Zylinskas udlægning af *the credit crunch*, som engelske mediers navngav den globale finanskrisens udbrud i 2008 illustrerer, hvordan medier kan overskride repræsentationslogikken og blive performative. Som vi har set andre teoretikere gøre det (se fx Sundén 2003; Reed 2005; boyd 2006), så forsøger Kember og Zylinska at beskrive relationen mellem det medierede og det ”umedierede”, her ved at blotlægge nogle centrale mekanismer i en gigantisk mediebegivenhed, som startskuddet til finanskrisen i England.

I England blev BBC Business Editor Robert Peston, finanskrisens ansigt. Det gjorde han, idet han på sin blog, var den første til at offentliggøre banken Northern Rocks bønner om økonomisk hjælp til Bank of England. Kember og Zylinska beretter, hvordan Pestons indledende indlæg på sin blog og efterfølgende optræden på live-tv igangsatte en intens mediedækning (især tv) af bankkunder i kø ved Northern Rocks filialer for at hæve deres aktiver, og hvordan mistilliden steg, og kurserne faldt i kølvandet på denne mediedækning. Det interessante ved mediedækningen af denne begivenhed er, at den opløser repræsentationslogikken, for Peston er ikke blot en journalist, der videreformidler nyheder, altså diskursive repræsentationer af ’den virkelige verden’. Peston er derimod selv en aktør på det finansielle marked. ’Performing economics’ skriver Kember og Zylinska om Peston. Pestons medieoptrædener var således et performativ i butlersk forstand.

”Statements and beliefs about banks matter in two senses: they are meaningful and they have material consequences, placing an onus of responsibility on the media that broadcasters and journalists are often keen to deny, which they do by taking recourse to representationalism or the myth disinterested detachment.”
(Kember & Zylinska 2012: 50)

Her hævder Kember og Zylinska, at journalistik ikke bare er formidling eller dokumentation, men at journalistik er *performativt*; udsagn om banker har materielle konsekvenser og griber ind i verden på en materiel såvel som på en diskursiv facon.

Således er performativitet et ganske centralt begreb, når jeg ønsker at undersøge relationen mellem mennesker og medier. Kember og Zylinska står teoretisk i gæld til Henri Bergsons vitalistiske filosofi og især Gilles Deleuzes genlæsning af Bergsons filosofi om temporalitet, samt Jaques Derridas dekonstruktivistiske tænkning. Det er gennem Bergson og Derrida, at Kember og Zylinska nærmer sig den centrale pointe, som *Life after New Media* er bygget op omkring; nemlig, at det er mere frugtbart at anskue medier som processer frem for objekter. Dyrkelsen af (nye) medieteknologier; iPhone, computeren, tv’et, sociale medier osv., er ikke en frugtbar måde at nærme sig medierne, hævder Kember og Zylinska. Denne dyrkelse af de enkelte teknologier og

af de enkelte gadgets medfører en reaktionær opdeling i det gamle og det nye, mens den processuelle forståelse er åben og inkluderende og fokuserer på, hvordan medier griber ind i vores tilværelse og bliver en del af den.

I nærværende projekt er Kember og Zylinskas analyse af the credit crunch hovedsageligt interessant, fordi den illustrerer, at det, vi kalder medieskabte virkeligheder, indgår i meget komplekse relationer med det, vi plejer at kalde den virkelige verden. Kember og Zylinska er primært interesserede i relationen mellem begivenheden og dens mediering, som de kalder en materiel forbindelse i modsætning til en mere udbredt forståelse af medier som diskursive. I stedet for at fremhæve mediernes egenskaber som producent af diskurser, så insisterer Kember og Zylinska på, at medierne griber ind i både diskursive og materielle domæner. Som Kember og Zylinska hævder, kan denne relation karakteriseres som en materiel forbindelse og er altså dermed også en forbindelse, hvori vi potentielt kan lokalisere *kroppe*. Det vil jeg vende tilbage til efter det den efterfølgende redegørelse for bloggen som performativ.

BLOGGEN SOM PERFORMATIVT MEDIE

Fra *Sofies Blog*

”Når man kommer hjem efter en lang dag på arbejde og har indtaget dagens obligatoriske måltid spaghetti & kødsovs i mørke, fordi solen er gået ned for længe siden, så er det altså lidt vanskeligt at være sprudlende kreativ, tage billeder og udtænke et spændende blogindlæg til den efterfølgende morgen.”

Sådan skrives der på *Sofies Blog*. Her beskrives, hvordan Sofie oplever, at bloggen kan blive en pligt. Især når man som Sofie udgiver et blogindlæg hver eneste morgen i taktfast rytme. Det skaber forventninger hos læserne og tilsvarende forpligtigelser hos bloggeren. Dette citat vidner om, hvordan bloggen, som er skabt af Sofie, er performativ og skaber forandringer og griber tilbage ind i bloggerens tilværelse – også når hun ikke sidder og taster, tager billeder og udgiver indlæg, så fylder bloggen alligevel. Den har agens, og fremtvinger en bestemt adfærd hos hende. Således kan man sige, at Sofies liv, hendes væren i verden, indfiltreres af bloggen. Tidligere fremhævede Kember og Zylinska især tv-mediets performative egenskaber. Men det var oprindeligt på Pestons blog, at nyheden om Northern Rocks finansielle kvaler blev givet fri. Jeg vil argumentere for, at man kan oversætte denne mediering til (mode)bloggens verden. Zylinska skriver om (den personlige) blog:

“I therefore want to suggest something that perhaps goes against the grain of more typical media and cultural studies interpretations

of blogging and its users. Rather than seeing LiveJournal or Flickr as being primarily about exchange, with bloggers expecting to be read, responded to, or at least tagged and hence acknowledged in one way or another – “if not, why would they publish their musings on the internet instead of letting them sit in their personal files” – I propose to read blogging as being as much about experiencing and enacting the simultaneous difficulty and necessity of relationality as condition of being in the world” (Zylinska 2009: 91)

Zylinska²⁶ argumenterer for, at mediering er blevet et slags grundvilkår for at være i verden, og det er vilkår, der træder ekstra kraftigt frem hos modebloggerne. I forbindelse med sin fødselsdag udgiver Sofie et indlæg med sin ønskeseddel på bloggen øverst på listen står: ”Et stativ til mit kamera, så jeg kan tage outfit-billeder uden min kærestes hjælp.” Kameraet er modebloggerens trofaste følgesvend, og dets linse blev det filter, man begynder at tænke sig selv igennem. Bloggen er altid til stede i bevidstheden, viden om at man skal udgive et indlæg. Bloggen er således et performativ som Kember og Zylinska udnævner nyhedsmedierne i forbindelse med finanskrisens introduktion i England. Bloggen skaber således materielle forandringer og understreger Barads posthumanistiske udlægning af Butlers performativitetbegreb. For det træder tydeligt frem, hvordan bloggen bliver en aktør med agens, der gør noget ved bloggerne.

TILBLIVELSE GENNEM MEDIER OG MODEBLOGGENS OPHAV

Det sociale internet og de sociale mediers gennembrud omkring 2005-2006 har ændret vores tilgang til internettet, vores adfærd og ultimativt vores forståelse af os selv som subjekter og de relationer vi indgår i. Det er dette fænomen bloggen og modebloggen er en del af. Helt tilbage ved internettets brede gennembrud i halvfemserne eksisterede der en lang række sociale og dialogiske digitale platforme, som ligesom nutidens sociale tendenser har *deling* som ét af sine primære paradigmer. Internettet opstod i 1960erne ud af sammenfaldet af tre forskellige kulturer; militær forskning, akademisk forskning og en frihedskultur (Castells 2001: 17). Denne frihedskultur, som havde stor indflydelse på måden, hvorpå internettet udviklede sig på, indebærer også en bestemt

26 Det er et lidt andet type medie, som Zylinska skriver om her. Det er ikke entreprenante og kendte blogs. Den væsentligste forskel på disse blogs, Zylinska omtaler og de modeblogs, denne afhandling omhandler er, at modebloggerne tjener penge på deres blogs. Men som vi vil se i analysen, så er det også en af denne afhandlings kæphest, at dette skel ikke er så afgørende som det umiddelbart måtte forekomme, idet jeg ser modebloggen som en mediegenre, der opløser skellet mellem professionel og amatør, såvel som offentlig og privat. Men hvis vi alligevel antager at bloggerne er forretningsdrivende, og at forretningsdrivende er interesseret i at gøre forretning, så må man antage, at bloggerne gerne vil læses. Men på den anden side er alle de involverede modeblogs startet som ukendte blogs, hvor bloggeren af ren interesse er påbegyndt bloggingen.

måde at forstå information og data på. Nogle af denne kulturs vigtigste værdier var således, at information skulle kunne flyde frit, og information skulle være gratis og tilgængeligt. Dette værdisæt blev dermed fortaler for en forståelse af information som et fænomen, der kan eksistere "frit" og være uafhængigt.

En stor del af vores digitale praksisser er stadig gennemsyret af denne frihedskultur, ligesom den har affødt en lang række populærkulturelle tekster, der har mennesker og teknologi som tema. Især er disse gennemsyret af postmoderne drømme om at lege med og frit at afprøve forskellige identiteter på internettet (eller cyberspace som var ordet i halvfemserne). Således er der stadig adskillige muligheder for at bevæge sig rundt på et frit og ureguleret internet. Mest kendt og berygtet er nok bulletinboardet 4chan²⁷, mens microbloggingtjenesten Twitter og linkdelingstjenesten Reddit også tilbyder deres brugere en form for anonymitet, hvor man dog skal oprette en profil for at blande sig i snakken. Imidlertid må man sige, at vores adfærd på internettet i de sidste ti år har ændret sig, så vores civile identitet spiller en større og større rolle. Dvs. internetbrugerne i mindre grad "gemmer" sig bag andre aliaser, men søger snarere eksponeringen og bruger de sociale medier til at brande sig selv med (Senft 2012).

Som danah boyd bemærker, så forbinder man sig langt oftest med andre brugere på sociale netværkssider, man kender i forvejen fremfor med fremmede (boyd & Ellison 2007: 211). De sociale netværkssider er således oftest ikke platforme for at skabe helt nye forbindelser mellem brugere, der ikke har forudgående kendskab til hinanden, men vi forbinder os med familie, venner og kollegaer og kæmper en stadig mere kompliceret kamp for at navigere i dette komplekse sociale rum som fx Facebook udgør. Således bliver vores civile navn samt civile og sociale identitet udgangspunktet for vores (inter)ageren på internettet, og i modsætning til web 1.0²⁸, er det vanskeligt at kommentere på indhold anonymt, ligesom det er sværere at undslippe vores civile identitet. På LinkedIn er udgangspunktet for at forbinde sig med andre fx vores professionelle identitet, og senest på Facebook er det blevet vanskeligere for (drag)performere, transkønnede og andre, der ønsker at ændre deres Facebook-navn til et nyt alter-ego eller performernavn, da Facebook har indført regler mod alteregoer. Facebook modtog kritik fra adskillige sider i kølvandet på indførslen af de nye regler og har siden undskyldt og annulleret reglerne²⁹. Hvor opfattelsen af internettet tidligere har været domineret af myte om valgfri identitet, så skaber det sociale internet et nyt tilblivelsesparadigme, hvor samspillet mellem vores civile identitet og vores digitale avatar er langt mere

27 4chan er noget så gammeldags som et bulletinboard. En slags digitalopslagstavle, som i internettets spæde år ofte blev brugt som kommunikationsplatform. På 4chan er en oprettet profil ikke et påkrævet for at deltage i samtalen, og 4Chan kontroversielle og uregulerede rum har flere gange været genstand for omtale i forbindelse med børnepornografiske billeder og andet kontroversielt eller ulovligt indhold. Dertil forlyder det, at de digitale aktivister Anonymous holder til på 4Chan. Anonymous er en berømt gruppe af hacktivistiske uden nogen formel organisering De kæmper bl.a. for et frit internet, men senest har de skabt opmærksomhed ved at erobre (hacke) styringen over det genfødte Ku Klux Klans twitterprofil.

28 'Web 1.0' term ofte brugt til at beskrive den "første" version af internettet. Den anden version 'web 2.0' bliver hyppigt brugt til at beskrive internettet efter de sociale mediers ankomst

29 www.theguardian.com/technology/2015/nov/02/facebook-real-name-policy-protest – tilgået 2. december 2015

komplekst end hidtil antaget. Til sammenligning findes der ingen regler om, hvilket alias modebloggere anvender, men de er alligevel bundet af en tilsvarende ”kontrakt” om sammenfaldet af blog og blogger.

Det sociale internet har også medført en omkalfatrende ændring af produktionen af indhold på internettet, som fx Axel Bruns begreb *produsage*³⁰ (Bruns 2008) dækker over. Den almene forbrugers³¹ brug af internettet kan pludselig potentielt ses som *producer*; altså som både forbruger og producent af indhold på samme tid. Dertil bliver internettet også et sted, hvor man kan opholde sig, være social og indgå i relationer med andre. Dertil kommer, at vores forbrug i langt højere grad organiseres og dikteres af det sociale, når fx Amazon anbefaler produkter under overskriften ”customers who bought this item also bought”, og således meget eksplicit bruger det sociale til at konfigurere forbrugsmønstre. Disse forhold på sociale internet eller web 2.0 er på mange måder forudsætningen for, at modebloggen kunne opstå. De sociale medier har transformeret internettet fra udelukkende at være et kommunikationsværktøj til nu også at være et sted, hvor sociale og kommercielle forbindelser og relationer kan opstå. Ændrede interaktionsformer, ændrede relationer og forbrugsmønstre har skabt et socio-kulturelt fundament for modebloggens opståen og succes. Således har medierne foranlediget nogle nye samværsformer og forbrugsmønstre, og de sociale mediers indflydelse på os er indlysende.

Men der er imidlertid en række afgørende mediespecifikke forskelle på sociale netværkssider (som Facebook, Instagram, LinkedIn) og blogs, som lige bør nævnes her. Den store forskel er strukturel, idet rygraden på sociale netværkssider er brugerens profil, som ofte skal oprettes, før det er muligt at tilgå indhold i det pågældende netværk. Dvs. alle har en profil i modsætning til bloggen, hvor bloggeren (eller i nogle tilfælde bloggerne) har en magtfuld stemme i kraft af sin rolle som bloggejer, skulle der opstå debat i kommentarfeltet. Helt kort, så kan bloggen defineres som en simpel hjemmeside, der opdateres jævnlige, og hvor sidens indhold vises i omvendt kronologisk orden, så det nyeste indlæg vises øverst (Rettberg 2005). Bloggen er et socialt medie, men dets bias mod en netværksstruktur er ikke så stærk som de sociale netværk, selvom der ofte opstår fællesskabsfølelser blandt bloggere ofte, endda særligt på modebloggen. Det ’sociale’ kan også bestå i, at alle kan oprette en blog på gratis blogplatforme, og at bloggen således er en platform, der tillader alle få en stemme.

30 Axel Bruns’ begreb ’produsage’ (Bruns 2008), som dækker over de nye produktionsformer, som sociale medier foranlediger. Enhver bruger er nu potentielt både en producent og forbruger af indhold, og produsage er en kløgtig sammentrækning af producer og user dækker således over, at brugeren potentielle dobbeltrolle. De ellers fastdefinerede roller, som vi kender fra web 1.0, printmedier og tv er blevet flydende og uklare. En bruger af indhold kan således hele tiden forvandle sig til producent eller distributør af indhold og den klassiske form for organisering, hierarkiet, bliver altså erstattet af en ahierarkiske netværksstruktur, et community, hvor man samarbejder om at producere indhold. Wikipedia er et godt eksempel på, hvordan man kan producere indhold i en communitystruktur.

31 Jeg taler her ind i en privilegeret vestlig kontekst.

Med Barads performativetsbegreb kan vi tale om en anden distribution af agens; medierne er performative og byder ind med deres informationsarkitektur og performer således bestemte relationer mellem brugere af sociale medier ligesom brugere af e-handelssites også performer forbrug på en mere social måde. BBC's Robert Peston "performede økonomi", og hans offentliggørelse af nogle specifikke økonomiske forhold fik en massiv indvirkning på den materielle verden. På samme vis skaber sociale medier også forandringer i den materielle verden, skaber møder, relationer og udvekslinger.

Hele det sociale medie-landskab har medført en tiltagende forventning om et overlap mellem brugeren og den digitale avatar. Brugeren har altså ikke frit valg mellem adskillelige identiteter, men er i langt højere grad forbundet til "sig selv" og sit eget navn. Det informationsarkitektoniske, mediets struktur samt normer for brug tilblivet over tid spidsformulerer tilsammen den posthumanistiske agens, som medierne udøver. De sociale medier opstiller således nogle bestemte præmisser for subjektivisering, som interPELLerer brugerne på forskellig vis.

OPLØSNINGEN AF DET PRIVATE OG DET OFFENTLIGE

Som en konsekvens af internettets drejning mod det sociale og dermed kravet om, at brugerne af sociale medier skal performe sig selv eller en version af sig selv og ikke frit kan vælge tilblivelsesform, kan man tale om, at der er sket en destabilisering af den traditionelle grænsesætning mellem det private og det offentlige: "[...] privacy isn't simply binary – access or no access – but, rather, control over how information flows or, in other words, control over the social situation" (boyd & Marwick 2011: 4). Gennem et studie af amerikanske teenagers adfærd på Facebook konkluderer boyd og Marwick, at de sociale medier giver de unge mulighed for at modulere den sociale situation således, at de selv kan styre, hvem der har adgang til hvilken type information. De sociale netværkssider har skabt et miljø, hvor forvaltningen af det private således bliver underlagt et helt nyt regelsæt; hvor det private ikke længere er knyttet til et bestemt fysisk rum, hjemmet, men snarere er et spørgsmål om kontrol af *informationsflow*. I en social netværksverden såvel som en modeblogger-verden, hvor default-indstillingen er sat til "deling", bliver det private i høj grad et spørgsmål om kontrol og modulering fremfor faste grænser defineret af fysisk afgrænsede rum. Denne nye konfiguration af det private giver den enkelte mulighed for at regulere og modulere.

De sociale netværkssidens nye konfiguration af det private og det offentlige ligger igen til grund for modebloggens af samme. Bloggen er som udgangspunkt en genre, der gør op med det private og offentlige som en dikotomisk relation, idet et af de konstituerende træk ved bloggen netop er, at den er skrevet af *nogen*, den er som udgangspunkt subjektiv og er endda platform for en *personlig* fortælling om hverdag og tilværelsens op- og nedture – i dette tilfælde med et særskilt fokus på mode og personligt forbrug.

Det er netop overvejelser om det private og det offentlige, som er udgangspunktet for dette kapitels indledende citater fra *Gina Jaqueline* og *Fie Laursen*. I disse citater bliver bloggens agens meget tydelig. Bloggen, modebloggen, performer forstærker og producerer nogle bestemte diskurser, hvor bloggerne opfattes som berømtheder, diskurser, som performer det private og det offentlige på en ny måde, og som fordrer at bloggerne skriver sig selv frem inden for diskurser, hvor både det private og det personlige, men også det intime dyrkes. Sociale medier kaster det private og det personlige i grams i en ny offentlighed. Således kan man også læse af citaterne, at bloggen griber ind i bloggenes liv og væren i verden på en måde, som bloggerne ikke altid selv er herre over. Bloggerne kan fx agere, som de gør i citaterne og modarbejde bloggens agentielle snit og gøre hele bloggen utilgængelig som *Gina Jaqueline*, eller de kan udvælge bestemte indlæg til sletning som på *Fie Laursen*. Således opstår den unikke modeblogs udtryk i samspil med flere forskellige aktører, hvoraf bloggen og bloggeren må siges at være de mest afgørende.

MODEBLOGGEN SOM KOMMERCIEL PLATFORM

På mere end én måde kan modebloggen siges at være en slags kondensat af de mekanismer, der gør sig gældende på sociale medier. Den medierede selvkonstruktion af subjektet, selvfremsstillingen, om man vil, er udtalt i en helt anden grad end på de øvrige sociale netværkssider. På de populære modeblogs, som jeg arbejder med, er tilblivelsen af subjektet mere end bare selvfremsstilling, som vi kender det fra profiler på fx Facebook. Denne jeg-proces smelter i stigende grad sammen med decideret arbejde, som man tjener penge på, hvorfor opløsningen af dikotomien privat-offentlig leder til en opløsning af dikotomien privat-professionel. I forlængelse heraf kan man tale om, at modebloggen er stedet, hvor selvfremsstillingsmekanismerne fra de sociale medier møder forbrugskulturen, mere specifikt en forbrugskultur, der er tæt forbundet til kroppen. Modeblogs er fulde af begreber opstået i en forbrugskultur, som fx *musthaves* eller *essentials*, der henholdsvis dækker over forskellige typer af begær mod beklædningsgenstande eller andre materialistiske genstande.

EN DIGITAL ARBEJDSFORM

De centrale mekanismer i modebloggens logik bærer en stærk kobling til kommercielle køb og salgsløgikker. Drømmebilleder og begær er indgår en pagt med forbrug og vareliggørelse, og med Walter Benjamins beskrivelse af Paris' modepassager kan man beskrive modeblogsfæren som en slags digital drømmepassage³², hvor varerne kan

32 En henvisning til Walter Benjamins Passageværk, hvor han bl.a. i "Paris Det 19. århundredes hovedstad" beskriver Paris' handelspassager, hvor mode blev sat på display. For Benjamin er modepassagerne en opsummering af modernitetens udtryksform. Lige fra deres konstruktion i glas og stål til de drømmebilleder, der sælges.

betragtes, når man flanerer (eller surfer) gennem den digitale storby (Benjamin 1973). Som i modepassagerne er det spørgsmålet, om det kun er modens genstande, der er til salg? For modebloggerne indgår i en kompleks økonomi med mange aktører og mange forskellige slags gangbar valuta. I denne økonomi er ikke bare moden til salg, men selve bloggeren bliver en del af denne økonomi som en æstetiseret vare, der skal appellere både til læsernes og til modebranchens gunst på en og samme tid. Flere hits lig med flere bannerannoncer, som i sidste instans giver bloggeren en højere økonomisk gevinst.

Som jeg også beskrev i kapitel 3, så er subjektet underlagt markedsvilkår (Coté & Pybus 2007; 2011). Her kombineres de sociale mediers subjektiveringsprocesser med kapitalistiske markedsløgikker og skaber en ny type økonomi. Coté og Pybus lægger som sagt vægt på, at en Facebook-profil er “becoming, constantly in process, being updated and rearticulated – as are cultural trends – to reflect the user’s evolving interests and tastes.” (Coté & Pybus 2007: 91). På Facebook-profilens performance er selvet i en proces, det er i en konstant udvikling, og brugeren konstruerer sin digitale tilstedeværelse i konstant dialog med sit netværk og sine relationer. Jeg vil argumentere for, at modebloggen er en genre, der (delvist³³) er blevet formet af vor tids interesse for sociale netværk, for at performe os selv på sociale netværkssider, for at konstruere et selv – drifter og tilbøjeligheder, der ofte bliver opfattet som overfladiske og substansløse. Det unikke ved modebloggen er, at dens primære aktører genererer profit på denne praksis, og jeg læser således modebloggen som en del af det, Coté og Pybus kalder *immaterial labour 2.0*. Både modebloggens økonomi og immaterial labour 2.0 er, at det er økonomier baseret på cirkulationen af følelser. Coté og Pybus coiner begrebet med udgangspunkt i sociale netværkssider, som har anden struktur end bloggen. Her er rygraden selve brugerprofilen (boyd 2007: 6), som alle brugerens aktiviteter og interaktioner efterlader links til. Det resulterer i et mere ligeværdige vilkår for relationer i forhold til bloggens meget mere asymmetriske interaktionssituation, hvor bloggejeren i langt højere grad styrer og er ejer af dialogen. Bloggeren er dertil den eneste genkendelige aktør i kommunikationen, hvor læsere, der kommenterer ofte, kun tilkendegiver deres fornavn eller et alias. Immaterial labour 2.0 beskriver således, hvordan kapitalismens nye former er begyndt at udbytte de subjektive udtryk. Modebloggen, kan man også sige, bidrager nemlig i høj grad til en økonomi, der producerer og sælger affekter og følelser. Modebloggens læsere får således lov til at følge bloggerne i tykt og tyndt, vi får indsigt i deres tilværelse, de refleksioner, der ligger til grund for forskellige valg, deres livsstil og deres livstilsforbrug. Denne økonomi, som dyrker det subjektive udtryk og den personlige stemme, er ikke ny (se bare klummeskribenter, celebrity-kulturen osv.), men intensiteten af denne kultivering af subjektivitet er ny. Modebloggen er altså en del af disse nye økonomier, hvis tilblivelse gøres mulig (og begrænses) af nye medieteknologier. Denne entreprenante dimension af modebloggen giver et indblik i modebloggens agens.

33 Modebloggen er også blevet formet af undergenrer af bloggen og modemedier som fx modemagasiner som også flere af studierne, der er omtalt i afhandlingens kapitel 3 påpeger.

Når man tænker implikationerne af den kommercialiserede modeblog til ende, så står det klart, at de kommercielle diskurser medfører en række nye aktører på modebloggen. Annoncører og i nogle tilfælde Bloggers Delight (som står for at indgå aftaler med kommercielle partnere samt forsyner bloggerne med en teknisk platform), mens selvfølgelig også læserne er en aktør. Det betyder, at modebloggen er undergået en række forandringer, hvorigennem bloggen bliver til. Med blik for afhandlingens formål, kan man også sige, at bloggen som et socialt medie samt bloggen som affektivt arbejde bliver foldninger, som kroppen bliver til igennem.

Disse tendenser i det sociale medie-landskab er uomgængelige, når man ønsker at studere modeblogs. Derfor har jeg i dette afsnit beskæftiget mig med de sociale internets konstituerende træk; træk, der altså går igen på modebloggen. Dette afsnit har dermed belyst, hvilken vilkår for tilblivelse sociale medier og bloggen producerer. Det er vilkår, der også gælder for tilblivelsen af kroppen. I det følgende vil jeg derfor gøre rede for den teoretiske ramme for kroppen som del af det digitale medie, som jeg vil arbejde videre med i afhandlingens analyse.

KROPPEN PÅ BLOGGEN

“Digital writing and linking is therefore not only a form of *cultural* production but also a *corporeal* one; it literally produces the body by temporarily stabilizing it as a node in the network of forces and relations between multiple servers and computers, flows of data, users’ eyes, fingers and sensations, particles of electricity, and so on.” (Zylinska 2009: 90)

Således skriver Zylinska om bloggen. Her fremhæves selve den materielle forbindelse mellem den tastende krop og computerens materialitet. Zylinska sætter således fokus på den materialitet, der ofte nedprioriteres, nemlig computerens og det digitale. For selvom den digitale kode oftest forstås som immateriel, så er dette en utopi, som jeg vil argumentere for herunder. Gennem tiden har der været adskillige forsøg på at få kroppen tilbage i maskinen/computeren/informationssystemet. Nogle af de mest gennemslagskraftige er Donna Haraways (1991) og N. Katherine Hayles’ (1999) udlægninger. Som jeg tidligere har nævnt, så er Haraway både litterat og biolog, mens Hayles er både både litterat og kemiker. De har derfor begge en tværfaglighed, der giver dem et udsyn, der åbner for forbindelser og muligheder og dertil korresponderer med Barads tilgang til videnskab. Jeg vil kort præsentere deres respektive tanker om krop og henholdsvis teknologier og informationssystemer.

TEKNOKROP OG CYBORG

Haraway bryder med den klassiske social konstruktivistiske ignorering af kroppen, men introducerer en "En krop, der er så teknologisk forandret, at vi ikke kan skelne mellem noget "oprindeligt" og "naturligt" på den ene side og noget "teknologisk" på den anden. Teknologi og krop er blevet ét" (Lykke 2008: 47). Hendes kropsmaterialistiske tænkning er udviklet i samspil med en række forskelligartede discipliner som fx feministisk naturvidenskabskritik, det tværvideenskabelige forskningsfelt STS og aktør-netværk-teori. Teknokroppen er "teknologisk rekonfigureret materialitet, dvs. som en teknokrop, der fra fødsel til død indgår i uendelige rækker af samspil med teknovidenskabelige interventioner, og kan forstås som skabt i et socioteknisk netværk af menneskelige og ikke-menneskelige aktører" (Lykke 2008: 98).

Gennem introduktionen af størrelser som teknokroppen, cyborgen og det kropslige produktionsapparat dekonstruerer Haraway dikotomien menneske/maskine i sit cyborg-manifest (1991). Haraways cyborg er en hybrid af menneske og maskine, af kybernetik og organisme (og hermed ordets etymologi). Cyborgen er på samme tid både en figur, som opstår i krydsfeltet mellem virkelighed og fiktion. Haraways tænkning er relevant i denne sammenhæng, fordi hendes læsning af de gammelkendte dikotomier tilbyder et kritisk korrektiv af de ellers vante læsninger af virtual reality og andre fænomener, hvor mennesker indgår i relationer med teknologier. Et eksempel på, hvordan cyborgen kan se ud i kontekst af modebloggen kommer her fra *Sofies Blog*:

"Forleden var der en læser, der skrev, at jeg altid så godt ud, selvom jeg bare havde sorte jeans og en t-shirt på. Det er jo dejligt, men det fik mig til at tænke på, at det har jeg egentlig tit. Virkelig tit. For mig må der bare ikke ske for meget på mit tøj, for så føler jeg mig ikke godt tilpas. Kan ikke så godt lide, hvis det ser ud som om, at jeg prøver på at se smart ud, hvis det giver mening?! Fx ved at tage skøre sokker eller en hat på. Det må godt se lidt effortless ud. En anden læser skrev på et tidspunkt, at min stil var sådan lidt underspillet, og det kan jeg egentlig meget godt lide tanken om. Andre kan ikke få nok af mønstre, men jeg kan ikke engang have farvede sko på og så en anden farve på tøjjet, haha. Næh nej, hvis jeg har farvede sko på, har jeg enten sort eller hvidt tøj på! 😊 Og egentlig også gerne ellers..."

Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal forklare det, men jeg føler mig bare ikke godt tilpas indeni, hvis der sker for meget. Det kan godt være lidt irriterende, når man har en blog og gerne vil vise noget forskelligt tøj hele tiden! 😊"

I dette citat fra *Sofies Blog* tematiseres selve moden og modens relation til krop og subjektet der bærer den. Sofie udtrykker her, hvordan hun bruger moden som et selvudtryksmiddel. Moden formidler, hvem Sofie er. Samtidig er moden også kroppens medie, der fremhæver bestemte træk ved kroppen, skjuler andre. Moden formgiver med andre ord kroppen og lader således kroppen *blive til* på ny gennem denne formgivning. Dette citat minder os altså om, hvordan medier og teknologier ikke kun udgøres af digitale medier og andre åbenlyse teknologier som fx mobiltelefonen. Beklædning er også en teknologi, og som sagt også et medie, der forbindes til både kropslige og subjektive tilblivelsesprocesser. Samtidig aktualiseres Haraways tanker om krop og teknologi og betoner relationens materielle karakter samtidig med, at Haraway åbner for at tale om diskursive tilblivelser.

INFORMATIONSSYSTEMER OG KROPPE

Hvor Haraway har kroppens *materialitets* relation til kropsteknologier som sit primære fokus, så tager Hayles udgangspunkt i diskurser om frigørelse fra kroppen, hvor informationssystemer står centralt. Denne fantasi om denne komplette adskillelse af krop og sind adresserer Hayles i sit værk *How We Became Posthuman* (1999). Hun argumenterer mod denne misforståelse, at information kan eksistere uden krop og uden materialitet. Hayles påpeger, at når vi taler om information og data, så er det næsten altid underforstået, at information eksisterer uden en krop, og mediet der bærer informationen bliver stort set ikke tillagt nogen betydning. Det er en stor fejl, hævder Hayles. Det er drømmen om det evige liv, om tanken uden den forgængelige krop, som man reproducerer, og vi har fortrængt en masse arvegods for at blive i drømmen (Hayles 1999: 13). Hayles er litterat (og faktisk også kemiker) og hendes tilgang til information og materialitet er derefter. Hun analyserer litterære værker. Særligt tildeler hun cyberpunkten med William Gibson og Philip K. Dick opmærksomhed:

“This vision is a potent antidote to the view that parses virtuality as a division between an inert body that is left behind and a disembodied subjectivity that inhabits a virtual realm, the construction of virtuality performed by Case in William Gibson’s *Neuromancer* when he delights in the “bodiless exultation of cyberspace” and fears, above all, dropping back into the “meat” of the body. By contrast, in the model that Hutchins presents and that the posthuman helps to authorize, human functionality expands because the parameters of the cognitive system it inhabits expands. In this model it is not a question of leaving the body behind but rather of extending embodied awareness in highly specific, local, and material ways.” (Hayles 1999: 290)

I det ovenstående citat skelner Hayles mellem to forskellige måder at forstå kroppen i mediet på. William Gibsons protagonist, Case, fra den berømmede *Neuromancer* (1984) abonnerer tydeligvis på den postmoderne utopi, der adskiller krop og information. Det er en utopi, vi ofte ser udfoldet i netop cyberpunkten³⁴. Men Hayles tilbyder en anden forklaringsmodel, der med McLuhanske ord forstår disse *virtual reality* oplevelser som forlængelser af kropslig bevidsthed og af vores kognitive system.

I analysen er jeg inspireret af både Haraways og Hayles tilgang til kroppen og medie, der begge går godt i spænd med Butlers og Barads tanker om materialitet. Både Haraway og Hayles bidrager på hver deres vis med forskellige forståelser af kroppens relation til medier. Hvor Haraways meget håndfaste cyborg fremskriver en meget konkret relation mellem krop og teknologier, så teoretiserer Hayles med udgangspunkt i informationssystemet. Det ligger begge teoretikere på sinde at formulere en måde, hvorved agens kan artikulere i dét, som Hayles kalder en posthuman kontekst (Hayles 1999: 3).

MATERIELLE VIRTUALITETER – KROP OG TEKST ONLINE

“[blogs] allow people to extend themselves into a networked digital environment that is often though to be disembodiment. The blog becomes both the digital body as well as the medium through which bloggers express themselves.” (boyd 2006: 11).

danah boyd skriver her om blogs og om, hvordan den digitale teknologi skaber nye muligheder for kropslig tilblivelse i netværkede miljøer, der ellers oftest forstås som 'uden krop'. Det er disse forlængelser, jeg vil sætte fokus på nu, og det vil jeg gøre gennem en introduktion af køns- og medieforskeren Jenny Sundén, som har udført et to-årigt etnografisk studie i et tekstbaseret multiple-user domain (MUD). Sundén har sat sig for at undersøge, hvad det betyder at have en krop online; en krop der både består

34 Andre populærkulturelle eksempler på dyrkelsen af adskillelsen af krop og data finder man i mange andre cyberpunk-film. Ex i filmen *Lawnmower Man* (1992), hvor den gale videnskabsmand rekrutterer villakvarterets enfoldige plæneklipper og forvandler ham til et geni ved at fylde hans hoved med viden via en maskine, der kobles til plæneklipperens hoved. Og i filmen *Strange Days* (1999), hvor filmens hovedperson spillet af Ralph Fiennes får sine fix ved at lade hele sit neurologiske system koble til en maskine, der kan afspille oplevelser, som ikke bare opleves visuelt, men også stimulerer sanserne og giver brugeren mulighed for at genopleve sevener på en altopslugende manér. Således genoplever *Strange Days* hovedpersonen glemte dage med en gammel elsker. Når man er koblet til maskinen, efterlades brugerens krop livløs og sårbar over for den "virkelige" verden. Denne forståelse af krop og sind adskilte hører dog ikke kun hjemme i halvfemserne. Af nyere film senest med filmen *Avatar* (2009), hvor filmens hovedperson, en tidligere soldat såret i kamp og nu bundet til en kørestol, bliver tildelt en ny krop gennem sin færd i en virtual reality. Ultimativt vælger soldaten livet i den alternative virkelighed, hvori det meste af filmen foregår. Han vælger således at efterlade sin gamle ødelagte krop til fordel for sin fulde førlighed i den nye og friere virkelighed muliggjort af sin sammensmeltning med teknologien.

af materie og af tekst. I sit studie lokaliserer hun (kønnede) kroppe og materialiteter i adskillelige sammenhænge og konkluderer, at onlinekroppen, som hun kalder den, hverken er afkoblet eller immateriel (Sundén 2003: 15), men kroppen er tilstede, og den spiller en langt større rolle i tilblivelsen af online-subjekter end man skulle tro. Sundén læner sig op ad både Haraways og Hayles teoretiske landevidninger, og studiet påviser gennem en række analyser med forskellig fokus, hvordan onlinekroppen bliver til gennem en række forskellige strategier. Fx hvordan selve teksten kan forstås som krop, og hvordan forskellige tekstlige versioner af MUD'ens brugere producerer forskellige kroppe og antydninger af "rigtige" kroppe. Sundén skriver:

"In the creation of characters, practically anything can be written and brought to life. Many WaterMOOers, when confronted with this 'limitless' opportunity to textualize themselves, choose to present themselves in a very down-to-earth- and ordinary manner. In letting the text appear as it is revealing more that it is hiding, these descriptions rather allude to a recognizable reality that stands in sharp contrast to assumptions among several theorists working with bodies and notions of identity online. With arguments similar to the postmodern utopianism found in discussions of virtual bodies, they state that online, you can be anybody, or anything, since nobody knows who you are." (Sundén 2003: 72)

Subjekter, som navigerer på internettet er altid fordoblede, skriver Sundén (Sundén 2003: 3); der er altid en krop der skriver, en krop der poster billeder, en krop som sidder bag skærmen. Det store spørgsmål forbliver, hvordan skal vi forstå dobbeltheden i vores identitet. Og hvilken rolle spiller kroppen heri. I sin etnografiske data har Sundén iagttaget, hvordan brugerne af det virtuelle rum både skriver sig frem som non-humane, posthumane eller meget ordinært menneskelige subjekter. Sundén bemærker i ovenstående citat, at den sidstnævnte kategori bryder med den forestilling om internettet som et postmoderne utopia, hvor identiteter kan tages på og af efter for godtbeholdende. Sundén nærlæser karakterbeskrivelserne og interaktioner i MUD'en. Med sit teoretiske greb om disse tekster som performative, fremanalyserer Sundén, kroppens vigtighed. Sundén beretter fx om en karakter, der kan antage forskellige former i MUD'en, men alligevel omtaler en af formerne som sin "sande form" (Sundén 2003: 73), som han primært benytter. Dette, konkluderer Sundén, er et eksempel på, at selv om internettet giver mulighed for at lege med og afprøve mere end én identitet, så er mulighederne ikke uanede, og der ligger nogle begrænsninger på de identitetsmæssige udfoldelser, der forhandles gennem forskellige forståelser af autenticitet, oprindelighed osv. Dertil kommer, at Sundén analyserer rummets betydning i MUD'en. Hun skriver:

“In his [Bachelard] thinking, houses we have inhabited leave traces that are physically inscribed in our bodies. This puts not only ‘place’ but also ‘body’ at the center stage of imagination. Dream worlds are thus not only highly ‘placial’ in their orientation, but also clearly ‘embodied.’ In this sense, body and place are inseparable; bodies are incarnations of places, they carry their dreamt and remembered imprints in ways that furnish and organize imaginary.” (Sundén 2003: 121).

Gennem en analyse af rumligheder og steder på MUD'en konkluderer Sundén at rum og krop kobles sammen, og at både diskurser om rum og imaginære rum spiller en langt større rolle en man umiddelbart skulle tro. Ikke bare fysiske rum har et korpus, men det har virtuelle rum også.

Gennem disse tanker om medier og kroppe står vi nu med en forståelse af medier og kroppe, der er inkluderende, som problematiserer, hvis ikke dekonstruerer, de traditionelle grænser for kroppen. Når Sundén karakteriserer online-kroppen som en fordobling, så tilfører det pludselig ny betydning til forståelsen af muligheden for agens, for hvordan skal vi forstå agens. Pludselig har vi to kroppe, to kroppe og to subjekter, der potentielt kan indgå i sociale situationer, kan agere. Som Deleuze siger, så har vi bevæget os fra *individ* til *divid* (Deleuze 1992), altså fra det, der ikke kan dele til det, der kan. Jeg vil i analysen argumentere for, at vores kroppe indtager en meget mere central rolle end den *umiddelbart* har gjort hidtil, men med udgangspunkt i Jennys Sundéns og Hayles tanker om materialitet og onlinekultur (Sundén) og materialitet og informationsystemer (Hayles), vil jeg yderligere argumentere for, at kroppen faktisk altid har indtaget en central rolle, også selvom den har været overset og anset som værende fraværende i bestemte kulturelle fænomeners diskursive forståelser af digitalitet, virtualitet, onlinekultur osv.

KROP OG BILLEDER

Sundéns studie af MUD'en har været et uundværligt indspark til den måde, jeg forstår krop og medier i afhandlingens analyse. Men som jeg har belyst tidligere i dette kapitel, så er der sket meget med internettet og vores brug af det siden, Sundén udførte sit studie. MUD'en er mere lukket om sig selv, hvor modebloggen i højere grad tager del i en offentlighed, selvom det selvfølgelig er en del af Sundéns pointe, at grænserne for det virtuelle univers ikke er urokkelige, men fleksible og til forhandling. Dertil kommer, at der er en lang række strukturelle, kulturelle og mediespecifikke forskelligheder mellem de to medier, hvor jeg tidligere har situeret modebloggen i en kulturel og mediespecifik kontekst og beskrevet, hvordan modebloggen udspringer af en digital kultur, der både opløser grænsen mellem det private og det offentlige, samt bliver et entreprenant

foretagende, hvorigennem bloggerne genererer profit, mens kravene om øget overlap mellem mediebruger og medie også slår igennem på modebloggen. Det er derfor nogle ganske andre muligheder modebloggen opstiller for at gøre krop.

En afgørende forskel fra Sundéns MUD's og modeblogs er brugen af *billeder*. Billeder indtager nemlig en central placering i modebloggens kommunikationsmodus til forskel fra MUD'en, som udelukkende er tekstbaseret. Både Reed (2005) og Boyd (2006) beskæftiger sig med blogs og forudsætter, at blogs primært består af tekst. Imidlertid kan man tale om, at internettet har gennemgået en vending mod det visuelle (Rettberg 2014: 3), hvor billeder spiller en større og større rolle. Især har sociale medier omfavnet denne vending, hvor billedernes rolle i vores medierede selvfremstilling indtager en stadig mere prominent rolle. I denne sammenhæng vil jeg forstå billedet som endnu et fænomen, som bloggerne kan blive til i samspil med. Rocamora skriver:

“The self personal fashion blogs narrate is articulated through writing but also through the images the bloggers post of and by themselves. By appearing on their site, they have appropriated a third technique of the self that fuses with the other two, fashion and blogging, to support their identity construction: photography.”
(Rocamora 2011: 413)

På modebloggen spiller det visuelle, billedet, en uomgængelig rolle. For det første fordi modens sprog er visuelt. Moden lader sig altid formidle gennem billeder, der gennem æstetisk sprog skaber drømme og begær. Her ser vi, hvordan modebloggen også har sit ophav i modemagasinet, hvor visuelle repræsentationer af tøj, kroppe og andre genstande fylder en god del af et magasin. Og dernæst, som Rocamora skriver i citatet herover, så er fotografiet også en teknik, der lader brugeren formidle sig selv gennem billeder. Bloggerne formidler således ikke kun mode, men de formidler også deres eget personlige brand gennem visuelle præsentationer af dem selv. Bloggerne tager billeder af sig selv, får venner eller kærester til at tage billeder af sig selv, og disse billeder udgør næsten ryggraden i modebloggens væsen. Disse billeder skaber nemlig også nydelse og begær hos seeren, for modeblogs er primært båret af modebloggerens person og præferencer. Som jeg tidligere har nævnt er det dette fokus på bloggeren, der giver anledning til at tale om et sammenfald af moden som vare og bloggeren som vare.

Billederne på modebloggen bliver et slags mødested for mange forskellige blikretninger. Hvor kvinder, der viser sig frem, og især kvinder, der viser deres kroppe frem, historisk har været underlagt det mandlige blik³⁵, tager modebloggen et opgør med

35 Atter engang bliver det relevant, hvem der ser, og hvem der bliver set på, som Laura Mulveys kanoniske læsning af Hitchcocks *Rear Window* (1958), hvori Mulvey tematiserer "the male gaze". Dette problematiseres i Tania Modleskis kritik (1989) af Mulveys læsning. Modleski dekonstruerer "the male gaze" og påpeger, at den egentlige er filmens kvindelige hovedperson, der driver handlingen frem, mens filmens mandlige hovedperson er bundet til en kørestol.

dette, idet mange forskelligartede blikke mødes på modebloggens billeder. Bloggens implicitte læser³⁶ er således oftest andre kvinder, og det mandlige blik favoriseres således ikke på bloggen. Rocamora skriver om dette blik:

“It is a gaze structured by women’s perception of and judgment on fashion in a space created and nourished by women for an audience imagined as female, witness the “girls” that authors such as Punky B often address their audience with.” (Rocamora 2011: 421)

I den eksisterende forskning i digital og visuel kultur hersker der bred enighed om at forstå de sociale digitale mediers visuelle selvframstillinger som en slags spejlinger af selvet (se fx Fausing 2013; Rettberg 2014 m.fl.). Men det er ikke bare bloggeren, der spejler sig i billederne, læserne spejler sig også i billederne, og billederne giver faktisk også bloggeren mulighed for at spejle sig i læsernes blikke. Ligesom jeg tidligere har redegjort for, at medier og blog er performative, så er billeder tilsvarende også performative. Ofte er modebloggens billeder en slags selvportrætter af bloggeren, hvor bloggeren viser ’dagens outfit’. Det kan gøres på mange forskellige måder, som vi vil se senere i analysen. Læserne er de mest oplagte modtagere af billederne, ud fra logikken, at billederne må være lagt på bloggen med henblik på at blive set. Der sker uundgåeligt en spejling i denne proces, hvor læserne spejler sig i modebloggeren. Det kan ses ofte af kommentarfeltet, hvor læserne ofte roser (eller sjældnere kritiserer) bloggerens udseende, tøjvalg, eller mere specifikt efterspørger pris eller størrelse på et givent stykke tøj. Men disse billeder er også et spejl for bloggeren, fordi bloggeren anvender billedet som mulighed for at se sit eget spejlbillede og bruger kameraets linse som blik. Konsekvensen af dette er som sagt et opgør med det maskuline blik, men også et opgør med det traditionelle skel mellem subjekt og objekt. Men den tredje og sidste spejling foregår, når læsernes blikke internaliseres i bloggerens eget blik på sig selv og egen krop. Det betyder, at bloggernes blik på sig selv også formes af andres blikke. Således er der tale om, at modebloggen muliggør er sammenfiltrering af blikke og kroppe, således at forskellige kroppe forbindes gennem blikke, der alle krydser hinanden på bloggen.

Der kan ikke eksistere et blik uden en krop, et blik er altid båret af en krop og et subjekt, men de mange blikke mødes på bloggen, og grænserne for individuelle kroppe og blikke sløres og forandrer og former den enkelte krop. Og gennem de mange blikke, der kastes i mange retninger er disse blikke med til at gøre bestemte kroppe mulige og andre umulige. Således er blikkene bærer af værdier, meninger og diskurser, der også udgør rammer for tilblivelse.

36 Et litteraturteoretisk begreb, der udspringer af stigende interesse for læserpositioner – se fx Wolfgang Iser’s *The Implied Reader* (1978). I denne kontekst bruges begrebet som markere, at der er en forskel på den implicitte læser og den faktiske læser.

Billederne er et medie, der giver bloggerne en enestående mulighed for at distribuere kroppen på flere medier, 'fordobling' kalder Sundén dette, mens McLuhan vil bruge 'forlængelser' til at beskrive denne proces. Gennem billedet sker der således både en udgrænsning og en sammensmeltning af krop og medie, og billederne bliver en slags ressource for bloggerne, der gennem billedet kan komme kravet om overlap mellem blogger og blog i møde på en visuel facon.

AFRUNDING

Med afsæt i det posthumanistiske performativetsbegreb, som blev skrevet frem gennem Butler og Barad, har dette afsnit afrundet afhandlingens teoretisk afsæt for analysen. Jeg har her gjort rede for de mekanismer, der ligger forud for modebloggen samt de præmisser for kroppens tilblivelse, modebloggen skaber. For det første konkluderede jeg gennem Kember og Zylinska, at mediet og bloggen er performative fænomener, der griber ind vores liv på varierende facon. Bloggerne er således ikke skabere af bloggen, men bloggen skaber altså også bloggerne og kan dermed siges at være en aktør i den betydningsdannelse, der sker på og omkring modebloggen.

En del af de præmisser for kroppens tilblivelse, modebloggen skaber, er vokset ud af modebloggens status som socialt medie. Dette kapitel hævdede som konsekvens heraf, at modebloggen var en del af en større digital bevægelse mod det sociale, der producerede nye adfærdsmønstre på internettet. I denne nye digitale kultur bliver der stillet nogle nye krav til brugere af sociale medier om at deres digitale avatar til en vis grad skal *overlappe* med deres fysiske selv. Herefter blev der reflekteret over kroppens relation til medier og teknologier og særligt over, hvordan modebloggen som socialt medie skaber et bestemt miljø for kroppens sammensmeltning med mediet. Denne relation kan med en mcluhansk term forstås som en *forlængelse* eller med Sundéns ord som en *fordobling*, som kan indebære forskellige relationer mellem krop og medie. En forlængelse kan således være en protese, altså en håndgribelig forlængelse af kroppen i harawaysk forstand, eller det kan være en forlængelse af kropslig bevidsthed, hvor vi kognitivt forlænges, udvides og fordobles i haylesk forstand. Fælles for disse tilgange til kroppen og maskinerne er, at de er enige om, at kroppen ikke stopper ved huden, men kroppen trækker lange tråde ind i domæner, vi som oftest ikke forstår som en del af kroppen.

Efter vi har konstateret, hvordan blikke og kroppe mødes på billedmediet, så er det oplagt at vende tilbage til foldningen mellem kroppen og medie. I dette kapitel har jeg også belyst, hvordan modebloggen som socialt medie skaber et bestemt miljø for denne foldning af krop og medie. Et miljø, hvor det kan være svært at skelne mellem sig selv og andre, hvor blogger og blog foldes ind i hinanden sammen og foldes videre ind blikke og blikretninger. Blikkene bøjes eller rettere foldes ind i hinanden, de ændrer retning og smelter sammen i hvad man bedst beskriver gennem en foldning. Foldningen kan

således være med til at udforske og fremhæve det flydende, næsten grænseløse ved denne mangefacetterede relation mellem medier og kroppe. På den måde kan man også forstå diskursen omkring sociale medier og det kommercielle aspekt ved modebloggen som foldningspotentialer for kroppen. Når krop og medie er tilstrækkeligt indfoldede i hinanden, så opstår muligheden for tilblivelsen blogkroppen, som jeg vil komme ind på næste kapitel.

KAPITEL 6

**ANALYSERAMME –
AT LÆSE (MED OG GENNEM)
BLOGKROPPENS FOLDNINGER**

Formålet med afhandlingen er at undersøge, hvor kroppen performes og bliver til på modebloggen. Gennem de sidste par kapitler har jeg gjort rede for, hvilken teoretisk ramme, afhandlingen er blevet til i. I dette kapitel vil jeg gøre rede for afhandlingens analysestrategi, der kort sagt vil forsøge at besvare, hvordan jeg får adgang til fænomenet, jeg vil undersøge. Det korte svar er, at jeg gennem en udforskning af foldningen mellem krop og medie vil udforske modebloggens kropslige performancer og tilblivelser. I indledningen skrev jeg afhandlingens epistemologiske ståsted frem. Her trak jeg hovedsageligt på Haraways begreb om situeret viden (Haraway 1991b). Denne forståelse af, hvordan viden produceres, har vidtrækkende metodiske konsekvenser for afhandlingen. For med opgøret med den positivistiske forståelse af objektivitet følger et helt andet og omfattende ansvar for at synliggøre og tage ansvar for egen position samt optegningen af feltet. Det vil jeg gøre i dette kapitel.

En af de vigtigste opgaver for nærværende afhandling er sammenføjnngen af bloggen og kroppen. På modebloggen ser jeg denne sammenføjnning udfolde sig gennem, hvad jeg med filosofen Gilles Deleuze kalder en *foldning* (Deleuze 1991): modebloggerne ser sig selv og deres egne kroppe og præsenterer samtidig deres læsere for dette. Foldningen består i, at blikke og kroppe foldes ind i hinanden på en uigennemsigtig måde, hvorfor det bliver svært at afgøre, hvor kroppen ender og blikket begynder. Afhandlingens analyser vil tage afsæt i denne foldning. Og når foldningen af krop og medie er tilstrækkelig indfoldet, så opstår det, jeg med Marie Løntofts begreb vil kalde *blogkroppen*.

Foldningen er et metodisk greb, der giver mig mulighed for at undersøge kroppe og medier i proces som noget, der hele tiden er under tilblivelse. Foldningen er ligeledes god til at beskrive relationer, der ikke kan beskrives som lineære eller kausale, men hvor forbindelsen mellem elementer er langt mere uklare og grænser, der ellers er distinkte, sløres. Analytisk er der altså tale om, at blogkroppen opstår i mødet mellem så forskellige fænomener som blikke, kroppe, subjekter og diskurser. Det er denne blogkrop, som analysen har til hensigt at lokalisere, identificere og karakterisere.

Afhandlingens empiriske indgang til den cyklus af betydningsdannelse, som blogkroppen er en del af, er modebloggen. Mit analytiske blik vil fokusere på det digitale

udtryk. Enkelte gange inddrages også andre sekundære tekster, som fx artikler fra dagblade, modeblade og tabloidmedier. Dertil kommer, at modebloggerne ofte henviser til andre platforme, hvorpå de har en digital tilstedeværelse, fx Instagram eller Facebook, hvorfor disse også inddrages et fåtal af gange. Men som hovedregel beskæftiger jeg mig med selve modebloggen. Det betyder, at den information, mit forskningsdesign giver adgang til, befinder sig i det digitale domæne. Analysens empiri vil således bestå af bloggens interface, billeder, tekst, kroppe og subjekter, men analysens empiri vil række ud over det digitale domæne, selvom jeg har en forhåbning om, at afhandlingen samlet set kan bidrage med en indsigt i det moderne liv med medier og således række ud over det digitale.

BLOGGING SOM EN FOLDNING

Selve ordet 'modeblog' er en smule misvisende, hvis man ønsker at give en karakteristik af fænomenet. 'Modeblog' antyder, at vi har at gøre med en genstand eller en tekst. 'Modeblogging' er mere dækkende, idet bevægelsen fra blog til *blogging*, fra genstand til handling, angiver, at der ikke er tale om et objekt, men aktivitet og en handling. *Blogging* er en slags transmission jf. Thomsen (2012) og en proces jf. Kember og Zylinska (2012). "*To type oneself into being*" er udtrykket, som køns- og internetforskeren Jenny Sundén bruger om konstruktionen af sin tekstbaserede digitale avatar (Sundén 2003: 3). Internetforskeren danah boyd anvender det tilsvarende "*to write oneself into being*" (boyd 2006: 17) om unges identitetsarbejde på sociale medier. Begge udtryk lægger, som Kember og Zylinska (2012) noterer, vægt på processen, det temporale aspekt ved de to medier. Modebloggen – eller modeblogging – kan karakteriseres i samme vendinger. Bloggen er i konstant proces, den opnår aldrig status som en statisk og færdig tekst, men er konstant i en tilblivelsesproces i korrespondance med den krop, der skriver. Sundén sætter med sine ord tryk på det materielle aspekt ved det at skrive: at *taste* i et tastatur er en kropslig aktivitet. Som N. Katherine Hayles (1999) bemærker det, er tastningen et kropsligt aspekt ved tekstproduktion, som er blevet stadigt mere usynligt med udviklingen fra håndskrift, over gamle skrivemaskiner til keyboardets lette touch. Således er det bloggende subjekt et fordoblet subjekt, der udgøres af både en krop bag skærmen samt en digital krop på bloggen. Denne artikulation af det bloggende subjekt tager afsæt i en dikotomisk forståelse af digitale fænomener, hvor et modsætningsforhold mellem offline og online, krop og sind, kultur og natur er bærende, og det er disse dikotomier, jeg hidtil har forsøgt at bygge bro imellem. Den ikke-dikotomiske kompleksitet i forholdet mellem bloggeren og dét, der blogges om, fremgår af nedenstående citat, hvor Jenny Sundén forsøger at beskrive relationen mellem Jenny, den digitale avatar i et tekstbaseret socialt online-univers, og Jenny, der sidder ved tastaturet og skriver førstnævnte frem:

“In the above reflections on (online) migration, it becomes clear that Jenny and I are not precisely one and the same, but we are definitely not separated either. Perhaps one could say that we overlap. Cyber-subjectivity is neither coherent nor split, but digitally connects subjects through discursive circuits, making them alternately collude and fall apart according to principles that are still largely unknown. Within these loops between body and text, between fingers typing and textual characters coming to life at your fingertips, you constantly find yourself crossing the boundaries between the material and the textual in a sense that makes them blur and mingle, twist and change.” (Sundén 2003: 3).

Sundén beskriver her, hvordan en relation, der karakteriseres som en slags lukket kredsløb (*loop*), udfolder sig, og at dette kredsløb udfolder sig gennem brud, sammenhænge, diskurser og materialiteter – efter ukendte principper. Disse kredsløb mellem den skrivende krop og teksten (den digitale krop) er tekstbaserede, men modebloggens karakter er en lidt anden, idet det visuelle medie er multimedieret og ikke kun tekstbaseret. Kroppene på modebloggen har så at sige flere strenge at spille på.

’Foldet’ er et af Deleuzes meget omdiskuterede og svære begreber, som vil blive anvendt i analysen til at beskrive de tilblivelsesprocesser, kroppen indgår i. For Deleuze er universet struktureret efter et foldningsprincip, indfoldning og udfoldning, hvilket gør det muligt for ham at artikulere forbindelser og sammenhænge, der hverken er lineære eller kausale. Således repræsenterer foldet en omkonfiguration af vores traditionelle lineære og kausale forståelse af relationen mellem mennesker og medier. Det er en størrelse, der aldrig afsluttes, som er i ustandselig proces, i tilblivelse. Foldet er udtømmeligt, ikke-ekskluderende og uden afslutning. Det indebærer også, at man kan bruge begrebet som analytisk greb og analysere foldningen *gennem* foldningen. I kontekst af modebloggen antager foldningen en særlig form, hvor cirkuleringen og re-cirkuleringen af billeder, tøj, kroppe, ansporer særlige blikke og dermed en særlig form for kropslighed og subjektivitet. Modebloggen er kendetegnet ved at være i proces, og kroppen ligeså. Analysen vil anlægge et blik på bloggen og kroppen som tilblivende i samspil med hinanden. Jeg vil vende tilbage til foldet senere i et metodisk mellemspil i midtvejs i analysen.

MATERIALET

Nogle af bloggene afvikler sig selv med tiden og hører simpelthen op med at eksistere, nogle bliver liggende i det digitale, men er ikke aktive, nogle fortsætter, andre fortsætter i en anden form, fx på Instagram. Den måske største udfordring ved at arbejde med et

digitalt materiale er, at materialet aldrig får en naturlig afgrænsning (Baym & Markham 2009; Hine 2009; Kendall 2009), men at internettets hyperlink-logik producerer uanede mængder af data, man som analytiker selv må afgrænse. Naturligvis er internetforskningen ikke den eneste disciplin, der finder det vanskeligt at definere sine analytiske grænser, men det er en udfordring, der er særligt udtalt i kontekst af internettet, fordi det digitale medies evner til at forbinde fænomener og aktører, der befinder sig langt fra hinanden, er uovertruffen. Man må som analytiker bruge dette sprælske materiale bedst muligt, mens man samtidig er disciplineret i sit blik. Jeg vil nu præsentere de analytiske snit og afgrænsninger, jeg har lagt, for at kunne gennemføre analysen.

ANALYTISKE SNIT OG AFGRÆNSNINGER

I afhandlingen indgår dybdegående analyser af fem modeblogs. Noget af det mest karakteristiske ved dem som analyseobjekter er, at de alle har forandret sig gennem den tid, jeg har fulgt dem. Det er således ikke afgrænsede tekster, der er omdrejningspunktet i afhandlingen, men tekster i proces, eller kroppe i proces om man vil. Det er forbundet med nogle udfordringer i forhold til, hvordan afhandlingens analyseobjekt defineres og afgrænses. I det følgende vil jeg derfor beskrive nogle af de greb, jeg har anvendt for at definere og afgrænse det empiriske materiale, jeg har anvendt og analyseret i afhandlingen. Det at lægge snit er i afhandlingen en del af den analytiske proces, men som Kember og Zylinska beskriver, også noget meget grundlæggende for menneskelig tilblivelse:

“The process of cutting is one of the most fundamental and originary processes through which we emerge as “selves” as we engage with matter and attempt to give it (and ourselves) form. Cutting reality into small pieces – with our eyes, our bodily and cognitive apparatus, our language, our memory, and our technologies – we enact separation and relationality as the two dominant aspects of material locatedness in time.” (Kember & Zylinska 2012: 75)

I citatet påpeger Kember og Zylinska, at *cutting*, at lægge snit, er en praksis, der definerer vores tilblivelse i verden. Inspireret af Barads *agentiale snit* (Barad 1998; 2003; 2008), der gennem en kritik af den newtonske fysik påpeger, at enheder og fænomener ikke eksisterer uafhængigt af hinanden, men er forbundne i komplekse tilblivelsesprocesser, Barad forstår grænser som et resultat af agentiale snit, dvs. at afgrænsninger og kategoriseringer fremhæves af Barad som produkter af snit. Snit, der ikke er naturligt givne. Barad problematiserer tilblivelsen af sociale og kulturelle kategoriseringer. Netop fordi jeg er interesseret i at arbejde med kroppen på tværs af gamle traditionelle

skel, er Barads snit ekstremt frugtbar. Hendes forestilling om agentiale snit åbner for muligheden for, at jeg kan lægge nogle nye snit i relation til modebloggen. Således vil jeg, inspireret af Kember og Zylinska samt Barad, anvende denne indsigt i analysen til både at begrebsliggøre de snit og de afgrænsninger, jeg producerer. Ligesom disse erkendelser kan fungere som afsæt for yderligere refleksion over min egen position som forsker, der indtager en bestemt udsigelsesposition i verden, der fra denne position er i stand til at producere nogle bestemte snit.

AFGRÆNSNING I DET DIGITALE

Selvom jeg tidligere har bedyret, at jeg hovedsageligt studerer det digitale, arbejder jeg samtidig med begrebet modeblogging, der som nævnt indebærer, at bloggen skal forstås som en proces fremfor en færdig tekst. Men modeblogging indebærer også et møde og en sammenblanding mellem det digitale og den fysiske og materielle verden, der minder om den proces, Jenny Sundén beskrev, hvor modebloggerne vikles ind i sammenhænge, der både er digitale og offline. Således kunne jeg have valgt at inddrage offline-dimensionen som analysegenstand, men jeg har valgt denne dimension fra i min analyse. I dette fravalg ligger ikke en forståelse af offline som noget adskilt fra online, men en prioritering af afhandlingens analytiske blik.

Jeg har således heller ikke interviewet bloggerne som en del af min empiriindsamling³⁷, men udelukkende læst blogs og læst om blogs. Dog har jeg ikke været afvisende over for at inddrage viden, som jeg har erhvervet mig gennem interviews eller andre metoder. Jeg har endda forsøgt at skabe kontakt til flere bloggere – ikke dem, jeg inddrager i analysen, men modebloggere, jeg tilfældigt mødte via mit personlige netværk. Jeg har været i kontakt med to bloggere, som begge gerne ville mødes med mig, men det er af forskellige årsager aldrig blevet til noget. Mit indtryk var fra kommunikationen med dem, at de simpelthen ikke havde tid i deres travle hverdag til at prioritere mig. Mellem venner, blogforpligtigelser og kommercielle forespørgsler til bloggen havde de svært ved at prioritere mig, forskeren, der blot var endnu en person, der afkrævede dyrebar tid.

AFGRÆNSNING I FORHOLD TIL ANDRE MEDIER

Modebloggen er som sagt en størrelse, hvis grænser er vanskelige at fastlægge. Dette besværliggøres både af afhandlingens teoretiske blik, der netop fremhæver det flydende og forbindelserne, samt af modebloggen selv, der ustandseligt henviser til andre medier, ligesom andre medier henviser til den. Som allerede nævnt inddrages også tekster fra andre platforme end modebloggen i analysen, idet de fleste bloggere også er til stede på andre platforme, og disse kan sjældent adskilles fra modebloggens univers. Dertil kommer, at langt de fleste bloggere er til stede på andre sociale medie-platforme; oftest

37 Jeg har talt med bloggerne, jeg inddrager i analysen. Det vender jeg tilbage til under 'Ethiske overvejelser'.

Facebook og Instagram, men nogle er også på Snapchat og Twitter. Ofte forsøger bloggerne at videresende trafik fra deres sekundære profiler til bloggen, men nogle gange får især Instagram-profilerne deres eget liv, hvor bloggerne dokumenterer hverdagsliv og producerer hverdagsæstetik (frem for mere ellaborede blogindlæg). Hver platform producerer et *feed*, der ”transmitterer” bloggerne ud til omverdenen, og hver platform har sin egen logik og sine egne karakteristika. I dialogen mellem blogger og læser på Facebook har også læseren en profil, og alt andet lige skaber det mere symmetri i dialogen. På bloggen og på Instagram har kommenterende læsere mulighed for at gemme sig bag anonymitet eller lukkede profiler.

Henrik Akselbo, der er administrerende direktør i Bloggers Delight, fortæller dertil, at det er i bloggernes (økonomiske) interesse at dirigere deres læsere over på blogplatformen, for der er direkte forbindelse mellem antallet af sidevisningerne på bloggen og bloggernes indtægter fra bannerannoncørerne. Hverken visninger på Instagram eller Facebook genererer indtægter³⁸. Bloggernes indtjeningspotentiale ligger dermed på blogplatformen og eksisterer ikke på de andre platforme. Man kan sige, at bloggen er det primære medie – de kalder sig fx (mode)*bloggerne*. Dertil er bloggen også den platform, hvor bloggerne har mulighed for at spille på flest strenge i skabelsen af selvet, og dermed den platform, der sandsynligvis vil give adgang til den mest nuancerede konstruktion af krop og selv. Imidlertid er jeg efter mødet med Akselbo blevet opmærksom på, at bloggerne også jævnligt udgiver sponsoreret indhold på deres Instagram-profiler. Dette understreger bl.a., at dette felt er i en hastig og konstant udvikling.

AFGRÆNSNING AF DET NATIONALE

Moden, bloggen og modebloggen er ellers globale fænomener, der overskrider det nationale. Men når jeg holder mig til danske modeblogs, giver det mening at inddrage det nationale, fordi normerne og koderne også forhandles lokalt. Den danske kontekst udgør på mange måder en kulturel kontekst i sin egen ret. De danske bloggere kender hinanden, de ser hinanden jævnligt til presseevents, og de udgør således et lille mikrokosmos i den globale digitale netværkede virkelighed.

Som jeg allerede har været inde på i introduktionen af modebloggen i Danmark, er den internationale modeblogger-scene langt mere varieret end den danske, hvor langt flere subjektpositioner ses som mulige. Især i en anglo-amerikansk kontekst, hvor race, etnicitet, køn og ikke-normale kroppe er langt mere synlige og der er tradition for at se disse kroppe som bærere af legitime stemmer, men også i en mellemøstlig kontekst, hvor modebloggere bærer hijab³⁹. Mange af disse modeblogs er bærere af et særligt potentiale for forandring, idet bloggerne (næsten alle kvinder) får en platform for at sætte feminin adfærd på display. Selve handlingen *at modeblogge* kan i nogle samfund eller fra nogle positioner blive en politisk handling i sig selv, idet der ligger en insisteren på

³⁸ Interview med Henrik Akselbo den 6. oktober 2015

³⁹ Hovedbeklædning som mange kvinder der kulturelt identificerer sig som muslimer bærer

at blive set (se fx Pham 2011). Derudover bliver fokus på fremtræden gennem beklædning og skønhedsprodukter i nogle kontekster anset for forfængeligt, og i kulturer, hvor kvinders kroppe gemmes eller er tabuiseret, bliver modeblogging således en eksplicit aktivistisk handling. Det er en rolle, som de danske modeblogs som oftest *ikke* træder ind i. I stedet er de danske modeblogs og -bloggere langt mere homogene og repræsenterer i højere grad en dominerende diskurs, hvor bloggerne er socialt velstillede, ofte under uddannelse og modtagere af SU. De befinder sig i et socialt rum domineret af *hvidhed*⁴⁰, ungdom og succes. Det bliver således denne relativt homogene sfære, af handlingen vil kunne sige noget om.

AFGRÆNSNING I TID

En anden stor udfordring ved det digitale materiale er, at materialet er i konstant forandring. Bloggens konstituerende træk er at blive opdateret, at forandre sig, og dette kommer til udtryk på mange niveauer. Bloggens layout kan ændres, skrifttype, header⁴¹ osv. Men også i forhold til mit projekt, kan den enkelte modeblog forandre sig over tid og repræsentere noget andet end årsagen til, at jeg oprindeligt udvalgte den pågældende blog. Dertil kommer, at genren modeblog har forandret sig, siden jeg påbegyndte projektet. Kort sagt er modebloggen en evig tilblivelsesproces, som jeg ikke har mulighed for at følge. Derfor bliver man som analytiker nødt til at afgrænse sit materiale. Internetforsker Lori Kendall (2009) fortæller, at hun fortsatte med "at hænge ud" med informanterne på det internet-forum, hvori hun havde indsamlet empiri. Informanterne læste også afhandlingen og gav Kendall feedback. Det, hævdede Kendall, gjorde det vanskeligt at fastsætte en "end date" for projektet. Det er en problematik, der ligner Kendalls, jeg har stået overfor i afrundingen af afhandlingens analyser. For hvornår stopper man?

Kort sagt er 'tid' en dimension, der griber ind i afhandlingens materiale, ja, er med til at bestemme dets flydende og ureglerlige karakter. Det er vanskeligt at medtænke tidsligheden i analyseprocessen, for hvert billede og hvert blogindlæg, analysen adresserer, er et øjebliksbillede, der indtager en plads i den enkelte blogs kronologi såvel som i modebloggen som genre og dennes kronologi. Dette resulterer i en tidslighed, som er fleksibel, og som er afhængig af, hvilken blog, der analyseres, og hvilket blik, der anlægges på det pågældende materiale. Tidsligheden er også et aspekt ved bloggens natur, der knytter sig til afhandlingens overordnede fokus på tilblivelse. Bloggens udvikling over tid er således knyttet til kroppens samme. Begge bliver til gennem en proces, gennem bevægelse i tid, hvor de hver for sig og gennem en foldning indgår i en stadig tættere relation.

40 Hvidhed henviser her til det man ofte ses omtalt som white privilege, altså hvidt privilegium. Et socialt privilegium, der dækker over fordele, som hvide oplever i en bestemt vestlig socio-økonomisk kontekst, som ikke-hvide ikke oplever.

41 Af bloggens header fremgår bloggens titel. Det er et aktivt link, der er placeret øverst på bloggen og ofte tilgængeligt også når man læser. Modebloggens header består ofte et billede af bloggeren samt bloggens titel.

Jeg har orienteret mig udførligt i de fem blogs, jeg har anvendt i analysen. Nogle af de blogs, der bliver inddraget, har jeg kendt til siden kort tid efter de påbegyndte bloggingen. At følge disse blogs (*Sofies Blog* og *Gina Jaqueline*), har været en ”organisk” proces, hvor jeg så at sige har fulgt bloggerne i realtid. Disse to bloggere var meget populære fra 2010 og fremad, men ingen af dem blogger p.t. De stoppede med at blogge i 2014 (*Gina Jaqueline*) og 2015 (*Sofies Blog*). Begge bloggere har stadig aktive Instagram-profiler, og man kan på en måde sige, at de fortsætter bloggingen fra Instagram. De holder sig i hvert fald aktuelle og nærværende. Analysen af *Sofies Blog* og *Gina Jaqueline* tager udgangspunkt i eksempler, der ligger relativt tidligt. Dvs. omkring 2010-2012. *Sofies Blog* og *Gina Jaqueline* tilhører, hvad man kan kalde første generation af modebloggere, hvor den kommercielle dimension af modebloggen endnu ikke havde cementeret sig.

Marie Jedig, *Sidsel* og *Lasse* og *Fie Laursen* tilhører den anden generation af modeblogs, der imødekommer muligheden for at tjene penge på bloggingen. Det er selvfølgelig svært at lægge et skarpt snit, for fx begyndte *Sidsel* og *Lasse* at blogge på samme tid som *Sofie*, men de har omfavnet den kommercielle dimension ved bloggingen i langt højere grad end *Sofie*. Alle tre blogs er stadig aktive.

Disse tre blogs (*Marie Jedig*, *Sidsel* og *Lasse* og *Fie Laursen*) har jeg stiftet bekendtskab med senere i processen, og jeg har derfor måttet konsumere store mængder af ”blogtid” på relativt kort tid. Analysen af disse er baseret på meget nye eksempler fra 2014-2015. Således er den tidlige dimension ved materialet også med til at understøtte kompleksiteten i materialet. Den tidlige dimension har således i samspil med en popularitetsdimension været med til at bestemme, *hvornår* jeg har beskæftiget mig med de forskellige blogs. Fælles for alle blogs, der inddrages, er dermed, at de på et eller andet tidspunkt har været populære. Som jeg vil uddybe senere, så er popularitet et af mine udvælgelseskriterier, men de fem blogs har været populære på hvert deres tidspunkt.

ETISKE OVERVEJELSER

Jeg har haft mange etiske overvejelser i forbindelse med færdiggørelsen af denne afhandling. Dog havde jeg indledningsvist stort set ingen. Jeg kommer fra en tradition, litteratur- og medie, hvor man sjældent indgår i dialog med den ”virkelige” verden, men holder sig til ’tekster’ og ’værker’. Internetsforsker Vanessa P Dennen foreslår at man skelner mellem ”tekst” eller ”personlig samtale” (Dennen 2012: 26). Tobias Raun, der har udført et studie af transvloggere på YouTube sonderer i sit studie tilsvarende mellem at studere ”værker” eller ”personer” (Raun 2012: 33), og Raun ender med at konkludere, at han studerer begge. Jeg vil, ligesom Raun, foreslå, at jeg studerer begge – både værker og personer. Skulle jeg kun studere tekster, ville jeg forsømme bloggeren ”bag” bloggen og dermed også negligere den de etiske forpligtelser for denne person.

Men studerer jeg personer ville det blive vanskeligere at fremhæve bloggen som et performativt rum og dermed også distinktionen mellem blogger og blog. Dertil havde jeg indledningsvist også en forestilling om, at min tilgang til modebloggen og dens betydningsdannelse skulle gå gennem det digitale, så jeg havde sådan set ikke brug for kontakt med selve modebloggerne. Imidlertid fik jeg hurtigt et andet og mere nuanceret syn på dette, idet jeg efter diverse læsninger, blev mere og mere bevidst om det ansvar og den magt, der ligger i positionen som forsker. Som forsker bliver man tildelt en autoritativ platform (akademia), hvorfra man kan potentielt kan udøve magt over sin empiri, ligesom man introducerer projektets deltagere (i dette tilfælde bloggerne) for et nyt publikum, dvs. andre forskere (Dennen 2012) Derfor er det en tvingende nødvendighed at gøre sig bevidst om denne position, og hvordan man vil forvalte den magt, man har fået tildelt. Den viden, der produceres, skal sættes ind i en forskningsetik. Det vil jeg gøre i dette kapitel. Konkret vil jeg skitsere, hvilke refleksioner, der har ligget til grund for de valg, jeg har truffet.

AT GIVE SIG TIL KENDE ELLER EJ

Processen med indsamling af materialet kan karakteriseres som flydende, idet overgangen fra sonderende læsning til decideret empiriindsamling aldrig blev markeret, og den endelige udvælgelse af de fem blogs, der har fået plads i afhandlingen, skete relativt sent i processen. Dvs. jeg har fulgt langt flere blogs end de fem blogs, der er analyseret. Jeg fulgte endda også to blogs (Sofies Blog og Gina Jaqueline) sporadisk, før jeg påbegyndte arbejdet med afhandlingen. På den måde kom det næsten lidt bag på mig, at jeg var i gang med empiriindsamlingen, da mine egne hverdagsrutiner gled sammen med forskningen. Det betød også, at jeg gennem langt det meste af arbejdet med afhandlingen har indsamlet data uden at give mig til kende over for bloggerne. Jeg har således fulgt dem på afstand og ikke gjort opmærksom på min tilstedeværelse og det blik, jeg bragte med mig. For dem har min tilstedeværelse ikke udgjort andet end endnu en læser til statistikken, der er sandsynlighed for, at min gentagne læsning af et gammelt indlæg har stukket ud i statistikken.

Da jeg begyndte den endelige udvælgelsesproces, begyndte det etiske ansvar at ligge mig mere på sinde. Jeg kontaktede stadig ingen af bloggerne og var da også stadig i tvivl om, hvilke blogs, der skulle med i den endelige bruttotrup. Men primært var mine overvejelser rettet mod, at bloggerne jo efter eget valg har stillet sig frem på en scene, der befinder sig i, hvad man kan kalde det offentlige domæne. De har vidst fra starten af deres blogs levetid, at deres blog er en platform, som alle med internetadgang har kunnet tilgå. Dertil kan man også se modebloggen som en del af en større digital revolution, hvor deling og anerkendelse til indholdets producenter er to grundpiller⁴². Det

42 Dette kan uden tvivl diskuteres, for det vil også være et gyldigt argument at hævde, at modebloggen med årene er blevet så kommerciel, at den har rykket sig så langt fra disse fundamentale idealer om deling og hævde, at på trods af at deling som praksis stadig thrives på modebloggen, så er det en deling, der foregår i det kommercielles navn.

ville således både være i strid med selve mediets ideologiske fundament (i det omfang det giver mening at tale om et sådant) at gemme dem af vejen eller at anonymisere dem, og ligeledes vil det være i strid med bloggernes helt fundamentale ønske om at blive set og læst. Når jeg alligevel bliver i tvivl, om det er etisk forsvarligt, så skyldes det, at bloggerne alle, uden undtagelse, ikke har etableret bloggen fra en position af berømmelse, men at denne overgang fra ukendt til berømt har været glidende og i virkeligheden uklar. I starten har de eneste læsere højest sandsynligt været venner og familie, og læserskaren er så siden vokset organisk, men det ligger stadig i den enkelte blog og også i genren at være personlig eller privat. Overordnet kan man sige, at jeg bekendte mig til en logik, der betoner materialets offentlige karakter – alle kan tilgå materialet. Senere i processen konsulterede jeg AoIRs⁴³ etiske retningslinjer (Markham & Buchanan 2012), de bekræftede mig i det etisk forsvarlige ved ikke at give mig til kende, idet materialet er offentligt tilgængeligt for alle personer med internetadgang.

SKRØBELIGE PIGERS STEMME

Senere skulle jeg imidlertid blive i tvivl, for når man følger bloggerne over tid, som jeg har gjort det med to af bloggene, så skaber det en kontinuitet og en indsigt i deres liv og tilværelse, som jeg ikke selv anede, jeg ville opnå gennem dette arbejde. Man kan sige, at det ikke er anderledes end den indsigt, som mange af bloggernes læsere også opnår, men forskellen var her, at mit blik var et analytisk blik, et blik, der potentielt set kunne udøve magt, og måske også delvist gør det.

Malin Svenningson Elm (2009) foreslår, at man i stedet for at forstå det private og det offentlige som en dikotomi, ser det private og det offentlige som et kontinuum. Det medfører, at man kan forstå nogle fora på internettet som mere private end andre. Det private kan gradbøjes med andre ord. Spørgsmålet om at give sig til kende kan således også gøres til et spørgsmål om at vurdere karakteren af det private, fordi forskellige online-rum kan være private i forskellig grad (Dennen 2012: 24). Dennen foreslår videre, at hver forsker skal vurdere karakteren af den data man arbejder med: Hvor privat eller følsomt er datamaterialet? Hvad er forskerens hensigt med materialet? På to af bloggene *Fie Laursen* og *Gina Jaqueline* optræder der indlæg af særlig sensitiv karakter. Det gælder især indlæg om spiseforstyrrelser eller om problematisk forhold til mad og egen krop. Denne type indlæg producerer et andet og mere intimt rum af mere privat karakter og nye hensyn, der skal tages. Hos mig aktiverede disse indlæg en bekymring, der bedst lader sig forstå gennem konventionelle og stærke diskurser omkring den raske, sunde krop over for denne diskurs' kontrast: den tynde, usunde krop. Jeg besluttede mig derfor for, at det etisk forsvarlige var at kontakte alle bloggerne. Det kommer jeg nærmere ind på i næste afsnit.

43 AoIR – Association of Internet Researchers.

Der er en vidt udbredt forestilling om unge pigers skrøbelighed, som disse to bloggere på sin vis bekræfter. Fie Laursen er blevet 19 år, mens jeg har fulgt bloggen, mens Gina Jaqueline i skrivende øjeblik er 25 år, men hun var ca. 20-21 år, da indlægget om spiseforstyrrelsen blev produceret. Men det er ikke bare deres alder, der føder denne fortælling, men primært deres optagethed af egen (forkerte) krop, der skaber denne. Når man nærlæser indlægget, der berører spiseforstyrrelse eller problematisk forhold til mad, så træder det frem, at fortællingen om de skrøbelige piger ikke er helt så skudsikker, som ved første øjekast. Fie Laursen skriver således eksplicit, at hun ønsker at nedbryde tabuet omkring spiseforstyrrelser for at hjælpe andre i samme situation, og Gina Jaqueline skriver sig ind i en kritisk diskurs, der forstyrrer de traditionelle diskurser om spiseforstyrrelser som noget, der kræver behandling, og skriver snarere sig selv frem i en modposition til det traditionelle. Disse udsagn må jeg tage for gode varer og tage alvorligt fremfor at indtage en bedrevidende position i forhold til bloggerne. Min bekymring kan således også forstås som et formynderisk blik, der lægges ned over bloggernes krop og liv, der delvist udspringer af nogle forestillinger om, at bloggerne ikke selv kan overskue konsekvenserne af deres handlinger, fordi de er for unge, for uerfarne eller for opsatte på at få flere læsere. Disse antagelser er mildt sagt også formynderiske og positionerer bloggerne som umyndige og ude af stand til at tage vare på sig selv, og det er ikke en etisk forsvarlig måde at bedrive analyse og forskning på. Således skriver denne afhandling sig ind i en lang tradition af forskning, der ønsker at give stemme og agens til piger og kvinder og feminine praksisser, der ofte er blevet afskrevet som useriøse, overfladiske, hysteriske og selvoptagede (Se fx Senft 2008). Imidlertid blev sagen yderligere kompliceret af nogle mere praktiske omstændigheder. For det første da Gina Jaqueline lukkede for adgangen til sin blog med ordene:

”Jeg er godt klar over at det er vildt hyggeligt for jer, at sidde og kigge igennem mine gamle ting og dømme som I har fantasi til, men jeg har altså ærligt sagt nået min grænse for efterhånden længe siden. [...] Mit liv og mit væsen kan og skal ikke koges ned til noget der ligner sms-beskeder fra jeg var teenager. It’s my party and I cry if I want to.”

Fie Laursen gjorde noget tilsvarende og slettede en lang række af de personlige indlæg hun havde skrevet på bloggen. Hun skrev i et indlæg noget, der minder uhyggeligt meget om Gina Jaquelines ord ovenfor:

”Det er hyggeligt for jer at sidde og rulle rundt i og se mine eventyre og nedture, men jeg har ikke lyst til at der ligger druk-historier, eks-kærester, gamle venner som har behandlet mig dårligt og generelt bare gamle billeder af mig. Så derfor tog jeg valget... Jeg har slettet

alle indlæg undtagen de sponsorerede indlæg som stadig er købt ind på bloggen. Jeg har brug for en ny start.”

At *Gina Jaqueline* blev gjort utilgængelig og *Fie Laursen* ændredes bagudrettet var ikke en hændelse, jeg opdagede med det samme, idet jeg ikke fulgte Gina Jaqueline så ofte, fordi hun stort set var holdt op med at opdatere sin blog. Fie Laursens praksis var jeg ikke stødt på før, så det havde jeg slet ikke overvejet som en mulighed, men kan se nu, at det er en praksis, helt unge relativt ofte benytter sig af fx på Instagram, hvor Fie Laursen også har slettet fotos. Men det stod nu klart, at situationen havde ændret sig, fordi bloggerne aktivt havde fjernet indlæg eller hele bloggen, fordi de ville forhindre snagen.

Jeg overvejede ganske kortvarigt, om jeg skulle anonymisere bloggerne, men afveg hurtigt fra disse overvejelser. Bare tanken om en anonymisering var overvældende, for hvordan skulle en anonymisering forløbe, efter hvilke principper? Og billederne. Materialet og min analyse deraf er så afhængige af det visuelle udtryk, at det næsten ikke vil give mening at undlade at vise billeder af bloggerne. Måske kunne billederne anonymiseres med enten en bjælke over ansigtet eller øjnene eller med en sløring af ansigtet. Men jeg ville derved begynde min egen produktion af nye billeder med sløringer eller bjælker, der korrigerer de originale billeder og dermed også bloggernes formål med at anvende billederne. Bloggernes billeder bærer hver især en bestemt visuel stil, så det ville hverken virke efter hensigten eller give mening, idet deres distinkte visuelle stil skulle vise sig at være en central del af analysen, som et element, der skaber kohærens mellem blogger og af bloggernes fortælling

KONTAKT OG MØDER

Jeg besluttede mig som sagt for, at det etisk forsvarlige var at kontakte alle bloggerne og informere dem om min forskning, samt at spørge dem om tilladelse til at vise billeder fra deres blogs i selve afhandlingen. At jeg ikke har givet mig til kende tidligere i processen eller har indhentet informeret samtykke tidligere, mener jeg ikke er noget etisk problem, idet man sagtens kan udføre etisk uforsvarlig forskning med informeret samtykke, lige såvel som man kan udføre etisk forsvarlig forskning med informeret samtykke. Det ledte til, at fire af bloggerne gav deres samtykke til, at jeg må bruge deres billeder, mens den sidste af bloggerne, Fie Laursen, frabad sig, at jeg brugte hendes billeder. Af de fire bloggere, der gav tilsagn, havde jeg samtaler med tre bloggere om indholdet af min afhandling. Den sidste blogger, Marie Jedig, havde ikke tid til at deltage i et møde, men jeg fortalte hende, hvad projektet gik ud på, da vi mødtes og hun gav sit tilsagn. Jeg talte i telefon med Lasse fra bloggen *Sidsel og Lasse*. Han fortalte, at de relativt ofte får henvendelser fra studerende, der skriver opgave om modeblogs, så derfor var det ikke spor mærkeligt, at jeg havde brugt deres blog. I mine møder med bloggerne stillede jeg dem en række spørgsmål om deres blogging, og mens disse møder ikke bliver tildelt status som empiri i afhandlingen, så har de informeret mig og

faktisk også beriget mig med et andet perspektiv på modebloggingen. Især har jeg fået en fornemmelse af, hvordan bloggerne forstår deres egen praksis.

Møderne blev også brugt til at informere de involverede bloggere om min analyse af deres blogs. Jeg fremlagde analysen for bloggerne, men bad dem ikke om en godkendelse (kun til brug af billederne). I møderne med de fire bloggere, der gav mig tilsagn til brug af billeder, trådte der nogle meget klare mønstre frem. De meget professionelle bloggere fra *Marie Jedig* og *Sidsel og Lasse*, havde ikke så meget på spil personligt, så de tøvede ikke med at give mig lov til at bruge deres billeder. Marie Jedig endte med at aflyse vores halve aftale med en henvisning til travlhed. Sofie fra *Sofies Blog* kan ikke kategoriseres som en professionel blogger, og idet bloggen er inaktiv, gav hun mig også tilsagn med det samme. Disse tre bloggere repræsenterer også blogs, der fremviser en form for hegemonisk identitetsdannelse. Deres positioner afkoder jeg som magtfulde, og deres subjektiveringer bliver set af læserne som ”rigtige”. I den henseende skiller de to sidste blogs, *Gina Jaqueline* og *Fie Laursen* sig ud, fordi disse bloggere bliver set af læserne som langt mere kontroversielle og provokerende og får fx langt mere *hate* end de tre andre.

Mødet med Gina Jaqueline skiller sig meget ud fra de tre andre; primært fordi Gina Jaquelines blog indtager en meget central rolle, og også fordi analysen af Gina Jaqueline berører nogle langt mere følsomme personlige emner, hvori hendes spiseforstyrrelse indtager en markant rolle. Gina Jaqueline synes, at det var grænseoverskridende, at jeg havde fulgt og analyseret hendes blog, som hun jo havde lukket ned for adgangen til, og også at jeg havde taget screenshots af hendes blog. Over for hende understregede jeg, at hun havde fuld frihed til at bede mig om at tage billeder ud af analysen. Ved afslutningen af vores møde sagde Gina Jaqueline, at hun var ”all in”, og at det også var spændende og berigende at høre mine læsninger af hendes blog. Dertil fik jeg også lov til at bruge et billede til afhandlingens forside, og hun henviste til fotografen, som havde taget billedet, og han gav ligeledes tilsagn om brug.

REFLEKSIONER VED EN AFVISNING

Fie Laursen frabad sig som sagt, at jeg brugte hendes billeder. Det gav også anledning til fornyede overvejelser om hendes rolle i afhandlingen. Det lå mig meget på sinde at få et møde i stand med hende, fordi analysen af Fie Laursen, ligesom analysen af Gina Jaquelines blog, også berørte følsomme og personlige temaer. Jeg overvejede aldrig at tage hende ud af analysen, både fordi jeg selv anser mine analyser for at være etisk forsvarlige, men også fordi jeg ser det som min forsknings opgave at konstruere mening i min samtids kulturlandskab, som Fie Laursen er en del af – og endnu vigtigere *selv* gerne vil være en del af. Jeg overvejede dog at anonymisere Fie Laursen via samme logik som Tobias Raun anonymiserer trans-vloggerne i sin ph.d.-afhandling (2012). Her argumenterer Raun for det etiske i at anonymisere vloggerne for udeforstående, mens vloggerne stadig vil kunne identificeres af deres eget community. En sådan løsning

overvejede jeg for Fie Laursen, men endte med at afvise den. Dels fordi Fie Laursens ikke ser sig selv som en del af en marginaliseret og udsat gruppe som fx trans-vloggere, men henvender sig til en langt bredere offentlighed. Både med sin blog, sin Instagram-profil, udgivelse af musik og deltagelse i Paradise Hotel. Men fordi forholdet mellem akademisk og dagblade i nogle henseender kan fremstå forvrænget, så overvejede jeg, om min analyse af Fie Laursen kunne afføde historier i tabloidpressen. Det mener jeg ikke, de kan, da mine analyser ikke taler om Fie Laursens spiseforstyrrelse, og da hendes læbeforstørrelse allerede er blevet behandlet af en række tabloidmedier.

Med alle de aktiviteter, som Fie Laursen giver sig i kast med, kan det umiddelbart virke meget underligt, at hun ikke vil give mig tilladelse til at lade hendes billeder optræde i denne afhandling. Men jeg tolker denne afvisning som en konsekvens af flere forskellige forhold. For det første nyder Fie Laursen en særligt udsat position i det danske bloglandskab, og hendes blog, Instagram-profil samt YouTube-profil er således fyldt med hade-kommentarer fra læsere. Det handler om, hvem der har retten til at skabe fortællingen om Fie Laursen. Retten til at bestemme over egen fremstilling. En ret, som sociale medier med deres unådige kommentarfelter og tabloidpressens fokus på det private og det intime slører. Adskillelige aktører, tabloidpressen, læsere og hatere overtager således ofte retten til at fortælle Fies fortælling, og ofte retfærdiggøres disse fortællinger med 'at hun beder jo om det' eller 'hvorfor viser hun sig sådan frem, hvis vi ikke må kommentere'. Imidlertid ønsker jeg ikke at slå min forskning i hartkorn med denne type stemmer, men det er meget sandsynligt, at Fie Laursen ikke skelner mellem, hvem der er bærer af den anden stemme og derfor afviser mine tilnærmelser. For det andet er Fie Laursen, med egne ord, en forretningskvinde, og tid er som bekendt penge, og jeg har ikke tilbudt hende noget honorar for hendes tid, så når Fie Laursen afviser, at lade mig bruge hendes billeder i min afhandling og afviser at mødes med mig, så afspejler det også nogle kommercielle hensyn, populære bloggere skal tage. Når jeg indlader mig på kontakt med modebloggerne, byder jeg også ind på deres tid. Der er bud efter de populære bloggere, og min henvendelse er ikke den mest lukrative. Dette kan også være en årsag til, at Fie Laursen afviser mine henvendelse.

Men Fie Laursen adskiller sig også fra det resterende korpus af udvalgte blogs, idet hun i langt højere grad er en celebrity, og idet hun bevæger sig i nogle helt andre mediesfærer end de andre bloggere. Fie Laursen har deltaget i reality-gameshowet Paradise Hotel, samt deltaget i en række videoer til Ekstra Bladet TV, hvor hun bl.a. svarer på spørgsmål. Jeg har i analysen valgt at vise et screenshot fra en video, der ligger på Ekstra Bladets hjemmeside, hvor Fie Laursen får lavet et læbeforstørrende indgreb på en klinik. Jeg har fået tilladelse af Ekstra Bladet, som er indehaver af ophavsrettighederne til videoen. Årsagen til, at jeg viser dette screenshot er, at Fie netop har frasagt sig ejerskabet over denne video, idet hun har indgået et samarbejde med Ekstra Bladet. Jeg tror, at Fie Laursen oprindeligt afviste mine tilnærmelser, fordi hun ikke ville have, at jeg brugte screenshots af indlæg, hun havde slettet. Denne video får imidlertid en helt anden status, idet videoen er blevet lavet i samarbejde med Ekstra Bladet, en aftale der

er indgået i en opmærksomhedsøkonomi, hvor Ekstra Bladet får clicks, Fie Laursen får opmærksomhed.

Jeg har i dette afsnit forsøgt at tydeliggøre, hvordan jeg har forsøgt at navigere etisk i dette vanskelige felt, hvor blikke og opmærksomhed kan være både ønsket og uønsket på en gang. Disse snit, jeg her lægger, kan man med lethed stille spørgsmålstejn ved, og jeg tror da heller ikke, at der er endegyldige rigtige eller forkerte svar på, hvordan man forvalter sin position som forsker. Jeg er klar over, at min stemme ikke repræsenterer den gennemsnitlige stemme, men at det har en særlig tyngde, når man udtaler sig som forsker. Jeg har så vidt muligt forsøgt at producere etisk forsvarlige analyser af de fem blogs. Det betyder, at jeg har bestræbt mig på, at være loyal over for både blog og blogger i min fremstilling af dem, og at jeg vedvarende har stillet spørgsmålstejn ved min proces, mit undersøgelsesdesign og mine analyser.

UDVÆLGELSE AF BLOGS

I afhandlingen analyseres fem blogs indgående; *Sofies Blog*, *Sidsel og Lasse*, *Gina Jaqueline*, *Marie Jedig* og *Fie Laursen*. Tidligt i arbejdet med afhandlingen identificerede jeg mønstre og tendenser og konstaterede tilstedeværelsen af groft sagt to undergenerer; den personlige modeblog og den professionelle. Jeg orienterede mig indledningsvist mod mere personlige modeblogs, fordi deres performance af selv og krop var langt mere interessant end de mere professionelt orienteret modeblogs. De personlige modeblogs, der formidler det nære og det hverdagslige, tilbyder også langt mere varieret data end de professionelle modeblogs, hvad angår krop og selv. De mere professionelle bloggere gjorde det som regel til en dyd at holde det private væk fra bloggen. Imidlertid har modebloggens udvikling overhalet afhandlingens tilblivelse, og denne dikotomi har vist sig at gå i opløsning senere. Det vil jeg komme nærmere ind på senere i dette afsnit. Dernæst identificerede jeg en spænding mellem det autentiske og det performative, der var gennemgående for stort set alle de blogs, jeg læste. Denne spænding har vist sig at være fundamental for afhandlingens analyse. For at undersøge, hvordan denne spænding, der lod til at være central for modeblogs, udfoldede sig, identificerede jeg to blogs, der repræsenterede yderlighederne i denne spænding. *Sofies Blog* performede i høj grad en slags naboens datter, mens hendes læsere roste hende for at være ”nede på jorden”. *Gina Jaqueline* var i højere grad en platform for det flamboyante, mystiske og det ekstreme. En mere indgående introduktion til de valgte blogs følger efter dette kapitel. Spændingen mellem disse to bloggere har gennem hele afhandlingens tilblivelse ligget som en slags grundfigur for mig i måden, jeg orienterede mig i de andre blogs.

Det videre forløb med indsamling af data foregik primært via en snowballing sampling⁴⁴ (Halkier 2008), hvor jeg via de to blogs blev ledt videre til andre blogs. Da

44 Halkier anvender udtrykket som en metode til rekruttering af deltagere til fokusgruppe-interviews, mens jeg anvender udtrykket til at beskrive, hvordan den ene modeblog leder mig videre til den næste.

bloggerne begyndte at organisere sig i blogfællesskaber (ligeledes mere om det senere i det efterfølgende kapitel) blev de professionelle modebloggere langt mere synlige, og deres indbyrdes relationer blev ligeledes mere tilgængelige, da de blev sat på display på bloggene. Jeg læste, browsede, skimmede, blev overrasket i mødet med de forskellige modeblogs, jeg mødte på min vej. På mange måder afspejlede denne proces den almindelige modebloglæzers oplevelse, hvori nogle modeblogs 'taler' til en, mens andre ikke har samme appel. Ligesom man sympatiserer med nogle modebloggere og trættes af andre. Mine egne præferencer har således spillet en stor rolle i udvælgelsen af blogs til videre analyse. Af denne proces udsprang de første tentative læsninger, der siden skulle danne fundamentet for den fulde analyse. Jeg dannede mig overblik over den danske modeblogsfære, jeg iagttog at mønstre formede sig, mønstre forandrede sig, nye tendenser afløste gamle.

Jeg har tidligere været inde på, at modebloggen har undergået en transformation under afhandlingens tilblivelse. Hvor jeg i starten af arbejdet med afhandlingen kunne iagttage forskellen på personlige blogs og professionelle, så er de tre resterende blogs en manifestation på kollapset af dette modsætningsforhold. Det professionelle og det personlige udelukker således ikke hinanden gensidigt, men eksisterer snarere sammen i et komplekst forhold. Ifølge Henrik Akselbo fra Bloggers Delight kendetegner det alle succesfulde⁴⁵ bloggere i Bloggers Delights premium-netværk⁴⁶, at "de deler ud af sig selv og bruger deres personlighed", og det synes således at være en etableret kendsgerning i den kommercielle sfære, at det personlige og det professionelle er koblet.

I den videre udforskning af den danske modeblogsfære stødte jeg gennem *Sofies Blog* på bloggen *Sidsel og Lasse*. Jeg iagttog, at Sofie var i dialog med Lasse på et sine blogindlæg, og kunne forstå, at de kendte hinanden. Sidsel og Lasse er et kærestepar, og en af årsagerne til, jeg valgte at inddrage denne blog, er, at bloggernes romantiske relation skaber en forventning om, at netop denne blog vil sætte fokus på, hvordan dikotomien mellem det private og det professionelle samt mellem det private og det offentlige forhandles. Bloggernes romantiske relation i kontekst af bloggen er netop en præmis, der næsten er som designet til at forstyrre disse dikotomier og måske endda nedbryde dem, idet jeg iagttog at Sidsel og Lasse omtalte deres relationen en hel del på bloggen. *Sidsel og Lasse* er en del af Bloggers Delight, og det var gennem dette netværk, at man kan finde *Marie Jedig*. Denne blog ville jeg tidligere i processen have afskrevet som "for professionel", idet den ikke var så artikuleret omkring Marie Jedigs hverdag og privatliv som fx Sofies, men hendes indgang til modebloggen gik primært gennem en avanceret og eksklusiv tilgang til moden og hendes bibeskæftigelse som model. *Marie Jedig* er inddraget alligevel, fordi denne blog befinder sig i spændingsfeltet mellem det private og professionelle, for det modefaglige er krydret med små fortællinger om Maries præferencer, gode råd om og pudsige overvejelser om hverdagen. Maries

45 En succesfuld blogger kan være en blogger, der har et højt antal læsere, men ikke nødvendigvis tjener penge på bloggen. Henrik Akselbo mente her, at en succesfuld blogger både har mange læsere og tjener penge på sin blog.

46 Et netværk af ca. 250 blogs, der genererer en omsætning eller har potentiale til at gøre det.

arbejde som model er med til at forstærke bloggens position mellem det private og det professionelle, idet modelarbejdet former hendes krop på en måde, som tages med over på modebloggen. Gennem analyse af *Marie Jedig* vil jeg kunne udforske denne balancegang mellem det private og det professionelle.

De ovenstående *Sofies Blog*, *Sidsel og Lasse* og *Marie Jedig* er blogs, der i høj grad vil give mig mulighed for at sige noget om det, man kan kalde middelklassehabitus. Rent modemæssigt befinder de sig inden for samme parameter og orienterer sig efter samme stilkoder. De adskiller sig dog på forbrugskapacitet, idet *Marie Jedig* primært er forbruger af luksusvarer i den dyre ende af skalaen, mens *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* begge opererer med en SU-økonomi⁴⁷ suppleret af indtægter fra bloggen.

Fie Laursen skiller sig ud blandt gruppen af bloggere ved at arbejde inden for en helt anden præferenceramme. Hendes påklædning er langt mere udfordrende. Hendes kropsligt-kulturelle habitus er en helt anden også; hvor flere af de andre bloggere fortæller om deres udforskning af trænings- og løbelivet, får Fie lavet extensions og lavet læber. Hendes kulturelle habitus adskiller sig væsentligt fra de andre bloggere, og hun har deltaget i det famøse reality-show *Paradise Hotel*, der er en højborg for ”dårlig smag”. Ved at inddrage Fie Laursen vil jeg kunne belyse, hvordan celebrity-kultur også er en del af denne produktion af krop og selv samt belyse, hvordan den kropslige tilblivelse udspiller sig i kontekst af en et andet kulturelt paradigme. Ved at inddrage denne blog vil jeg kunne få skærpet mit blik for forskellene mellem og lighederne ved en middelklassekrop og en lavkulturel krop.

KRITERIER FOR UDVÆLGELSE

Indledningsvist arbejdede jeg ikke med eksplicite kriterier for, hvilke blogs jeg ville udsætte for indgående analyse. Efterhånden som jeg fik overblik over feltet af danske modeblogs og fik læst mig ind på et relativt stort antal blogs, blev det mere klart, at når jeg afviste at arbejde videre med en blog, eller når jeg mentalt smed en blog i en bruttotrup af blogs, jeg ’måske’ ville arbejde videre med, navigerede jeg ud fra nogle bestemte kriterier. De kriterier blev med tiden formuleret og blev udarbejdet i den endelige udvælgelsesproces. Disse har jeg rubriceret som 1) popularitet, 2) personlig mediering, 3) ambition og 4) selvidentifikation som ’modeblog’ og ’modeblogger’, og nedenfor beskrives kriterierne mere indgående.

1) Popularitet

Bloggen skal have en vis volumen, dvs. et publikum af en vis størrelse. Med andre ord skal bloggen nyde en vis popularitet. Jeg anvendte primært feedreader-tjenesten

47 Typisk holder modebloggerne kortene tæt til kroppen, når det kommer til bloggens økonomi. Henrik Akselbo fra *Bloggers Delight* fortalte, at deres bloggere kunne have en indtjening på alt mellem ”et par hundrede kroner til 60.000 kr. om måneden”

Bloglovin som et slags barometer for bloggernes popularitet, men også andre digitale tjenester som fx billeddelingstjenesten Instagram har været anvendt som en indikator for bloggernes popularitet. Fx har Fie Laursens blog lidt over 5000 followers på Bloglovin, hvor hun på Instagram har næsten 150.000 followers. Denne store forskel kan der være flere forklaringer på, men i dette tilfælde handler det sandsynligvis om, at Fie Laursens yngre målgruppe i højere grad er Instagram-brugere end brugere af Bloglovin.

2) Personlig blogging

Som jeg allerede har været inde på, var jeg ikke interesseret i modeblogs, der udelukkende performede professionel identitet (og krop), men jeg er primært interesseret i blogs, der performer det personlige, idet det personlige (frem for det professionelle) fremtvinger nuancerne og modsætningerne i kroppens performance og tilblivelse. Således har de blogs, jeg har valgt at arbejde videre med, også et udtalt personligt/privat fokus parallelt med, at de i sagens natur også performer offentligt. Det første kriterium var popularitet, som jo netop angiver, at blogging som aktivitet konstruerer nogle nye og modsætningsfyldte forestillinger om privathed. Men set i lyset af modebloggens udvikling de seneste par år, har det vist sig, at blogge med en økonomisk fortjeneste er direkte afhængige af, at man ”deler ud af sig selv”, som Henrik Akselbo sagde. Dette kriterium indebærer konkret, at personlige elementer skal være til stede, idet jeg også er interesseret i hverdagsliv og livsstilelementer (ud over moden) som fx mad, træning og andre måder, kroppen kan vedligeholdes og disciplineres i et senmoderne ungdomsliv, og hvordan den personlige krop *bliver til og gøres* i forbindelse med disse.

3) Ambition om indtægtsgenererende blogging

Ligesom popularitet har været et kriterium for udvælgelse, er det også et krav, at bloggen har et vist ambitionsniveau. Samspillet mellem det personlige og det kommercielle er som sagt et af modebloggens væsentligste karakteristika. Derfor har det været et kriterium i min udvælgelse, at de udvalgte blogs indgår i kommercielle samarbejder, og at blogindehaveren ikke blot har anvendt bloggen til at performe en personlig identitet, men også agerer eller har ageret professionelt (som blogindehaver). Det kan fx være bannerannoncer, sponsorerede indlæg på bloggen, affiliate linking⁴⁸ eller aktiviteter genereret af bloggen som fx Sofie, der designer flere kollektioner til tøjmærket Envii. En blog kan inden for de kriterier, jeg her opstiller, ikke blive *for* professionaliseret eller *for* kommercialiseret, hvis bare det forrige kriterium om personlig blogging er opfyldt. Gina Jaqueline er den eneste blog, der afviger fra dette kriterium, idet hendes kommercielle aktiviteter i forbindelse med bloggen er meget begrænsede. Dog afføder

48 Når en blogger omtaler et produkt og linker til en webshop, modtager bloggeren procenter af salget. Henrik Akselbo kunne fortælle, at Bloggers Delight har aftaler med ca. 400 webshops, som bloggerne kan linke til mod at modtage procenter af et eventuelt salg.

hendes blog en del opmærksomhed og nogle andre (muligvis betalte) freelance-opgaver som fx styling på fotoshoots.

4) Selvidentifikation som 'modeblog' og 'modeblogger'

At bloggeren identificerede sig selv og bloggen som henholdsvis modeblogger og modeblog har været et kriterium for min indsnævring af bruttogruppen, men jeg fandt med tiden ud af, at modebloggen aflejrede sig i andre (personlige) blogtyper. Som jeg tidligere har beskrevet det, er det ikke min ambition at beskrive mekanismer i modebranchen. Jeg er i afhandlingen snarere interesseret i hverdagslivets kropskultur, hvorfor jeg prioriterer den personlige fortælling fremfor en professionel fortælling.

Langt de fleste af de blogs (fire ud af fem), jeg har udvalgt til mere indgående analyser, identificerer sig selv som modeblogs, ligesom bloggeren identificerer sig som modeblogger, og de fleste prioriterer moden højt i bloggens indhold. Fie Laursens blog er et godt eksempel på en blog, der er bærer af en lang række modeblogtræk, men som ikke identificerer sig selv som en modeblog. Fie Laursens blog tilhører *Bloggers Delight*, hvor bloggen er placeret i kategorien 'teen life', selv kalder hun sig bare for blogger.

ANALYSENS UDSIGELSESKRAFT

Gennem valget af disse fem blogs samt mine metodiske valg vil analysen kunne besvare afhandlingens hovedspørgsmål: hvordan kroppen bliver til og performes på modebloggen. Dog er det vigtigt at holde sig for øje, at disse fem blogs igen kombineret med mine metodiske valg kun kan give mig adgang til en bestemt vidensproduktion. Disse blogs repræsenterer tilvalg og fravalg, som jeg vil skitsere her.

Det helt overordnede analytiske greb har jeg defineret som en foldning. Først og fremmest er grebet en foldning af krop og medie, men grebet er også jf. Sundén en foldning af fysisk og digital krop. Min tilgang til foldet går gennem det digitale, dvs. jeg ikke inddrager den fysiske verden som en del af empirien, der ligger til grund for analysen. Men jeg antager jf. afhandlingens teoretiske ramme, at den digitale krop og den fysiske krop er forbundet.

På disse fem udvalgte blogs foregår foldningen af krop og medier på en særlig måde, idet alle bloggene er populære. De har dermed nogle andre vilkår for denne indfoldning end mindre populære blogs har. Man kan måske tale om, at der sker en særlig intens foldning af krop og medie. Dertil har jeg fravalgt at lægge en række snit. Fx ikke-normative kroppe. Indledningsvist fordi det var vanskeligt at finde ikke-normative kroppe, men set i bagklogskabens klare lys ville det have beriget analysen med et perspektiv fra en minoritetskrop som fx fra Henrik Silvius' blog. Henrik Silvius har muskelsvind og sidder i kørestol. Eller fra en blog, hvor 'overvægt' blev performet. Dertil har jeg også fravalgt køn som et analytisk snit. Køn er en faktor, som jeg ikke systematisk har taget højde for i mine analyser.

Gina Jaqueline og *Sofies Blog* er de to blogs, jeg har fulgt længst. De repræsenterer den førnævnte spænding mellem det autentiske og det performative. De to blogs er placeret i hver sin pol af denne spænding og kan således give mig viden om, hvordan denne spænding forhandles. *Fie Laursen* kan give analysen viden om mere ekstreme indfoldninger af krop og medie, bl.a. fordi bloggen sætter en realitystjernes tilværelse på display. *Marie Jedig* kan tilføre analysen viden om, hvordan den professionelle krop performes i personlige omgivelser af bloggen, og til sidst kan *Sidsel og Lasse* give indsigt i, hvordan en mandlig blogger gør modeblog, samt indsigt i, hvordan modebloggere gør kærestepar på en modeblog. Det er ikke meningen, at de fem blogs skal være repræsentative for danske modeblogs, og således har objektivitet aldrig været afhandlingens målsætning. Men det er meningen, at disse blogs tilsammen og de analytiske snit, de tillader mig at lægge, skal give en indsigt i, hvordan krop og blog smelter sammen.

ANALYSEMATERIALET

Dette korpus af materiale, som afhandlingens analyse er baseret på, er indsamlet i perioden 2011-2015 på danske modeblogs. Eller indsamlet er måske så meget sagt, for materialet er ikke lagret, men jeg har gemt links til blogindlæg og taget screenshots af udvalgte indlæg. At gemme links til blogindlæg som bogmærker skulle i øvrigt vise sig at være en uholdbar løsning, idet en blogger har lukket for adgangen til sin blog og en anden blogger løbende redigerer i sin historik og fjerner indlæg. Dertil kommer, at materialet er karakteriseret ved at være multimedieret. Dvs. der er mange forskellige typer medier på spil, hvoraf de mest centrale er teksten og billederne. Men også bloggernes layout og design spiller en stor rolle i opfattelsen af bloggene, mens man også jævnligt kan møde video og bannerannoncer på bloggene.

Jeg står nu med et materiale, der er digitalt af natur. Det består primært af indhold fra blogs, men er lejlighedsvist suppleret af materiale fra Instagram-profiler, Facebook-profiler eller andre medier. Dertil har jeg interviewet Henrik Akselbo for at få et indblik i maskinrummet på en virksomhed, der lever af blogging, men materialet rækker ikke ud over det digitale domæne, idet jeg ikke har interviewet nogle af bloggerne. Men på den anden side, så er det en af afhandlingens teoretiske pointer, at bloggen 'overlapper' med bloggeren. Det er et materiale, der tematiserer det private, og nye måder, man kan konfigurere det private og det offentlige (Marwick & boyd 2011), og det private og det professionelle.

LÆSESTRATEGI

Den første umiddelbare indskydelse i beskrivelsen af min læsestrategi er, at jeg har læst enkelte blogs som et narrativ, hvor jeg har fokuseret på en bestemt blog og blogger. Min læsning blev struktureret om den enkelte bloggers personlige fortælling og

bloggerens udvikling over tid, for netop at kunne indfange den kropslige tilblivelse som en proces. Denne læsemodus rettede sig mod den interne kobling af begivenheder og konstruktionen af sammenhæng på bloggen (Haavind 1999: 174). Og fordi jeg har fulgt flere af de udvalgte blogs over næsten fire år og bloggen har dokumenteret hver enkelt bloggers liv i konstant forandring, blev temporale forhold og livssituation også et tema i læsningen. Det er dog ikke et temaer, som jeg eksplicit har forfulgt i analysen, fordi jeg fokuserede på den kropslige performance og tilblivelse. De store ændringer i livssituation var oftest ikke knyttet til en bestemt markant kropsperformance. Det var snarere hverdagsbillederne, især kategorien 'dagens outfit', der bidrog med det med iscenesættelser af kroppen, hvor billederne får funktion af en spejling, og hvorigennem bloggeren afslører meget om, hvordan han/hun gerne vil ses. Dertil læste jeg også efter indlæg, hvor kroppen blev adresseret fx gennem italesættelser af mad, træning, mode, plastikkirurgi eller makeup.

Når jeg hævder, at jeg læser på langs, er det en sandhed med modifikationer. For kan man overhovedet læse "på langs" i en netværket virkelighed? Ikke umiddelbart må svaret være. Modebloggen er nemlig ikke en størrelse, hvis betydning udelukkende kan aflæses gennem en læsning af selve bloggen, men den skal ses som en del af en større social sammenhæng, som en del af et netværk af bestående af mange blogs, hvori den enkelte modeblog og modeblogger kan positionere sig. Jeg har slået fast, at jeg tænker mit analyseobjekt som både personer og som tekster; personer, der handler, indgår i en social og kulturel produktion, samt tekster, der skaber mening som tekstlige enheder. Således må jeg også tage højde for modebloggens genrekonventioner. Hvordan forvaltes disse genrekonventioner på den enkelte blog? Den receptionsæstetiske litteraturteoretiker Wolfgang Isters teori om 'tomme pladser' (1978) (*Leerstelle* på tysk) kan være anvendelige her. Kort fortalt er Isters teori om de tomme pladser et forsøg på at forskyde selve betydningsdannelsen fra teksten til selve læseprocessen og til den udveksling, der sker mellem læser og tekst. Betydningen bliver således til mellem et perciperende subjekt og en tekst, der er så tæt forbundne, at teksten i bogstaveligste forstand først får mening, når den bliver læst. Kun en læser kan opleve og tillægge teksten betydning. Isters begreb om de tomme pladser betegner, at det er i pladserne *mellem* det bekendte, at læseraktiviteten øges. Læseren udfylder så at sige selv de tomme pladser. Det er således også vigtigt at holde sig for øje, at teksten (bloggen) er kurateret, begivenheder inkluderes og ekskluderes, og læsningen kommer også i høj grad til at foregå i de tomme pladser. Det, der udelades i den personlige fortælling på den enkelte blog, er lige så vigtigt som det inkluderede indhold.

Der har været forskel på, hvordan jeg har fulgt de forskellige blogs. Der er blogs, jeg har fulgt næsten dagligt (*Sofies Blog* og *Gina Jaqueline*), mens andre blogs har været fulgt mere sporadisk. Jeg har "læst op" på dem måske en gang om måneden (*Sidsel og Lasse*, *Fie Laursen*). Til slut er der blogs, jeg har fundet frem til relativt sent i arbejdet med afhandlingen, og derfor har jeg måttet fordøje dem i mere koncentreret form (*Marie*

Jedig). Disse forskelle på måden, jeg har læst de forskellige blogs, har også forårsaget, at jeg har lært bloggerne at kende på forskellige måder. Nogle blogs har jeg læst ”fra start til slut”. Det gælder det naturligvis kun de blogs, som er blevet lukket ned, for bloggen er jo i sin natur aldrig slut. Og ’lukket ned’ er nok ikke den rigtige term at bruge, for Sofie fortsætter fx med at poste på sin Instagram-profil, mens Gina Jaqueline sporadisk gæsteblogger på en venindes blog og også stadig poster på Instagram. De blogs, der stadig er aktive, fortsatte jeg med at følge. Dertil er det bloggernes og i det digitale natur at være *uafsluttet*, at være i ustandselig proces. Muligheden for at genoptage bloggingen ligger stadig hos Sofie og Gina Jaqueline.

Uafsluttedheden er da også årsagen til, at jeg helt op til afslutningen af arbejdet med denne afhandling stadig følger de tre blogs, der er aktive, samt både Sofie og Gina Jaqueline på Instagram. Det gør jeg både, fordi det ikke var utænkeligt at finde nye analytiske skyts til analysen, men også fordi selve bloglæsningen som praksis har integreret sig i min hverdag.

Gennem læsningen af materialet blotlagde en række mønstre sig, som gik på tværs af de valgte blogs. De førnævnte læsninger på langs er løbende blevet afbrudt af læsninger på tværs, og det har givet mig en fornemmelse for de mønstre og afvigelser fra mønstrene, som gør sig gældende i materialet. Det er bevægelserne på tværs, der gør det muligt for forskeren at udvikle en analytisk forståelse, idet bevægelserne på tværs giver mulighed for at anskue bloggene i forhold til hinanden (Haavind 1999: 176). Bevægelsen fra en blog til en anden er en søgen efter noget andet, men også efter det samme, som Haavind formulerer det (Haavind 1999: 176), og det er med dette dobbeltblik, jeg har undersøgt den danske modeblog, og særligt de fem, jeg har valgt til yderligere analyse. Jeg har jf. afhandlingens formål særligt læst efter mønstre, der vedrører fremkomsten af kroppen, og efter afvigelser. Denne differentiering vil danne udgangspunkt for det princip, der strukturerer min analyse, idet denne differentiering angiver forskellige grader af kroppens indfoldning i mediet.

Gennem læsningerne på langs og på tværs er der fremkommet en række spændinger, som jeg ser som karakteriserende for hele materialet. Disse blev en slags fikspunkter for følgende gentagne læsninger. Disse kan beskrives som en række spændinger, der træder forskelligt frem hos de forskellige blogs, men på trods af forskellighederne tegner der sig et mønster af spændingerne, som bloggene indplacerer sig i. Det tema, der samler hele afhandlingen, er som sagt sammenføjeingen af krop og blog i blogkroppen, og disse spændinger skal forstås i relation hertil. Spændingerne er opremset her:

- Fast i form / plasticitet
- Autenticitet / performativitet
- Disciplinering af kroppen / hedonisme
- Det hverdagslige / det glamourøse og hyperæstetiserede
- Mainstream / subkulturel

- Den sunde og raske krop / den syge og usunde krop
- Det individuelle / det kollektive

Denne række af spændinger er relationer, der umiddelbart virker dikotomiske. Det er de imidlertid ikke, men som analysen vil vise, kan disse spændinger karakteriseres som kontinua, der adresserer hele kroppen og dens materielle og/eller diskursive egenskaber. Analyserne af de valgte modeblogs vil være spændt ud mellem disse spændinger. Fx har to af bloggerne, Fie Laursen og Gina Jaqueline, fået lavet læbeforstørrelse. Selvom der er et tematisk overlap og et fælles motiv, så bliver dette indgreb performeret på vidt forskellige måder. Bloggene fremviser to meget forskellige kropslige tilblivelsesprocesser gennem dette indgreb og kobler sig til disse spændinger på vidt forskellig vis. Hvor Fie Laursen viser selve indgrebet på sin blog, så iscenesætter Gina Jaqueline sig gennem billeder, hvor hun *performer* sine læber. Således kan bloggene ligge parallelt eller forskyde sig på disse syv spændinger. I dette eksempel er der tale om, at de to blogs korresponderer i kontekst af spændingen plasticitet / fast i form, idet de begge former kroppen, men på spændingerne autenticitet / performativitet og det hverdagslige / det glamourøse og hyperæstetiserede differentierer de sig. Disse spændinger vil gennemsyre analysen ligge som samvirkende eller indbyrdes spændinger i mine læsninger af modebloggen.

BLOGKROPPEN FOLDET IND OG FOLDET UD – ANALYSENS BEVÆGELSE

Foldet er en grundlæggende figur gennem denne afhandling. Foldet er et motiv og samtidig en bevægelse, der illustrerer kroppens tilblivelse med medier og teknologier. Samtidig vil afhandlingens analyse tage form som en slags metafoldning, som en metapointe, der giver mulighed for at afvige fra en lineært fremskridende analyse, og trække foldets mere komplekse mønster i forgrunden. Analysen vil således følge en overordnet bevægelse gennem empirien, der i sig selv kan karakteriseres som en *foldning*. Analysen vil gennem denne foldning først belyse, hvordan kroppen først forstås som noget, der står uden for mediet, men dernæst foldes mere og mere ind i mediet. Anden etape af analysen vil belyse en række forskellige indfoldninger af kroppen i mediet, altså en slags udfoldning af indfoldningen.

Analysen indledes med at belyse, hvordan den personlige fortælling samt etableringen af autenticitet og troværdighed er centrale fikspunkter i modebloggens væsen. Det er den første og mest klare tendens, der trådte tydeligt frem allerede ved de allerførste sonderende læsninger af en række modeblogs: bloggeren konstruerede sig selv gennem en sammenhængende, personlig fortælling. Kroppens rolle i denne fortælling er som en medskaber af troværdighed og sammenhæng, hvor medie og krop søges ordnet som adskilte størrelser. Fra denne moderne subjektivering, hvor subjektet søger at skabe

sammenhængende fortællinger, bevæger analysen sig over i en mere senmoderne subjektivering, hvor subjektet og kroppen i højere grad performs. Kroppen bliver mere flydende, og bloggen og bloggingen bliver medskabere af kroppen, der gensidigt foldes mere og mere ind i hinanden. Analysen vil blive afbrudt af et *metodisk mellem spil*, hvori der vil blive gjort status, begreberne vil blive finpudset, og *interfacet* vil blive introduceret som et begreb, der støtter foldet. Dette for at understrege analysens progression; den næste del af analysen vil tage afsæt i et nyt erkendelsesmæssigt niveau, blogkroppens tilblivelse er blevet belyst, og nu skal dens forskellige manifestationsformer udfoldes.

Anden etape af denne analytiske bevægelse vil som sagt være en udfoldning af kroppens indfoldning i mediet. Rent tematisk vil denne del af analysen fokusere på modebloggernes indtræden på det kommercielle marked, hvor købs- og salgsrelationer i høj grad bestemmer relationen mellem læser og blogger. Her vil begreberne fra de forrige dele af analysen blive sammensat på nye måder gennem en forståelse af bloggeren som en berømthed, der karakteriseres gennem sit forbrugsmønster og sine præferencer. Autenticitet og troværdighed spiller således en stor rolle, men nu er konteksten forskubbet til en varegørelse og professionalisering af både blog og blogger. Det er vigtigt at slå fast, at denne bevægelse i afhandlingens analyse-del er udtryk for en disponering frem for en forståelse af bloggernes 'væsen' eller 'udvikling'. De blogs, hvor autenticitet er en konstituerende faktor, er således også professionelle modeblogs, der genererer økonomisk profit til bloggeren, mens de blogs, der fremstår professionelle og entreprenante, også er afhængige af at fremstå autentiske.

ANALYSENS OPBYGNING

Analysen er inddelt i fire deciderede analysekapitler samt et kapitel, der introducerer det danske modeblog-univers og et metodisk mellem spil placeret mellem analyse to og tre. Dette mellem spil vil fungere som et afsæt for det sidste kapitel af analysen.

Kapitel syv: Introduktion af de udvalgte blogs

I denne del introducerer jeg det danske modeblogger-univers og zoomer til sidst ind på de blogs, jeg har valgt at arbejde videre med. Det danske modeblogger-univers bliver indledningsvist afdækket. Denne afdækning har til formål at situere mine analyser i et socialt, kulturelt og økonomisk rum. Således beskriver jeg det danske modeblogger-univers ift. en lang række faktorer som bl.a. organisering, grad af professionalitet og køn. Den sidste del af kapitlet introducerer jeg som sagt til de valgte blogs. Her giver jeg en præsentation af blogger-stilarter og af de personlige narrativer, der skrives frem gennem bloggen.

Kapitel otte: Autentiske og troværdige kroppe

Når man som bloggerne blogger sig selv til tilblivelse, er autenticitet og troværdighed vigtige faktorer. I dette kapitel vil autenticitet blive brugt til at beskrive den

korrespondance mellem offline og online-subjektivitet, som flere af bloggerne performer. Dette kapitel vil fokusere på, hvordan modebloggerne forsøger at skabe kropslig kohærens i deres selvfortællinger, og hvordan denne kohærens ofte skabes ved at konstruere en fysisk ”ægte” krop ”uden for” mediet, der fungerer som et referencepunkt for den digitale krop. Jeg vil her give en læsning af primært to blogs: *Sofies Blog* og *Sidsel & Lasse*. Disse blogs træder nemlig frem som dem, der i højeste grad anvender traditionelle autenticitetsmarkører i konstruktionen af deres personlige narrativ. Dette tema vil blive belyst eksplicit i første del af analysen, men det er et tema, der både direkte og indirekte vil blive tildelt mere plads i senere dele af analysen.

Kapitel ni: Den formbare krop

Dette kapitel står meget centralt i afhandlingen, idet det er i dette kapitel, kroppen for alvor bliver foldet ind i mediet og bliver til en decideret blogkrop. Analysen vil belyse en måde at gøre krop på, hvor kroppen er kendetegnet ved at være en plastisk krop. Jeg vil i dette kapitel undersøge, hvordan to bloggere anvender forskellige teknologier til at forme kroppen med, og herunder hvordan kroppens materiale yder forskellig grader af modstand og således kan siges at bestå af forskellige materialer – alt afhængig af, hvilken teknologi kroppen indgår i samspil med. Tøjet vil være den første teknologi, som analysen vil undersøge. Herefter følger kosmetiske kirurgiske indgreb, hvor den pågældende blogger har fået lavet et læbeforstørrende indgreb. Som den sidste teknologi vil analysedelen adressere mad som kropsteknologi, og den vil herunder præsentere et alternativt blik på spiseforstyrrelse, der bryder med sygeliggørelsen af anorektiske kroppe. Denne analysedel vil belyse, hvordan kroppens materialitet forandrer sig afhængigt af, hvilke teknologier kroppen bliver til i samspil med. Umiddelbart er denne krop en modpol til den autentiske og troværdige krop, men analysen vil vise, at disse to måder at gøre krop på ikke nødvendigvis står i opposition til hinanden, men at de for bloggeren kan være en del af det samme kontinuum.

Kapitel ti: Metodisk mellemspil – blogkroppen udfoldet

I dette mellemspil gøres der status over analysen, som giver det næste kapitel i analysen et helt nyt udgangspunkt. Kapitlet vil således tilbyde teoretiske og metodiske refleksioner over dette nye udgangspunkt, hvori krop og medie ikke længere kan adskilles. Foldet vil blive introduceret på ny og finpudset, og interfacet vil blive introduceret som to størrelser, den forgående analyse har vist er uadskillelige i kontekst af modebloggen. Ydermere vil mellemspillet bruge to kropslige performere (Stelarc og Amanda Lepore) som afsæt for at samle trådene fra analysen.

Kapitel elleve: Den udfoldede blogkrop – celebrity-blogkroppen

Analysens sidste kapitler vil anvende de nye erkendelser fra de forrige afsnit til at folde kroppens indfoldning i mediet ud. I denne del vil jeg således belyse, hvordan en blogger, Fie Laursen, iscenesætter sig på sin blog af samme navn. Der vil være tematiske overlap

til den forrige analyse, og analysen vil således belyse, hvordan en læbeforstørrelse og en spiseforstyrrelse præsenteres på en blog. Her vil analysen foretage en tematisk vending mod de bloggere, der har opnået en slags status af berømtthed. Termen berømtthed skal adressere, at modebloggerne i mange tilfælde er kendte, hvorpå mekanismer fra populærkulturens kendiskultur sætter ind. At være en berømtthed er således en status, der aktiverer både populærkulturens mediekultur samt en lang række normative diskurser om køn og krop.

Kapitel tolv: Den professionelle celebrity-blogger

Den sidste analyse vil belyse, hvordan bloggen Marie Jedig skaber et rum for den professionelle modeblogger. Denne analyse udforske spændingsfeltet mellem subjektivitet, entreprenørskab og krop, hvor det belyses, hvordan disse tre kobles gennem iscenesættelser af forbrug. Den indfoldning af kroppen, som kapitel otte belyste, vil nu blive foldet ud, og analysen vil vise, hvordan indfoldning også kan tage form.

KAPITEL 7

INTRODUKTION AF DE UDVALGTE MODEBLOGS

Som en optakt til den egentlige analyse vil jeg give særskilte introduktioner til de syv bloggere, jeg har valgt at analysere nærmere. Her vil jeg forsøge at indkredse og identificere de forskellige bloggeres personlige narrativer. Det vil sige, hvordan bloggerne skriver sig selv frem, hvordan deres respektive blogs skrider frem i forhold til indlægsfrekvens og indhold, og hvordan de positionerer sig i forskellige smagsfællesskaber. Jeg vil bruge ordet 'puls' til at beskrive, hvordan den individuelle blog lever sit helt eget liv med særegne karakteristika. Med bloggerstil mener jeg identifikation af distinkte karakteristika i måden, hvorpå bloggerne performer deres *blogger-jeg*, og, ikke mindst, hvordan de bruger forskellige performancestrategier, sproglige såvel som visuelle. Alt dette vil jeg gøre med et deskriptivt greb, hvor jeg i forlængelse af den indledende beskrivelse af modebloggen, vil dokumentere min læsning med eksempler fra de respektive blogs.

SOFIES BLOG - BEN I NÆSEN OG BEGGE BEN PÅ JORDEN

Sofies Blog er drevet af Sofie. Hun har blogget siden 2009, hvor hun var 20 år, og fik efter bare nogle måneder oparbejdet en stor læserskare. Hun er nu danskstuderende ved Københavns Universitet og er oprindeligt fra Randers-egnen. Hun lod i noget tid sin blog indgå som en del af magasinet *Womans* hjemmeside, men blev siden en del af bloggerkollektivet *Looklab*, som er en platform, som oprindeligt seks populære modebloggere etablerede sammen. I 2014 vendte *Sofies Blog* tilbage til eget domæne og droslede samtidig ned på de kommercielle aktiviteter på bloggen. I foråret 2015 begyndte Sofie at opdatere den ellers så stabile blog mindre, og i marts 2015 holdt hun helt op med at opdatere bloggen.

På *Sofies Blog* kan man læse om Sofies hverdag, lige så meget som man kan læse om mode. Sofie beretter som oftest om, hvad hun har fået sin dag til at gå med, sit studie, madopskrifter, hvad hun har oplevet i weekenden osv. Indlæggen om mode fylder dog det meste. I en periode gik hun ofte til pressevisninger på nye kollektioner sammen med andre bloggere. Hun rapporterede stolt derfra, men fortalte ligeledes på bloggen, at hun ofte foretrak H&Ms billigere alternativer. Sidenhen hævder hun selv, at hun er blevet mere "kvalitetsbevidst" og foretrækker lidt dyrere genstande.

BILLEDE: FRA SOFIES BLOG

Sofie er gennem bloggens levetid med sine tips og shoppeguides blevet læserens virtuelle shoppeveninde, som med SU-venlige præferencer guider sine læsere gennem modelandskabet. Hendes skrivestil er læsevenlig og belæst med diverse emotionelle tilkendegivelser som emoticons, emojis og ”haha’er”. Hun delagtiggør sine læsere i diverse overvejelser omkring sin påklædning og sine konkrete køb, og hun roses ofte af sine læsere for at være ”sig selv”, og for at ”være nede på jorden”. Sofie appellerer således også ofte til sine læsere og skriver ”kender I det?” eller undrer sig over, at læserne ikke giver lyd fra sig i kommentarfeltet. Progressionen i Sofies blog er oftest tæt knyttet sammen med hendes egen tilværelse. Læserne bliver indviet, når større (og ofte også mindre) begivenheder indtræffer i Sofies tilværelse. Man får som læser på den måde en *fornemmelse* af, at der er et stort overlap mellem *Sofies Blog* og Sofie.Brud med kæresten, uddannelse, eksaminer, veninder, rejser osv. bliver de definerende elementer på Sofies blog. Således knytter bloggens puls og rytme sig tilsyneladende til progressionen i

Sofies liv. Det er selvfølgelig en forbindelse stort set alle modebloggere performer, men den kan være mere eller mindre udtalt. I Sofies tilfælde er denne kobling af privatliv og blog meget udtalt.

Indtil februar 2015 har Sofie været en stabil blogger. Hun opdaterede sin blog uden undtagelse hver morgen omkring klokken otte, og i tilfælde af, at hun har været på ferie eller andet, der har afskåret hende fra internetadgang, eller på anden vis forhindret hende i at blogge, har hun forberedt et blogindlæg, som hun har indstillet til at blive udgivet. På den måde har hendes læsere været sikret et nyt indlæg hver eneste morgen. I februar 2015 opdaterede hun imidlertid ikke sin blog en morgen, men sprang, så at sige, en dag over. I det næste indlæg undskyldte Sofie overfor sine læsere og skrev bl.a.

”Opdagede I, at jeg ikke udgav noget blogindlæg i går? Uh, rigtig rebelsk! Min mor og far gjorde i hvert fald, men det kan også godt være, at de er lidt mere involverede end I er 😊.

Nå, men årsagen var, at jeg ikke havde noget at sige. Simpelthen. Jeg kunne godt have fundet på noget om nogle nye køb, men jeg syntes pludselig, at alting virkede så irrelevant og ligegyldigt.

Grundlæggende kan jeg godt lide at blogge. Det kan jeg virkelig. Men lige nu er det så moderne at være nærværende og til stede der hvor man er, og det spiller bare meget dårligt sammen med blogging. Så sidder man der og nyder sin frokost med en veninde eller er ude og gå tur med sin nye mand, og så skal kameraet absolut hives frem, fordi alting skal dokumenteres. Og for hvis skyld? Jeg kan som sagt rigtig godt lide at blogge, men jeg kan også rigtig godt lide at leve, og nogle gange synes jeg bare ikke, at de to er compatible.”

[...]

”Måske er jeg bare kommet dertil, hvor jeg ikke skal blogge hver morgen, hvis jeg ikke har noget at sige? Men så skal jeg pludselig til at vurdere, hvornår jeg virkelig har noget relevant at byde ind med, og hvornår det kunne have været undværet, og det synes jeg også er lidt af en glidebane. Og så elsker jeg regler. Jeg kan godt lide at vide med mig selv, at jeg udgiver et blogindlæg hver morgen. Det tror jeg egentlig også, at I kan. Da jeg ikke udgav noget i går havde jeg i hvert fald vildt dårlig samvittighed og følte, at jeg svigtede en

veninde, der sad og ventede på mit opkald. Jeg vil gerne være sådan en, man kan regne med. Men måske lægger jeg for meget i det? Måske er I egentlig fuldstændig lige glade?”⁴⁹

Hendes læsere kvitterede med en lang række kommentarer. Flere læsere fortalte, at det manglende indlæg havde givet anledning til bekymring for Sofies velbefindende.

Mette skrev:

”Jeg savnede dig! Tjekkede din blog løbende hele dagen for at se, om det virkelig kunne være rigtigt, at vi ikke hørte fra dig. Man blev jo helt bekymret!

Og jeg elsker at du udgiver et indlæg hver dag på samme tid. Det er blevet en del af mit ritual at læse hvad du har at sige, på samme måde som det er rutine at børste tænder. Godt du er tilbage!”

Kirstine skrev:

godt du er tilbage! Efter hver år i noget der minder om 5 år, kan du jo ikke pludselig ikke give lyd, ej... Tænkte dog om der var sket noget alvorligt siden du ikke lave noget op. Uanset hvad, godt det “bare” var fordi du ikke følte du havde noget på hjertet. God weekend:-)

Den 5. februar 2015 opdaterede Sofie sin blog igen under overskriften ”Den tænksomme type”. I indlægget fortæller hun om sin beslutning om midlertidigt at tage en pause fra bloggingen. Den høje og stabile indlægsfrekvens gør, at vi som følgere oplever, at hun deler rundhåndet ud af sit liv. Hun fortæller om sit studie, sit liv med venner, sit parforhold, bruddet med sin kæreste gennem mange år, og senest er vi begyndt at få små drypvise indblik i et nyt parforhold. Vi får indtryk af, at vi får et indblik i Sofies små sorger og bekymringer. Gennem bloggen har vi således tilsyneladende fået et ”helt” billede af Sofie som subjekt. Dertil kommer, at Sofie fremstår jævn, glad, men også helt uden skarpe kanter. På mange måder kan man sige, at Sofie performer en slags girl next door. Hun fremstår ’nede på jorden’ og ’pålidelig’. Hendes læsere roser hende ofte for, man kan forholde sig til hende, spejle sig i hende, men samtidig også se op til hende.

⁴⁹ www.sofiesblog.dk/dagens-outfit/the-rebel-is-back/ – tilgået den 5. marts

SIDSEL OG LASSE - DET JORDNÆRE KÆRESTEPAR

Det Aarhus-baserede kærestepar Sidsel og Lasse driver bloggen af samme navn. De startede bloggen i sommeren 2009 på den gratis platform blogspot.com. Siden rykkede de i bloggen over på Bloggers Delight og blev altså professionelle bloggere. Bloggen dokumenterer Sidsels og Lasses liv sammen, og mode fylder en væsentlig del. Men Sidsels og Lasses studier, rejser og madindtag indtager en prominent rolle på bloggen. Sissel er kandidat i oplevelsesøkonomi, mens Lasse er kandidat fra Medievidenskab, begge fra Århus Universitet. Stilmæssigt er parret tilhængere af highstreet-mærker, og de abonnerer kun i lav grad på den mere svært efterlignelige kombination af dyre luksusvaremærker og vintagetøj. Sidsel og Lasses tøjstil har en bred appel. Deres livsstil fremstår attråværdig, men ikke uopnåelig - noget som ellers kan siges om mange andre populære modeblogs. De laver således mange forbrugervenlige kollager med forskellige temaer, fx efterårsjakker, vinterstrik eller farvetemaer.

Af de blogs jeg inddrager i afhandlingen, er *Sidsel og Lasse* én af de to blogs (*Marie Jedig* er den anden), der indeholder flest kommercielle indlæg. I oktober 2013 publicerede Sidsel og Lasse i alt 52 indlæg. Heraf var 18 sponsorerede og 13 af indlæggene indeholdt affiliate links. Alt fra tøjbutikker på nettet, Samsung, en bar i Århus til et biludlejningsfirma samarbejdede med Sidsel og Lasse om at udgive indlæg. I oktober i 2014 udgav Sidsel og Lasse 38 indlæg, hvoraf syv indlæg var sponsorerede, og 10 indlæg indeholdt

BILLEDE: FRA SIDSEL OG LASSE

affiliate links. Kun Marie Jedig blandt de andre bloggere, jeg inddrager, udgiver ligeså mange indlæg og har samme grad af kommerciel henvendelse i indlæggene. Det tunge kommercielle og professionelle aspekt ved Sidsel og Lasse modvejes ved deres velvillighed til at inddrage deres læsere i de tilsyneladende mere personlige aspekter ved deres tilværelser. Læsere blev således taget med en tur ind i privatsfæren, da Sidsel skulle et halvt år på udveksling til Melbourne. Der besluttede Sidsel og Lasse at gøre en ende på deres forhold, mens de fortsatte med at drive bloggen sammen. Da Sidsel kom hjem, fandt parret sammen igen. Sidsel og Lasse fortalte både før og efter Sidsels ophold i Melbourne om beslutningerne vedrørende deres parforhold på bloggen, og opfordrede deres læsere til at stille spørgsmål. De har ligeledes fortalt om deres respektive studier på bloggen og igen opfordret læserne til at stille spørgsmål. Således får bloggen funktion som et sted, hvor følgerne oplever, at de kan indhente viden og gode råd om både parforhold og valg af uddannelse. Dertil har Sidsel og Lasse publiceret en serie af indlæg, hvori de har konstrueret en slags tidslinje over deres parforhold, hvorpå de beskriver egen livsbane, deres fælleslivsbane og op- og nedture i deres parforhold. Fx skriver Lasse om under indlægget om 2008:

”I starten af 2008 var Sidsel halvvejs igennem sit tredje og sidste år på Langkær Gymnasium i Tilst og jeg selv havde arbejdet omkring et halvt år i den lokale Fakta. Jeg boede stadig hjemme hos mine forældre og Sidsel boede stadig hos sine forældre hjemme i Galten uden for Århus. Selvom vores forhold stadig var relativt nyt, var det allerede gået hen og blevet det længste forhold, jeg nogensinde havde været i. Mit længste før det varede fire måneder. Det var på en måde både fedt og måske lidt skræmmende. Men mest fedt, for vi havde det jo rigtig dejligt og nød det hele :) 2008 var også året, hvor vi for første gang sagde ‘jeg elsker dig’ til hinanden. Kan huske, at vi lå på to madrasser på Sidsels lille værelse, fordi hun kun havde en enkeltseng og det var før vi skulle sove.”

Yderligere har kæresteparret publiceret et længere indlæg på bloggen i oktober 2014 under titlen ”Lidt om økonomi og prioritering”. I indlægget forsøger de at beskrive hvordan deres privatøkonomi hænger sammen. De giver dog ikke konkrete tal, men ’gode råd’, som de selv forsøger at leve efter. Det er tydeligt, at Sidsel og Lasse gerne vil fremstå som nogle, der vil i dialog med deres læsere. De tiltaler således ofte læserne direkte, og de skriver fx, at de mener, at deres læsere vil være interesserede i lige netop dette indlæg, eller de efterspørger deres læsers mening om en ny frisure eller en ny beklædningsgenstand.

Ligesom Sofie blogger Sidsel og Lasse også hver dag, og ofte blogger de faktisk flere gange om dagen. Ligesom *Sofies Blog* er *Sidsel og Lasse* drevet af hverdagen i bloggernes

egen tilværelse. Specialekvaler, praktikophold, parforhold og andet fra hverdagslivet. Dog er der en langt større kommerciel dimension hos *Sidsel og Lasse*, der som sagt har en høj frekvens af kommercielle indlæg. Det betyder, at udover indlæggene fra hverdagen indeholder bloggen også en stor del sponsoreret indhold og mange af indlæggene indeholder affiliate links. Det er naturligvis ganske unikt, at *Sidsel og Lasse* blogger som kærestepar. Rent praktisk fungerer det således, at *Sidsel og Lasse* hver især skriver indlæg. *Sidsel* skriver typisk om damemoden og *Lasse* ditto om herremode. Nogle indlæg skriver de i fællesskab. Nogle gange er deres parforhold meget nedtonet på bloggen, men andre gange bruger de bloggen som platform for en artikuleret performance af fænomenet 'parforhold', som når de fx beskriver deres "kærestesprog" i flere indlæg. Således er der på *Sidsels og Lasses* blog flere forskellige forløb i spil: *Sidsels og Lasses* individuelle forløb, hvor deres respektive uddannelse fylder hoveddelen, men også den løbende proces med visning af påklædning i nye sæsoner. Men der er også et fællespor, hvor deres parforhold udspiller sig. Bloggen bliver herigennem en platform for performance af kæreste- og kønsroller og af de kropslige positioner og muligheder, der følger med, *inden for* de præmisser, den kommercielle blog giver, og som 'brandet' *Sidsel og Lasse* tillader

MARIE JEDIG - LUKSURIØS BLOGGER MED FOKUS PÅ DET MATERIELLE

24-årige Marie Stella Wibe Jedig står bag bloggen *Marie Jedig*. Hun har drevet sin blog siden december 2010. I forhold til de to forgående blogs har *Marie Jedig* et meget eksplicit fokus på mode. På denne blog udgives der ligesom på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* indlæg hver dag, men i modsætning til de to andre blogs, er Maries hverdagsliv ikke omdrejningspunktet for bloggen. I oktober 2014 udgav Marie i alt 72 indlæg på *Marie Jedig*, altså mere end to indlæg om dagen i gennemsnit. Heraf handlede 53 af indlæggene om genstande, det være sig tøj (som fylder langt de fleste af indlæggene), accessories (som fx tasker, smykker), sko eller boliginteriør (som fylder kun to af indlæggene). Dette tal dækker ydermere både over genstande, som Marie er i besiddelse af i sin garderobe, samt genstande, hun drømmer om at eje. Derudover har udgav Marie 16 sponsorerede indlæg i oktober 2014, hvor samarbejdspartnerne bestod af en alsidig flok fra Samsung (mobiltelefon) til Magasin, Libresse og online tøjbutikker. Ud af de 56 indlæg, der ikke er sponsorerede, indeholdt 37 indlæg affiliate links. *Marie Jedig* er således en blog, der dyrker den materielle kultur og begæret efter genstandene, men Marie er også selv et professional aktør, der indgår kommercielle samarbejder. Bloggens rytme og puls er således orkestreret omkring Maries begær mod moden i kombination med hendes professionelle virke som blogger. Et nyt indkøb er lig med et nyt blogindlæg, hvor varen og også indpakningen dyrkes. Nogle gange er indlægget sponsoreret, nogle gange ikke.

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

Her er et eksempel på Maries tilgang til moden:

”Ny kjole og nye loafers. Kjolen er lige dyb nok i udskæringen til hverdagsbrug, men jeg tænker at putte en tynd rullekravetroje under den næste gang, for et mere neddæmpet look. Skoene er nye, og disse præsenterede jeg jer for tidligere på dagen – et outfit som dette giver dem virkelig plads til at stå ud uden at blive for meget.»

Den måde, Marie her omtaler sit tøj på, angiver, at hendes tilgang til *at klæde sig på* er en proces, domineret af mange overvejelser, som Marie inddrager sine læsere i. Tøjet indgår for Marie i et tegnsystem (Barthes 1973), hvis kode, Marie beskriver og anvender fortroligt og strategisk kompetent.

Maries præferencer inden for mode adskiller sig meget fra, hvad det typiske SU-budget kan bære. Hun er interesseret i dyre luksurmærkevarer, men hun kombinerer

ofte luksusindkøbene med både highstreet-mærker og vintage. Maries frekvens af indkøb og hendes forbrug repræsenterer en livsstil, der er uopnåelig for de fleste og især for de fleste af Maries peers, der ofte må formodes at være på SU. Således er Maries appelform en ganske anden end de to foregående blogs. Læserne kan ikke identificere sig direkte med Maries forbrug og livsstil, men de kan se op til hende, dyrke genstandene, der vises, og gennem Marie få adgang til et forbrugsunivers, der ellers ville være utilgængeligt for dem. Dertil er det en del af Maries personlige narrativ, at hun er involveret i modebranchen på en anden måde end de to foregående bloggere. Hun laver således pr for smykkefirmaet Jane König, hun arbejder som model og er freelancestylist på diverse foto-shots. Disse professioner er formentlig med til at gøre Marie til en attråværdig figur med en attraktiv livsstil samt med til at blåstemple hende som en seriøs aktør i den danske modeverden. *Vilde Kaniner*, som bloggen hed på daværende tidspunkt, vandt i 2014 Modebloggerprisen for årets bedste kvindelige modeblog, og hun var også nomineret i samme kategori i 2015. I løbet af 2015 blev Maries blog mere personlig. Marie udgiver nu indlæg om sin nye kæreste, sin søsters graviditet, sin holdning til hårde stoffer osv. Dette var et markant skift i forhold til tidligere, hvor tøjet og moden (også nogle gange boligindretningen) var det helt centrale omdrejningspunkt, hvor Maries privatliv er trukket i baggrunden.

Indtil 2015 var det sjældent, vi hørte om deciderede private aspekter ved Maries tilværelse. Marie hun udgav sommetider videoer af sig selv, alene eller i selskab med venner, hvor hun viste rundt i sin nye lejlighed, eller hvor hun fremviste sin samling af sko. Videoerne gav et andet indblik i Maries hverdag end de skriftlige indlæg. Hendes tidligere parforhold til modellen Sophus har fået en del opmærksomhed på bloggen, idet hun udgav et indlæg, da parret flyttede sammen og senere, da parret gik fra hinanden. Sidenhen har Marie haft svært ved at affinde sig med den status som microcelebrity (Senft 2008; 2012), hun automatisk fik i forholdet til den mere kendte model, idet hun har udtrykt overraskelse og ubehag over følgernes nysgerrighed og antagelser om forholdets karakter.

GINA JAQUELINE – AVANCERET MODE OG PERFORMANCE

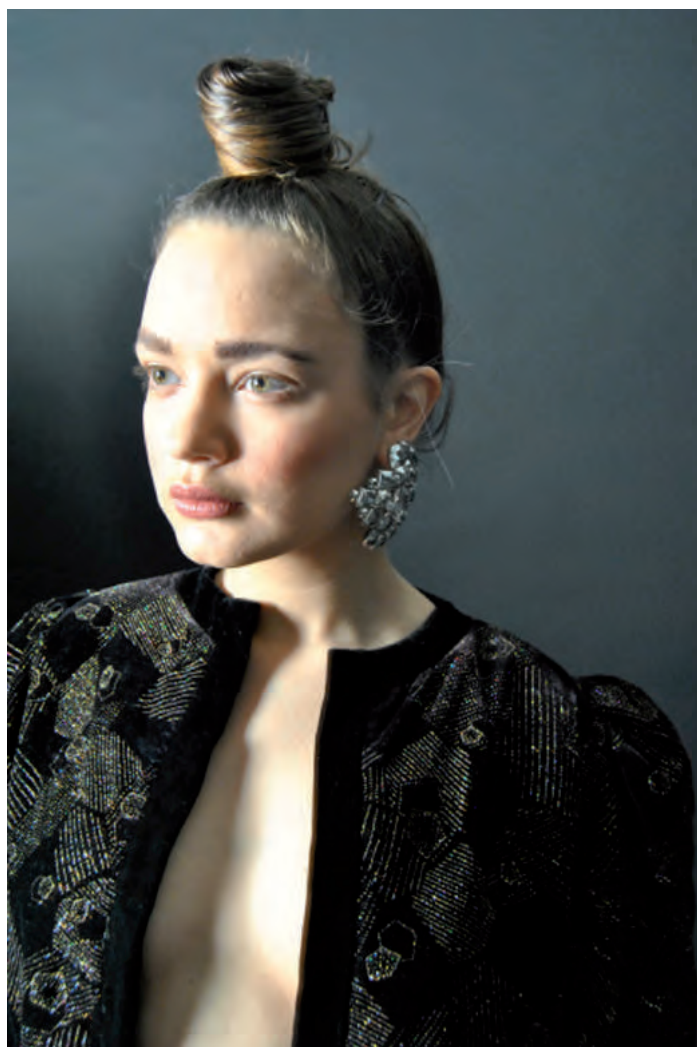
Gina Jaqueline er 25 år og hun har blogget siden starten af 2009 på bloggen af samme navn. Gina Jaqueline skriver selv på sin blog, at hun har været et "arto-kid", hvilket betyder til, at hun i sine tidligere teenageår slog sine digitale folder på det sociale netværkssite Arto, hvis målgruppe var unge teenagere. På Arto skulle Gina Jaqueline efter sigende have været lidt af en karakter, som man "kendte" (fremgår det flere steder af læsernes kommentarer), og hun har altså allerede i sine tidligere teenageår markeret sig som en kontroversiel digital figur. I 2009 oprettede hun sin blog og blev med tiden en del af Bloggers Delight, som både *Sidsel og Lasse* og *Marie Jedig* er det nu. I foråret

2014 begyndte indlæggene på hendes blog at blive færre og færre for til sidst at ophøre. I oktober 2014 fortalte Gina Jaqueline (uden yderligere uddybning) på sin facebook-side, at hun havde slettet sin blog, så den ikke længere er tilgængelig for offentligheden.

Indlæggene på *Gina Jaqueline* veksler mellem deciderede modeindlæg og indlæg af mere personlig karakter. I størstedelen af sine indlæg lever bloggen op til status som modeblog ved at dele bloggerens forbrug af mode, men den giver også læserne et indblik i sociale begivenheder og bloggerens hverdagsliv. Nattelevet, dvs. fester og sociale udskjelser, har i perioder fyldt stor dele af bloggen. Hun har delt lange fotoreportager på sin blog fra sine aftener og nætter på barer, på natklubber og til privatfester. Gina Jaqueline betoner ofte, hvordan hun ryger pot, drikker store mængder af alkohol og fester til langt op ad formiddagen. Hun har gennem flere år således forsøgt at iscenesætte en hedonistisk livsstil, hvor mad, fest og nydelse har været de vigtigste aspekter for fremstillingen af 'Gina Jaqueline'. Gennem sine billeder har bloggen dyrket festens beruselse som et æstetisk udtryk.

Æstetisk orienterer Gina Jaqueline sig mod en sværere tilgængelig mode end de allerede omtalte modebloggere. Hendes indlæg har ofte et tilstræbt poetisk tilsnit, således at både billede og tekst fremstilles som et æstetisk udtryk i sig selv. Hvor de tidligere beskrevne bloggere er samvittighedsfulde i forhold til at skabe kontinuitet i bloggernes fortælling og fx følger op på emner og lægger små hints til læserne for senere afsløringer, så er den private selv fremstilling på *Gina Jaqueline* langt mere fragmentarisk og ufuldendt. Hun nævner med jævne mellemrum 'projekter', som hun er involveret i, men hun er aldrig specifik.

Gina Jaquelines blogging har altid været ustabil. I perioder har hun postet indlæg på bloggen hver dag og i perioder endda to-tre gange om dagen. Men der har aldrig været en fast rytme som på de foregående blogs. Gina Jaquelines blog har snarere været domineret af en arytisk puls, hvis konstituerende træk er ustabilitet i både indlægsfrekvens såvel som i bloggernes indhold. Således har hun udgivet indlæg på alle tidspunkter af døgnet sågar i de tidlige morgentimer, når hun lige var hjemvendt fra fest. Indlæggene får i nogle tilfælde karakter af en slags 'livetransmission' fra Gina Jaquelines liv og virker meget spontane og ufiltrerede. Et indlæg kan således bestå af en billedstorm fra aftenens fest, eller måske blot et enkelt verbalt udsagn som fx et indlæg med overskriften "Jeg skal tabe 13 kilo på fem uger", hvor det eneste der står i brødteksten er "det her er ikke min krop". Men samtidig udgiver hun også konventionelle modeblogindlæg som 'dagens outfit eller kollager eller få gange sponsorerede indlæg. I det sidste halve år, inden Gina Jaqueline lukkede sin blog, blev pauserne mellem blogindlæggene længere hyppigere og længere. I modsætning til *Sofies Blog* og *SidseL og Lasse* fremstår *Gina Jaqueline* flimrende og ustabil. Det mest konstante ved det personlige narrativ består faktisk netop i inkonsistens og uro. Læseren ved i øvrigt heller ikke, om hun er beskæftiget på arbejdsmarkedet, eller om hun gerne vil tage en uddannelse, og det er vanskeligt at få det hele til at passe sammen. *Gina Jaqueline* indeholder ikke en

BILLEDE: FRA GINA JAQUELINE

klar skelnen mellem privat og offentlig persona. Eller rettere kan man sige, at det virker som om, 'Gina Jaqueline' som blogger ikke navigerer efter konventionelle opfattelser af privat og offentlig.

Den store forskel fra *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* er, at der på *Gina Jaqueline* efterlades store huller i fortællingen om Gina Jaqueline. Sofie fortæller fx ofte, hvor hun kender sine veninder fra. Gina Jaquelines venner og veninder dukker bare op på bloggen og forsvinder igen. Man får således også fornemmelsen af, at Gina Jaqueline er mere umiddelbar i forhold til de førnævnte meget beherskede bloggere. Men samtidig er hun hemmelighedsfuld og utilgængelig.

FIE LAURSEN – ET PROBLEMATISK TEENAGE-LIV MED EN REALITY-TVIST

19-årige Fie Laursen driver bloggen af samme navn. Fie Laursen og hendes blog er nok den blog i det udvalgte korpus af blogs, der har den største skare af følgere, hvis man tager højde for forskellige platforme. Hun har således næsten 150.000 følgere på Instagram. Til sammenligning har Sofie ca. 16.000 følgere, Marie Jedig 39.000, Sidsel 3.000 og Lasse har 3.800 følgere. På modebloggernes foretrukne feedreader-tjeneste Bloglovin ligger hendes følgertal til gengæld ikke så højt. Sidstnævnte bekræfter, at Fie Laursen ikke er en typisk modeblogger og ikke indgår i modeblogger-fællesskaber som pr-events for danske designere, men at hun slår sine folder andre steder. Således kan man ofte finde hende i de danske sladderspalter, fx på Ekstra Bladet underoverskrifter som: ”Fie Laursen: Så mange har jeg knaldet” eller ”Fie Laursen: brød sammen i tårer”. Hun har i andre sammenhænge fået spaltepads bl.a. pga. sit venskab med den amerikanske popstjerne Miley Cyrus’ lillesøster Noa Cyrus. I januar 2015 blev Fie Laursens deltagelse i følgende sæson af reality-gameshowet Paradise Hotel offentliggjort.

Se billederne: Tjekker kendt blogger ind på Paradise Hotel?

BILLEDER: SPEKULATIONER I ARTIKEL FRA SE OG HØR⁵⁰

50 <http://www.seoghoer.dk/realitytv/paradise-hotel/se-billederne-tjekker-kendt-blogger-ind-paa-paradise-hotel-tilgaet-den-1-august-2015>

I det udvalgte korpus af bloggere repræsenterer Fie en yngre generation af sociale mediepersonligheder, som har taget en lang række andre mediekkanaler til sig, fx YouTube. I modsætning til de andre bloggere i denne afhandling var Fie indledningsvist en berømt på et andet medie end bloggen. Hun havde nemlig oprettet en Youtube-kanal, hvor hun delte sin historie som mobbeoffer i videoen ”Min Ærlighed”. Denne historie blev opfanget af en lang række danske mediekkanaler, både dagblade og aften- og morgen-tv. *Fie Laursen* er således en sekundær tekst til hendes Youtube-kanal, der var den oprindelige kilde til Fies berømt.

Se evt. billede 1 og 2 i bilag

Fie identificerer sig da heller ikke selv som modeblogger. I Bloggers Delights kategorisering af bloggere er hun placeret i kategorien *teen life*⁵¹, og hun skriver selv flere gange, at hun bare ”blogger om sit liv”. Dog er der adskillige konstituerende træk, der går igen fra de selvidentificerende modeblogs; et generelt tungt fokus på mode og indlæg med ’dagens outfit’. Dertil kommer, at Fie også er professionel blogger. Hun poster således både sponsorede indlæg og indlæg med affiliate links. Hun har da også vundet læserprisen ved Miintos modeblogger-prisuddeling i januar 2015. Fies blog er meget kommerciel og en stor andel af indlæggene på bloggen er sponsorerede⁵². Disse indlæg udgives ofte. Dertil kommer de generiske modeblogindlæg, hvor Fie fremviser dagens outfit. Der er dog mange ”huller” i Fies personlige narrativ. Hun rejser meget til Europas storbyer, til Los Angeles i USA, hvor hun har opholdt sig i længere perioder ad gangen. Det fremgår af bloggen, at Fie har nogle projekter, hun forfølger i Los Angeles, men karakteren af de omtalte projekter forbliver uklar for læseren. Hun nævner flere gange sit ”team”, men uddyber ikke yderligere, og som læsere har vi ikke en chance for at vide, hvem dette team består af, hvilken rolle det spiller osv.

Tonen på Fie Laursens blog, hendes Instagram-profil og hendes Youtube-kanal er en ganske anden end på fx *Sofies Blog*, *Sidsel & Lasse* og *Marie Jedig*, hvor det sociale rum i langt overvejende grad kan karakteriseres som et anerkendende og bekræftende rum, hvor læsere og bloggere gensidigt opmuntrer hinanden og giver hinanden gode råd, og der kun sjældent forekommer konflikter. Derimod fylder negative bemærkninger en hel del på kommentarsporene på stort set alle de platforme, Fie Laursen er på. Fx skriver en læser ”Lol du burde få anoreksi igen, det ville du have godt af”. Hun benytter sig ofte af muligheden for at slette de negative kommentarer, men det betyder også, at hun selv er tvunget til at læse kommentarerne for at være i stand til at tage stilling om en pågældende kommentar skal slettes eller ej. Fies blog skiller sig for alvor ud fra det resterende blogkorpus ved de meget personlige indlæg, hvor hun deler en

51 At Fie Laursens blog ikke kategoriseres som en modeblog, fortæller noget om, hvor stor en rolle forbrug spiller i det almindelige ungdomsliv.

52 Det har været umuligt at foretage en optælling af sponsorerede indlæg i samme måned, som jeg har lavet en optælling på de andre blogs, for Fie har slettet en lang række indlæg.

række af de selvværdsproblemer og den spiseforstyrrelse, hun kæmper med. På Fies blog kondenseres alt det vanskelige ved ungdomslivet. Hun beskriver sine dårlige perioder med spiseforstyrrelser, angst og usikkerhed detaljeret og levende. Man foruro- liges over hendes meget personlige fortællinger på bloggen og kan ikke lade være med at spekulere på, om det ville være bedre for Fie at opgive sin liv som blogger, idet læ- sernes nådesløse kommentarer nok ikke har en opbyggelig virkning på Fies selvværd. På den anden side giver bloggen hende en magtfuld position, hvor hun må opleve en opmærksomhed, som hun uden sin digitale tilstedeværelse måtte være foruden. Fie har dog ikke kun læsere, der skriver hadefulde kommentarer, men vandt læserprisen ved en prisuddeling. I ugerne op til selve prisuddelingen appellerede Fie flere gange til sine læsere om at stemme på hende. Således bliver et dominerende træk ved Fies selvfor- tælling en vedvarende balancegang mellem at bagatellisere sine 'haters' kommentarer og søge sine læses anerkendelse.

Langt de fleste af modebloggerne i dansk kontekst er i besiddelse af, hvad man kan kalde en middelklassehabitus både hvad angår mode og hvad angår krop. Fie adskiller sig på det punkt, idet hun i højere grad anvender lavkultur-identitetsmarkører som fx brugen af hairextensions, læbeforstørrelse og (et udtrykt ønske om) brystforøgelse. Fie Laursens blog er som *Marie Jedig* og *Sidsel og Lasse* hostet af blogger-fællesskabet Bloggers Delight. Hun har som de to andre nævnte blogs en forholdsvis kommerciel blogprofil, men hvor de to andre blogs performer en højstatus modehabitus, er Fies blog i højere grad platform for en lavkultur.

En åbenlys del af den faste puls i Fies bloggingaktivitet er de kommercielle indlæg: Fies rejser, deltagelse i events, dagens outfit, som udgør langt de fleste af Fies indlæg. De personlige indlæg er imidlertid af en anden karakter, hvilket tilfører bloggen en ny dimension. De personlige indlæg udgør en intensivering af transmissionen på bloggen, og bloggen træder stærkere frem i disse momenter. Hos en daglig læser vil denne type indlæg nok stå langt stærkere i erindringen end de indlæg, der optager hoveddelen af bloggen. I de personlige indlæg fremstår Fie på én gang skrøbelig og stærk. Man får ofte en fornemmelse af, at hun gør status eller konkluderer og reflekterer over en svær periode. Indlæggen kan give anledning til bekymring hos den voksne læser, identifi- kation hos jævnaldrende læsere med lignende problemer, mens en helt tredje gruppe af læsere måske opfatter indlæggen som provokationer, idet indlæggen ofte giver an- ledning til modbydelige kommentarer. Det er disse indlæg, der gør Fies blogs særegen.

AFRUNDING: BLOGGENS FREMDRIFT — UDELADELSER OG PULS

Det skulle gerne stå klart, at det udvalgte korpus af bloggere spænder vidt. I de følgende analyser ser jeg kronologien og fremdriften som to væsentlige træk til karakteristikken af bloggens væsen. Der er nemlig store forskelle på, hvordan bloggerne forvalter disse træk. Bloggen er ved mange lejligheder blevet kaldt for en dagbog på nettet (Se fx boyd

2006; Rettberg 2013). Den fungerer ofte som en direkte transmission (Thomsen 2012) af bloggernes hverdagsliv. Den rolige og faste rytme fra *Sofies Blog* og *Sidsels og Lasse* står i modsætning til den ujævne og brudte rytme på Gina Jaquelines blog. Tilsammen antyder de tilstedeværelsen af liv, ikke kun kødeligt liv, men en digital puls. Også i denne forstand bliver den læste og analyserede tekst – bloggen – aldrig færdig. Dette i lighed med den Wolfgang Isters, beskrivelse af litteraturens *tomme pladser*, som jeg kort beskrev i forrige kapitel. Isters begreb om de tomme pladser kan bidrage til at begribe, hvordan bloggere som Gina Jaqueline skaber eller *gør* deres bloggersubjekter ved hjælp udeladelser, der så samtidig fanger og fastholder læsernes interesse. Men netop denne forståelse af blogssubjekts-skabelsen forudsætter fejlagtigt en forståelse af bloggen, subjektet og kroppen som hel og afrundet, som en enhed, der kan være hullet og i så fald er mangelfuld. Men bloggen, subjektet og kroppen *er* ikke en enhed (jf. kapitel 3).

Bloggens eksistensmodus udfordrer opfattelsen af bloggen som afrundet helhed. Dette, fordi bloggen er fortløbende og i proces. Den rekonstruerer hele tiden sig selv for at holde sig relevant og i live. Når fx Gina Jaqueline blogger om sin lidenskab for mode, og hun så pludselig (i hvert fald for os læsere) beretter om et fashion-shoot, hun skal være stylist på, udelader hun noget i sit narrativ, der kommer til at fremstå som et hul – eller en tom plads. Det samme gælder, når Gina Jaqueline i længere perioder har været helt fraværende på bloggen og vender tilbage og blot konstaterer, at hun har været væk. Gina Jaqueline fremstår som undvigende og efterlader derfor ofte flere spørgsmål end svar hos sine læsere. Hun nævner aldrig et arbejde eller en uddannelse eller en hverdag, men lægger i stedet halve spor ud til sine læsere. Hun fungerer som stylist på diverse modereportager, og i bloggens sidste levetid fortæller hun om nogle musikvideoer og endelig en spillefilm, som skydes på et slot Frankrig. ”Men jeg kan ikke sige mere” skriver hun så, og efterlader derfor sine læsere i spænding.

Sofies Blog og *Sidsel og Lasse* har også jævnligt kommercielle samarbejder med virksomheder, magasiner eller andre med en interesse i modebranchen. Fx da *Sofies Blog* annoncerede samarbejdet highstreet-tøjproducenten Envii, forklarede Sofie indgående læserne, hvordan aftalen med Envii var kommet i stand i et blogindlæg. Her blev gjort rede for hele processen fra Enviis første kontakt, Sofies egne bekymringer og følelse af utilstrækkelighed til, hvordan den kreative proces konkret forløb. Når fx Gina Jaqueline eller andre bloggere afholder sig fra at gøre rede for deres professionelle virke, vil jeg ikke afvise, at de forsøger at beskytte netop dette brand. Uanset årsagen bliver disse huller i narrativet en form for *tom plads* i Istersk forstand, altså en tom plads, der både skærper læsningen og skærper læserens nysgerrighed. Hvis der er kendte faktorer andre steder i teksten, som kan hjælpe med at besvare læsernes ubesvarede spørgsmål, griber man som læser fat i disse og søger sammenhæng og mening. Jeg vil senere i afhandlingen beskæftige mig mere indgående med bloggernes relation til læserne.

KAPITEL 8

AUTENTISKE OG TROVÆRDIGE KROPPE

“Jeg kan nok godt lide, at jeg har let til latter, at jeg er ‘nede på jorden’, at jeg er meget ærlig og direkte.”

Sådan besvarer Sofie spørgsmålet om, hvilke træk ved hendes personlighed, hun bedst kan lide. I denne første analysedel vil jeg analysere modebloggens kropstilblivelse med særligt fokus på autenticitet og troværdighed. Disse to egenskaber er vigtige for en stor del af modebloggerne, der ofte udtrykker, at de orienterer sig mod disse to. Ligeledes udtrykker mange læsere, at deres begrundelse for at følge en bestemt blogger hænger sammen med den pågældende bloggers evne til at fremstå troværdig. Sofies læser Trine skriver:

“Elsker, at du bare altid er så nede på jorden, både i den måde du skriver din blog og svarer på spørgsmål på! Du er min absolut favoritblogger.”

Det autentiske eller ”at være nede på jorden” er en egenskab, der står i høj kurs både blandt bloggere og læsere (Rocamora 2012; Marwick 2013). I kontekst af modebranchen, hvis felt er mode og udseende og andre primært *ydre* kvaliteter, der ikke vurderes i kraft af ærlighed, men snarere forventes at manipulere og bedrage, kan modebloggen tilbyde et holdnings- og værdimæssigt pejlemærke for sine ofte yngre læsere. Marwick identificerede tre forskellige typer af autenticitet i sit studie af modeblogs: “First, an authentic blogger is one who reveals something about her true inner self. Second, as a “real person,” she extends her honesty and transparency to the relationships with her readers. And finally, an authentic fashion blogger expresses her personal style regardless of trends, sponsors, or free branded goods” (Marwick 2013: 4). Disse tre måder, at konstruere autenticitet fortæller noget om, hvor fleksibelt dette begreb er – autenticiteten er altid til forhandling.

I denne analyse er jeg interesseret i, hvordan modebloggerne anvender deres kroppe til at performe autenticitet og hvilke strategier, de anvender. Jeg er interesseret i, hvordan samspillet mellem krop og det digitale medie udfolder sig i bestræbelserne på at fremstå autentisk. Hvordan er mediet med til at forme kroppen, og hvordan er modebloggens genretræk med til at bestemme tilblivelsen af en ’autentisk’ krop.

LASSES KROP GENNEM ET FØR - OG EFTERBILLEDE

FØRSTE EKSEMPEL: CROSSFIT

Lasse er den ene del af det bloggende kærestepar Sidsel og Lasse, der driver bloggen af samme navn. Lasse repræsenterer på mange måder den metroseksuelle mandetype, der dyrker sit udseende gennem bl.a. at udvælge sin påklædning med omhu. Lasse fortæller fx flere gange om sit hår, som han over en periode lader vokse ud. Lasse er den eneste mandlige blogger i feltet, men det betyder ikke, at han er den eneste mandlige modeblogger. Der findes et voksende antal mandlige modebloggere med forskellige profiler, men de er stadig i undertal. På blogger-giganten, Bloggers Delight, som giver et bredt indblik i den danske bloggerverden, er der i skrivende stund tre bloggere i kategorien *male*. Kategorien fashion har et par enkelte mandlige modebloggere fundet vej ind under, men denne kategori er ellers domineret af kvindelige bloggere.

I efteråret 2014 lægger Lasse to indlæg op, hvor han fortæller om sine nyere erfaringer med motionsformen crossfit. Her præsenterer han sine læsere for crossfit⁵³, som han har forsøgt sig med. Crossfit stammer fra USA og er først slået igennem i Danmark i slutningen af nullerne⁵⁴, og det blev en ny motionsform for det urbane menneske, hvorved den perfekte krop kunne opnås. Crossfit dyrkes ofte i nedlagt industri som fx Butchers Lab i Kødbyen i København. Billedet herunder afbilleder det andet indlæg i rækken, hvori Lasse har lavet en sammenligning af billeder før og efter han gennemførte et crossfit-forløb. Lasse dyrkede crossfit som en del af en udfordring et crossfit-center gav ham. Han skulle følge et opstartshold over fire uger. De to indlæg, som Lasse har lagt på bloggen om sine crossfit-erfaringer er begge sponsorerede, dvs. at Lasse sandsynligvis har fået et honorar for at skrive indlæg. Indlæggene er ligeledes et eksempel på den nye type af kommerciel aktivitet, som bloggere indgår i og cementerer. Det er på denne markedsplads tydeligt, hvordan blogkroppene spiller en stor rolle, idet sammensmeltningen af forbrug og livsstil sætter rammerne. I det første blogindlæg skriver Lasse:

53 Crossfit dyrker kroppen på en bestemt måde, som hævder at styrke kroppen gennem varierende funktionelle øvelser fremfor de mekaniske maskiners fastlåste øvelser

54 <http://politiken.dk/motion/ECE1871269/laeger-advarer-populaer-crossfit-giver-mange-skader/> tilgået den 20. august 2015

20-11-14 LASSE

CROSSFIT CPH – EVALUERING

Før/efter: Ikke den store forandring udenpå ud over længere hår og et, om muligt, endnu mere akavet ansigtsudtryk. Men indeni kan det mærkes!

FØR- OG EFTERBILLEDET FRA SIDSELS OG LASSES BLOG

”En del af udfordringen går også ud på, at jeg lægger et før- og efter-billede op. Og her ser I altså før-billedet. Synes det er lidt grænseoverskridende at skulle lægge sådan et billede op, men her er det altså. Go easy on me! Jeg har tidligere styrketrænet i Fitness World, men jeg havde ikke ordentlig tid, var ikke særlig engageret og så synes jeg også bare at det var virkelig kedeligt og ensformigt til sidst. Så jeg manglede helt klart noget motivation. Jeg har prøvet lidt holdtræning et par gange på nogle boksehold, og det synes jeg faktisk var vildt skægt. Så jeg håber lidt, at crossfit kan gøre det samme for mig. Det at man er et hold og at der er en træner tror jeg er den motivation, jeg kunne have brug for. Og så selvfølgelig at jeg skal lægge et efter-billede op på bloggen. Hvis jeg skal være ærlig tror jeg det er meget optimistisk at håbe på en synlig forskel efter bare fire uger, men man kan jo håbe. Under alle omstændigheder kan jeg da fortælle jer, hvordan forløbet har været og om jeg selv kan føle en forskel :) Jeg har ikke tænkt mig at lægge min kost radikalt om under forløbet, men prøver at drikke lidt færre øller og skære ned på kulhydraterne hvor jeg kan komme til det. Så må vi se, hvad der sker :)”⁵⁵

55 sidselogsasse.com/2014/10/23/starter-paa-crossfit/ – tilgået 7. maj 2015

Lasse fortæller om sine forventninger til crossfit og om sine tidligere erfaringer med at træne i fitnesscenter. Han taler ind i en performancekultur, hvor evaluering og bedømmelse af egen og andres kroppe er almindelig praksis. *Go easy on me*, siger han, når han sætter sin krop på display. Sammenhængen mellem før- og efterbilledet og realitytv's makeover-discipliner er nærliggende. For det første bruger reality-tv stort set altid før- og efterbilleder for på letforståelig vis at illustrere en forandring eller forvandling, hvad enten det er en krop, et hjem, en restaurant eller en privatøkonomi, der strammes op og får en ansigtsløftning. For det andet bygger Lasses indlæg på samme forventning om forandring og forbedring. Det fænomen, der undergår en såkaldt make-over er kun en succes, hvis der sker en positiv forandring. Den overvægtige skal tabe sig, den slappe krop skal strammes op osv., og i nogle af sine varianter hylder denne make-over-diskurs et neoliberalt forbillede, hvor individet selv tager ansvar for egen udvikling, egen succes og egen skønhed og krop. Lasse performer en sund og aktiv krop, samtidig med, at han repræsenterer et holistisk syn på kroppen, hvor både motion og kost hænger sammen med kropslig og en mere bevidsthedsmæssig velvære. Disciplinering af kroppen gennem motion og kost ("færre øller og skære ned på kulhydraterne") bliver også introduceret i indlægget. Crossfit, færre øller og kulhydrater manifesterer i Lasses tænkning en instrumental tilgang til kroppen og kroppens evne til at blive disciplineret og formet af forskellige kropsteknologier. Lasse skriver, at han i det næste indlæg vil fortælle sine læsere, om han kan *føle en forskel*. Kropslig velvære og succes hænger altså ikke udelukkende sammen med fremtoning og visuelt kropsbillede, men også med, hvordan man oplever sin krop, hvordan den føles.

Gennem samarbejdet med crossfitcentret indskriver Lasse sig selv og sin krop i en kropskultur, hvor kroppen konstant er underlagt krav om forbedring og vedligeholdelse, som jeg nævnte tidligere. Dog abonnerer Lasse ikke på en ekstrem dyrkelse af forbedringen og den konstante selvudvikling, men snarere en mere moderat dyrkelse og disciplinering af kroppen – som han selv siger det, har han trods alt ikke tænkt sig "at lægge sin kost radikalt om under forløbet". Uden at skulle vurdere Lasses krop yderligere kan man sagtens hævde, at den krop, Lasse er i besiddelse af, repræsenterer en slags "attråværdig normalitet", og det er netop denne attråværdige normalitet, der er tillader ham at gå den fine balancegang mellem at være engageret i sin krop og nyde livet, her forstået som for eksempel at drikke øl og spise kulhydrater. I Lasses tilfælde argumenteres der altså ikke for et ekstremt trænet kropsideal, men der argumenteres for en bestemt livsstil, hvor en sund balancegang mellem træning og fornøjelse ses som idealet. Men som sagt er Lasse i den privilegerede situation, at hans krop repræsenterer en form for ideal krop, så det er gratis for ham, at påberåbe "balance" som sit mantra i forvaltningen af sin krop og livsstil. Og som erfaringerne fra Barad og Butler siger, så ser vi præcis her, hvordan materialitet og diskurser væver sig ind i hinanden og påvirker hinanden. Butler skriver fx: "Language and materiality are fully embedded in each other, chiasmic in their interdependency, but never fully collapsed into one another, i.e., reduced to one another, and yet neither fully ever exceeds the other." (Butler 1993:

38). Relationen mellem sprog og materialitet, som Butler fremhæver her, kan også anvendes i forståelsen af Lasses kropslige performance. Man kan sige, at Lasses hegemoniske krop, dens beskaffenhed, gør nogle bestemte diskurser mulige for ham. Havde hans krop været større, 'overvægtig', ville den balancerede livsstilsdiskurs, som Lasse taler frem i indlægget, ikke være tilgængelig for ham på samme måde. Det ville i hvert fald være mere omkostningsfuldt at træde ind i den, idet han med en ikke-hegemonisk krop ikke med samme lethed vil kunne skrive sig ind i en anden dominerende diskurs om kontrol. Således er diskurserne ikke bare frit svævende og tilgængelige til hver en tid, men afhængige af Lasses krops materialitet. Omvendt virker diskurserne også på kroppens materialitet, og Butlers pointe om at diskurserne udgør vores indgang til at overhovedet begribe kroppen. Det gælder fx make-over-diskursen, der skaber bestemt blik, som gør, at vi ser kroppen på en bestemt måde og dermed også skaber en bestemt materialitet, en bestemt krop.

DET USYNLIGE MEDIE

Det er påfaldende, hvordan mediet er fraværende i Lasses kropslige performance. Det digitale medie er næsten usynligt, som om det ingen rolle spiller. Lasses krop formes i stedet af andre teknologier, der ligger "uden for" mediet; af teknologier, der har sit udspring i den "virkelige" verden. Fx formindsket forbrug af kulhydrater og øl samt træning. Kroppen er dog stadig formelig, den har forandringspotentiale, den kan optimeres og forbedres, men kroppens materiale er vanskeligt at forme. Den lader sig kun forme ved hjælp af langsommelige kropsteknologier, der ikke garanterer "synlig forskel efter fire uger", som han selv skriver. Træning og formindsket forbrug af kulhydrater er en del af et meget specifikt kropsligt regime, hvor kroppen disciplineres gennem praksisser typisk forbundet med middelklassen. Hårdt arbejde (træning) og askese (formindsket forbrug af øl og kulhydrater) belønnes. En logik, der følger devisen *man må yde for man kan nyde*. En næsten protestantisk logik. En anden måde at artikulere Lasses tilgang til kroppen er som en manifestation af et forbrugsregime, hvor han gennem det "rigtige" forbrug kan lade sin krop blive den "rigtige" krop. Kost og motion er varer på et voksende sundhedsmarked, der gennem strenge normative krav disciplinerer det moderne subjekt til et bestemt forbrug. I det følgende vil jeg uddybe dette og analysere Lasses brug af det digitale medie. Jeg vil tvinge det analytiske blik til at forholde sig til mediet, selvom Lasse ikke gør det, og jeg vil uddybe, hvordan kroppen på Sidsels og Lasses blog performs som noget, der tilsyneladende optræder upåvirket og uafhængigt af mediet.

Når Lasse lægger sin krop til skue, som han gør her, bruger han sin og Sidsels blog som en slags selvovervågningsteknologi. På bloggen dokumenterer han sin krop og deler den, så både han selv og læserne kan monitorere kroppens fremskridt. Den krop, jeg her refererer til (som altså Lasse refererer til), er den fysiske krop, hans "rigtige" krop,

for i Lasses forståelse af mediet eksisterer der ikke andre kroppe. Lasse mener, at mediet *dokumenterer* kroppen. For jf. afhandlingens teoretiske ramme er billederne og kroppen helt åbenlyst performative. De performer som sagt diskursen om kropsoptimering, og i samspil med teksten performer billederne diskursen om en balanceret livsstil. Men endnu vigtigere performer billederne kroppen i en bestemt relation til det digitale medie, og det er her Lasses verbale og visuelle italesættelse af kroppen performer selve mediet som usynligt. Billederne får status af dokumentation og formidling, og bloggen en *afbildning* af hans virkelige krop. Lasses ”virkelige” og fysiske krop prioriteres således over afbildningen, hvis betydning kun tilskrives i kraft af koblingen til den virkelige krop.

Selve den visuelle præsentation af kroppen gennem bloggen er, som vist ovenfor, et før- og efterbillede af Lasses overkrop. I før- og efterbilledets genre ligger der en stærk antagelse om, at billedet er bærer af sandheden, at billedet ikke kan lyve, og vi kan dermed bruge billederne til at bestemme sandhedsværdien af (krops)billedet. Som i en find-fem-fejl-tegning bliver læseren sat på en opgave, der går ud på at identificere forbedringer eller mangel på samme på Lasses krop; er hans mavemuskler blevet mere definerede, er hans overarme mere tonede, er han kommet helt af med den lille delle på maven? I bund og grund kan læseren selv bedømme, om eksperimentet har været en succes eller ej. Således er brugen af før- og efterbilledet i denne specifikke sammenhæng såvel som den bredere make-over-diskurs baseret på et naivt pseudo-positivistisk grundlag, hvor personlig (selv)udvikling over tid er formålet. Således performes før- og efterbilledet som kroppens medie, som det medie kroppen bliver til igennem, og det bliver bestemmende for karakteren af Lasses kropslige performance, idet før- og efterbilledet indebærer en række kropsideologiske til- og fravalg i hans kropslige performance. Men på den anden side, så modificerer Lasse selv den diskurs i teksten. Ved at skrive, at det er ”grænseoverskridende” for ham, og ved at betone, at det nok er for optimistisk at tro på en synlig forskel, så fortæller han sine læsere, at det er ikke ham selv, der har valgt denne diskurs – det er crossfit-centret.

Disse iagttagelser knytter an til en teoretisk diskussion af forholdet mellem medier og kroppe, og Kembers og Zylinskas (2012) tænkning er i denne sammenhæng relevant at trække på. Robert Pestons formidling af finanskrisen i England blev til et performativ. Peston var i denne optik en aktør på det finansielle marked. Dette eksempel fra en økonomisk, politisk og materiel virkelighed bidrager til læsningen af kroppen på bloggen ved at tilbyde en tænkning, der kan begribe og artikulere den ikke-kausale relation mellem menneske og medier. Det er en kompleks relation, der slører de gammelkendte grænser mellem offline/online, digital/analog og ultimativt også krop/sind. Denne forståelse af relationen mellem medier og mennesker fremhæver det flydende og det komplekse og argumenterer for, at man i medierede begivenheder skal forstås i denne spænding mellem performativitet og repræsentation. Modebloggen giver nemlig Lasse nogle nye måder at *gøre krop* på, som ikke var tilgængelige for ham tidligere. For det

første giver bloggen adgang til crossfit-centret. Det er hans status som kendt og succesfuld blogger, der giver ham denne mulighed, som andre unge (måske på SU) ikke nødvendigvis vil have. Dertil kommer, at hans indsats i crossfit-centret er flettet sammen med hans blog, og vi kan således ikke vide, om Lasse ville have taget crossfit-forløbet til sig i samme grad og ydet samme indsats, hvis han ikke gennem samarbejdet med centret var forpligtet til at poste før- og efterbilleder af sin krop. Således har de medierede kroppe potentiale til at gribe ind i analoge virkeligheder og skabe forandring - og omvendt. Lasses krop bliver således til i et ustandseligt udvekslingsforhold mellem blog, økonomiske forhold (Lasses aftale med crossfit-centret), materielle forhold (som crossfit-centret) og Lasses motivation eller forpligtethed til træne.

2. EKSEMPEL: NYT HÅR

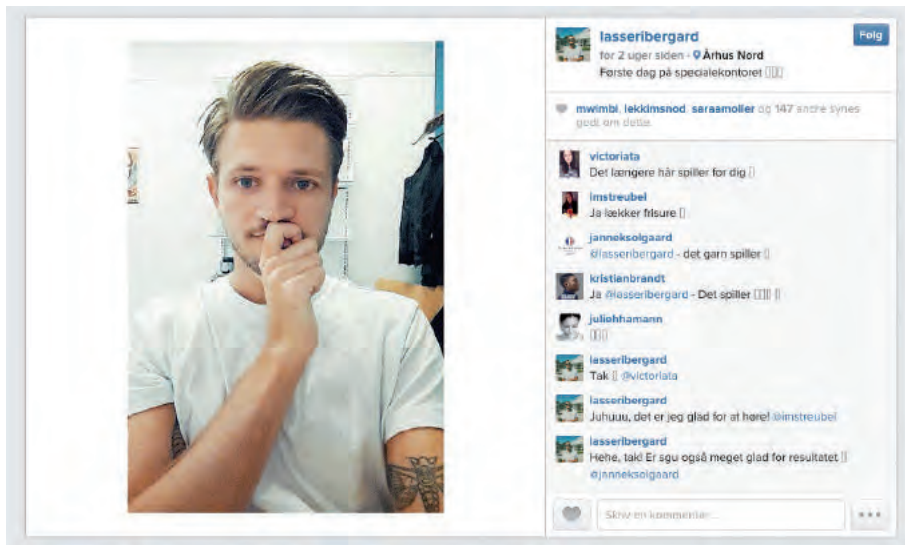
Et andet eksempel på hvordan den medierede forståelse af kroppen kommer til udtryk, er det følgende narrativ et godt eksempel på. Lasse fortæller i et indlæg, at han lader sit hår vokse ud og skriver således i starten af januar 2015

”Så har jeg forresten også besluttet mig for, at jeg vil prøve at lade mit hår vokse lidt og få en frisure med lidt mere længde på end jeg ellers har haft før. Jeg skal jo skrive speciale fra februar, så jeg tænker, at det er en god periode at prøve det af på, når jeg alligevel bare skal sidde helt indelukket det næste halve år. For der kommer helt sikkert et par måneder, hvor det kommer til at være helt ustyrligt og grimt. Derfor kommer jeg nok også fortrinsvis til at vise mig på bloggen med kasket eller hue. Det må I så leve med :)”

Et par måneder senere skriver Lasse så igen:

”Og nu til det helt store! Jeg har jo nærmest gået med hue og kasket uafbrudt siden november, fordi jeg er ved at vokse mit hår længere. Sidsels lillesøster, som er ved at uddanne sig til frisør, rettede lige min hårpragt lidt til her forleden, og så prøvede jeg også lige at sætte det. Hvad synes I? Det er nok det længste, mit hår nogensinde har været mens vi har blogget (og nok også længere tid end det). Det er meningen, at det skal være endnu længere, så det er nok bare en form for ”overgangsfrisur”. Kan I li’ det? :) Jeg synes faktisk det er meget pænt. Mest af alt er jeg nok bare glad for at prøve noget nyt efter at have haft den samme frisure med små

forskellige variationer de sidste 10-15 år :) I kan se et lidt bedre billede af den nye fritzzz på min Instagram [her](#).”

BILLEDE: FRA LASSES INSTAGRAM-PROFIL

Ved at skjule håret på billeder gennem to måneder, viser Lasse os, at han udmærket er klar over, hvad det digitale medie kan gøre. Han vil ikke vise sit hår, men opbygger suspense og gør sin frisure til en mediebegivenhed. Det er ellers indbygget i det digitale formåen, at han kan fraredigere elementer, han ikke ønsker at dele med sine læsere og dermed performe og konstruere sin krop, som det passer ham. Men Lasse vælger at delagtiggøre sine læsere i sit hårprojekt, selvom det digitale medies natur giver ham mulighed for netop at vise sig frem på bloggen med en ny og lang frisure. I stedet tiltaler han sine læsere som en slags fortrolig veninde⁵⁶, som han deler sine overvejelser om sin frisure med. Men ved at skjule sin hårpragt med huer og kasketter fratager han samtidig læserne muligheden for at følge med i processen. I gossip-kulturen er det en *ting*, når kortklippede kvinder lader deres hår vokse langt. Hvordan håndterer den pågældende berømmethed den uundgåeligt akavede fase, hvor håret hverken er kort eller langt. Lasse undgår således at sætte sin ”akavede” fase på display, men kan alligevel ikke løbe fra sin ”umedierede” krop og fortæller således sine læsere om sit projekt. Således ser vi igen, hvordan Lasses loyalitet over for sin ”umedierede” krop trumfer billedernes performative egenskaber, og Lasses kropslige performance domineres af forestillingen om ”den ægte” og ”den autentiske” krop.

56 Der er en lang række analytiske overvejelser, der ligger bag mit ordvalg her. Lasse performer i høj grad min-læser-er en-veninde. Der er en lang række forhold om køn, og hvem (af Sidsel og Lasse) der har mulighed for at indtage hvilke positioner, jeg ikke beskæftiger mig med her. Disse kunne uden tvivl have været rigtig interessante at medtænke her, men jeg har valgt at fokusere på krop - og ikke på køn, selvom de to naturligvis er koblet.

Igen kan Lasses ytringer læses ind i konteksten af en performancekultur, hvor kroppe iscenesættes som smukke og perfekte. Med italesættelsen af sit hårprojekt stritter Lasse imod denne performancekultur og læner sig op af en diskurs, hvor det jordnære og ærlige fremhæves som værdifuldt. Men sin visuelle performance og sine ord fremstår Lasse således som en person, læserne nemt kan identificere sig med. Hans livsstil fremstår ikke som uopnåelig eller glamourøs, men derimod som let at relatere til. Lasse modarbejder denne performancekultur. Han positionerer sig selv som en, der er tro mod sig selv, uforfængelig og uhøjtidelig. Her ser vi igen, hvordan Lasses kropslige performance fremhæver det autentiske og troværdige, og den er igen præget af forestillingen om kroppen, der er ”fri” af mediet. Men dette indlæg adskiller sig fra det forrige crossfit-indlæg, idet Lasse selv italesætter det performative element. Han skriver om sit eksperiment med den lange frisure: ”Jeg skal jo skrive speciale fra februar, så jeg tænker, at det er en god periode at prøve det af på, når jeg alligevel bare skal sidde helt indelukket det næste halve år,” og Lasse får her fremhævet, at det ikke bare er modebloggen, der er topos for kropslig performativitet, men også hverdagslivet. Logikken bag det aktuelle citat er altså, at når Lasse skal sidde lukket inde i sin specialehule, så vil hans deltagelse i sociale (og professionelle blogrelaterede) arrangementer blive reduceret, og dermed vil vigtigheden af hans kropslige performance, her frisuren, formindskes. Lasses ord fortæller, at han er meget bevidst om det performative element i hverdagen, og det er en legitim position han indtager, idet han ræsonnerer sig frem til det bedste tidspunkt at eksperimentere med sin frisure.

Dog bliver det performative element skubbet i baggrunden på bloggen, idet Lasse spalter kroppen i det, man kunne kalde en ’frontstage’ og ’backstage’, dvs. en scene og et baglokale. Han giver læserne adgang til denne backstage ved at dele sine overvejelser. Konstruktionen af denne backstage er den primære skaber af autenticitet og troværdighed. Dette er for det første et vidnesbyrd om modebloggens genrekonventioner og modebloggens overordnede tendens til at prioritere personlige og det autentiske fremfor det ”overfladiske”. Det ligger dybt i modebloggens dna, at den tilbyder et alternativ til de etablerede (og professionelle) modemagasiner, hvor modeformidling i øjenhøjde er det vigtigste mantra. Lasse forstår således modebloggens genrekonventioner, hvor modebloggen skaber et anerkendende rum, hvor læserne og bloggerne gensidigt bekræfter og roser hinanden. Men det er også en genforhandling af den type autenticitet, Lasse introducerede os for i forrige crossfit-eksempel, hvor Lasse placerede kroppen uden for det digitale medie, uden for bloggen. Performance og konstruktion af selvet er helt åbenlyst er en del af modebloggens genrekoder, men på *Sidsel og Lasse* skal det performative element finde balancen med den rette dosis af oprigtighed og autenticitet, før konstruktionen kan anerkendes som legitim i bloggens sociale kontekst. Eksemplet belyser, hvordan kroppens tilblivelse i kontekst af *Sidsel og Lasse* er underlagt denne udspænding. Kroppen på bloggen bliver til i en forhandling mellem performative og det autentiske, og disse umiddelbart modstridende positioner udelukker ikke hinanden, men flettes sammen og skaber en ny krop. Det er dog ikke kun det performative

og det autentiske, der indgår i forhandlinger. Jf. Barads performativitetbegreb kan modebloggens genrekonventioner også begrebsliggøres som en posthumanistisk performance, som skaber nogle bestemte vilkår for tilblivelsen af Lasses krop. Lasse og bloggen er aktører, der begge agerer i dette miljø. Hvor bloggens rum er af performativ beskaffenhed, så søger Lasse både at undvige det performative og omfavne det samme tid. Det er som om balancegangen mellem det performative bliver en grundfigur i Lasses kropps tilblivelse på bloggen, som om denne balancegang bliver en kompetence i tilblivelsen af kroppen.

AFRUNDING

Dette eksempel samt det forrige, hvor Lasse eksperimenterer med crossfit belyser, hvordan relationen mellem krop og medie *gøres* på *Sidsel og Lasse*. Når man bliver inden for den logik, bloggen selv opstiller for kropslig tilblivelse, fortrænges det digitale medie til rollen som et formidlingsværktøj. Men vi kan også iagttage, hvordan valg af forskellige varianter af genren før- og efterbillede giver nogle meget begrænsede muligheder for kropslig tilblivelse. Det er som om, Sidsels og Lasses blog bruger mediet på en næsten stivnet måde. *Sidsel og Lasse* gør krop og blog, blogkrop, på en facon, der er domineret af konventionelle forestillinger om adskillelse af forskellige kategorier, kroppe og teknologier, ord og billeder. Det er en performance, hvor medieret virkelighed og «virkelig» virkelighed *gøres* forskellige, ordene bliver brugt til at *forklare* billederne, og endda også til at *retfærdiggøre* billederne, og kropsteknologier og kroppe forstås som adskilte.

SOFIES KROP: POSERINGER, TØJVALG OG SAMMENHÆNGENDE KROPPE

I den næste læsning vil jeg følge sporet om den autentiske krop, og jeg vil se nærmere på *Sofies Blog*. Jeg vil belyse, hvordan blogkroppen bliver til på *Sofies Blog* som en producent af autenticitet gennem en læsning, der tager udgangspunkt af to elementer, der står meget centralt i Sofies kropslige performance. Det drejer sig først om en granskning af de positurer, Sofies krop indtager på billederne på bloggen, og dernæst en ditto af selve tøjets rolle i udformningen af kroppen og kroppens tilblivelse.

POSERINGER PÅ SOFIES BLOG

Sofies tøjvalg er over tid relativt konsistent, hvis man læser hendes blog kontinuerligt over tid. I nogle af eksemplerne fra hendes blog, som jeg tidligere har anvendt, beskriver hun selv sin stil som enkel, og ved flere andre lejligheder beskriver hun sin stil som minimalistisk eller sig selv som en, der ofte kun bærer sort eller hvidt tøj. Men når man

BILLEDE: FRA SOFIES BLOG

følger en blog over tid fx flere år, vil bloggerens livssituation sandsynligvis forandre sig. Det samme vil bloggerens præferencer. Således var Sofies interesse for mode i starten af bloggernes levetid domineret af hendes kærlighed til highstreet butikker som H&M, Monki og Weekday. Altså tøjbutikker, som er tilgængelige i de større danske byer, og som prismæssigt også er tilgængeligt for unge, der lever på SU eller har et mindre budget. Men i takt med at Sofie har fået flere penge mellem hænderne, har hendes smag også ændret sig. Hun skriver nogle gange, at hun er blevet mere voksen eller at hun ”med alderen” er begyndt at sætte pris på god kvalitet. På trods af disse ændringer i præferencer og holdninger fremstår Sofies udvikling i høj grad som homogen og hvad man kan kalde *troværdig*. Således er der også stort set altid sammenhæng i hendes påklædning (og i hendes verbale udtryk) over tid. Skulle hun afvige fra sin vante stil, gør hun som regel opmærksom på afvigelsen ved eksplicit at italesætte dette i indlægget. I forhold til kroppen er der også sammenhæng i, hvordan Sofie ”bærer” sin krop. Jeg vil her bruge eksempler fra de første år fra *Sofies Blog*, hvor især tre ting er distinkte

i Sofies kropslige selvfremsstilling. Sofies ben, Sofies hovedhældning og hendes smil. Disse tre ting er medvirkende til, at konstruere Sofie som en slags 'naboens datter', altså en som en ufarlig kvindetype, der signalerer, at hun er jordnær og "uden nykker". En kvindetype, der henter sin autenticitet gennem en nede-på-jorden-performance, der afviser overfladiskhed og falskhed og siger "tingene som de er".

Først og fremmest bruger Sofie sine lange ben i flere forskellige faste positurer, som er et gennemgående karakteristika for Sofies dagens-outfit-billeder på bloggen. Typisk indadvendte fødder eller et lille benløft. Denne måde at iscenesætte sine ben på kan koreografisk betegnes som infantil. Det angiver en typisk barnlig positur, hvor det generte og akavede dyrkes. Jeg ser således også en klar reference til ét af 1960'ernes kropsidealer, den ikoniske britiske model Twiggy, der med sine store øjne og sit barneagtige androgyne look blev repræsentant for en helt ny kvindetype og mode. Måden, hvorpå Sofie hælder sit hoved til den ene side, er også meget distinkt for hendes billeder i disse år. og hævder, at det er en gestus, kvinder kan gøre brug af for at signalere, at de underkaster sig (manden). Der er til og med nogle forskere af ældre dato, der beskriver, at kvinden med denne hovedstilling blotter sin hals for rovdyret. Skønt denne metaforik kan forekomme populærbiologisk, synes essensen i *læsningen af denne gestus i forbindelse med Sofies poseringer* passende, idet hun gennem sit kropssprog gør sig lille og barnlig. Man kan igen sige, at denne position er mulig for Sofie, idet Sofies krop lever op til et dominerende skønhedsideal; lange ben, slank profil. Sofie performer således et dominerende kropsideal, og materialitet og diskurs spiller igen sammen og gør nogle kroppe mulige (og andre umulige) for Sofie.

Sofie skriver selv om sine poseringer for kameraet

"Det er et alvorligt problem hver eneste gang, jeg skal have taget outfit-billeder: Jeg kan simpelthen ikke lade være med at fjolle! Prøver hver gang at lave en sexy-but-cool-posering, men i stedet ender jeg med at være ved at dø af grin. 😊"⁵⁷

Det er tydeligt, at Sofie er stolt af denne egenskab, hun dyrker den ligefrem. Hun siger således, at hun 'fjoller' og betoner legen og tager afstand fra det selvhøjtidelige, skriver hun i et andet sted på bloggen

57 www.sofiesblog.dk/dagens-outfit/fjolle-2/ – tilgået den 10. Januar 2014

BILLEDE: FRA SOFIES BLOG

Læseren Rikke skriver:

”Helt ærligt, så meget hellere sådan dér end de der fake poseringer, hvor bloggere står i den samme stilling, med sådan lidt krydsede ben med den ene fod på tå Bliv endelig ved med dine fjollede poseringer – I like!»

Læseren Cherry Blossom Girl skriver:

”Jeg synes, du er skøn! Lige netop fordi du bare er din egen og ikke prøver at være sexy-but-cool, hvis det bare føles mega kikset. Det beundrer jeg ved dig og din blog, skal du vide: at du er dig selv ”

BILLEDE: FRA SOFIES BLOG

Disse to kommentarer er repræsentative for de kommentarer Sofie får på bloggen. Læserne synes hun er ”skøn”, og Sofies ageren på bloggen bliver ofte beskrevet som ”befriende” af læserne. Sofie er ikke *fake*, som læseren Rikke beskriver, hun er bare ”sin egen” og besidder en høj grad af personlig troværdighed, og som en, ”der ikke tager sig selv for højtideligt”. I samspil med læserne skriver Sofie sig selv frem som et en krop og et subjekt, der ikke vil lade sig forme som modeverdenen og i forlængelse af de tendenser, som modeblogger-verdenen ellers dikterer. På mange af billederne står Sofie med fuld front mod læserne og indtager en positur, som indikerer at hun ikke er professionel model. På samme tid indtager læseren en position som den, der ser sig i spejlet, og der skabes således en næsten øjeblikkelig identifikation mellem Sofies blik og læserens blik. Læseren inviteres således til at gengælde Sofies blik (Rocamora 2012: 417).

Sofie fremstår således som et autentisk subjekt med høj personlig troværdighed, og dette performativ står i høj kurs hos de fleste af Sofies læsere. Det leder læsningen frem til det tredje distinkte træk ved Sofies kropperformance; nemlig smilet. Sofie smiler på stort set alle sine billeder. Hun kommunikerer gennem smilet, hun anerkender sine læses tilstedeværelse, hun smiler så at sige til sine læsere. Smilet bliver således Sofies måde at anerkende relationen mellem læser og blogger på, og det er hendes måde, at sætte scenen for denne relation som ”ærlig” og ”nede-på-jorden”. Sofie lægger gennem smilet også afstand til en bestemt genre inden for modefotografi, hvor modellerne ofte optræder med udtryksløse ansigter eller halvåbne munde for at opnå en bestemt køligt, afmålt eller kunstnerisk udtryk (Andersen 2006: 249). Sofie kommer derimod sit

publikum i møde med et stort smil og performer en ukompliceret blogger, der med et barnligt og umiddelbart væsen møder sine læsere.

DEN UFLEKSIBLE KROP

Af det foregående kan jeg udlede, at Sofies kropslige performance, de distinkte træk ved hendes kropslige fremtoning, er koblet uløseligt sammen med hendes forestilling om *selv*. Når Sofie på selve bloggen fortæller, hun ikke kan lave sexy-but-cool-poseringer, tematiseres kroppens stivhed og dens kobling til selvet konstrueret på bloggen. Denne kobling er så ufleksibel, at Sofies krop ikke efterlades mange muligheder for at blive til kropsligt på nær én. Sofies forestilling om sit 'selv' udstikker nemlig nogle meget bestemte og stramme retningslinjer for kroppens adfærd og tilblivelse, og kroppens materiale bliver således til efter de værdier og den opfattelse, hun har af sig selv som subjekt.

På *Sofies Blog* er kroppen er dermed et fænomen, der som kroppen på *Sidsel og Lasse* indgår i en senmoderne kontekst, hvor kroppen forstås som plastisk og formbar. Kroppens materialitet lader sig forme efter nogle meget specifikke koder; hos Lasse så vi, hvordan en bestemt type maskulinitet blev performeret gennem hans italesættelse af en trænet-men-ikke-for-trænet krop, mens Sofies kropslige performance sætter en særlig type femininitet på display. Kroppene går i forbindelse med nogle kulturelle diskurser om, hvordan kroppe 'bør' være. Som på *Sidsel og Lasse* indtager det digitale medie en tilbagetrukket rolle i denne kropslige tilblivelse. Bloggen og det digitale medier gøres næsten usynlige, men er det naturligvis ikke. Som Lasse siger "go easy on me" og adresserer selve det at tage billeder af sig selv og publicere dem i et offentligt rum, så fortæller Sofie, at hun ikke kan antage en sexy-but-cool-posering, når hun skal have taget outfitbilleder. Således tematiserer Sofie og Lasse selve produktionsforholdene på bloggen, idet de performer en slags backstage, der skal give læserne en oplevelse af at være en del af et privat rum, mens de samtidig performer autentiske forestillinger om deres selv.

Når Sofie skriver, at hun ikke kan "lade være med at fjolle", og at hun er ved at "dø af grin", når hun forsøger at posere, fortæller det noget om kroppens modstand, og hvor stærk koblingen til den autentiske diskurs om selvet er. På trods af, at Sofie forsøger at posere, som andre bloggere ifølge hende gør det, vil hendes krop ikke adlyde. Selve kroppens materiale stritter imod, fordi koblingen til subjektet og dets forestilling om autenticitet er så stærk. I Sofies italesættelser af sine "kvaler" med poseringerne skinner det igennem, at hun føler sig fanget mellem blikretninger. Hendes egne forventninger til, hvordan en modeblogger poserer og sit eget blik på sig selv – men samtidig er det også koketteri, fordi hendes læsere jo gang på gang netop roser hende for ukrukkede og pigede image. Dertil kommer læsernes faktiske (og positive) læsning af Sofies krop, og de værdier hun kobler til den. Alle disse blikke og de forskellige kroppe, blikkene skaber, foldes ind i hinanden i, og det er netop på bloggen, på denne digitale scene, at denne krop manifesterer sig. I den følgende læsning vil jeg arbejde videre med disse

blikke. Jeg vil udfolde, hvordan kroppen på *Sofies Blog* bliver til i samspil med Sofies påklædning og hvordan denne tilblivelse fremhæver grænserne for, hvad kroppen kan bære. Det vil jeg gøre gennem læsningen af et indlæg, hvor Sofies Blog anvender en parodisk strategi i præsentationen af kroppen.

SOFIES PARODISKE KROP

I indlægget "Rimelig rå", der blev offentliggjort på Sofies Blog i april 2011, fortæller Sofie om sin dag, hvor hun har været sammen med en veninde. Teksten ledsages af en række billeder af Sofie, hvorpå hun har iklædt sig nogle chinos, læderjakke, hættetrøje og Converse. En påklædning hun som sagt selv italesætter som 'rå'.

BILLEDE: FRA SOFIES BLOG – INDLÆGGET "RIMELIG RÅ"

Det bemærkelsesværdige ved dette indlæg er naturligvis ikke udelukkende Sofies påklædning, som afviger en smule fra den måde, Sofie ellers plejer at sammensætte sit tøj på. Det interessante ved dette indlæg er både, hvordan Sofie lader sin krop gå i dialog med påklædningen, men også, hvordan hun italesætter sin kropsp performance. Sofie indtager her en kropslig position som en bestemt mandetype. Sofie skyder underlivet frem og lader overkroppen synke tilbage. Det medfører, at de kropsdele, der ellers typisk betones som feminine kropskarakteristika – bryster og bagdel – ikke fremhæves. Ligeledes skyder Sofie sit kæbeparti frem, så hun får underbid. Hun kaster derudover nogle hjemmelavede håndtegn. Gennem disse markante overdrevne maskuline kropsmarkører parodierer Sofie kropsligt maskuline medlemmer at en (amerikansk)

urban subkultur, hvor hiphop, håndtegn og posede bukser er identitetsmarkører. På de to første billeder er hendes poseringer så overdrevne, at man ikke kan tvivle om, at poseringerne er citeringer. Men skulle man være i tvivl, skærer Sofie ironien ud i pap for læserne i teksten, der ledsager billederne. Sofie skriver i indlægget:

”Hæhæhæhæhæ, syntes selv jeg så ret rå ud i mit outfit i søndags, så jeg var jo nødsaget til at lave nogle passende poseringer!

[...]

Hvis I ikke kan abstrahere fra mine seje poseringer, så får I da også lige et (næsten) ganske almindeligt foto af outfittet.”⁵⁸

Sofie sørger for at italesætte sine poseringer som ”seje poseringer”, som altså i bund og grund er nogle *andres* ”seje poseringer” og ikke hendes egne. Hun sørger således for at markere en distance til den krop og den påklædning, hun performer. Gennem sin afvæbnende stil (nede på jorden, smilende, selvironisk) tilkæmper Sofie sig en position, hvor hun gratis kan parodiere. Hun positionerer sig således som en, der bemestrer andre kropslige performancer, idet hun formår at overskride grænser for køn, grænser mellem (sub)kulturer, samtidig med at hendes fjollethed tager brodden af parodien.

Sofie praktiserer en *moderne* anvendelse af moden, hvor tøj og beklædning bliver et middel til udtrykke subjektets unikke individualitet. Moden bliver dermed en måde, hvorpå subjektet kan bekræfte og konstituere sit ’selv’, og moden bliver med andre ord *ikke* brugt til fx at skjule eller til transformation. Moden sætter ikke kroppen fri, men den er et selvudtryk. Derfor må Sofie selvfølgelig markere, hvordan tøjets stigma ikke korresponderer med hendes egen opfattelse af sit selv, og hvordan hun oplever det som fremmedgørende at iklæde sig en andens selv. Modernitetstænkeren som Georg Simmel har gjort sig tanker om modens væsen. Simmel (1998) hævder, at i forholdet til mode er mennesket drevet af to instinkter; vi forsøger at ligestille os socialt med andre, samtidig med at vi ønsker at skille os ud og rykke mod forandringen. Simmel definerer denne tilsyneladende modsætning som et ontologisk vilkår i moderniteten. Det mimetiske virker trygheds- og samhørighedskonstituerende for individet, vi føler os som en del af et fællesskab af ligestillede, der handler ud fra de samme principper og vilkår. Vi spejler os i fællesskabets gøren og laden, hvilket rationaliserer vores eget eksistensgrundlag. Heri ligger modens dobbelte funktion, vi kan kun definere os som en del af et givent fællesskab gennem antitesen, nemlig afvigende og ulige fællesskaber, og her peger Simmel på klassedifferentiering som modens stærkeste kort. Det stærkeste fællesskab vil umiddelbart altid bestå i samfundets øverste lag, idet de økonomisk overlegne erhverver sig den nyeste mode først, som efterfølgende imiteres af lavere

58 www.sofiesblog.dk/dagens-outfit/rimelig-ra/ – tilgået 10. januar 2014

klasser. Heri består individets modstridende natur, der er tiltrukket af forandringen i almenheden, som et af modernitetens nye blaserte vilkår, der differentierer individet fra fællesskabet. Vi differentierer os ved at imitere de personer, som vi beundrer, misunder og opfatter som overlegne. Samtidig prøver vi modsat at adskille os fra de mennesker, vi foragter. Således virker udskillelsesprincippet også inden for fællesskabets rammer, hvor det enkelte individ lever efter fællesskabets diskurs, men samtidig søger at fremhæve individuelle træk.

Sofies modepraksis finder i store træk sted i den modernitet, som Simmel har skitseret allerede i starten af det tyvende århundrede, og det fortæller noget om, hvor langtidsholdbare Simmels tanker om modernitet og mode er. Sofie positionerer sig i et social og kulturelt landskab gennem sit tøj og gennem måden, hun *gør* krop på. I det aktuelle eksempel praktiserer Sofie relationen mellem tøj og krop som to størrelser, der nægter at lade sig fusionere. Blogindlægget synliggør således grænserne mellem tøj og krop, som Sofie praktiserer dem. For Sofie handler det om, at både krop og tøj skal udtrykke lige netop *hende*, og i den relation mellem krop og tøj, som Sofie performer, er krop, subjekt og tøj således tæt knyttet sammen. Både kroppen og tøjet bliver således subjektets medie, mens selve blogmediet igen forbliver usynligt. Når Sofie iklæder sig hiphop-tøj, går Sofies krop rigtig nok i dialog med påklædningen og mimer eller citerer en hiphop-posering og lader således sin krop forme af tøjet. Men Sofies krop stritter også imod, den nægter at lade sig underkaste en påklædning, der ikke korresponderer med hendes selvopfattelse, hvorfor Sofie anvender en parodisk strategi til at positionere sig. En strategi, der har til hensigt at artikulere afstanden mellem dette tøj og denne krop. Det er en bemærkelsesværdig strategi, som Sofie udtrykker gennem kroppen. Vi ser, hvordan Sofies krop er stiv og umedgørlig i autenticitetens navn. I kontekst af modebloggen bliver Sofies forståelse af kropslig autenticitet testet, idet hun, som genren kræver det, må stille sig op til næsten daglig fremvisning af dagens outfit.

Man kan også formulere denne strategi som at forblive loyal over for sin fysiske krop, den krop man møder, hvis man møder Sofie ”i virkeligheden”. Det er denne krop, Sofie vedvarende orienterer sig efter, og det er koblingen til denne ”ægte” krop, hun søger at opretholde i sin vedvarende blogging. De parodiske poseringer bliver næsten et personligt og kropsligt manifest, der lægger afstand til disse andre ”uautentiske” kroppe.

SOFIES KROP, BLOGGENS PULS

Da jeg introducerede de bloggere, som omfattes af analysen, gjorde jeg rede for, hvordan rytmen og pulsen på Sofies blog fik bloggen til at skride frem i et roligt og taktfast tempo. Sammenhængen mellem bloggens rytme og hendes forståelse af relationen mellem krop og tøj er således åbenlys, idet Sofie begge steder forsøger at opretholde repræsentationens logik. Bloggen skal for Sofie *repræsentere* Sofie, og dens tekst, dens rytme, dens natur udgør i den forstand en repræsentation af Sofie. Det samme gælder

for hendes påklædning, der praktiseres som et selvudtryk, som et middel til at udtrykke selvet, og kroppen indgår også i denne logik som et fænomen, der kanaliserer selvet. Selve bloggen og kroppen (og tøjet) bliver således et sted, hvor Sofie *formidler* repræsentationer af sig selv. For Sofie er det autentiske selv forbundet med en sammenhængende selvfortælling. Det er en selvfortælling, der er knyttet til forestillingen om, at hun som subjekt har en fast og unik kerne, som hun udtrykker gennem sin påklædning og i praktiseringen af en stabil 'helhedskrop'. Således bliver Sofies krop en sammenhængende enhed, der er karakteriseret ved manglende fleksibilitet og usmidighed. Den sammensmeltning af krop og medie, som afhandlingens teoretiske udgangspunkt foreskriver, sker altså paradoksalt nok med en modvillig krop i centrum. Sofie bruger et digitalt medie og modebloggens flow-karakter mod hensigten – som var det analogt.

Selvom Sofie er klar over, at bloggens popularitet har givet hende muligheder, som hun ikke havde haft uden den, performer hun sit selv og sin krop på en måde, der fortæller os, at bloggen "ikke har forandret hende". Det hævder hun selv, mens hun andre gange fortæller, at bloggingen griber ind i hendes liv på både positive og negative måder. Fx via de muligheder hun får via bloggen, og de relationer der følger med. Nogle gange er der sprækker i Sofies narrativ. Andre gange opstår der sprækker i Sofies selvfortælling, fx når hun fortæller, at hun ikke dyrker de relationer, hun får gennem bloggen (dvs. oftest andre modebloggere), men at hun hovedsageligt holder sig til sine gamle venner. Men det er på hendes Instagram-profil tydeligt, at hun omgås andre bloggere. Disse selvmodsigelser er interessante, fordi fortæller os, at Sofies begrebslige apparat ikke kan begribe modebloggens og dens nedbrydning af traditionelle grænser, og fordi de i det hele taget fortæller os, at ideen om autenticitet *er* en illusion – selv i Sofies tilfælde.

DELKONKLUSION: SOFIE OG LASSE – OVERVÅGEDE KROPPE OG AUTENTICITET

Udover at forholde sig til kroppen som noget, der kan formgives, forandres og disciplineres, har ovenstående kropslige praksisser med henholdsvis Lasses og Sofies selvperformances i centrum det tilfælles, at de forholder sig til mediets formgivning af kroppen på samme måde. For Lasse og Sofie er det digitale medie et repræsentationsmedie, et medie der dokumenterer og formidler. Den "virkelige" krop medieres, og det medierede er en repræsentation af virkeligheden. Billederne af henholdsvis Lasses frisurer og nøgne overkrop og Sofies ironisk poserende krop er begge koblet til forestillingen om den "virkelige" fysiske krop. Begge bloggere refererer direkte eller indirekte til kroppen "uden for" mediet, og det er netop denne krop "uden for" mediet, der primært skaber den autenticitet, der er i så høj kurs på de to modeblogs. I introduktionen af bloggerne så vi, hvordan bloggerne skriver sig selv frem på forskellige måder, hvordan deres blogger-jeg, bloggens rytme og puls kan variere alt efter, hvordan den pågældende blogger

forvalter sin blog. Udgangspunktet for disse læsninger har været, at forvaltningen af bloggen og bloggerjæg'et hænger uløseligt sammen med performancen af blogkroppen, og læsningerne har da også belyst, hvordan kohærens i begge bloggeres fortællinger lod sig oversætte til forestillingen om den autentiske og sammenhængende krop. Men læsningen har også belyst, hvordan kroppe og subjekter bevæger sig på tværs af eller er med til at forhandle de grænser, vi inden for en kultur opfatter som grundlæggende for vores gebærden i verden. Vi har iagttaget, hvordan denne bevægelse mellem det digitale og det ikke-digitale ikke foregår gnidningsfrit, når det "autentiske" er en grundlæggende værdi, som bloggerne orienterer sig mod. Det autentiske bliver genforhandlet, og kroppene bliver til med det autentiske for øje. Vi så, hvordan Sofies forestilling om enhedskroppen bliver sat på en prøve, og hun manøvrerer sig med anstrengelse ud af denne knibe gennem parodi og humor. Lasse anlægger en anden strategi, idet han forsøger at navigere mellem det digitale og det fysiske rum. Han forsøger at dokumentere kroppens minutiøse forandring gennem produktionen af "objektive" billeder. Men dette er også performativt. Denne analyse vidner dermed om, hvordan disse to modebloggere håndterer sammensmeltningen af krop og blog og især, bloggernes griben ind i bloggerens tilværelse. Når bloggerne arbejder med et medie, der skaber performancer, og bloggerne forsøger at modarbejde dette, så forhandles subjektets tilblivelse frem gennem strategier, der på en gang opløser og bekræfter performativiteten.

Både Sofies og Lasses kropslige performativer er en afvisning af det flydende subjekt, den flydende og formbare krop. De står således paradoksalt nok for en afvisning af en postmoderne subjekt-performance og dermed for en længsel mod det moderne, hvor enhed og samling søges. At splitte sig selv mellem flere verdener er ikke attraktivt, mens sammenhæng i krop og subjekt er ønskværdigt. Når jeg læser kroppene på *Sidsel og Lasse* og *Sofie Blog*, ser jeg performativer, domineret af forestillinger om sammenhæng og kohærens. De praktiserer relationen mellem krop og teknologi (både blog og beklædning) som en relation mellem to enheder, der eksisterer side om side. De kropslige performances på de to blogs kan næsten karakteriseres som nostalgiske. Måden, hvorpå de holder fast i myten om det individuelle, det der ikke kan deles, hører sig til en anden og analog epoke til. Således sætter de to blogs en lidt naiv forståelse af relationen mellem medier og teknologier på display, hvor Sofie og Lasse ser sig selv som subjekter, der eksisterer uafhængigt af medierne fremfor at blive til i samspil med disse.

Fælles for Sofies og Lasses blogindlæg er den kropslige materialitets stædighed. Den lader sig ikke omforme. Lasse tematiserer den sunde krop og kæmper hårdt for den lille synlige forandring på kroppen. Hans krop lader sig kun omforme gennem hårdt arbejde med Crossfit. Selvom Lasse nærmest undsiger billederne og processen gennem sine ord, dokumenterer han forandringen gennem før- og efterbillederne og lader således sin fysiske krop fungere som referencepunkt for sin gøren og laden på bloggen. Sofies krop kan kun via parodi indgå i samspil med sin påklædning. Men på trods af, at denne logik dominerer den kropslige tilblivelse på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* kropslige positionering, er det ikke ensbetydende med, at Sofie og Lasse forholder sig

ureflekteret til deres egen praksis som bloggere. Min læsning af de to bloggers forståelse af den egne medierede krop udelukker således ikke, at Sofie og Lasse sagtens kan være bevidste om deres egen praksis som performativ.

SAMMENHÆNG I KROP OG RUM

En anden måde at betegne denne søgen mod enhed i krop og subjekt kunne være at kalde det konceptualiseringer af forskelle rum. Bloggens rum manifesterer et *inde*, mens den "virkelige" verden manifesterer et *ude*. *Inde* får her betydningen af inde i kassen, inde på bloggen, på et afgrænset område, et virtuelt sted, der ikke har nogen legitimitet i sig selv. Mens ude skal forstås som ude i den virkelige verden, som stedet, hvor relationer er autentiske, kroppe er ægte, mens den virtuelle verden skaber relationer, der ikke opfattes som lige så "ægte". Denne figur åbner for muligheden af at se på modebloggens kroppe som overvågede kroppe. Når Lasse tager billeder af sin krop før og efter sit crossfit-forløb og lægger dem op på bloggen, er det reelt en overvågning af hans egen krop, og vel og mærke en overvågning, han selv udfører. Det absolutte referencepunkt er hans virkelige fysiske krop, som holder hans digitale jeg til regnskab for dennes handlinger. Det samme gælder Sofies krop. Hendes poseringer på billederne er parodiske, fordi Sofies forståelse af sig selv, sin krop og sin påklædning er domineret af hendes oplevelse af sig selv som et sammenhængende og kohærent individ med en sammenhængende krop, der ligeledes korresponderer med hendes fysiske og virkelige krop. Begge bloggere anvender bloggen som en slags selvovervågningsteknologi, og det er således en analytisk pointe, at det faktisk er overvågningens logik, der faciliterer oplevelsen af det autentiske og skaber forbindelsen til den fysiske krop.

I forlængelse af læsningen af Lasses erfaringer med crossfit ligger der også her nogle interessante observationer i forbindelse med Sofies brug af bloggen som en kropsteknologi. Ligesom i Lasses tilfælde kan man også om Sofies brug af bloggen sige, at hun bruger den som en selvovervågningsteknologi, idet hun bruger sin "virkelige" krop som orienteringspunkt for navigationen i et digitalt felt. Sofies "virkelige" krop bliver et fikspunkt, som alle de andre kroppe og kropsligheder, hun producerer, sammenlignes med. Den fysiske krop bliver således ikke frisættende eller frisat men snarere fastlåsende, og tilsvarende er digitale medie heller ikke frisættende, men overvågende.

KAPITEL 9

DEN FORMBARE KROP

I den forrige analyse så vi, hvordan blogkroppen blev til i samspil med diskurser om autenticitet og troværdighed, og hvordan selve det digitale medie blev praktiseret som et dokumentations- og formidlingsværktøj. De kroppe, der blev til i denne praksis var gjort af et stift materiale, der skulle bearbejdes for at undergå forandring. I den forrige analyse viste jeg, hvordan forestillingen om enhedskroppen som hjemmehørende i det fysiske domæne optager flere modebloggeres måde at gøre krop på. I følgende kapitel ønsker jeg at belyse, hvordan digitale kroppe både kan være flydende og ubesværet foranderlige på modebloggen, mens samme krop også kan opleves som hård og modstandsdygtig. Gennem analyse af en modeblogging, der er meget anderledes end den vi så på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*, vil jeg belyse, hvordan også kan blive til i gennem processer, der integrerer det digitale medie i sin kropslige performance. Læsningen vil uddybe, hvordan krop, medie og andre teknologier *foldes* ind i hinanden i en ustandselig proces af tilblivelse. Jeg vil koncentrere min læsning om bloggen *Gina Jaqueline*, som bloggeren af samme navn står bag.

KROP, MODE OG BILLEDE I PERFORMANCE – GINA JAQUELINE

I gruppen af de modebloggere, jeg har valgt at inddrage i nærværende afhandling, er Gina Jaqueline lidt af en ener. Hendes digitale habitus er, som jeg beskrev tidligere, langt mere sporadisk og uforudsigelig end mange af de andre bloggere, jeg inddrager. Hun læner sig op ad adskillige af de samme dominerende kropslige diskurser, som mange af de andre bloggere anvender. Men samtidig med at hun bruger diskurserne, udfordrer og provokerer hun dem også. Således er Gina Jaqueline og hendes blog en interessant case. Jeg vil i det følgende give en analyse af Gina Jaquelines måde at performe relationen mellem krop, tøj og medie.

DEN FLYDENDE OG LEGENDE KROP

Hvor Sofie, Sidsel og Lasse bekender sig til H&M og andre store highstreet-mærker, dyrker Gina Jaqueline en ganske anderledes og mere avanceret modediskurs. Gina Jaquelines interesse for mode er alsidig. Den veksler mellem dyre luksusmærker og highstreet-fashion, som H&M og Forever 21. Men som ofte domineres Gina Jaquelines blog af hendes forkærlighed for vintagetøj, som hun ofte køber for ganske små beløb.

Ligesom Gina Jaquelines præferencer inden for mærker er alsidig, er hendes stil ekstremt omskiftelig. Når man browser gennem hendes blogindlæg, bliver man opmærksom på, hvor alsidig hendes påklædning er, og når man som ny læser af bloggen kaster et hurtigt blik på billederne af Gina Jaqueline bliver man faktisk i tvivl om, det er den samme person, der figurer på billederne. Se fx her:

BILLEDER: FRA GINA JAQUELINE

På disse billeder kan vi iagttage alsidigheden i den kropslige performance på *Gina Jaqueline*. Det er som om, Gina Jaqueline lader sig portrættere som forskellige personer, der indgår i samspil med sine omgivelser på en helt anden måde, end vi så det på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*. Det vil jeg vende tilbage til herunder. På disse forskellige 'dagens outfit'-billeder ser vi, hvordan Gina Jaquelines krop ændrer sig afhængigt af, hvilket outfit hun ifører sig. I modsætning til *Sofies Blog*, hvor vi så, at bestemte kropslige positurer går igen på stort set alle billeder, er der på *Gina Jaqueline* tale om, at tøjet former kroppen. Tøjet er designet til at fremhæve bestemte kropslige træk som fx på billedet, hvor Gina Jaqueline bærer en Levis T-shirt. Tøjet er kropsnært, hendes jeans sidder tæt, T-shirten er bundet op i en knude, så det nederste af maven eksponeres og taljen fremhæves. Kroppen indgår her i en dialog med tøjet og leger med på designets og tøjets præmisser. Gina Jaqueline lader sin krop underordne sig tøjets stilkoder.

Hun suger maven ind og skyder brystet frem for at fremhæve en bestemt forståelse af kvindekroppen, som lader bryst og skuldre træde frem. Det samme gør sig gældende på et billede, hvor Gina Jaqueline bærer en blå ærmeløs top, en kort sort nederdel og høje sko. Hun lader sig igen portrættere sidelæns og virker derfor slankere, mens bagdelen fremhæves. På et andet billede bærer Gina Jaqueline sin kærestes band-T-shirt, en stor uformelig T-shirt, der sidder løst på hendes krop. På dette billede antager Gina Jaquelines krop en helt anden positur. Hun positionerer sin krop efter T-shirtens skødesløshed, skuldrene hænger og hendes ansigt ser udtryksløst ud, øjnene er gemt bag solbriller og hendes krop vender frontalt mod læserne. Men ikke som Sofies krop, der imødekommer med læseren med smil og blik. Gina Jaqueline står udtryksløst og bliver med sit aparte udseende snarere til et kuriosum end til et spejlingsobjekt.

Idet kroppen underlægges stilkoderne, antager den mange former og udtryk, og den bliver således ikke stedet for et samlet udtryk – eller for et *selv*. Snarere bliver kroppen bærer af en mangfoldighed af tegn, som ændrer sig i takt med tøjets stilkoder. I modsætning til subjekterne og kroppene på *Sofie Blog* og *Sidsel og Lasse*, der altid optræder som 'sig selv' og som sagt bruger moden som et selvudtryk, har Gina Jaqueline en anden og mere legende tilgang til tøj. Hun mimer subkulturelle udtryk, teatraliske udtryk, udtryk fra modemagasiner, men hun abonnerer som blogger ikke på en forståelse af selvet som en fast kerne. I i stedet dyrker hun diversiteten og recirkuleringen af stilarter. Gina Jaqueline er i den rolle en kompetent udøver af modens historie og stilkoder. Hun kan afkode de æstetiske koder og formår endda selv at aktivere dem. Fx er Gina Jaqueline i den simple T-shirt med Levis' ikoniske logo bundet op i en maveknode sammen med de lige så ikoniske all stars og stonewashed jeans en direkte citering af en tidligere former for modepraksis (1980erne, start-1990erne), hvor ikoniske amerikanske mærker som Converse og Levis skaber associationer til drømmen om den amerikanske ungdom som den portrætteres i film og tv. På andre billeder ser vi Gina Jaqueline i et close-up og et billede, hvor hun sidder på en sofa med en cigaret i munden, som hun tager et sug af i dét øjeblik, billedet tages. Her er Gina Jaquelines krop sammenfoldet, knæene er trukket op til hagen, uglet hår, og hun er iført store støvler, langt blondeskørt og en slidt undertrøje. Tematisk og stilmæssigt mimer hun det, som Charlotte Andersen i sin genreudredning af modefotografiet kalder 'trash-realisme', som er karakteriseret ved "næsten socialrealistiske skildringer af personer, som er synligt mærket af livets tildragelser. Modellerne er ikke længere blot slanke, men ser ofte sygeligt afmagrede ud. Blegnæbde og rundryggede signalerer de således et opgør med den sunde og veltrimmede model [...]" (Andersen 2006: 249).

Den krop der performes på *Gina Jaqueline* er en krop, der med lethed former sig efter tøjets koder. Kroppen er en plastisk og medgørlig krop, og det står således klart, hvordan tøj og moden er en kropsteknologi, der indgår i intime relationer med kroppen. Beverley Farrens og Andrew Hutchisons artikel "Cyborgs, New Technology and the Body: The Changing Nature of Garment" (2004) understreger fx det tætte forhold

BILLEDE: SCREENSHOT FRA GINA JAQUELINE

mellem krop og beklædning og udforsker en række eksperimenterende radikale tiltag på området. Bl.a. omtaler de *living garment*, som er modeindustriens svar på hudtransplantationer, hvor hud jo typisk er det lag, der markerer en overgang fra det enkelte menneske og resten af verden, men dette problematiserer Farrens og Hutchinson, som påpeger, at hudens porer åbner sig mod omverdenen og indgår i et stadigt udvekslingsforhold med denne. *Living garment* er en type tekstil, der er udviklet som en bio-teknologi og er altså på én og samme gang en levende organisme og et stykke beklædning, som er ”levende”, dvs. det kan fx reagere på forandringer i fx temperatur og lys og er en slags beklædning, der fungerer som en slags teknologisk hus. Sportstøj er en anden og mere hverdagslig type beklædning, som også fremhæver fusionen af krop og tøj og problematiserer de påståede grænser mellem krop og omverden. Etnologen Magdalena Petersson påviser i artiklen ”Genus, sportkläder och flexible fibrer” (Petersson 2009), at den veltrænede krop ikke lader sig forstå uafhængig af sportstøj. Petersson hæfter sig særligt ved, at bestemte materialer skaber kroppen og bogstavelig talt formgiver kroppen således at både samspillet mellem teknologi og krop i denne specifikke påklædningspraksis konstruerer vores kroppe.

Både Farren & Hutchinson samt Petersson anvender en tænkning, som udspringer af Donna Haraways og hendes cyborgbegreb. Haraway introducerer i udgangspunkt for at introducere sin ’cyborg’ er netop, at vi i det ’moderne samfund’ i stigende grad indgår i forbindelser med maskiner og teknologier, og at vi i stigende grad både er afhængige af dem såvel som vi fusioneres med dem. Haraways cyborg et opgør med forestillingen om den naturlige krop. Den eksisterer ikke, siger Haraway, ligesom ’den oprindelige krop’ heller ikke eksisterer. Nye teknologier ændrer altså på afgrænsningen af kroppen og forandrer ikke mindst forholdet mellem krop og beklædning og gør det til et mere intimt forhold.

Disse teoretiseringer over forholdet mellem beklædning og krop er relevante i forhold til læsningen af den kropslige performance på modebloggen. Der er dog nogle

bestemte typer beklædning, idrætstøj og friluftstøj, hvor det ”teknologiske” aspekt er mere udtalt. Fx Gore tex-produkter, der ofte italesættes som beklædning, ’der tillader huden at ånde’ og altså kan opfattes som en slags levende hud. Men selvom disse højteknologiske og nogle gange eksperimenterende beklædningsgenstande let lader sig opfatte som teknologier, så er det mere vanskeligt at opfatte tøj i al almindelighed som en teknologi, som man gør det med fx mobiltelefonen (Farren & Hutchinson 2004). Det skyldes, at beklædning er en ”usynlig” teknologi, hvis teknologiske karakter skjules bag en række andre mekanismer, der formgiver kroppen, hvor design og den æstetiske formgivning træder frem som det allervigtigste. Når vi observerer den kropslige performance på Gina Jaqueline, bliver det tydeligt, hvordan kroppen indgår i samspil på tøjets æstetiske koders præmisser. Kroppen formes af tøjets design, og kroppens tilblivelse kobles til det visuelle udtryk, men ofte bliver kroppen også koblet til tøj gennem *følelsen* af et bestemt type tekstil. Dette, kan man sige, er en anden måde at artikulere tøjets beskaffenhed som *teknologisk*. Kroppen på *Gina Jaqueline* er ikke en enhedskrop, som den portrætteres på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*, men kroppen bliver til i samspil med de forskellige teknologier den kommer i berøring med. Ligesom jeg konkluderede med anvendelsen af moden på *Sofies Blog*, så har moden på *Gina Jaqueline* også agens. Her bliver moden en skaber af muligheder for kroppen, hvor den på *Sofies Blog* også kunne være begrænsende. Det bliver bl.a. det, der giver Gina Jaqueline mulighed for at lege med identiteter, afprøve kostumer og kropsligheder.

Her har jeg belyst, hvordan den kropslige performance på *Gina Jaqueline* er langt mere flydende i sin tilgang til, hvordan kroppe og subjekter bliver til. Kroppen *bliver til* i samspil med tøj, den formes, og den kan antage mange forskellige former. I det følgende afsnit vil jeg belyse, hvordan kroppens tilblivelse også omfatter andet en bare beklædningen, men også kroppens omgivelser, billedmediet og bloggens interface.

KROP, KULISSE OG BILLEDE

På et af billederne i collagen herover poserer Gina Jaqueline i Frederiksberg Have foran Frederiksberg Slot iklædt en buksedragt. Hun ser sofistikeret og voksen ud. Her indhenter Gina Jaqueline igen sine referencer fra modefotografiet og bruger aktivt sine omgivelser i billedernes samlede æstetik. Havens og slottets majestætiske karakter bliver til rekvisitter i hendes kropslige performance. Således er det ikke bare tøj, som kroppen på *Gina Jaqueline* bliver til i samspil med. Også omgivelserne bliver en del af performancen, og hvis man følger dette ræsonnement til dørs, så kan man sige, at selve billedmediet bliver den teknologi (eller medie), Gina Jaquelines kropslige performance anvender og bliver til i samspil med - og hvis man følger denne logik videre, så er det måske ikke billedmediet, men det, vi kan kalde *interfacet*, som kroppen bliver til i samspil med. Interfacet er selve det lag, som bloglæseren mødes af. Det er en interaktiv overflade, som formidles på skærmen. Det er det ’skin’, som giver læserne (eller brugerne) mulighed for at deltage i tekstproduktionen (se fx Manovich 2000). Hvis man

inddrager interfacet som en komponent i den kropslige tilblivelse, åbner det for nogle interessante perspektiver i forhold til kroppens tilblivelse i samspil med mediet, som jeg vil vende tilbage til i kapitlet med de metodiske refleksioner efter denne analyse.

Et andet eksempel på, hvordan den kropslige performance på *Gina Jaqueline* rækker ud over bare kroppen og også lader andre fænomener formgive kroppen, er billedet, hvor Gina Jaqueline sidder på en trappe. Her er hun iklædt en batikkjole uden ærmer, et par lange strømper, der når op over knæene og igen et par Converse. Kombinationen af de lange strømper, den korte kjole, gummiskoene og den måde Gina Jaquelines krop indtager trappen på konnoterer *lille* fremfor stor eller voksen. Billedet er taget i retningen ned ad trappen, så Gina Jaqueline virker mindre. På et andet billede fra samme indlæg (ikke vist) viser også Gina Jaqueline fra sin dag i Tivoli Friheden med sin familie. Her ser vi Gina Jaqueline spille kæmpeskak med sin lillebror. Et kæmpeskak er et skakspil, hvor skakbrikkerne er kæmpestore og brættet er af en størrelse, som man må betrede for at flytte de store brikker. Kroppen indtræder igen i rollen som lille eller infantil i relation til brikernes størrelse. Billederne konnoterer en slags moderne Alice i Eventyrland, hvor forlystelsesparken udgør et forvrænget og fantastisk rum med forskudte proportioner. Således formår Gina Jaqueline at integrere ikke bare tøj og krop, men også sine omgivelser som en slags scenografi for sin performance. Det lader til, at kroppen i denne performance bare er én af flere dimensioner, hvori Gina Jaqueline performer et 'selv'. Eller gør hun? For kan man overhovedet medregne både billeder og scenografi som en del af Gina Jaquelines kropspperformance på bloggen.

På *Gina Jaqueline* er billederne af en helt anden kvalitet end på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*. Det er tydeligt, der er tænkt over komposition, farver og omgivelser før billedet er blevet taget. Som jeg tidligere har antydnet, så er Gina Jaquelines forhåndskendskab til kendte genrer inden for modefotografiet afgørende for hendes evne til at tage disse billeder. Bloggen anvender således allerede kendte kulturelle koder, i hvis billede blogkroppen skabes gennem. Til forskel fra modefotografiet og dets forførelsesæstetik, sælger Gina Jaquelines en anden vare end det konventionelle modefotografi, der selvfølgelig ultimativt sælger tøj, men inkluderes alle mellemregninger, sælges der i dag mange forskellige drømmebilleder (Fausing 1999). Bloggerne sælger også drømmebilleder, men de sælger ultimativt *sig selv* og deres forhandlinger og performances ift. modebilledet. Gina Jaqueline trækker adskillelige æstetiske diskurser frem fra modens historie og genbruger dem. Men hun kopierer den ikke, for som Judith Butler siger er *citeringer* ikke det samme som *det citerede*. Der sker nemlig en forskydning af betydning, der ifølge Butler både har et forandringspotentiale og et kritisk potentiale (Butler 1990). Således kan det ved første øjekast virke som om, Gina Jaqueline bevæger sig frit mellem æstetiske koder og iklæder sig nye kostumer og identiteter efter behag som i et postmoderne drømmescenarie. Men som det var pointen med Lasses krop, så er Gina Jaquelines krop ligeledes af en beskaffenhed, der tillader hende at træde ind i bestemte diskurser. Hendes krop er lille, næsten petit, og er for lav til at være en modelkrop,

men den korresponderer ellers med modeverdens idealer. Dette understreger igen, at performativerne og kroppene ikke bare er frit tilgængelige, men at materialiteten også muliggør og umuliggør bestemte diskurser og skaber ulig adgang til magtfulde positioner. Dertil kommer, at det, der umiddelbart ligner en emancipatorisk praksis, snarere er en praksis, der udspringer af en anden modeopfattelse end Sofies. En modeopfattelse som den etablerede modeverden praktiserer. Heri genforhandles grænser mellem *street style* og *haute couture* på ny, catwalken lader sig inspirere af undergrunden og omvendt, og kravene om fornyelse, forvandling og ikke mindst om unik excentricitet er konstante. Således indgår Gina Jaqueline også i en diskurs om mode og krop, der også er normativ og dikterer.

DELKONKLUSION

I denne læsning har vi set, hvordan kroppen på *Gina Jaqueline* opfører sig væsensforskelligt fra kroppene på henholdsvis *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*. Hvor kroppene på de sidstnævnte er stædige og hårde og ikke lader sig omforme uden vedholdende og hård bearbejdning. Kroppen på *Gina Jaqueline* indgår i en evig tilblivelsesproces, hvor kroppen og tøjet gensidigt former hinanden. Således er kroppen på *Gina Jaqueline* en plastisk størrelse med uendeligt potentiale for forandring, idet kroppen er i stand til at indgå i intime relationer med teknologier, der omgiver den og ændres derefter. Det betyder også, at kroppen ikke er koblet til den moderne forståelse af tøjets relation til krop, men snarere er det en senmoderne praksis af relationen mellem tøj og krop, vi ser *Gina Jaqueline* træde ind i, hvor kroppen kan karakteriseres som mere flydende. Ikke dermed sagt, at Gina Jaquelines praksis er mere frigjort. Gina Jaqueline er del af et andet subsystem, hvis praksis forudsætter nyt syn på relationen mellem subjekt og tøj. Men det er ikke ensbetydende med, at Gina Jaqueline agerer uafhængigt af æstetiske koder og regler. At citere skævt, at tviste koderne er den innovative og kreative kraft, som hun mestrer – inden for det etablerede system. Den praksis der sættes på display på bloggen rækker ikke ud over det, som modeindustrien i årevis har dikteret, hvor moden på en gang er et redskab til selvdudfoldelse af det unikke selv og samtidig er et redskab til identitets-leg. Således er der i moden indbygget et paradoksalt forhold mellem magt og frihed, idet moden på den ene side giver subjektet mulighed for at lade sine drømmebilleder materialisere sig, mens moden på den anden side korresponderer med social status og kulturel kapital.

Vi har også set, hvordan disse fænomener, som kroppen indgår i en relation med, kan udgøres af mange forskellige typer fænomener. For det første er tøjet, selve moden, en vigtig faktor i formgivningen af kroppen, når kroppen går i symbiose med tøjets æstetik. Men vi så også, hvordan omgivelserne, som billederne af Gina Jaqueline blev taget i, ligeledes blev brugt som en scenografi for kropsperformancen. På *Sofies Blog* fik Sofie ofte taget dagens outfit-billeder op af den samme røde murstensvæg. Væggen blev en fast kulisse for Sofies krop, og blev samtidig et materialisering af den loyalitet

og konsistens, hvormed *Sofies Blog* portrætterer Sofies krop. De afbillede omgivelser på billederne af Gina Jaqueline på hendes blog iscenesætter hende i forskelligartede kulisser, der i sammen med tøjet skaber et særegent æstetisk udtryk, som kroppen kan træde ind i og blive en del af. Endvidere så vi, hvordan Gina Jaquelines arbejde med omgivelser og tøj også leder til en brug af *billedmediet* som en del af de greb, bloggen bruger til at forme kroppen.

Det gælder for modeblogs generelt, at de i høj grad er båret af det visuelle materiale. Men *Gina Jaqueline* tildeler i særlig grad billeder en magtfuld position. Hvor billederne på hendes blog træder stærkest frem og er det primære medie for den performative udfoldelse, synes teksten tilvejebragt gennem en mindre indsats og tillægges tilsvarende mindre betydning. Hos bloggere som fx Sofie og Lasse synes billede og tekst i højere grad at være i korrespondance og arbejde sammen om at formidle samme budskab. Læsningen af *Gina Jaqueline* tilbyder derimod en operationalisering af Donna Haraways feministiske figuration *cyborg*, som er en manifestation på fusionen af menneskekrop og maskine. Men ulig Haraways kapitalistisk-kritiske blik kan Gina Jaquelines cyborgske kropsperformance betragtes som en dans med kapitalistiske markedslogikker, hvor selviscenesættelse og forbrug er de mest fremtrædende kulturelle fænomener. Kroppen bliver så at sige til gennem disse.

I de følgende to afsnit vil jeg fortsætte læsningen af bloggen *Gina Jaqueline*, og hvordan kroppen bliver til på denne. Den analytiske bevægelse gennem læsningen af *Gina Jaqueline* vil illustrere, hvordan kroppens materiale kan konstrueres som sværere og sværere at bearbejde. Nemlig som en bevægelse fra tøjets formgivning af kroppen, til plastikkirurgi og videre til begæret mod den tynde krop. Samtidig vil denne bevægelse også præsentere en deleuziansk udfoldning af kroppen i mediet, hvor mediet i slutningen af analysen indtager en stadig større og mere altopslugende rolle i tilblivelsen af blogkroppen.

GINA JAQUELINES LÆBER

Gina Jaqueline anvender ikke bare tøjet som en teknologi, hvormed hun kan forme og ændre kroppen. Også kosmetiske indgreb er en teknologi, som Gina Jaqueline har benyttet sig af, og således offentliggjorde hun et indlæg på sin blog om, at hun ville have "lavet sine læber". Selve indlægget bestod af et grafisk illustration af Audrey Hepburn i *Breakfast at Tiffany's* (1961), der maler sine læber op med en pensel. Gina Jaqueline giver ikke sine læsere et indblik i de overvejelser, der er gået forud for beslutningen. Hun konstruerer sig selv gennem en lang række mindre narrativer, små tableauer frem for en stor sammenhængende fortælling, der domineres af kausale forbindelser. Således bliver læbeforstørrelsen endnu et øjeblik eller et *nu*, som får en særskilt plads på bloggen. Dermed bliver genforhandling af kroppens form gennem kirurgiske indgreb en anden metode, hvormed Gina Jaqueline performer den

smidige og fleksible forståelse af kroppen, som hun også eksponerer gennem sin skiftende påklædning.

KOSMETISKE INDGREB - BILLEDER OG INTERFACE

Første gang Gina Jaqueline præsenterer sine nye læber på bloggen, viser hun to billeder i sort/hvid frem på bloggen. Det første billede (ikke vist) er et close-up i semiprofil, hvor hun ser ind i kameraet. Det andet er et halv close-up på grænsen til fuld figur. På det sidste billede skjuler Gina Jaquelines pagehår størstedelen af hendes ansigt, mens læberne forbliver synlige.

BILLEDE: FRA GINA JAQUELINE

Gina Jaqueline ræsonnerer, at hendes nye læber ”ikke kommer til deres ret”, fordi hun har et ”nøgent” ansigt. Hvilket må betyde, at hun ikke bærer make-up på billedet. Det er i sig selv en interessant pointe, at Gina Jaquelines anser sit ansigt for at være nøgent uden makeup, og at læberne kommer mindre til deres ret, fordi hun ikke bærer makeup. Men det angiver, at Gina Jaqueline tænker sig selv og sin krop som i en evig kropslig performance. Hun har tænkt sine nye læber som en del af et ’outfit’, som en del af sin kostumering. Som udgangspunkt er hun iført makeup som en grundtilstand på bloggen, og når hun ikke er sminket, er hun ’nøgen’. Så hvis læserne skal have ”ordentlige billeder” af læberne, kommer de senere, underforstået, når hun *har sit ansigt på*.

Lasses før- og efterbillede kan åbne for analysen, for bloggens billeder fungerede både som et spejl for Lasse, men de gjorde det også muligt for Lasse at spejle sig i

sine læsere, der fungerede som en anerkendende eller en vurderende spejling. Denne granskning af blog-billedets muligheder kan blive til en *fetichering* af billedet (og interfacet) selv, hvor *fantasien* om transformation og forbedring bliver omdrejningspunkt for udvekslingen. Forandringen på Lasses krop er så lille, at det ikke er muligt at bestemme, om den forbedring, man kan iagttage, skyldes forskellige lysætninger på de to billeder, eller om den skyldes, at Lasse indtager forskellige positurer og derved bruger sin muskulatur anderledes. Billedet er todimensionelt, og vi kan derfor aldrig vide, hvad der er tilfældet, men netop dette tillader, at fantasien kan løbe frit, og at fantasibilleder kan dyrkes. Denne læsning bekræftes også af Lasses udtalelse om, at det 'handler om følelsen'. Hans læsere anerkender dette og roser ham i kommentarfeltet for hans indsats og ser velvilligt på den ganske lille, men dog synlige, forandring. Både Lasse og Gina Jaqueline *præsenterer* deres kroppe for læserne. Lasse spørger eksplicit sine læsere om, hvad de synes, mens Gina Jaqueline med vanlig skødesløshed oplyser sine læsere om, at hun vender tilbage, når hævelsen har lagt sig. Underforstået, at hun udmærket er klar over, hvilken interesse, udmeldingen om, at hun har fået lavet sine læber, vil generere, og at læserne vil savne visuelt bevis for indgrebet. Og når hun senere på dagen offentligt viser et billede, så performs der ikke før- og efterbilleder, der ellers er plastikkirurgiens foretrukne kommunikationsmodus. Hendes kropsperformance er båret af forståelse af, at kroppen skal ses i en fuldstændig performance. Før- og efterbilleder repræsenterer en statisk og ufleksibel kropsforståelse, som Gina Jaqueline ikke praktiserer. Skønt det vil være ganske let for Gina Jaquelines læsere selv at konstruere et før og efterbillede af Gina Jaquelines læber, er pointen her, at hendes tilgang til den kropslige performance er som en proces, en lang række af nu'er, der stykkes sammen på bloggen. Det er billeder af sindsstemninger, lyster og følelser.

Lasses før- og efterbilleder er et forsøg på at isolere kroppen og anlægge et "neutralt" og "objektivt" blik på forbedringen, dvs. udviklingen fra a til b. De billeder, Gina Jaqueline viser os, er af en helt anden karakter. Hun forsøger ikke at posere neutralt eller isolere læberne og give os nærbilleder af dem. I stedet performer hun sine læber. Læbernes vises frem i kontekst af resten af hendes krop. Hun lader læberne indgå i en styling af hele kroppen, af billedet og interfacet, hvor materialitet og diskurs igen mødes og vikles ind i og ud af hinanden. Læbernes materialitet, restylanens udspænding af læberne og kroppens leg med kameraet er alle elementer, læsernes blikke, der mødes på billederne, hvor tvetydigheden igen kan dyrkes. På det første billede (ikke vist) ser Gina Jaqueline direkte ind i kameraet, men et tørklæde dækker delvist hendes hår. På det næste billede står Gina Jaqueline med kroppen frontalt mod kameraet, armene ned langs siden – som var hun blottet. Men hun vender ansigtet og blikket bort fra kameraet. Ansigtet vender en smule nedad, og hun lader således sin page dække det meste af ansigtet. Billederne tematiserer dobbeltheden i at være tildækket og samtidig vise sig frem: hun gemmer sig både bag henholdsvis sit tørklæde og sit hår, mens hun også viser sig frem og skaber en forbindelse til læseren gennem enten sit blik eller sin krops positur. Billedet i øvrigt er et eksempel på en minimalistisk æstetisk, hvor gardinet,

lyset fra vinduet, højtaleren og mobiltelefonen ved siden af er med til at skabe en eksklusiv high-end fornemmelse, der skaber associationer til reklamefotografiet. Dette billede kunne således være en reklame for en højtaler, hvori Gina Jaqueline vender sit ansigt mod produktet.

Gina Jaqueline dyrker en helt anden kropslig praksis end Lasse, idet den kroppen på bloggen ikke er bundet til forestillingen om den ufleksible fysiske krop. Gina Jaquelines krop er plastisk, formbar og fleksibel, og den udgør et potentiale, der kan indfries gennem forskellige kropsteknologiers formgivninger. Gina Jaqueline anvender det digitale medie uapologetisk; hun flimrer, er ustabil, og hendes påklædning er en kostumering frem for en søgen efter at fremvise en kerneidentitet som Thomsens distinktion mellem tegn og signal (*sign and signaletic*) (Thomsen 2012). Tegnet er stabilt, mens signalet er i vedvarende transmission. Lasses krop indgår i et helt andet system af værdier, normer og kulturelle koder. Kroppen er her et materiale, som han kan appellere til læserne om at få valideret som en attraktiv krop efter de herskende normer.

ITALESÆTTelsen AF DET INDGREBET I LÆBERNE

En ting er, hvordan læberne iscenesættes og performes visuelt på bloggen. En anden ting er det, hvordan italesættelsen af indgrebet udføres. Jeg vil give en læsning af denne og belyse, hvordan artikuleringen af læberne og indgrebet åbner for nogle dobbeltheder i bloggens konstruktion af læbernes betydning. Men først vil jeg knytte nogle kommentarer om den make-over-diskurs, som jeg nævnte i forbindelse med læsningen af *SidseL og Lasse* og Lasses crossfit-eksperiment. Denne diskurs hylder individets evne og trang til forbedring. Mike Featherstone kalder denne kulturelle mekanisme for *transformation* og bemærker, at dette ikke bare er centralt i forbrugerkulturen, men i hele den vestlige modernitet (Featherstone 2010: 200). Kosmetiske og kosmetisk kirurgiske indgreb er i de senere år blevet normaliseret som en metode i individets selvforbedringsprojekt (Bordo 2003; Featherstone 2010), og indgrebene er oftest omgærdet af en forståelse af kroppen som den direkte vej til lykke. En smukkere krop eller et smukkere ansigt vil, hvis man følger denne logik, resultere i psykisk velvære. Men hvis dette ræsonnement holder, så forudsætter det en bestemt forståelse af kroppen som en størrelse, der kan opdeles og opgraderes. Den plastikkirurgiske industri isolerer med før- og efterbilleder dele af kroppen, fx fedtsugning på maven eller brystforstørrelse, og hævder således, at kroppen er en størrelse, der kan inddeles i en række afdelinger, der hver især kan opgraderes og transformeres.

Kosmetiske indgreb er en del af en dobbeltbevægelse, som på den ene side foretages på befaling af et subjekt, der opfatter kroppen som et blankt lærred, hvorpå forandring kan implementeres, mens det på den anden side også er et tiltag udført med intentionen om, at subjektet skal opleve positiv forandring i sig selv.

Men, som Featherstone skriver, kan en korrigeret krop ikke garantere lykke, men være med til at skabe en nye måder at forstå og se kroppen på. Et nyt og meget skarpere

blik, der gransker kroppen for detaljer, der kan forbedres. Susan Bordo skriver således, at plastikkirurgi skærper ens syn og finder fejl, ingen andre kan se (Bordo 2003: xvii).

Gina Jaqueline fortæller over et par blogindlæg, hvordan hun fik lavet læberne og ved hvilken anledning, de nye læber debuterede i nattelivet, men hun viser i første omgang ingen billeder. Første gang hun viser sine læber (billederne herover) skrives der på bloggen:

“Jeg er lige kommet hjem fra brunch med folk fra igår aftes. Her er et hurtigt dagens – min læbeforstørrelse kommer måske ikke helt til sin ret pga. mit helt nøgne ansigt, men i får nogle ordentlige i aftes. Skal lave middag med masser gin og tonics i huset og på TS.»

Og senere:

“Restylane behandlingen har været en meget positiv oplevelse. Man bliver bedøvet på klinikken, så jeg mærkede ikke så meget smerte, selvom det nev noget. Dog gik det ret stærkt, så det er til at overkomme. Jeg fik 0,6ml. i min overlæbe og 0,4 i min underlæbe, så det passer til mine naturlige læbers størrelse. Behandlingen koster 3000kr. og holder i et års tid.”

I det første indlægs tekst undskylder Gina Jaqueline, at hendes ansigt er ”nøgent” og ”læberne derfor ikke kommer til deres ret”. Disse ord er et vidnesbyrd om, at Gina Jaquelines primære modus er at performe, som billederne af læberne også påviste. Hvis læberne skal ”skal komme til deres ret” skal de være iført læbestift, men de er ”nøgne” og usminkede. Nøgenheden og det usminkede er netop et af før- og efterbilledets konstituerende træk⁵⁹, og på trods af, at Gina Jaqueline devaluerer sine læber i nøgenheden, præsenterer hun os samtidig for momentvise glimt af før- og efterbilledets logik. Hun viser os jo faktisk de ”nøgne” læber og performer således efterbilledet og lader det være op til læseren at opsøge før-billedet på bloggen. Disse indlæg på *Gina Jaqueline* fortæller os, at Gina Jaqueline også *delvist* forstår indgrebet i læberne gennem denne selvforbedringsdiskurs, som introduceres af Bordo (2003) og Featherstone (2010), men den psykologiserende dimension lukker hun ned for på bloggen, idet hun med vanlig blaserthed afholder sig fra at dele de eventuelle overvejelser, hun måtte have haft forud for indgrebet. Der er dog stadig fragmenter af før- og efterdiskursen til stede i Gina

59 Tænk bare på reklamer for fx slankeprodukter, hudprodukter eller plastikoperationer. Eller på billederne af Lasses overkrop. Alle viser de før- og efterbilleder af nøgne, usminkede og uredigerede kroppe. Billederne (måske på nær Lasses) er højst sandsynligt ikke uredigerede, men de hævder alligevel af repræsentere det objektive syn på kroppen eller kropsdele.

Jaqueline performance af sine læber. Der åbnes altså for en anden kropslig tilblivelse end den legende kropslige tilblivelse i samspil med tøjet. Hvor kroppen og tøjet gensiddigt lod sig forme af hinanden, og hvor legen og performancen står centralt, kommer der her små åbninger mod noget mere konventionelt, der minder mere om Lasses krop, som den performs i crossfiteksperimentet, eller Sofies ironiske kroplige performance, der insisterer på at holde fast i sin krop ”uden for” mediet.

NATURLIGE LÆBER

Disse åbninger mod en mere traditionel forståelse af kroppen viser sig yderligere i indlæggene om læberne, idet ’naturlighed’ tales frem som en vigtigt fikspunkt i udformningen af læberne. Gina Jaqueline har fået sprøjtet en gel kaldet *restylane* ind i sine læber. Hun har både fået forstørret sin over- og underlæbe. Beskrivelsen af indgrebet er nøgternt, hvilket igen bekræfter hendes usentimentale og ikke-psykologiserende tilgang til bloggingen. Når Gina Jaqueline beskriver indgrebet, der forstørrede hendes læber, bruger hun sine ”naturlige læber” som målestok for, hvordan hun har bestemt omfanget af mængden af *restylane*, hun vil have sprøjtet ind i sine læber. *Naturlighed* er på *Gina Jaqueline* ikke, hvad man traditionelt forstår som naturligt; i en traditionel sammenhæng er læberne, man er født med, *naturlige*, men her er naturlighed ikke noget, man bare er i besiddelse af, hvis man afholder sig fra at få lavet indgreb. Naturlighed er noget, man kan opnå gennem en formgivningsproces (det plastiske indgreb). En anden dimensionen af bloggens konceptualisering af naturlighed er, at naturlighed er noget *visuelt*, hvor læbernes størrelse og proportioner i forhold til resten af ansigtet er central. Overlæben skal fx være større end underlæben, ligesom læberne samlede størrelse skal passe til resten af ansigtets proportioner. Således fremgår det, at de retningslinjer, Gina Jaqueline orienterer sig efter, når hun har skullet træffe valg i forbindelse læbeforstørrelsen, i sidste instans er koblet til hendes egen eksisterende fysiske fremtræden. Gennem denne diskurs om naturlighed kobler hun selve mængden af *restylane* til sine egne læber ved at berette, at de små nøjagtigt afmålte mængder *restylane* (0,6 ml i overlæben og 0,4 ml i underlæben) er bestemt af hendes egne læbers ”naturlige” størrelse og ’design’. Diskurser om naturlighed er således stadig meget stærke diskurser, som konstant er til forhandling. Her forstås ’naturlighed’ som et potentiale, der kræver arbejde og udvikling fx gennem et kosmetisk indgreb. Samtidig er denne diskurs også et retorisk greb, der vidner om, at Gina Jaqueline godt er klar over den eksisterende stigma, der omgiver kosmetiske indgreb, og at hun ønsker at distancere sig selv fra de mere groteske og monstrøse typer af indgreb og i stedet positionere sit eget indgreb som moderat og smagfuldt. Således er naturlighed en værdi, der, måske ikke overraskende, spiller en stor rolle i selve indgrebets udførelse.

LÆBERNE 'SPARKER TILBAGE'

Vi kan her se, hvordan læberne, ligesom tøjet, er en måde, hvormed Gina Jaqueline kan udtrykke sig på. Hun former sin krop ved at lade sine læber undergå en transformation ligesom tøjet, der også transformerer kroppen. Men i modsætning til tøjets formgivning af kroppen, træder 'naturlighed' her frem som en diskurs, der er uomgængelig i forhold til tilblivelsen af kroppen, både som en værdi og som en materialitet, man skal tage stilling til og forhandle sig frem *til* og *med*. Gennem disse bemærkninger om naturlighed kan vi se, hvordan tøjet og restylanan er to meget forskellige teknologier, der former og skaber kroppen på forskellige måder, hvor kroppens materialitet i forbindelse med indgrebet i læberne spiller en meget anderledes og fremtrædende rolle. Gina Jaquelines krop er ganske vist af en bestemt beskaffenhed, der giver hende mulighed for at performe sin krop på bestemte måder gennem tøjet, og kroppens materialitet spiller således også en stor rolle i tilblivelsen af kroppen. Tøjet kan ikke bare skabe drømmekroppe, men er naturligvis koblet til kroppen, der bærer tøjet. Men det er som om, kroppens tilblivelse i samspil med tøjet er af en langt mere uforpligtende karakter, tøjet performs på billeder, det *ser ud* på bestemte måder, måske er et par højhælede sko ubehagelige, noget tøj er ikke varmt nok, når det er koldt i vejret, noget er tungt, andet er besværligt og hæmmer kroppens mulighed for bevægelse, men ingen af disse potentielle konsekvenser ved påklædning er af samme karakter som nålens indtrængen i læben. Konkret kræver den ene teknologi et professionelt-foretaget indgreb, hvor en sprøjte trænger ind i læbernes kød, mens moden er en teknologi, der går i forbindelse med kroppen ved at omslutte den og lægge sig som en overflade eller en ekstra hud, og den kan tilgås uden særlig uddannelse eller formelle kompetencer. I sin beskrivelse af indgrebet fortæller Gina Jaqueline: "Man bliver bedøvet på klinikken, så jeg mærkede ikke så meget smerte, selvom det nev noget. Dog gik det ret stærkt, så det er til at overkomme". Dette bevidner, at kroppen gør en slags modstand mod indgrebet. Det er altså ikke den nemme og formbare krop, der møder Gina Jaqueline under tøjets formgivning. Det er en krop, der kan føle smerte. Ved læbeforøgelsen bliver kroppens stemme pludselig meget mere distinkt, kroppen gør opmærksom på sig selv på en anden måde, selvom Gina Jaqueline forsøger at nedtone dette aspekt.

Dette eksempel synliggør, hvordan kroppen siger fra, hvordan restylanan og nålen bliver aktører i denne situation og både giver Gina Jaqueline de ønskede større læber, men også forårsager smerte.

DELKONKLUSION

I denne analyse af kroppen på *Gina Jaqueline* er det blevet belyst, hvordan kroppen bliver til i samspil med plastikkirurgiens teknologier. Analysen har vist, hvordan kroppen på *Gina Jaqueline* fortsætter i samme spor som første afsnit, hvor hun lod tøjet forme kroppen. Men analysen viser også, hvordan der opstår brud på denne fortælling.

I bloggens kropslige performance kan moden og de kosmetiske indgreb således både sidestilles som to kropsteknologier, der tillader en legende formgivning af kroppen. På den anden side kan de slet ikke sammenlignes, da de to teknologiers natur er så forskelligartede. Når kroppen møder tøjet, kan den være blød og formelig, mens kroppen, der ændres gennem kosmetiske indgreb, gør mere modstand. Man kan sige, at modsætningen mellem ude og inde tematiseres, hvor tøjet kan siges at give form til kroppen, og det er en formgivning, der foregår på kroppens ydre. Og skønt det kosmetiske indgreb også formgiver kroppen, penetreres kroppens overflade af en kanyle, så det kosmetiske indgreb på en mere radikal måde nedbryder grænsen mellem krop og omverden. Begge teknologier, mode og restylane, går i dialog med selvet og de diskurser, hvorigennem det forstås. Som nævnt antydes det, at kroppen gør modstand mod indgrebet. ”Det nev”, skrev Gine Jaqueline om indsprøjtningen, og kroppens materialitet, dens kødelighed får pludselig en mere distinkt stemme i fortællingen om kroppens tilblivelse.

Der er således nogle sprækker i Gina Jaquelines blogkrop, som antyder, at hun glider ind og ud af forskellige og modstridende forståelser af kroppen. Hun glider ud og ind af alvor og leg, snart tro mod én, snart mod en anden forståelse af kroppen. Billederne er ofte legens foretrukne formidlingsform. På billederne kan Gina Jaqueline flirte med kameraet og sine læsere, posere og performe forskellige kroppe. Ligesom det digitale medies interaktivitet og bloggens evne til at aktivere sine læsere også sættes i spil. Således kan man sige, at kroppen på *Sidsel og Lasse* i Lasses crossfiteksperiment næsten mimer printmedierne i deres stivhed, mens Gina Jaqueline dyrker sin krop som et interface, som en størrelse, der har potentiale for endeløs forandring, gennem alliancerne og forbindelserne til andre teknologier. Vi kan nu begynde at tale om en fremkomst af *blogkroppen*; Gina Jaquelines krop er ikke bare en krop på bloggen, som Sofies og Lasses kroppe er det. Gina Jaquelines krop bliver så at sige til *med* og *gennem* mediet. Kroppen foldes ind i mediet, og mediet foldes tilsvarende ind i kroppen, og det er i denne indfoldning af krop og medie, at blogkroppen opstår.

I det næste afsnit vil jeg forsøge at fuldføre den bevægelse, som er påbegyndt med Gina Jaquelines påklædning først og derefter det kirurgiske indgreb for at undersøge det problematiske forhold, Gina Jaqueline har til mad og egen krop. Den næste analyse vil belyse, hvordan det problematiske forhold til mad og krop skaber bestemte tilblivelsesmuligheder for blogkroppen, og hvordan normative diskurser om krop og mad kolliderer med andre ikke-dominerende diskurser om krop og mad, og hvordan disse udfordrer de traditionelle grænser, vi har for kroppen. Denne analyse vil gå endnu længere ind i selve mediet og belyse, hvordan krop og blog bliver en del af hinanden. Hvordan den fysiske smerte foldes ind i mediet og bliver til en del af det medierede.

DEN UROLIGE KROP - EN FORTÆLLING OM KROP OG MAD

For at færdiggøre den bevægelse, jeg har påbegyndt, vil jeg som sagt i dette kapitel give en analyse af 'blogkroppen' som den bliver til i samspil med Gina Jaquelines problematiske forhold til mad og krop. De forrige analyser har foretaget en bevægelse fra *Sofies Blogs* og *Sidsel og Lasses* traditionelle kroppe til den mere flydende krop på *Gina Jaqueline*. De to førstnævnte kropsperformancer var meget opmærksomme på at markere kroppens afgrænsning, idet bloggerne på én gang var meget opmærksomme på mediet og uopmærksomme på mediet. *Gina Jaqueline* har indtil videre givet os en anden slags kropslig performance, hvori kroppen er langt mere flydende, og hvor grænserne mellem krop og medie problematiseres. Denne analyse vil også vise, hvordan blogkroppens tilblivelse sker ved at mediet og krop foldes ind i hinanden, og hvordan interfacet indtager en stadig større rolle i den kropslige performance.

Gina Jaqueline repræsenterer en radikal kropslig performance, hvori ikke bare elementer som kosmetiske indgreb indgår. Her performs også et problematisk forhold til egen krop og til mad. Gina Jaqueline har i perioder omtalt dette på sin blog. Her er kroppen langt mere flydende, måske næsten i opløsning, men, som jeg allerede har antydnet, er den ikke dermed mere frigjort eller formbar. Langt fra. Denne analyse vil udforske dette yderligere. Jeg vil belyse, hvilke tilblivellesvilkår blogkroppen har, når kroppen opleves som *forkert*, når den opleves som for stor, og ikke tynd nok.

DEN PLASTISKE KROP SOM EN VANSKELIG KROP

Gina Jaqueline fortæller flere gange på bloggen, at hun har lidt af en spiseforstyrrelse tidligere i sit liv, og at det er en tilstand, der jævnligt vender tilbage. Dertil kommer andre elementer på bloggen, der peger i retning af, at Gina Jaqueline stadig arbejder med sit forhold til mad. I den følgende analyse vil jeg belyse de mekanismer, der gør sig gældende, idet Gina Jaqueline performer det, man kan kalde en *vanskelig* eller *problematiske krop*. Jeg vil således fortsætte bevægelsen gennem læsningen af Gina Jaquelines kropslige performance og undersøge denne i forbindelse med den problematiske krop, som meget vel kunne tænkes at producere nogle nye diskurser om kroppen og nye manifestationer af det kropslige materiale. Vi har allerede set, hvordan Gina Jaquelines syn på kroppen inden for modens domæne manifesterer sig i en kropslig performance, hvor mode og krop smelter sammen, idet kroppen lader sig forme efter modens æstetiske formsprog. Ligeledes anvender Gina Jaqueline kosmetiske indgreb for at forme sin krop og lader sin krop indgå i intime forbindelser med både en kanyle og restylane. Når det drejer sig om kropslig formgivning, bliver spiseforstyrrelser typisk ikke set som *empowering* på samme måde, som fx kosmetiske indgreb eller makeup.⁶⁰

60 At kosmetiske indgreb eller mode og makeup er *empowering* er et synspunkt, der er debatteret mellem forskellige feministiske fløje, hvor de såkaldte andenbølge-feminister mener, at makeup, høje hæle, afslørende påklædning er et knæfald for det maskuline og patriarkalske blik, så mener tredjebølge-feministerne, at kvinder kan udtrykke sig gennem en mangfoldighed af udtryk, og at andenbølge-feministernes praksis var udtryk for et nyt magtregime.

I september 2010 udgiver Gina et indlæg, der er meget personligt og på mange måder atypisk i forhold til bloggens hidtidige rytme og karakter⁶¹. Samtidig er indlægget også meget karakteristisk for Gina Jaquelines bloggerstil, idet hun både blottet sig og i samme bevægelse etablerer nogle hårdt optrukne grænser for dele af sit liv, hun ikke ønsker at involvere sine læsere i. I det lange indlæg adresseres nogle af de spørgsmål, der ofte stilles i kommentarfeltet om hendes civile situation, herunder Gina Jaquelines økonomi. Hun afviser blankt at beskrive sine "indtægtskilder" og sit "kærlighedsliv" for sine læsere, mens hun er mere åben overfor at beskrive sin spiseforstyrrelse, og hvordan, den påvirker hendes liv. Størstedelen af indlægget handler om hendes spiseforstyrrelse, som hun selv benævner det. Dette bruger hun som afsæt til at bedyre, at hun i dette indlæg vil "bringe sine læsere et skridt tættere" på sin person. Hun fortæller herefter om en episode, som fandt sted samme dag, hvor Gina Jaqueline startede hos sin nye psykiater. Her fortæles om Gina Jaquelines og psykiaterens indsigter i hendes mentale helbred, Gina Jaqueline skriver, at hun er "psykotisk", men problematiserer også dette. Denne passage fylder hovedparten af indlægget og åbner for en række stærke konstateringer om hendes liv. Man får i passagen fornemmelsen af, at Gina Jaqueline har opnået en indsigt i sin tilværelse og i sin egen sygdom. Denne "indsigtsfuldhed" er selvfølgelig en refleksion af mødet med psykiater og det vokabular, der produceres i mødet mellem patient og behandler. Gina Jaqueline fortæller om, hvorledes hendes problematiske forhold til mad og krop er en tilstand, der påvirker hendes liv i negativ retning. Det går ud over hendes trivsel og hendes generelle selvværd. Herefter fortæles der om spiseforstyrrelsen, der dominerer Gina Jaquelines liv. Hun fortæller, at maden "drugger hende", at hun er diagnosticeret med to spiseforstyrrelser og spiseforstyrrelsen "fylder alt og ødelægger alt" for hende. Til sidst skriver hun:

"Jeg hader seriøst det her. Selvom jeg altid har gang i en masse små projekter, både andres og mine egne, og får alle mulige mærkelige påfund hele tiden og laver nogle rigtig fede ting, så sidder jeg fast. Og det er min spiseforstyrrelsens skyld, og jeg har en spiseforstyrrelse for jeg ønsker at sidde fast, ønsker at forsvinde, bare ønsker at være alene med min anoreksi. Det kulminerer bare ikke så godt sammen med at være et socialt, kærligt, festglad, kreativt individ! Og derfor er jeg konstant hæmmet."

På den ene side træder Gina Jaqueline i det lange indlæg ind i en langt mere traditionel diskurs om kroppen. Mange af de ord hun bruger til at beskrive sin tilstand er taget ud af en psykiatrisk og terapeutisk diskurs. Hun taler sig selv frem som et sygt subjekt, en subjekt med "to spiseforstyrrelser", der til og med er "tidligt diagnosticeret". Hele

61 Jeg har med etiske årsager undladt at vise indlægget i sin fulde længde og helhed, men vil i analysen citere kort fra det, og herunder vil jeg give et kort resume af indlægget.

tonen i indlægget er terapeutisk og reflektiv, som når hun siger, at ”maden drugger hende”. Gina Jaqueline indgår her i en ny og mere ligeværdig relation til sine læsere, eftersom indlægget har karakter af en tilståelse, hvor Gina Jaqueline endelig anerkender, at hun er syg, og at spiseforstyrrelsen fylder alt. På den anden side, er der dimensioner af Gina Jaquelines performance i indlægget, der ikke harmonerer med denne diskurs. For på den anden side er der gennem denne lange passage også brud med denne ”indsigtsfulde refleksion” og enkelte mindre åbninger mod en anden forståelse af hendes tilstand som når Gina Jaqueline fx skriver: ”Jeg vejer 57,6kg. her til morgen, og det er ikke OKAY.” Hun udviser her en tvangsadfærd, angiver sin vægt med decimaler og taler således fra en position inde fra sygdommen. Eller når der står: ”Men jeg ved ikke hvorfor det skaber så meget oprør i mig, jeg har jo prøvet det 117 gange før. Tabt mig ned til 44 kg. som er min egen normalvægt. Hånd i hånd med ana, levende død. Det var jo først der jeg skulle tage mig sammen, og smide de sidste 5 kg.” Gina Jaqueline sætter en grænse for, hvor sygdommen starter. Ved 44 kg, som hun selv hævder, er hendes ”normalvægt”. Gina Jaqueline forsøger således at normalisere vægttab helt ned 44 kg, som bliver en slags magisk grænse mellem rask (og normal) og syg. Det er ifølge Gina Jaqueline først, når hun forsøger at tabe sig yderligere, at det bliver et problem og kan opfattes som en del af hendes *sygdom*. Ved flere lejligheder har Gina Jaqueline nævnt sin højde, men 44 kg er, uanset højden, en meget lav ’normal’-vægt, der i sundhedsvidenskabelige termer vil betragtes som undervægtig. Tallene 44 kg og 99% (99 % udeladelse af kulhydrater i en slankekur, som jeg vil uddybe senere) bliver tal, der manifesterer Gina Jaquelines ekstreme opfattelse af kroppen, og som illustrerer, hvordan kroppen også omfattes af et positivistisk regime, der disciplinerer den gennem minutiøs overvågning af vægt og kost. Et andet eksempel på denne diskurs er, når Gina Jaqueline skriver et indlæg (april 2010) under overskriften ”Jeg skal tabe 13 kilo på 3 uger”. I selve indlægget står der blot ”dette er ikke min krop”. En voldsom udmelding, der samtidig er et tegn på, at den ekstremt formbare krop stadig er udgangspunktet for Gina Jaquelines kropspraksis til trods for, at kroppen på dette tidspunkt af bloggens levetid af læseren kan opleves som en krop, der modsætter sig forandring og omformning. Formgivning af kroppen bliver i denne kontekst en konstant kamp med kroppens materiale, der ikke vil ændre sig, men som på trods af Gina Jaquelines indsats og de ekstreme tiltag stædigt falder tilbage i sin gamle form. Kroppens materiale stritter ikke bare en lille smule imod, som da indsprøjtningen af restylanen gav anledning til smerte, men den nægter at makke ret, selvom den forsøges kontrolleret gennem maden. Tidligere så vi, hvordan Gina Jaquelines krop var fleksibel og lod sig forme og ændre af tøjet og kosmetiske indgreb. Med introduktionen af den syge krop, der længes efter at være tynd, antager kroppens materiale nu en langt mere hård og modstandsdygtig karakter. Den minder nu pludselig om Lasses krop, hvis modstandsdygtige materiale skulle bearbejdes med træning *før* for at kunne overgive sig til et *efter*. Den bliver ikke bare tynd, blot fordi Gina Jaqueline ønsker det. Tværtimod. Gina Jaquelines krop er besværlig og yder modstand.

Et par dage efter det lange bekendende indlæg annoncerer Gina Jaqueline, at hun er påbegyndt *Atkins-kuren*, en berygtet slankekur, hvor indtaget af kulhydrater er minimalt. Hun indleder sit blogindlæg med titlen ”Første uge på atkins -4,4 kg” med at beskrive nøjagtigt, hvad hun har indtaget de sidste par dage:

GINAJAQUELINE
... en mode, inspiration – og livsstilsblog. Velkommen i rodebutikken.

Første uge på atkins -4,4kg. 27. september 2010
☆☆☆☆☆☆ [Rate This](#)

Jeg vil lige fortsætte hvor jeg slap, og fortælle hvordan det er gået med min atkins kur. Jeg har holdt kuren 100% her den første uge, og giver det helt sikkert en uge til og ser hvad der sker. Nå, men her er som sagt en opdatering på de sidste dage:

24. 09. 2010
Vægt: 54,6

25. 09. 2010
Omelet med fransk brie og purløg, 2 mini oste, 1 liter hvidvin, shawarma kød med lidt salat + dressing til natmad. = 20g. kulhydrat.

26. 09. 2010
En pølse stegt med chili og hvidløgpulver med tzatziki, en håndfuld peanuts, 5 mini oste, ½ kylling med mayo. 1 liter faxe kondi light, en kop kaffe med flødeskum. = 7g. kulhydrat.

27. 09. 2010
Vægt: 54,0 forventer at veje 52, noget næste mandag, altså om en uge.
En pølse stegt med chili og hvidløgpulver og 2 stykker bacon med mayo og rød pesto. 4 mini oste, 2 kopper sort kaffe med flødeskum. 113g. smørstegt laks med purløg og citron og 3 asparges. 2 redbull sugarfree, ½ liter faxe kondi light. = 9g. kulhydrat

BILLEDE: FRA GINA JAQUELINE

Atkins-kuren er en kontroversiel slankekur, hvor det tilladte indtag af kulhydrater er sat til et minimum, mens protein og fedt i store mængder er tilladt. Gina Jaquelines minutøse gennemgang af sit madindtag og ditto optælling af mængden af kulhydrater bliver et vidnesbyrd om en ekstrem relation til mad og krop. Atkins er en ekstrem diæt og harmonerer ikke med Gina Jaquelines terapeutiske stræben efter at forstå kilden til sin sygdom, men lader snarere til at være blot endnu et symptom på sygdommen. Hermed kan man iagttage, hvordan den primære modus på *Gina Jaqueline* er at glide ud og

ind af modsætningsfyldte diskurser; på en gang forsøges tilstanden bekæmpet som en sygdom, mens tilstanden samtidig dyrkes og dens tilbøjeligheder imødekommes. Dette kan karakteriseres som gennemgående for måden, hvorpå Gina Jaqueline taler krop og subjekt frem på i indlæggene og om Gina Jaquelines forhold til mad og krop. Gina Jaqueline glider ind og ud mellem to overordnede diskurser, der forstår hendes egen relation til mad og krop på meget forskellig vis. Den første patologiske diskurs positionerer Gina Jaqueline som syg, som bærer af en spiseforstyrrelse. I den anden diskurs, hvori Gina Jaqueline tager 'spiseforstyrrelsen' på sig som et kostume eller en attitude, konstruerer hun et selv. De to diskurser optræder stort set aldrig i ren form, men indgår i en flod-ebbe-logik, hvor de konstant afløser hinanden som den dominerende eller betydningsskabende. Gina Jaqueline glider ud og ind af disse diskurser, der modsiger hinanden og ophæver hinanden. Det er således en kropslig performance, som defineres ved sin uro. Men det siger også noget om, hvor stærk den patologiske diskurs er – i både den negative og positive udformning. Vi har set, hvordan Gina Jaqueline opløser sin krop, gør den flydende og nedbryder dens grænser, men det bliver også tydeligt i beskrivelsen af forholdet til mad og krop, at mange af hendes iscenesættelser er en reaktion på de patologiske og terapeutiske diskursers styrke og dominans.

FRA DIAGNOSE TIL MODKULTUR

Denne spænding mellem de to måder at forstå sit problematiske forhold til mad på er kendetegnende for blogkroppens tilblivelse på *Gina Jaqueline*. Her portrætteres Gina Jaquelines bestræbelser på at opnå den tynde krop som en patologisk og sygelig tilstand, som en tilstand, der kontrollerer hende, mens denne tilstand på den anden side også giver hende agens og handlerum i en position, hvori hun traditionelt forstås som passiv og syg. Jeg vil her tilføje yderligere en dimension til læsningen af det problematiske forhold til mad og krop, og ultimativt bidrager dette også til læsningen af den blogkroppen, der opstår på *Gina Jaqueline*. En blogkrop, der lader Gina Jaqueline generobre en stemme og lader sit problematiske forhold til krop og mad indgå som en integreret del af sin subjekt- og kropsp performance, som en del af en livsstil, hun bliver repræsentant for.

“Jeg lever for ekstremterne”, skrives der på *Gina Jaqueline*, når en læser foreslår, at Gina Jaqueline forsøger sig med antidepressiv medicin. I et andet indlæg skriver hun:

“Lige til sidst: jeg forstår godt det er ubegribeligt det her. UNDSKYLD. Det er tragisk det her indlæg, intet mindre, men der er mine barske realiteter det her. Det er sådan det er. Det er for mig: PEST ELLER KOLERA. Overspisning/tvangsspisning vs. anoraxi. ingen gylden mellemvej eller mulighed for sunde normale værdier og vaner. Det er for sent, og det har det været i mange år.

Det er rod vs. kontrol - alt eller intet - selvom jeg stadig holder på at tynd ikke er = glad, tynd er = totalt fuckedup liv på alle måder. Tro mig.”

Det er en klassisk figur i beskrivelsen af spiseforstyrrelser og også i beskrivelsen af misbrugsforhold generelt, der bærer dette citat. Gina Jaqueline positionerer sig her som syg, og hun beskriver i dramatiske vendinger, hvordan spiseforstyrrelsen nærmest har overtaget hendes liv og er blevet en allestedsnærværende faktor. Hun er spændt ud mellem to yderpoler, fortæller hun. ”Rod” og ”kontrol”, ”pest eller kolera”, ”Overspisning/tvangsspisning vs. anorexi”. Men på trods af de store og omkostningsfulde udsving, så får man også en fornemmelse af, at Gina Jaqueline bruger dette kaos som afsæt for en ny fortolkning af sin tilstand. Hun skriver, at det er for sent at ændre på det. Hun konstaterer eksistensen af sin tilstand, som har hun accepteret de ”barske realiteter”, og forsøger at få det bedste ud af sin situation. Man får endda fornemmelsen af, at Gina Jaqueline er begyndt at tage sin tilstand til sig som en identitet, hun strategisk tager på sig. Det er nemlig en identitet, der er koblet til forestillinger om fandenivoldske individer fra vores populærkulturelle referenceramme. Hun skriver f.eks., at det er ”alt eller intet”, og dyrker i det hele taget en slags lev-stærkt-dø-ung-retorik, som populærkulturelle ikoner som James Dean, Kurt Cobain og Janis Joplin er blevet repræsentanter for.

Jeg har tidligere gjort rede for det personlige narrativ, som Gina Jaqueline konstruerer på bloggen. Der er i perioder mange indlæg, der beretter om gårsdagens fester. Ofte lange billedmontager, hvor skarpe billeder af Gina Jaquelines stylede venner blander sig med uskarpe billeder og rodede billeder, der både i form og indhold afbilleder selve festens rusfyldte og karnevaleske rum. Det karnevaleske skal både forstås i konkret forstand, idet Gina Jaquelines ofte bærer masker, udklædninger og teatralisk make-up, men også fordi festen er et grænseoverskridende rum, hvor rusen bliver et samlingspunktet for festen. Gina Jaqueline omtaler jævnligt sine weekendaktiviteter som ”weekend wars”, ”helvedsaften” eller andet, der tegner et billede af en selvstændig parallelverden i GJ’s liv. Ofte portrætterer hun sig selv og sin omgangskreds som en slags *beautiful losers*. Der er mange myter i spil i Gina Jaquelines konstruktion af et selv. Dertil har Gina Jaqueline flere gange udtrykt ønske om at blive optaget på forfatterskolen. Senest fortæller hun, at hun har lagt sine forfatterdrømme på hylden og i stedet har kastet sin over skuespilfaget. Hun har således i tiden op til nedlukningen af bloggen været i Frankrig for at indspille en film, der ifølge hende burde komme i biograferne i løbet af 2015. På bloggen følger vi hendes gang gennem byen, hun poserer ofte i gadebilledet med storbyen som kulisse⁶², går til fester, holder ferier og ”laver ting”. Gina Jaqueline fremstår således som en moderne flanør, som Walter Benjamin har beskrevet i essayet ”Paris, Det 19. århundredes Hovedstad”

62 Sidsel og Lasse samt Sofie udgiver ligeledes dagens-outfit-billeder fra byen. Men i modsætning til Gina Jaquelines billeder gør førnævnte billeder slet ikke brug af storbyen på samme måde som Gina Jaqueline. Billederne er derimod ofte rene og minimalistiske, hvor Gina Jaquelines billeder emmer af kaos og uro.

(1973). Benjamin beskriver det moderne storbyvæsen flanøren med inspiration fra den modernistiske digter Charles Baudelaire. Flanøren er en figur, der personificerede den moderne oplevelse af storbyen som et helt centralt element i moderniteten. Flanøren bevæger sig gennem byen, uden noget mål for øje, men med en hudløshed og en modtagelighed over for indtryk, oplevelser og sansninger. På en gang uden for byens liv, uden traditionel beskæftigelse og uden for traditionelle klasseforhold, men på samme tid er flanøren en del af storbyens puls, en del af bybilledet og blev også gjort til en vare, der skulle distingvere sig gennem manerer og påklædning. Gina Jaquelines bevægelse gennem København, hendes sociale mobilitet og evne til at gebærde sig i mange forskelligartede kontekster som fx kreative venner, andre modebloggere, familiefester, morgendruk osv., er med til at gøre hende til en flanør i den digitale tidsalder. Hun er ligesom Benjamins figur placeret uden for det samfundets etablerede strukturer, hvor arbejde afløses af frihed i en evig cyklus. Hun befinder sig langt det meste af sin tid en helt *fri* tid, og hun lader meget sjældent sine læsere høre om arbejde, uddannelse eller andre forpligtigelser. Gina Jaqueline går i direkte dialog med flanøren som kulturelt symbol, når hun omgiver sig med modeller, fotografer, kunstnere og andre flamboyante eksistenser, der lever på kanten af det etablerede. Eller når hun dokumenterer sit indtog i Paris på rejse med en ven og sidder på fortovscafeer og restauranter med interiør fra starten af den 19. århundrede og publicerer billeder, hvor hun mimer flanørens adfærd; beruser sig, nyder, lyster og forbruger. Hun aktiverer således en række historiske tekster; flanøren, kunstneren og digternes hovedstad Paris under det moderne gennembrud. Gennem alkohol og andre rusmidler, blev rusen dyrket som en flugt fra livets moderne tab af mening, og den gav adgang til åndelige rum, man ellers ikke havde adgang til. Rusen var noget helligt, der kunne generere kunstnerisk skabelse eller give indsigt. Også Gina Jaquelines læsere griber fat i referencerne og dyrker Gina Jaquelines excentricitet, fx kommenterer to læsere på indlægget citeret herover:

“Gina, hvor er du forstyrret, fuck jeg elsker det <3”

“Du er så smuk og fantastisk - og når man sætter sig et billede i hovedet, som du har gjort, er det kun én selv der kan få det ud igen. Du virker intelligent, og jeg ved du selv kender risikoen for dit mål - jeg ønsker bare du passer på dig selv bedst muligt og bliver ved med at være som du er. Jeg tænker altid at jeg gerne ville drikke en kop kaffe og ryge en joint med dig en dag, og tale om mad, mode og ikke mindst mennesker.”

Det anderledes, det excentriske og det ”forstyrrede” afvises ikke som en forkert position, men hyldes tværtimod. Således går de ødelæggende diskurser fra Gina Jaquelines

spiseforstyrrelse igen i hendes livsattitude. Men her antager disse elementer en anden og mere positiv betydning i kontekst af ungdomslivet. Her bliver hun fejret som en hedonistisk fandenivoldsk figur, som dyrker ekstremerne, rusen, sulten, søvnløsheden, larmen, stilheden osv. Det er en interessant forskydning fra spiseforstyrrelsen til en romantiseret forestilling om et ungdomsliv i ekstremernes tegn. Værdier og adfærd, der i én kontekst opfattes som skadelige, kan tilskrives en anden betydning, når de oversættes til en anden arena. Gina Jaqueline formår således at skabe sammenhæng mellem de forskellige sfærer på sin blog, mellem de personlige indlæg om hendes forhold til mad og krop og det resterende del af hendes liv med fester og venner.

Når Gina Jaqueline kobler sin jegfortælling til de franske modernisters livsstil er det en måde, hvorpå hun kan tage ejerskab over sin egen fortælling. De franske modernister fra slutningen af den 19. århundrede og starten af den 20. århundrede var på mange måder indbegrebet af, hvad vi i dag forstår ved en 'kunstner', og via denne kobling formår Gina Jaqueline at knytte ekstremerne forbundet med spiseforstyrrelsen til et mere generelt værdisæt om livet i bredere forstand. Modernisternes opgør med borgerskabet og det etablerede kobles således til Gina Jaquelines afvigelse fra normaliteten. Gina Jaqueline formår således at konstruere en kohærent jeg-fortælling, hvor hun fremstår sammenhængende og troværdig, også selvom det gennemgående element i fortællingen er karakteriseret af ustabilitet. Sundhedssystemet kalder hendes tilstand en 'spiseforstyrrelse', og Gina Jaqueline abonnerer til tider også selv på denne forståelse, som det fremgik tidligere. Kulturelt set er den anorektiske tilstand og krop tabuiseret og forbundet med skam, men gennem koblingen til en særlig livsstil og dens værdier generobrer Gina Jaqueline magten over fortællingen om sig selv. Den ekstreme forvaltning af kroppen bliver hermed en aktiv ramme om den adfærd, som i sundhedssystemet forstås statisk og patologisk. De franske modernisters beruselse, og deres søgen efter føde til åndslivet repræsenterer en negligeren af kroppen, som Gina Jaqueline kan vride og forskyde og lade sin egen kropsforståelse gå i dialog med.

Opsummerende kan man sige, at Gina Jaqueline placerer sig selv i nogle historiske og subkulturelle strømninger. Hendes strategi kan betegnes som *intertekstuel*, idet hun kobler sin krops og sit selvs tilblivelse sammen med nogle allerede eksisterende kulturelle mønstre. Det er en strategi, der giver det, hun ellers har kaldt for en sygdom, en helt ny klang, der ikke udelukkende er destruktiv – og hermed kan hun i det mindste på modebloggen indtage en intakt fremtrædende position i en kulturel ungdomsvirkelighed. Det er dertil en praksis, der har et kritisk potentiale, idet hun skaber mulighed for at redefinere en position, der i den fremherskende terapeutiske sygdomsdiskurs forstås som afvigende. Hun konstruerer således et nyt rum af muligheder for andre, der befinder sig i samme situation. Gina Jaqueline dyrker de lange nætter, rusen og poesien. Gina Jaqueline bruger således det ekstremes æstetik som sin stemmes primære udtryksform. Det kreative, legen med formsproget og hendes kuratering af billeder, tøj og krop bliver et univers, hvori hun kan tildele sin krop nye værdier og betydninger.

DYRKELSEN AF BILLEDER OG KROPPE

BILLEDE: FRA GINA JAQUELINE

Billeder synes at indtage en central rolle i Gina Jaquelines vedvarende provokation af de traditionelle (og dominerende) kropsdiskurser. I samme periode, som de føromtalte indlæg er udgivet, udgiver Gina Jaqueline også et indlæg under overskriften ”Atkins i morgen”. Først i indlægget har hun placeret et billede af forsiden fra magasinet Vogue Japan, hvorpå popstjernen Lady Gaga⁶³ er iklædt intet andet end rødt råt kød placeret strategiske steder på kroppen. I dette indlæg skriver Gina Jaqueline:

”Vi prøver lykken for 3. gang, og undlader kulhydrater 99 %% også i mine drinks i weekenderne, og i hverdagene om i vil. Vil gerne give det en måned, men lad mig prøve at se hvordan jeg har det fredag aften i første omgang. Jeg er virkelig åndssvag, er klar over det. Gad vide hvordan jeg ville se ud hvis jeg ikke havde været på slankekur hele mit liv. Måske ville jeg endda være tyndere..”

63 Lady Gaga er amerikansk popstjerne og kendt for sin ekstravagante kostumer. Det mest bemærkelsesværdige ved Lady Gaga er, at hun aldrig træder ud af karakter. Hun performer altid. Man vil aldrig kunne se paparazzi-fotos af hende i joggingtøj, der er ingen 'backstage', kun 'frontstage'.

Både billede og tekst formidler et kompromisløst og konfliktsøgende budskab, og med dette forsøger Gina Jaqueline på en gang at iscenesætte sig som et subjekt med en syg krop og et sygt sind (gennem ordene i indlægget), samtidig med at hun iscenesætter sine ord ved siden af det kontroversielle billede af Lady Gaga. Med dette billede indgår Gina Jaqueline igen i nedbrydningen af grænser og hylder populærkulturelle figurer, der er kendt for at lege med identiteter og performance. Billedet af Lady Gaga tematiserer kroppen og tøjet inden for en performativ diskurs, som bliver en spids kommentar til blikkets søgen efter nøgne og seværdige kroppe, mens kødet samtidig også tematiserer et perverteret forhold til mode og forbrug. Hun lader billeder fra populærkulturen recirkulere i sin egen performance og orienterer sig således mod populærkulturelle drømmebilleder (i benjaminsk forstand) og ikke som Lasse, der orienterer sig mod sin krop ”uden for” mediet. Også i teksten virker Gina Jaqueline resigneret i forhold til sit terapeutiske projekt. Hun beskriver sig selv som ”virkelig åndssvag, jeg er klar over det”, hvilket vidner om en aktiv iscenesættelse af hendes mentale tilstand. Den terapeutiske sprogbrug bruges som brikker i endnu en iscenesættelse.

EKSTREME BILLEDER - TYNDE OG SYNLIGE KROPPE

Gina Jaqueline poster nogle gange indlæg, der udelukkende består af en lang række billeder, som ikke er hendes egne, men som hun har fundet rundt omkring på internettet. Hun kalder indlæggene inspirationsindlæg. Oftest er det modebilleder, stilikoner (fx Kate Moss eller Olsen-tvillingerne⁶⁴), men også stemningsbilleder, interiørbilleder kan findes i disse montager. De udgør et slags visuelt poetisk freestyle-element på Gina Jaquelines blog. Nogle gange, men ikke altid, er disse montager domineret af billeder af meget tynde piger, som har stor lighed med billeder, som bliver brugt på Pro-ana-sider, som jeg vil beskrive yderligere herunder. Inspirationsindlæg er en genre af indlæg, som mange modebloggere benytter sig af. På *Sidsel og Lasse* og *Sofies Blog* laver bloggerne selv collager i billedbehandlingsprogrammer, hvor de sætter en række billeder af forskellige vinterfrakker sammen i et billede eller sætter et outfit sammen og altså viser tøjet frem uden kroppe. Gina Jaqueline laver imidlertid en anden slags inspirationsindlæg, hvori hun poster billeder, der inspirerer hende. Ofte er der ikke fokus på bestemte beklædningsgenstande, men snarere en attitude eller en stemning.

På *Sidsel og Lasse* og *Sofies Blog* optræder der ofte inspirationsindlæg, der er udformet som collager af forskellige beklædningsgenstande afbilledet uden kroppe, der bærer dem. Dvs. kun genstandene er afbilledet, ikke kroppene. Dette er igen et forsøg på at isolere et bestemt element i ligningen, her påklædningen. Det er som om disse tøjcollager er gennemsyret af en tro på, at tøjet kan afbilledes neutralt eller objektivt,

64 Amerikansk enægget tvillingepar. De var barnestjerner i den amerikanske sitcom *Full House*, hvor de delte den samme rolle. Siden har de lanceret parfumer, designet tøj og tasker og har med tiden høstet anerkendelse for deres evner som designere. De blev begge anset for en slags stilikoner i celebrity-kulturen og har begge været anorektikere.

og dette er en stivnet form for fremstilling, som ikke tager højde for at tøj *bliver til* i samspil med kroppen. Gina Jaquelines tilgang til inspirationskategorien er en helt anden. Hun udgiver indlæg med en masse forskelligartede billeder. Nogle med fokus på en enkelt detalje, nogle med fokus på en stemning, en attitude, en stil. Ofte postes der billeder, der er fundet rundt omkring på internettet fra Tumblr-blogs fx. Imidlertid vil jeg fokusere på en gren af inspirationsbillederne på *Gina Jaqueline*, hvor den tynde krop dyrkes. Disse indlæg kan fx så sådan ud:

Alle billederne er screenshots fra kategorien *inspiration* og de udmærker sig alle ved at have den tynde krop som motiv. Iscenesættelsen af den tynde krop trækker på pro-ana-universets billedsprog, som jeg vil gøre rede for herunder. På den sidste klynge af billeder er også bl.a. forbrug, mode og kunst en væsentlig del af den billedlige referenceramme. Inspirationskategorien er også ofte en langt mere omfattende performance, hvori populærkulturelle billeder og kroppe recirkuleres. Det er dog tydeligt, at Gina Jaqueline henter inspiration fra den førstnævnte billedlige diskurs. Inden jeg begiver mig ud i nærlæsning af disse billeder, vil jeg placere dem i deres kontekst.

Kontekst: Pro-ana-bevægelsen

Gina Jaqueline indleder selv et indlæg ironisk med at skrive: ”Velkommen til Danmarks nye pro-ana side, just kidding”, og en læser skriver til et andet indlæg: ”jeg vidste ikke at din blog var blevet til en pro-ana-side” som en slet skjult kritik af indholdet på bloggen. Jeg vil i det følgende redegøre kort for pro-ana-bevægelsen, idet det er en vigtig forståelsesramme for hele Gina Jaquelines blog og især for forståelsen af, hvordan Gina Jaqueline forvalter sin krop i forbindelse med sin komplicerede relation til mad og krop. Denne ramme trækker lange tråde ind i Gina Jaquelines praksis og er således uomgængelig, hvis man skal give en tilstrækkelig læsning af blogkroppen på *Gina Jaqueline*. Pro-anasider er hjemmesider drevet af piger med spiseforstyrrelser. Det dækker over to undertyper, pro-ana og pro-mia⁶⁵. På disse sider kan brugere med spiseforstyrrelser via billede og tekst dyrke og iscenesætte deres respektive spiseforstyrrelse uden at blive opdaget af forældre eller andre autoritetsfigurer. Derudover bruges hjemmesiderne til at dele oplevelser og strategier og formidle metoder til at undgå at blive alvorligt syg, uden at de mister den ifølge dem værdifuld anoreksi- eller bulimistatus (Ferreday 2003).

Pro-ana-siderne giver anorektikere mulighed for at etablere fællesskaber, der ikke var mulige uden internettet. Det betyder således også, at nye identitetspositioner bliver mulige for pigerne; at være anorektiker kan gennem disse fællesskaber blive en legitim position, og de tildeles via den digitale platform en stemme, som de ikke har haft tidligere. Disse subjekter er bærere af ekstremt tynde kroppe og en bestemt forståelse af kroppen, som i mainstream mediebilledet anses for sygelig og i sundhedsvæsenet bliver gjort til genstand for tiltag, der skal gøre dem ’raske’. Pro-ana-sidernes fællesskaber bliver således også i medierne anset for at være højest kontroversielle og er således

65 Ana og Mia er i pro-ana-terminologi ”hjemmelige veninder”. Ana og Mia er forkortelser for anoreksi og bulimi.

and we, we live half in the day time and we, we live half at night 20. maj 2010

☆☆☆☆☆ Rate This

About these ads

BILLEDER: FRA GINA JAQUELINES BLOG

omgærdet af ophedet debat. Ofte bliver pro-ana-siderne udsat for censur og bliver lukket ned, fx lukkede Yahoo i starten af nullerne (Ferreday 2008) alle pro-ana- (og -mia-) sider, der var hostet af deres servere. Således er synligheden på siderne afgørende for brugerne af dem, idet siderne giver dem en mulighed for spejling i ønskværdige kroppe. Den engelske kulturteoretiker Debra Ferredays læsning af censureringen af pro-ana-blogs og udspændingen mellem at være synlig eller usynlig står helt centralt i fænomenet (Ferreday 2003).

Raske og syge kroppe og synlige og usynlige kroppe – mediernes og den brede offentligheds opfattelse af pro-ana-siderne repræsenterer et forenklet syn på kroppe (Ferreday 2003) samt en unuanceret læsning af pro-ana-siderne. Ferreday beretter, at mange af siderne på trods af deres umiddelbart kontroversielle og foruroligende indhold også tilbyder både støtte og rådgivning i, hvordan man undgår at blive alvorligt syg. Skulle man fx gå hen og blive gravid, anbefaler mange af siderne, at man spiser mere for at undgå skader på fosteret. Udover unuanceret og mangelfuld læsning er lukningen af pro-ana-sider et symptom på sundhedssystemets ønske om en fuldstændig udslettelse af anorektiske kroppe gennem behandling. Ferreday skriver:

“Since pro-ana sees anorexic embodiment as the basis of community (and therefore as an identity position rather than as a debilitating illness), the medical model, which sees anorexia purely as a disease to be cured, is itself seen as a form of erasure and is strenuously resisted. Indeed, the very notion of a ‘cure’ suggests that the ideal society is one in which there are no anorexics; that is, one from which undesirable bodies have been purged. Hence, the anorexic nation is already imagined as resisting erasure, and the websites, with their insistence on making the anorexic body visible, perform a defiant refusal to take on the work of self-erasure. It is, I think, this refusal to become disembodied, this resistance to popular ideals of virtual community as a space in which one can take on white male privilege by becoming unmarked, that has led to calls for the sites to be removed (Ferreday 2003: 287)”

Ferredays forståelse af den anorektiske krop tager det diagnosticerede subjekt langt mere alvorligt end hidtidige forståelser. I ovenstående citat gør Ferreday rede for sammenhængen mellem grundbegreberne i sin læsning af pro-ana-siderne, hvor hun for det første sidestiller pro-ana-sidernes blik på anorektiske kroppe med lægevidenskabens blik og siden redegør for, hvordan kampen mod udviskning (*erasure*) bliver proana-bevægelsens største opgave. Dermed opsummerer Ferredays læsning pro-ana-bevægelsen som en aktør med kritisk potentiale, som en aktør i besiddelse af handlekraft, som

denne hidtil har været frarøvet og tilbyder en nyt forståelsesramme for tynde kroppe, som kan anvendes i læsningen af Gina Jaquelines kropslige performance.

FORFÆRDELIGT SMUKKE TYNDE KROPPE

Går vi nu tilbage til billederne, er det især i billedmontagen af seks billeder af den samme pige, som Gina Jaqueline viser, at der trækkes tydelige paralleller til pro-ana-bevægelsen. Jeg kender ikke billedernes oprindelige sammenhæng, men kan konstatere, at billederne i karakter minder om pro-ana-billeder, som man kan finde ved en simpel søgning. Pigerne portrætteres kun i hverdagstøj fx undertøj som her, og billederne bærer typisk præg af at være taget i intime omgivelser som fx et teenageværelse. Dog adskiller denne serie af billeder sig fra de typiske anonymiserede pro-ana-billeder, idet disse billeder viser pigens ansigt, der på billederne er lagt i udtryksløse folder, næsten som i resignation. Dette ansigtsudtryk, de mørke rande omkring øjnene og den sammensunkne og tynde krop signalerer udmattelse og kropsligt og mentalt kollaps. De monokrome farver er heller ikke et symptom på en sofistikeret tilgang til portrætfotografiet, men angiver snarere den portrætterede piges ønske om at forsvinde og gå i et med sine omgivelser. Der er alligevel noget stærkt over ansigtet, idet pigen ikke skjuler sig, men står ved sin krop og sit ansigt. Hun nærmest insisterer på at blive set, som også Ferreday konkluderer om pro-ana-bevægelsen.

En anden dialektik, som er bærende for billedets betydning og som sandsynligvis er afgørende for, at Gina Jaqueline netop har udgivet disse billeder på sin blog, er billedernes foruroligende balancegang mellem at repræsentere ekstremt tynde kroppe, der hyldes af pro-ana-bevægelsen – og smukke attråværdige kroppe, der hyldes af modeverden (og dermed også den brede populærkultur). De to nederste billeder i rækken af billeder, der portrætterer pigen, kunne således snildt være stills fra en reklame eller musikvideo, men når de vises ved siden af de to midterste billeder, bliver hele serien mere tvetydig i sit budskab. At det er den samme pige, den samme krop, der kan performe både den smukke krop og den syge krop, fortæller os at ”syge” kroppe faktisk allerede befinder sig i modeverdenen, og at disse kroppe er tilgængelige gennem modedefotografiet, der omskriver den syge kropps betydning, glorificerer den og hylder den for sin tyndhed. Ved at vise disse billeder forstyrrer bloggen *Gina Jaqueline* vores opfattelser af, hvad gyldige kroppe er, og viser os indirekte, hvordan modebranchen er hyklerisk, og hvordan billeder af kroppe kan være forræderiske.⁶⁶

66 I februar 2015 udgav det danske modemagasin Cover en billedserie, hvor modellen så meget tynd ud. Billeder af pågældende sider i magasinet blev delt på sociale medier og gik så at sige, viralt, og kritikken haglede ned over Cover og modebranchen generelt. Den ansvarlige forlægger, Malene Malling, beklagede offentligt for billederne og sagde bl.a., at ”Jeg har ikke levet op til mit ansvar som forlægger, kvinde og mor”. Den pågældende models bureau fortalte, at modellen havde nogle personlige problemer og bl.a. var i dyb sorg og forklarede således modellens tynde fremtoning. Denne ”skandale” udstiller, hvordan modebranchen taler med flere stemmer, fordi den på en gang dyrker de tynde kroppe, men samtidig hævder, at de ikke må være for tynde. ”Skandalen” påpeger dermed også, hvordan billeder kan være manipulerende, idet den pågældende krop kritiseres på lige netop et bestemt billede og højest sandsynligt hyldes i andre sammenhænge.

På to andre billeder arbejder Gina Jaqueline ikke bare med fotografiet og kroppen, men det bliver igen meget tydeligt, at den kropslige performance er koblet til moden. Fx spiller fodbeklædningen en vigtig rolle for kroppens iscenesættelse på flere af billederne. Skoene er alle høje, forlænger benene og gør bæreren af skoene højere og tyndere. Gennem tiden har den højhælede sko antaget mange forskellige former og varierende højder. Den blev af anden-bølge-feministerne kritiseret for at være kvindeundertrykkende og at favorisere en maskulin fantasi om kvinden, der bød hende at bære højhælede sko på trods af, at det var i åbenlys strid med sund fornuft. Senere blev de højhælede sko en del af de såkaldte læbestift-feministers genopdagelse af klassisk kvindelige egenskaber, hvor kvindens udseende blev dyrket bl.a. via make-up, stilletter og tøj. Disse højhælede sko, som Gina Jaqueline viser frem på sin blog indgår også i en performance, men de tager skridtet videre fra en hverdagspraksis, og skoen forvandles til en grotesk og forvrænget genstand, hvor funktion og brugbarhed lader til at være gledet i baggrunden. Skoene er en ekstrem forlængelse af kroppen, benene synes længere, og især de hælløse stilletter synes at trodse tyngdekraften og bliver en absurd og fremmed genstand, som går i et med benene. Benene er blevet fotograferet fra siden, og denne vinkling er også med til at fremhæve benenes længde. Samme groteske hæl kan vi også iagttage på det tredje billede, hvor en slank kvindekrop portrætteres bagfra. Solen skinner gennem dragten og blotlægger en talje endnu mindre dragtens omrids. Alt hvad kroppen gør og går i er på dette billede med til at fremhæve den slanke og barnlige krop. De opadsøgende arme er med til at forlænge kroppen og benenes positur, der ligeledes gør den i forvejen smalle krop smallere. De ekstremt høje platformshæle og det tætsiddende tøj bidrager til denne effekt. Den mest dominerende spænding i billedet er kontrasten mellem skoene og omgivelserne. De ekstreme skos placering i denne skov-kontekst giver anledning til undring. I og med de løftede arme, lysindfaldet fra solen, træerne og naturen ville den mest oplagte læsning af den kvindelige model være at se hende som et moderne subjekt, der finder ro og frihed i naturen langt fra det moderne samfunds krav til selvet. Her bliver trukket på en gammel forestilling om naturen som et åndeligt fristed, der står i skarp kontrast til storbyen, hvor individet mødes af krav om perfektion og selvudvikling. Disse umiddelbart banale pointer, man kan udlede af billedet, ligger i tråd med inspirationscitater og inspirationsbilleder, der er i cirkulation på sociale medier, hvis åbenlyse elementer (fx sollys og natur) det pågældende billede gør brug af. Frigjorthed og behovet for et mentalt frirum er et tema, der korresponderer med den dikotome relation mellem kaos og kontrol, der ofte er karakteriserende for en krop med problematisk forhold til mad. Subjektet på billedet har bogstavelig talt set lyset og bevæger sig hen mod det. Dette billede står i stor kontrast til den forrige serie af billeder, hvor pigen var fanget af sin egen krop. Pigen på dette billede er derimod snarere fremstillet som frigjort. Men det er en utopi i spiseforstyrrelsens logik, og det er måske derfor, at heldragten med sin lidt uformelige pasform giver mindelser til en kejtet en blebarnsdragt, hvilket stemmer overens med anorektikerens vægring mod at være kvinde, men forblive i en præpupertær,

voksen-utilpas tilstand. Det udklædte uformelige ikke-barn, ikke-voksen på trodsigtur i den harmoniske naturlige skov.

Titlen på indlægget, ”and we, we live half in the day time and we, we live half at night” er udover at være et citat fra det engelske band The XXs sang ”VCR”, en ramme om indlægget og billedet, der tematiserer subjekter, der overskrider grænser, lever i grænselandet. Gina Jaqueline tematiserer således igen grænser og overskridelsen af dem, og den langlemmede hvidklædte krop med ligheder med elverfolk, vi kender fra fantasygenrens film og litteratur, er Gina Jaquelines måde formidle en kropsforståelse, der udforsker den anorektiske krops formåen. Billedet indskrives sig i en slags fantasi-fortælling, hvor kroppen ikke er underlagt restriktioner, men hvor den omvendt sættes fri. Der er mange intertekstuelle referencer til allerede eksisterende tekster: indie-musik, fantasygenren, modemagasiner, og det er disse fantasitekster, Gina Jaqueline henter sin inspiration fra og orienterer sig mod. Relationen mellem billedets budskab og Gina Jaquelines konstruktion af selv på bloggen er diffus og foranderlig. Gina Jaqueline bruger ikke billedet bogstaveligt, og det lader sig således ikke overføre direkte på hendes liv en til en. Ikke desto mindre kan det konkluderes, at en Gina Jaquelines brug af billeder (og tekst) er karakteriseret ved en konstant leg med koder. Hun bevæger sig provokerende ud og ind af diskurser og læsningen af hende bliver derfor en bevægelse ind og ud af disse diskurser og op og ned mellem forskellige betydningsskabende niveauer. Som Jenny Sundén påpeger i sin digitale etnografiske analyse af en MUD⁶⁷, så er Jenny og hendes digitale (tekstbaserede) avatar ikke helt den samme, men de *overlapper*. I modsætning til Sundéns empiriske materiale opfordrer modebloggens genrekonventioner til et stort overlap mellem bloggeren bag skærmen og bloggeren, som hun fremstår på skærmen hvor man i Sundéns MUD kan antage både menneskelige former og ikke-menneskelige former. Autenticitet og troværdighed er årsagen til dette. *Gina Jaqueline* er med til at provokere disse genrekonventioner, og selvom hun ikke ligefrem performer ikke-menneskelige aktører, så henter hun billeder, citater, stemninger ind på bloggen og anvender dem i sin jegfortælling.

BILLEDERNES ROLLE

Billederne spiller en central rolle bloggen er interessant. De dyrkes på bloggen, som et slags totem, som W. T. J. Mitchell skriver (2005), og samtidig bliver de til en del af bloggens tekstkorpus, eller bloggens krop om man vil. Gina Jaqueline lægger billederne på bloggen, hun udvælger med sin specifikke og præcise stilistiske sans billeder på en måde, der minder om en kurators. Billederne indgår som en del af bloggen med samme gyldighed som teksten, der skrives. Bloggen er en størrelse, der definerer Gina Jaqueline, det er en tekst, hun bliver til *igennem* og bliver til *med*. Således bliver billederne også til en del af den krop, som bloggen også er.

67 MUD: Multi User Dungeon, en tekstbaseret platform, hvor brugerne kan interagere med hinanden.

Billederne er ligeledes af afgørende karakter for pro-ana-bevægelsen. Det hænger som sagt sammen med omfanget af censur, bevægelsen udsættes for. Synlighed er derfor en effektiv måde, hvorpå pro-ana-bevægelsen kan modsætte sig behandling, som for mange anorektikerne og bulimikere er ensbetydende med selvudslettelse. Siden pro-ana-sidernes fremkomst er der kommet flere indgange til dyrkelsen af billeder af ekstremt tynde kroppe. Fx er den sociale billeddelingstjeneste Instagram blevet en vigtig platform for visuelle repræsentationer af tynde kroppe. Her kan interesserede navigere på platformen via hashtags⁶⁸. Dog har Instagram censureret flere hashtags som fx #thinspiration, #thinspo for ikke at ”promovere og glorificere selvskade.”⁶⁹ Dog lader det til at være en stort set umulig kamp, idet brugerne fortsætter med at uploade billeder og tagger med korrigerede hashtags, der ikke er omfattet af Instagrams restriktioner som fx #thinspoooo, #thinsp, #thinsperation. Når indehaverne af pro-ana-sider eller pro-ana-profiler på fx Instagram uploader selfies⁷⁰ af sideindehaverens egen tynde krop er ansigtet ofte skåret væk, så pigerne ikke kan identificeres af hverken venner eller familie. Billederne bliver ofte brugt som en slags billeddagbog og som dokumentation for kroppens tilstand, en logik, vi kender fra Lasses kropspperformance. Et andet gennemgående billedligt element i pro-ana-universet, der kun er blevet mere tilgængeligt med muligheden for at kunne navigere via hashtags på både Instagram og Pinterest,⁷¹ er dyrkelsen af billeder, der fremstiller en slags fantasiuniverser. På pro-ana-sider ligger disse billeder ofte på en underside dedikeret til billeder af ekstremt tynde (pige⁷²) kroppe, hvor man på Pinterest eller Instagram vil kunne finde mange tusinde billeder via de rigtige hashtags. Man kan her støde på manipulerede fotografier af kendte personer, fx Nicole Kidman eller Keira Knightley, der i forvejen er slanke. Fotografierne var manipulerede, så især skuespillernes kraveben trådte særligt frem, men også resten af kroppen, var manipuleret ekstremt tynd. På andre sider optrådte der ligeledes manipulerede billeder af Disney-prinsesser eller elverfolk og andre væsener kendt fantasyuniverser. Gina Jaquelines blog og især billederne med åbenlyse referencer til pro-ana-universet kan ikke læses uden forhåndsviden om pro-ana-universets logikker. Min læsning hævder således ikke, at Gina Jaquelines blog skal læses som en pro-ana-profil, men at hende brug af disse billeder også skal forstås i sammenhæng med billedernes association til pro-ana-universet. Gina Jaqueline formår nemlig også at tilføre sin egen fortolkning af den tynde krop.

68 Et hashtag, #, er et metadata-tag, hvormed brugere digitale fællesskaber kan knytte metadata til dataenheder, så det bliver søgbart.

69 <http://blog.instagram.com/post/21454597658/instagrams-new-guidelines-against-self-harm> tilgået 17. april 2015

70 Ordet selfie kom under meget opmærksomhed med i Oxford Dictionary i 2013. Her bliver selfie defineret således: “A photograph that one has taken of oneself, typically one taken with a smartphone or webcam and shared via social media.”

71 En social billeddelingstjeneste, som fungerer som en digital opslagstavle, hvorpå man kan gemme billeder, man finder værdige

72 Jeg skriver pigekroppe og ikke kvindekroppe, ikke fordi jeg vil fratage pigerne agens og stemme, men fordi pigerne ofte er meget unge, og primært fordi pro-ana-universet dyrker en infantilisering af kroppen.

BILLEDER – OG TEKST

Hele analysen af *Gina Jaqueline* giver anledning til at undersøge videre?, hvordan tekst og billeder udgør to forskellige kommunikationsformer, der tjener Gina Jaquelines kropslige performance på forskellige måder. Disse overvejelser giver anledning til yderligere refleksion over forskellen på billeders væsen og tekstens væsen. Billedteoretikeren W.T.J. Mitchell hævder, at ”billedet⁷³ vil kysse” (Mitchell 2005). Mitchell ønsker med denne provokerende udtalelse at sætte fokus på billedet som mere end blot et tegn, men som et fænomen, der som en levende organisme er bærer af begær og kan vække begær. Mitchells forståelse af billeder indgår i en tradition, hvor billeder rummer et affektivt potentiale, som overskrider tegnets (og sprogets) betydningsdannende processer.

Der er en helt klar tendens til, at bloggens visuelle materiale udfordrer de konventionelle kropslige diskurser, mens det verbale udtryk kan både indgå i en konventionel diskurs om kroppen samt bryde med denne. Det visuelle materiale bliver således ensidigt til en del af den kropslige performance, hvori Gina Jaqueline formgiver sin krop, som det passer hende. Den visuelle karakter gør Gina Jaqueline i stand til at lege med udformningen af sin krop og aktivere den som andre billeder, vi ser af kroppe i poplærkulturen. Når Gina Jaqueline skal formidle den mere konventionelle diskurs om kroppen, hvor hendes tilstand forstås som ’en spiseforstyrrelse’, er det verbale udtryk langt mere egnet til en bekendelsesmodus, og det er således ikke overraskende, at det lange bekendende indlæg udelukkende består af tekst og dermed bliver et af meget få indlæg på Gina Jaquelines blog, der *ikke* indeholder et billede. Dog kan teksten ændre karakter ganske hurtigt, og Gina Jaquelines formidling af sin tilstand i det lange bekendende indlæg indeholder som nævnt også små brud med den dominerende diskurs. Budskabet er altså ikke entydigt, idet teksten forråder hende og afslører de radikale kropslige tendenser, når hun momentantvis glemmer bekendelsens modus og glider ind i sin uapologetiske og næsten konfrontatoriske performance af en krop. Hun stritter altså imod de konventionelle diskurser og forstyrrer dem gennem en destabilisering af udsigelsesformen, hvor hun foretager små kvantespring mellem diskurser.

FOLDET IND I LÆSERNE

Gina Jaqueline foretager som sagt nogle diskursive spring i formidlingen af sin tilstand. Hun formidler både sin tilstand som en diagnosticeret sygdom, hvor hun anvender terapiens sprog til at skrive sig selv frem som et sygt subjekt, et subjekt i behandling eller et subjekt i bedring. Men på den anden side formidler hun også sin tilstand i billeder, bruger sin tilstand som en platform for leg med koder, hvori hun udfordrer konventionelle forståelser af kroppens formåen. Der er ikke overraskende sammenhæng mellem de kropsdiskurser, der trækkes på i indlæggende og karakteren af læsernes kommentarer. Karakteren af læsernes kommentarer til Gina Jaquelines indlæg, der omhandler

⁷³ Engelsksprogede Mitchell skelner mellem images og pictures

hendes forhold til mad og sin krop varierer således afhængigt af de kropslige diskurser, der dominerer indlægget. Til det lange bekendende indlæg, jeg har omtalt tidligere, hvor Gina Jaqueline blottet sig i en anden grad end hidtil på bloggen, kommenterer bloggens læsere langt mere empatisk, anerkendende og opmuntrende end på bloggens andre indlæg. En læser skrev fx ”ønsker dig alt det bedste gina. men igen man lever kun én gang, så jeg håber, at du får noget hjælp til at komme ud af din spiseforstyrrelse”, mens andre læsere skrev lange kommentarer, hvori de fortalte om deres egne oplevelser med spiseforstyrrelser og roste Gina Jaqueline for at dele sin historie eller var taknemmelige for at hun satte ord på deres egne følelser. Men når Gina Jaqueline udgav indlæg om ”indefra” spiseforstyrrelsen, hvor hun præsenterede sine læsere for en meget restriktiv diæt eller fremsatte ønsker om ekstremt væggtab, domineres hendes indlæg af negative kommentarer som ”jeg synes du ser usund ud, Man kan ihvertfald godt se du spiser usundt selvom du ser tynd ud” eller ”jeg synes du skal tage ansvar for hvad du skriver på bloggen du er ikke et godt forbillede”.

Den store forskel på tonen i kommentarerne er bemærkelsesværdig, og den fortæller os for det første noget om, hvilke kroppe, der er legitime og hvilke der bliver set som forkerte, hvor læserne spejler sig i nogle kroppe og frastødes af andre. Dernæst fortæller denne forskel os noget om de mekanismer, der gør bloggen til et produkt af mange forskellige stemmer og relationerne mellem disse. I denne relation er bloggeren selvfølgelig den privilegerede part i en asymmetrisk relation, hvor bloggeren har mulighed for at sætte rammen for en evt. dialog og læserne i den mindre privilegerede part. Gina Jaqueline foldes således også ind i læsernes læsninger af bloggen, hendes krop og bloggen som krop bliver til gennem mødet mellem hendes gøren og læsernes læsninger.

En vigtig dimension ved læsningen af blogs er således læserne. De kan være tilstede i konkret forstand via kommentarer på bloggen, og de kan være tilstede i implicit som en indforstået modtager af bloggen. Uanset er læseren en vigtig medproducent af bloggen. Som jeg har været inde på tidligere, så handler læsernes rolle på bloggen i høj grad om blikretninger; hvem ser hvem, hvem bliver til gennem hvilke blikke, og hvordan genkendes man som subjekt, som krop. Og hermed kan man tale om, at bloggens læsere ligesom mediet udgør en foldningsmulighed for kroppen. Gina Jaqueline er som sagt en kontroversiel blogger, der ofte deler vandene. Hun oplever relativt tit at hendes indlæg giver anledning til meget diskussion og mange negative kommentarer, hun bliver ofte beskyldt for at være ”for meget”, for at for at være ”ulækker”. Det skyldes, at hun på bloggen udfordrer og provokerer en lang række fastetablerede grænser. Fx går hun nogle gange med pels, hun har fået lavet sine læber større, og hun ytrer sig jævnlige om radikale diæter, hun eksperimenterer med på egen krop.

Mange tager stærkt afstand til pro-ana-inspirerede indlæg, fordi de synes det opmuntrer til dyrkelse af anoreksi. Fx spørger en læser retorisk til et indlæg, hvor Gina Jaqueline beretter om sin atkins-diæt: ”Sig mig er det her blevet til en pro-ana-side?” Og andre læsere beder hende om at tage ansvar og kalder hende et dårligt forbillede.

Et godt eksempel er nedenstående udveksling:

Læser #1: "Din blog er lækker. :) Og sikke nogle fine billede. Dog synes jeg, at modellerne er ALT for tynde. Det er simpelthen ikke pænt, og det overrasker mig lidt at der ikke er flere kommentare på det. Ellers: KEEP UP THE GOOD WORK!"

Læser #2: "det er kvalmende at se på de billeder"

Gina Jaqueline: "Jeg kan ikke se, hvad det revolutionerende ved tynde modeller er, synes emnet er dødt, talt ihjel, og begravet. Jeg synes det er nogle flotte billeder, og noget genialt tøj, det er hvad jeg synes om denne sag. [Læser #2] - den mening er du selvfølgelig i din fulde ret til at have! :)"

Læser #1: "(forarget over din kommentar..) Bestemt ikke et dødt og begravet emne for tynde modeller bliver forbudt. Som blogger er man med til at bakke op om tynde modeller, hvis man poster billeder som disse og med til at præge drenge og piger i retning af en spiseforstyrrelse. Samtidig kan jeg godt se, at modeller skal betragtes som redskab, hvor tøjet er i centrum. Men de er jo kun mennesker .."

Gina Jaqueline: "Det er ikke mit ansvar! Sådan er branchen, og det er ikke min skyld, at pigerne på disse billeder ser ud som de gør. Så burde alle blogs jo være forbudte, alle blade, osv osv. - hvorfor er jeg syndebukken? Jegholder fast i, at jeg bare er så træet, af den snak om tynde modeller. Det er så omdiskuteret, og det er gammel vin på nye flakser al sammen. Det bliver jo alligevel ikke forbudt, ligegyldigt hvad nogle mener, ikke i Danmark, jeg tror ikke på det. Jeg synes det er en stor gang bræk du har skrevet, du får virkelig travlt, hvis du tror du kan rede hele modeverdenen. Og det er nok spild af tid, at starte med at gå til kamp mod enkelte blogs."

Læser #1: "Selvfølgelig er det ikke dit ansvar. Men som du selv siger, hele modebranchens. Dog har du stadig valget, du kan vælge at støtte op om det eller ikke. Du har valgt at støtte op om det, fordi du ikke tror på ændringer i DKs modebranche. Jeg ville aldrig

vælge at poste billeder som disse! PS, du er ikke syndebukken, du er bare den første blog,(ud af adskillelige)som jeg har set poste sygelige billeder.”

Gina Jaqueline: ”synes ikke jeg har noget at forsvare”

Ovenstående udveksling er langt mere ordrig og er præget af decideret argumentation end mange af de andre korte ytringer, som læser #2 fx byder ind med og som også hyppigt optræder i kommentarfeltet på Gina Jaquelines blog. Samtidig er ovenstående også et eksempel på, hvordan Gina Jaquelines blogger-jeg er vanskelig og diffus størrelse at have med at gøre. Hun fremstår således som trodsig; som en der til enhver tid dyrker æstetikken og nægter at indtræde i en dialogisk rolle. Hvor Gina Jaqueline og hendes relation til krop og mad er i fuldstændig overensstemmelse med forestillingen om unge piger, der lader sig manipulere af billedmedier, som fx Coleman (2009) redegør for, så er der mange andre elementer i Gina Jaquelines kropslige performance, der peger i retning af, at hun er et handlekraftigt og magtfuldt individ. Hun indtager en kontroversiel positionen som spiseforstyrret med løftet pande og ”argumenterer” for sine synspunkter. Men samtidig kan man sige, at hun har lukket den del af sig selv ned, der handler om utilpasheden i egen krop og her, hvor hun faktisk kunne komme sine læsere i møde, som hun har gjort tidligere, afviser hun dialogen. På en måde er det en slags anti-dialog, hun har gang i med sine følgere her – og den passer jo netop til den hullede fragmenterede blogstil, hun jo samtidig performer.

Ovenstående udveksling også et eksempel på, hvordan Gina Jaqueline forsøges disciplineret gennem en foldning. Foldningen sker således også på trods af, at Gina Jaqueline modsætter sig at blive foldet ind i sine læsere, idet hun ikke er enig med dem. I modsætning til Sofies Blog og Sidsel og Lasse, hvor relationen til læserne udspiller sig på langt mere anerkendende og opmuntrende facon, så står det klart, at Gina Jaquelines kropslige performancer destabiliserer og provokerer i sådan en grad, at sammenstød opstår i kommentarfeltet.

DELKONKLUSION – BLOGKROPPENS FREMKOMST

Analysen af Gina Jaqueline blev indledt med en karakteristik af kroppens relation til tøjet. Derefter blev kroppens samspil med plastisk kirurgiske indgreb undersøgt. Og her til sidst har analysen belyst, hvordan kroppen bliver til i samspil med den vanskelige relation til krop og mad. I analyserne af alle tre fænomeners samspil og tilblivelse med kroppen så jeg på kroppens materiale, hvordan kroppen i bogstavelig forstand formes i samspillet med andre teknologier, og her blev det tydeligt, hvordan kroppen i sin tilblivelse både samarbejder og modarbejder bearbejdning. Materialet ændrer karakter, det kan være blødt og formeligt eller hårdt og modstandsdygtigt. Karen Barad

skriver, at *materien sparker fra sig*, og det har vi set den gøre her afhængig af, hvilke teknologier Gina Jaquelines krop indgår i samspil med.

På *Gina Jaqueline* handler det i højere grad end på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* om, hvad der er muligt for kroppen. Her bliver kroppen performet som grænseløs, den kan alt, den formes, ændres, undergår drastiske forandringer, og det skulle især vise sig, at billedet var et ideelt fartøj for disse performancer. Billedet tillod Gina Jaqueline at iscenesætte sig i scenografier og lege med identitet. Der er nogle muligheder, der viser sig, og nogle positioner, der bliver mulige. Det digitale medie og dets forskellige platforme kan bidrage til at give ”forkerte” kroppe legitimitet i og give dem en plads i en social og markeds-mæssig kontekst. Det digitale skaber disse muligheder, disse platforme for nye legitime kroppe, og efter denne analyse står det nu klart, at krop og medie ikke lader sig afskilte, og *blogkroppen er opstået*.

Den sidste del af denne analyse har fokuseret på den anorektiske krop og begæret mod den anorektiske krop, og analysen har påvist en stærk kobling mellem den anorektiske krop og det digitale medie. Vi så her, hvordan spiseforstyrrelser er et fænomen, der afprøver kroppens rækkevidde, idet spiseforstyrrelser udfordrer de konventionelle forestillinger om kroppen. Vi har også set, hvordan moden indgår ubesværet i denne ligning, for moden er i denne kontekst et medie for kroppen, en formidler af kroppen, der fremhæver bestemte træk ved kroppen. Sådan set er dyrkelsen af den anorektiske krop også en dyrkelse af kroppen som et medie; kroppen bliver et medie af bestemte kropsbilleder og forestillinger om kontrol. Kroppen skabes i spejlingen. Både i spejlet på teenageværrelset, men også i spejlingen i kameraets linse, spejlingen i bloggens interaktive interface, hvor læserne tilbyder kommentarspor og feedback. Denne spejling er en medtænkning af mediet. Det er en medtænkning af alle de blikke, der bliver kastet frem og tilbage i alle mulige retninger. Kroppene på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* blev ligeledes til i en spejling. De anråber deres læsere, beder dem om feedback og spejler sig således i denne positive eller negative kritik. Forskellen på det kropslige performativ på *Gina Jaqueline* og de to førstnævnte blogs er stor, og det giver anledning til at vende tilbage til den deleuzianske *foldning*. En foldning, fordi denne bevægelse er i princippet er uendelig; kroppen foldes ind mediet; blikretningerne er mange, læserne ser på bloggernes kroppe, bloggerne ser på deres egen krop, men ser også egen krop gennem læsernes blikke, og ligeledes ser læserne på sig selv gennem bloggernes blikke på egen krop.

Alle disse udvekslinger af blikke træder tydeligere frem i analysen af *Gina Jaqueline*. I analyserne af de to førstnævnte blogs blev mediets rolle i udformningen af kroppen performet som næsten ikke-eksisterende, mens mediet på *Gina Jaqueline* fremhæves. Gennem inddragelsen af pro-ana-universets logikker, hvor synlighed og usynlighed er den primære akse, træder det digitale medie i forgrunden ikke bare som formidler, men som performativ. Mediet giver *Gina Jaqueline* mulighed for at indtage en krop, indtage positioner og holdninger, der ellers ville have været umulige for hende at bebo,

og mediet kan således siges at være en skaber af nye kroppe. Analysen af *Sidsel og Lasse* og *Sofies Blog* har allerede belyst, hvordan modebloggen skaber et rum, hvor den traditionelle grænse mellem subjekt og objekt problematiseres. Men med mere tyngde har analysen af *Gina Jaqueline* påvist, hvordan tilblivelsen af den anorektiske krop i kontekst af modebloggen er det ultimative eksempel på en *fuldstændig opløsning* af grænserne mellem subjekt og objekt.

KAPITEL 10

METODISK MELLEMSPILE- BLOGKROPPEN UDFOLDET

Med første del af analysen afsluttet kan vi nu allerede se tilbage på, hvordan kroppen på modebloggen bliver til og performes. Kroppen på bloggen kan antage mange forskellige former og udtryk, men hovedåren gennem analysen har forfulgt spændingen mellem autenticitet og performativitet, mens også de resterende spændinger har spillet en væsentlig rolle; plasticitet og fast i form, disciplinering af kroppen og hedonisme, det hverdagslige; og det glamourøse og hyperæstetiserede, mainstream og subkulturelle, den sunde og raske krop og den syge og usunde krop også. Vi har set, hvordan kroppen på bloggen i varierende grader integrerer det digitale medie i kroppens tilblivelsesproces; hvordan den i nogle tilfælde (på *Gina Jaqueline*) bliver til en regulær *blogkrop*, mens den i andre tilfælde (*Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*) forsøges konstrueret uden indblanding fra det digitale medie. Dette kapitel vil, noget utraditionelt, fungere, som et metodisk mellemspil, hvori jeg samler op på analysens erfaringer og sætter dem ind i en kontekst af to centrale begreber; *foldningen* og *interfacet*. Jeg vil vende mig mod disse to begreber, fordi de begge adresserer den flydende og grænseoverskridende dimension ved den kropslige tilblivelse, frem for selve grænserne. Derved ønsker jeg at åbne op for den sidste del af analysen, hvor blogkroppen – bl.a. gennem processer, der kan beskrives vha. disse begreber – for alvor etableres i materialet – og bliver udfoldet gennem flere forskellige spor.

I dette kapitel vil der blive trukket på den digitale kunstteoretiker og udøvende kunstner, Anna Munsters (2006) iværksættelse af Deleuzes begreb om foldningen og interfacets relation til foldningen. Munster bruger Deleuzes begreb til at argumentere for en forening af materialitet og kode, krop og digitalitet i sit værk (bog) *Materializing New Media* (2006). Inden for rammerne af new media kunst, som Munster beskæftiger sig med, er foldet og interfacet to størrelser, der er koblet til hinanden, idet interfacets topos som mødestedet mellem menneske(krop) og maskine (computer) også bliver hjem for den foldning der sker, når blikke, billeder af kroppe, kroppe og medie foldes ind i hinanden.

FOLDNINGER

For Deleuze er universet struktureret efter et foldningsprincip, indfoldning og udfoldning, hvilket gør det muligt for ham at artikulere forbindelser og sammenhænge, der hverken er lineære eller kausale. Således repræsenterer foldet en omkonfiguration af

vores traditionelle lineære og kausale forståelse af relationen mellem mennesker og medier. Det er en størrelse, der aldrig afsluttes, som er i ustandselig proces, i tilblivelse. Foldet er uudtømmeligt, ikke-ekskluderende og uden afslutning. Jeg kan gennem foldet få adgang til at udforske hvordan kroppen bliver til på modebloggen med særligt henblik på, hvordan krop og medier foldes ind i hinanden. Jeg bruger her i afhandlingen foldet som analytisk greb, og gennem analyse produceres nye foldninger, der vil fortsætte med at indgå i nye foldninger, også efter jeg har forladt den. Anna Munster beskriver selv foldet gennem en metafor fra gastronomiens verden:

“We get a sense of the way polarities might hold together if we think momentarily about the fold in a culinary context. Folding egg whites into yolks, the cream into the flour, involves an inmixing of separate ingredients so as to maintain something of their singular properties (what each brings to the other) and to combine them into a new consistency.” (Munster 2006: 32)

Denne mad-metaforik giver et rammende billede af foldets natur. Den måde, hvorpå æggeblomme og æggehvite forenes, men aldrig opnår at blive en fuldstændig homogen masse og alligevel trækker tråde ind i hinandens materie. Andetsteds beskriver Munster foldningen som en foldning af et stykke papir (Munster 2006: 7). Ved en foldning ændrer papiret størrelse, det bliver tykkere, og der dannes nye kanter. Foldet fører papirets sider sammen, men det producerer også diskontinuitet og ’uorden’. Mit fokus har allerede været rettet mod kroppen, så man kan spørge sig selv: hvorfor tematisere dette vanskelige begreb nu? Det gør jeg, fordi jeg gennem den hidtidige analyse har fået blik for, hvordan kroppens relation til mediet ser ud til at være kendetegnet ved komplekse forbindelser, sammenhænge, sammenfiltringer osv., der vil blive endnu mere fremtrædende i den efterfølgende del af analysen. Deleuzes begreb gør det således muligt for mig at analysere disse forbindelser, sammenhænge og diskontinuiteter på dets egne præmisser, dvs. på en ikke-kausal og lineær facon.

Det teoretiske udgangspunkt for analysen har været, at den kropslighed man finder på modebloggen, overskrider de dikotomier, vi traditionelt forstår kroppen gennem. Dette er blevet bekræftet i analysen af især *Gina Jaqueline*. Men analysen har derudover påvist, at billeder og æstetiske erfaringer foldes ind i kroppen og gør blogkroppen til et mangefacetteret fænomen, der består af mere end krop og teknologier, men billedet har netop vist, hvordan kroppen bliver til gennem mediet; gennem en multiplicering af subjektet og kroppen via billeder. Gennem det digitale medie, ved den binære kode, der konstituerer det digitale, kan der skabes uendelige fordoblinger (multiplikationer) af kroppe.

INTERFACE OG KROP

Når vi læser blogs, så er interfacet det sted, hvor kroppen møder bloggen, det vil sige, at skærmen og interfacet er vores indgang til det digitale verden. I dette afsnit vil jeg ikke bare koble computeren og kroppen, som jo i forvejen er interfacets funktion, men jeg vil skabe overensstemmelse mellem interface og krop, således at vi kan begynde at tænke kroppen som et slags interface. Jeg vil gennem to måder at tænke skærm og interface på – henholdsvis gennem skærmforskeren Lev Manovichs tanker om skærmen og internetforskeren Sherry Turkles ditto – gøre rede for interfacet. Derefter vil jeg koble disse tanker om interfacet til kroppen.

Lev Manovich fastslår, at skærmen er det element, der forener alle new media-tiltag, og gennem sin arkæologi for computerskærmen (Manovich 2000) gør han rede for betragterens, senere brugerens, forskellige måder at relatere til skærmen på op gennem skærmhistorien. Hvor den cinematiske skærm, biografens lærred, bestræber sig på den totale illusion og visuel fuldstændighed, så bryder computerskærmen med den cinematiske skærms illusion, og sameksistensen af flere skærme synes at være den nye orden.

Turkle giver en analyse af de tidligere computeres interface (Turkle 1995), hvor hun skelner mellem Macintosh og PC, der i de tidligere dage havde meget forskellige interfaces. Macintosh gav brugeren en symbolsk visuel repræsentation af forholdet sig til, og hvor grundstenen i interfacet var skrivebordet, og de visuelle repræsentationer af vores filer lignede dokumenter og tilsvarende kunne lægges i mapper. Dertil fremelskede denne type interface en bestemt relation til computeren, hvor kroppen spillede en mere udtalt rolle end hidtil. Armens bevægelser blev registreret via mus og cursor, og det var gennem (dobbel)klikket – en bevægelse funderet i kroppen, vi fik maskinen til at udføre handlinger. Det var et interface, hvis altdominerende modus var intuitiv, og det er nu denne type interface, der dominerer moderne skærm-baserede teknologier. Videre er introduktionen af berøringsskærmen en slags videreudvikling af dette interface, hvor kroppens relation til skærmen bliver endnu mere intim. PC'ens interface var derimod af en helt anden karakter. Computeren kommunikerede via DOS'ens sorte skærm med de grønne tegn. Modus var rationel, ikke intuitiv; man skulle kende koden og nærmest kunne kode, da maskinen kun kunne anvendes ved indtastning af tekstbaserede kommandoer. Denne dikotomiske skærmfigur er også med til at konstruere forestillingen om et 'udenfor' og et 'inde i' maskinen. PC'ens modus er koblet til maskinens binære fundament, koden, mens Macintoshens visuelle og intuitive interface bliver en overflade, der maskerer og forstyrrer og dermed forhindrer brugeren i at have adgang til computerens maskinrum, hvor "sandheden" om maskinen kan lokaliseres.

I disse to forskellige fremstillinger af interfacets historie ligger der også et mindre prioriteret spor om kroppens rolle i forhold til maskinen. Manovich skriver dog om brugerens kropslige tilknytning til skærmen, men fremhæver, at skærmens bruger må afgive sin mobilitet i interaktionen med skærmen. Munster skriver om samme:

“Sitting in front of a computer monitor and interacting with an interface intimates a certain form of bodily posture and gesture that is clearly demarcated. The “user” greets or confronts a screen and thereby interacts with the “face” of the computer; we are as much placed and used by this ergonomics as we are users of it.”
(Munster 2006: 122)

Dette citat beskriver brugerens relation til skærmen, og tænker videre fra Manovichs fremlægning af denne relation, der binder brugeren til et bestemt sted. Munster fremhæver, hvordan vi *bruger* og *bruges* af skærmen. Et andet meget eksplicit eksempel på dette er, at efter fremkomsten af smartphones og tablets, er fysioterapeuter og læger begyndt at observere en markant stigning i skader i nakke og skuldre pga. den intense og vedvarende brug af smartphones og tablets, når brugeren sidder med smartphonen eller tabletten i skødet og kigger *ned* i skærmen⁷⁴. Dette er et konkret eksempel på, hvordan vores kroppe indgår i tæt forbindelse med maskinerne. Men det mest interessante ved ovenstående citat er, at Munster beskriver computeren som i besiddelse af et ansigt, og hun dermed antyder, at kroppen ikke kun kan findes bag skærmen, men at interfacet også udgør en slags krop – eller en del af en krop: ansigtet. I kontekst af modebloggen er denne tanke ikke fremmed, og med analysen af modebloggen i baghovedet bliver denne krop en interessant størrelse. Computeren bliver et venligt ansigt, et der kommer os i møde, Sofie, Lasse og Gina Jaqueline er tilstede som subjekter og som kroppe på skærmen, og det er skærmen, interfacet, der sætter os i forbindelse med dem.

Det ansigt og den krop, der møder os på skærmen er ikke entydigt en krop, der kun findes fysisk, men den er heller ikke entydigt en krop, der kun findes på skærmen. Som jeg tidligere har citeret Sundén for: så er der et 'overlap'. Men efter analysen af Gina Jaqueline synes 'overlap' ikke helt at beskrive mekanismerne. Analysen af Gina Jaqueline påviste, hvordan blogkroppen blev sammensat af en lang række forskellige udtryk. Hverdagsbilleder af Gina Jaqueline, billeder, hvor Gina Jaqueline er stilet, Tumblr-billeder, Gina Jaqueline har fundet rundt omkring i forskellige afkroge af internettet, som hun af forskellige årsager har sat ind på bloggen, billeder af venner og tekst af forskellig karakter er alle med til at skabe blogkroppen på Gina Jaqueline. Munster spørger om, hvis vores oplevelse af kropslighed ændres i mødet med det digitale, men ikke gennem en harawaysk relation til maskinen, hvor maskinen ændrer os og vores biologi, og vi bliver til cyborgs. Men det er snarere gennem *multiplisering*, at vores kroppe møder maskinen i kontekst af digitale medier. Computeren tilbyder således en cursor, der bevæger sig henover skærmen, de sociale medier tilbyder forskellige muligheder for fordobling og multiplikation. Profilerne på de sociale medier, billederne

74 "Har du smartphone-nakke?" læst på: www.b.dk/sundhed/har-du-smartphone-nakke tilgået 14. oktober 2015

og avatarerne multiplicerer os og skaber rum for nye tilblivelsesmuligheder i samspil med det digitale. Dette er alt sammen noget, der sker på interfacet. Jeg argumenterer således for at kroppen og computerens interface smelter sammen gennem et *superfold* (Munster 2006: 34), så vi ikke længere kan skelne mellem, hvad der er kroppen, og hvad der er medie.

På den interaktive skærm multipliceres skærmene, hævder Manovich. Men betyder det så, at kroppene også multipliceres? Ja, for i analysen så vi, at Gina Jaqueline har mange kroppe, der skabes på skærmen(e) på ny i en abrupt, men konstant, strøm. Interfacet, moden, det kirurgiske indgreb, bliver medagenter i kroppenes foldninger på Gina Jaqueline. Således kan man sige, at det, der karakteriserer blogkroppen er, at den er "both outside and inside, here and there, visible and hidden, text and body" (Sundén 2003: 99), ord som Sundén brugte til at beskrive brugeren på i den MUD, hun undersøgte. Et andet spørgsmål udspringer af Turkles beskrivelse af de to forskellige interfaces; for kan disse interfaces kobles til de to meget forskellige måder at gøre krop på, som analysen hidtil har skrevet frem? Ja, det kan de. Det er nemlig spændingen mellem det autentiske og det performative, der her viser sig i kontekst af maskinen. Det rationelle dos-interface, hvor brugeren afkræves kendskab til en bestemt kode, over for det intuitive interface, der "maskerer" koden. Der er ligheder mellem dos-interfacets insisteren på den kropsløse computer og Sofies og Lasses insisteren på, at kroppen eksisterer uden for bloggen, mens det intuitive interfaces recirkulering og performance af vores materielle omgivelser (skraldespand, mapper osv.) kan sammenlignes med Gina Jaquelines multiplicering af kroppen. Turkles figur over de to interfaces er et vidnesbyrd om, at vi anvender samme sprog, samme diskurs til at forstå både mennesker og maskiner. Dog forudsætter Turkles figur, at koden er computerens "sande" væsen, og at det intuitive interface maskerer koden. Denne figur formår således ikke at prioritere computerens designmæssige (og materielle) egenskaber som fx udformningen af skærmen, tastaturet, opbygningen af selve huset.

Her har jeg koblet krop og interface og videreudviklet foldningen af krop og medie, og jeg kan nu konstatere at kroppen gennem denne foldning transformeres til interface.

Interface nævnes som oftest i kontekst af computeren eller andre teknologier, der anvender skærme. Men skærm betyder oprindeligt hud (Fausing 2007), og interfacets kobling til kroppen. I den næste afsnit vil jeg præsentere to forskellige performancer af henholdsvis Stelarc, en medie- og performancekunstner, og Amanda Lepore, en transelebrity. Gennem dem vil jeg introducere nogle måder, hvorpå dette sammenfald af krop og interface kan *performes*.

KROPPEN SOM INTERFACE – ERFARINGER FRA STELARC OG AMANDA LEPORE

Stelarc har fascineret en lang række af teoretikere, der arbejder inden for spændingsfeltet af medieteor, feministisk teori, posthumanistisk tænkning og digital æstetik. I sit kunstneriske virke tematiserer Stelarc menneskekroppens relation til teknologi gennem performances, hvor han tager sin egen krop i brug på måder, der provokerer og problematiserer den traditionelle afgrænsning af kroppen og den traditionelle forståelse af kroppens væsen og formåen. I sit værk ”Ear On Arm” (2007) har Stelarc konstrueret et øre af sine egne stamceller. Øret, der er delvist fremdyrket og delvist kirurgisk konstrueret, er så efterfølgende blevet kirurgisk sat fast på Stelarc’s højre inderarm. I den anden fase af performance, som endnu ikke er gennemført, er det meningen, at en trådløs miniature mikrofon skal implanteres i øret. Denne mikrofon skal have forbindelse til internettet, og tanken er at gøre det, øret hører, tilgængeligt på internettet i realtid. En tredje fase af denne performance vil implantere en mikrofon i Stelarc’s mund, som vil være forbundet med øret. Publikum vil så potentielt kunne ringe til Stelarc, og han vil, uden brug af en konventionel telefon, kunne kommunikere via sit ekstra øre og mikrofonen i mundhulen. Stelarc’s tilgang til kroppen er provokerende og voldsom. Provokerende, fordi han overskrider de grænser, vi traditionelt har i vores forståelse af kroppen, og dermed potentielt truer vores ontologiske og kropslige selvforståelse. Voldsom i kraft af de kirurgiske indgrebs invaderende karakter. Munster skriver om Stelarc:

“Stelarc is the artist who has most consistently pursued the dynamism of the interface as a productive movement between computer system and human body. Inserting sensors, stimulators, chips and recording devices into the flesh of his body and connecting these to digital systems for their control, mapping, digitization and projection, Stelarc creates performances that consist of building cybernetic loops of body/information feedback that expand into patterns of increasing complexity” (Munster 2006: 133).

Disse loops, som Munster kalder dem, er også en slags fold. Teknologien giver muligheder for at lade kroppen blive til på nye måder. Huden skæres i, den løftes til side, eller *foldes* til side, og det tredje øre placeres i armen, og huden foldes tilbage over øret. Øret bliver en protese, der adskiller sig fra fx benproteser ved at blive en levende del af kroppen (stamcellerne er aktive og vokser), og denne protese giver mulighed for at skabe disse loops af data, hvor kroppe og teknologier bogstavelig talt er i dialog. At forestille sig, at Stelarc’s krop modtager et regulært telefonopkald, men at begge de deltagende taler fra Stelarc’s mund, at samtalens anden part potentielt vil kunne høre sin

egen stemme ud af Stelarcs mund, såfremt Stelarc holder sin arm med det tredje øre tæt til sin mund. Her fremhæver Stelarc disse loops af data, der skabes. Teknologier, mennesker og kroppe foldes ind i hinanden og producerer nye forbindelser, producerer nye kropsligheder og nye stemmer. Det er Stelarcs krop, der fungerer som interfacet for teknologien. Det er Stelarcs krop, der fungerer som det centrale medie, hvorfra alting udgår.

Stelarcs krop skabes i samspil mellem digitale og trådløse teknologier, moderne lægevidenskab og kunstnerisk innovation, og Stelarc bruger sin ekstraordinære kropslige erfaring til at kommentere på den posthumane krops beskaffenhed. Stelarc er et eksempel fra den etablerede kunstverden. I hans performances bliver teknologier og kroppe sat på display i en kontekst, der umiddelbart er fremmed for hverdagens praksis. Jeg vil derfor introducere et andet eksempel på, at krop og medie/teknologi foldes ind i hinanden; nemlig celebritien *Amanda Lepore*. Hun er berømt for at lade sin krop gennemgå radikale kropsforandringer og har med tiden opnået en næsten monstrøs krop. Hun har bl.a. fået korrigeret store dele af sit ansigt, fået lavet bryster, næse, læber, baller og fået trykket sine ribben for at få en smallere liv. Selv siger hun, at hendes krop er ”den dyreste krop i verden”⁷⁵ med henvisning til alle indgrebene og deres høje økonomiske omkostninger. Hendes italesættelse af egen krop er interessant i denne sammenhæng, fordi hendes forståelse af kroppen som et fænomen korresponderer med afhandlingens overordnede projekt på flere niveauer. For det første betoner Lepore, at hendes krop er blevet til i samspil med kropsteknologier, der lader kroppen blive til påny. For det andet er Lepores forståelse af den attråværdige krop koblet tæt sammen med en forbrugerkultur, som gør det muligt (hvis man har midlerne) at købe sig til en. Lepore, som selv fungerer inden for en celebritylogik, er også et godt eksempel på, hvordan både kroppe og plastikkirurgiske indgreb er en vare, som både kan købes og sælges. Ligesom tøjet også er en vare, man som forbruger har mulighed for at købe sig til, og ligesom Lepore selv også får status af en vare qua sin status som entertainer, der kan hyres til diverse begivenheder. Lepore bedriver, som Stelarc, kropslige performances, men Lepore befinder sig snarere i kontekst af et senmoderne forbruger- og underholdningsfære end kunstverdenen. Fælles for begge er dog, at de lader deres kroppe undergå radikale forandringer i performansens navn. Kroppen bliver en begivenhed, noget der påkalder sig et publikum.

Lepore er transkønnet (mand til kvinde), og hendes performance af kroppen bliver således også en understregning af Butlers begrebsliggørelse af køn som performativt (Butler 1990; 1993). Butler nævner selv drag'en⁷⁶ som et fænomen, der fremhæver kønets performativitet på den mest direkte facon. Drag'en afslører køn som et parameter, der beror på kropslig imitation og ritualisering. Gentagne handlinger konstituerer

75 <http://amandalepore.net/bio> tilgået 20. oktober 2015

76 Drag-queen – mand der performer kvinde, drag-king – kvinde der performer mand. Queer-teoretikeren Judith Jack Halberstam udgav *The Drag King Book* (1999), en bog tungt besat med billeder af drag king-performances og satte fokus på fænomenet. Bogen blev hyldet for at portrættere mange forskellige typer maskuliniteter og etniciteter.

subjektets kønslige identitet. Gennem sin overdrevne performance af kulturelt og normativt køn besidder drag'en evne til at destabilisere og latterliggøre etablerede sandheder om køn. Lepore er som sagt transkønnet og identificerer sig som kvinde, hun er derfor ikke hverken crossdresser eller drag-queen, men hendes performance er alligevel en slags dragperformance, idet de feminine træk ved Lepores krop er monstrose og groteske, og de fremhæver kønnets performativitet.

Både Stelarc og Lepore lader deres kroppe indgå i pagt med teknologien. Kroppen bliver stedet, hvor teknologien møder subjektet. Ikke skærmen, men kroppen, står i centrum. Netop denne pointe står meget centralt for mine tidligere teoretiske overvejelser og er måske det helt væsentlige udgangspunkt for denne afhandling. At relationen mellem mennesker og teknologier ikke udelukker kroppen og kropsligheder i det hele taget. I Stelarc's værker forsvinder interfacet og erstattes af selve værket (Munster 2006: 124). Det betyder, at Stelarc's værk, den kropslige performance, tematiserer menneskets relation til teknologien, og Stelarc's krop bliver stedet, hvor menneske møder teknologien.

For at udvide fortællingen om Lepore, så har den amerikanske fotograf David LaChapelle i en årrække brugt Lepore som en slags muse, og det har i høj grad været LaChapelles bizarre billeder af Lepore, der har været med til at give Lepore sin berømmede status, og således tilføjes endnu et lag i tilblivelsen af *Amanda Lepore* som krop og kendis. LaChapelle er kendt for sine hyperrealistiske fotografier, der ofte bærer en snert af både popart og surrealisme. I hans fotografi kollapser modsætningen mellem det høj- og lavkulturelle. Det gælder således både hans kommercielle og kunstneriske arbejde, at det bruger populærkulturens symboler, modelkroppe, men de forvrænges, gøres kunstige og dyrkes ofte som groteske kroppe. LaChapelle fangede Lepore på fotos, iscenesat som Elizabeth Taylor og Marilyn Monroe i Andy Warhols ikoniske og farverige silketryk eller iscenesat som en mannequin med en krop, der er som støbt i en form.

Lepores krop tematiserer kroppen som interface - eller måske snarere som en overflade, når hun portrætteres som en forvrænget pastiche af Marilyn Monroe og Elizabeth Taylor. Produktionen af Warhols silketryk, (hvor man maler flader på en skærm for derefter at trykke det), tilføjer yderligere til opfattelsen af LaChapelles fotografi som en dyrkelse af overfladen. Lepores ansigt er blevet malet med maling og makeup, men ikke i konventionel forstand, hvor makeup har til formål at fremhæve flatterende træk ved ansigtet, fremhæve kindben, markere læbernes afgrænsning osv. Lepore er derimod blevet malet som det originale silketryk, med store grove strøg af makeup, som var hendes ansigt en flade, der skulle påføres farve, fremfor en tredimensionel størrelse. Resultatet er, at Lepores ansigt forvrænges yderligere og fremstår endnu mere grotesk. Andre billeder af Lepores krop er manipuleret således, at dens overflade mimer en mannequindukkes plastikhud og tematiserer "plastikheden" ved hendes krop. Øjne, brystvorter og køn er bortretoucheret, så Lepores krop fremstår som mannequins, kønsløs, men stadig kønnet.

Lepores krop tematiseres som et interface, som en overflade, men også som kød og blod. Kroppen integreres i billedets overflade, og den tildeles ikke særstatus, som i fx klassisk kunstmaleri. Gennem Lepores og Stelarc's groteske kropslige performances bliver det tydeliggjort, hvordan kroppen og mange forskellige typer af teknologier foldes ind i hinanden og bliver umulige at skelne fra hinanden. Det gælder for både Stelarc og Lepore, at kroppen står helt centralt i deres performance, og det er, som om disse performances altid vender tilbage til kroppen som udgangspunkt, som et slags *tabula rasa*, som Munster siger (Munster 2006: 136). Dertil kommer, at begge performere har en hel del tilfælles med modebloggerne, idet de begge ligger under for et konstant pres for at opretholde kroppen som en "ren" flade, hvorpå teknologien kan gøre sit indtog, og dette forårsager et krav om, at kroppen fornyes og opdateres ustandseligt. Dette minder nemlig om de krav, modebloggerne står overfor, hvor et konstant forbrug vedligeholder og skaber kroppen, og hvor dette forbrug skal sættes på display dag ud og dag ind. Disse krav om fornyelse er tæt koblet til den dobbelthed, der ligger som grundpræmis for de pionerveje, som både Stelarc og Lepore følger: at forsøge at overkomme kroppen og dens begrænsninger, men også samtidig at forsøge at imødekomme et stort behov for kroppen og dens evne til at fungere som interface med maskinen.

GINA JAQUELINE – MODEBLOGGING, FOLDNINGER OG INTERFACE

Ad denne omvej er vi tilbage ved Gina Jaqueline. Inddragelsen af Amanda Lepore har haft funktion som et slags *missing link* mellem Stelarc og Gina Jaqueline. Hvor Stelarc, som sagt, opererer inden for et performancerum inden for den etablerede samtidskunst, så er der mange ligheder heri hos Gina Jaqueline. Begge opererer de i en celebritylogik, hvor de kommercielle markedslogikker spiller ind – også på kroppen. Dertil er deres tilgang til kropslig performativitet overlappende; begge lader sig fotografere, lader kroppen mangedoble og folde sig ind i andre teknologier. Modebloggens særlige beskaffenhed: dens tidslighed, dens iscenesættelse af forbrug, iscenesættelse af kroppe og dens *connectivity* (se fx boyd & Ellison 2007; boyd 2007) er med til at skabe den *blogkrop*, det hele handler om. Stelarc og Lepore sætter deres teknokroppe (Haraway 1991) på display på hver deres ekstreme måde. Men med analysen af Gina Jaqueline i bagehovedet fremstår Stelarc's og Lepore's kroppe slet ikke så bizarre og fremmede. Deres teknokroppe fremstår snarere som en slags kunstnerisk bearbejdning af kroppen i en verden af kropsteknologier og kropsforbrug. På *Gina Jaqueline* udfoldes de samme mekanismer dog her i kontekst af hverdagen.

Analysen af *Gina Jaqueline*, hvordan krop og medie også kan performes; som en blogkrop. Her er kroppen langt mere modtagelig over for påvirkninger, andre non-humane aktørers agens, den er følsom overfor miljøet omkring sig, og reagerer på ændringer

heri. Den kropslige performance på *Gina Jaqueline* er æstetisk. Tøjet performes som et dramatisk skuespil, det plastiskkirurgiske indgreb ligeså, og det problematiske forhold til mad og krop behandles gennem en lang række intertekstuelle referencer til populærkulturelle udtryk. Gennem denne kropslige performance på *Gina Jaqueline* så vi, hvordan disse dikotomier blev opløst, og grænser overskredet; kroppen stopper ikke ved huden, men indgår i en vekselvirkning med sine omgivelser, det være sig digitalt medie eller tøj osv. Interfacet tillader en mangedobling af kroppen på *Gina Jaqueline*. Den skabes på ny og på ny gennem nye foldninger, og gennem bloggernes fremdrift bliver nye foldninger til af gamle foldninger. Bloggen, kroppen og blogkroppen er således i konstant transformation og bevægelse.

Først påviste analysen kroppens tilblivelse gennem en foldning af krop og tøj, dernæst plastikkirurgiens formning af kroppen og til sidst det problematiske forhold til mad og krop som kroppens (mod- og) medspiller. Parallelt med dette skift i motiv så vi også, hvordan mediet spillede en stadig større rolle i kroppens tilblivelse på bloggen. Her var for alvor tale om en *blogkrop*, altså en krop, der ikke lader sig forstå uafhængigt af bloggen og det digitale medie. Især den tynde krop, viste det sig, er velegnet til at begribe kompleksiteten af blogkroppens tilblivelse. Som moden skaber kroppen, skabes anoreksiens krop ligeledes i en spejling, hvor der sker en multiplicering af kroppen. I anoreksien bliver kroppen også dyrket som et medie, idet kroppen bliver en mediering af de kropsbilleder, der hyldes gennem populærkulturen.

Med dette metodiske mellem spil er banen kridtet op for analysens anden del, som kan tage afsæt i en mere udviklet forståelse af relationen mellem mennesker og medier. Analysen af *Gina Jaqueline* har vist sig at være eksemplarisk ift. indfoldningen af kroppen i mediet. Gennem de erfaringer, Stelarc og Amanda Lepore forsynede os med, er sproget, hvormed vi begriber denne indfoldning ligeledes blevet udviklet og forfinet. Den følgende del af analysen vil sætte yderligere fokus på blogkroppen og dens mulighed for tilblivelse gennem inddragelse af yderligere to modeblogs.

KAPITEL 11

DEN UDFOLDEDE BLOGKROP – CELEBRITY-BLOGKROPPEN

Den sidste dele af analysen tager højde for modebloggens udvikling over de seneste år, og vil belyse flere forskellige måder, man kan folde kroppen ind i mediet. I denne del af analysen vil jeg hovedsageligt sætte to tendenser i udviklingen under lup; først og fremmest vil jeg undersøge, hvordan mekanismer fra celebrity-kultur slår igennem på modebloggen og især, hvordan kroppen foldes ind i disse mekanismer og bliver til på ny. I forlængelse heraf ligger den anden tendens, som omfatter modebloggen som en platform for entreprenørskab og det, man kan kalde 'affektivt arbejde' (Hardt 1999).

HVORFOR CELEBRITY-KULTUR OG MODEBLOGS?

Eksisterende teorier om sociale medier fremhæver de sociale mediers evne til at demokratisere kommunikationssituationer og distribuere taletid ud fra demokratiske principper. Men ved at anlægge et blik på modebloggen som en producent af berømtedder og berømmelse, vil jeg kunne fremhæve (mode)bloggens asymmetriske struktur. Hvis jeg forstår relationen mellem blogger og læser som bloggernes pendant til relationen mellem berømted og fan, vil det give mig en ny ramme og en terminologi til forståelsen af kropsligheder, der performes på modebloggen. Denne ramme kan bidrage til forståelsen af de mekanismer, der gør tilsyneladende "almindelige" unge magtfulde og berømte. Fie Laursen skriver på sin blog:

"One of my favorite things about travelling is meeting my followers. My love for the people who spend their time following my social media and support me is never ending. I'm so blessed to have people all around the world and I'm so thankful. I don't think I'll ever get used to people waiting at the airport or walking around on the street in another country and people recognizing me. It's such a good feeling and I just love talking with all of you! Had so much fun dancing around at the Cody Simpson shows with some of you. I really wanna go back to Manchester soon! Thanks for being so nice to me. xx Fie"

Se evt. billede 3 i bilag

I dette indlæg rapporterer bloggeren Fie Laursen fra en ferie i Manchester. Her har hun mødt nogle af sine 'followers', skriver hun. Hun takker dem for deres støtte og positionerer sig som en berømthed. Hun har fans, som nogle gange venter i lufthavnen på hende, skriver Fie. Hun skiller sig på dette punkt ud fra det resterende korpus af modebloggere, jeg inddrager i denne afhandling, idet hun så helhjertet omfavner idéen om sig selv som en berømthed og performer den så gennemført, som hun gør her. De fleste andre bloggere er langt mere tilbageholdende, når det kommer til deres status som berømt. Sofie skriver fx "Af og til kan jeg da godt føle mig lidt små-paranoid og føle at alle folk glør på mig, men det kan jo ligeså godt være fordi jeg har spinat i tænderne eller har en flot hat på."⁷⁷ Sofie fortæller her om hverdagsituationer, hvor hun oplever, at "folk kigger", men hun er usikker på hvorfor. Sofie afslører her, at hun ikke med samme ufortrødenhed iscenesætter sig selv som berømthed. Hun vægrer sig ved tanken. Hun befinder sig i det citerede blogindlæg fra 2010 forholdsvis tidligt i sin karriere som blogger og har måske endnu ikke vænnet sig til den opmærksomhed, der følger med en succesfuld blog. Dertil kommer, at Sofies personlige narrativ konstrueres som en 'helt almindelig pige', der er 'nede på jorden' og kunne være læserens bedste veninde. Berømmelsen bliver et fremmedelement i denne fortælling om Sofie som et subjekt, hendes læsere kan spejle sig i.

Som disse eksempler viser, så performer den succesfulde modeblogger sig selv og sin rolle som en berømthed på meget forskellig vis. Som jeg har konkluderet tidligere, så skyldes dette delvist, at bloggerne og deres blogs indgår i nogle meget forskellige relationer, der skaber nogle forskellige personlige narrativer, nogle forskellige blogrytmer og dermed også meget forskellige tilblivelser af både bloggere og blogs. Internettet fungerer dermed som platform for en lang række personligheder, hvis primære og ofte eneste medieplatform er internettet. Internettet har således produceret et nyt økosystem af berømt, der er blevet en del af det bredere kulturelle landskab. Det være sig forskellige slags youtubere, instagramstjerner, twitterkendisser eller andre entreprenante personligheder (Senft 2012: 350). Modebloggere er nogle af de nye entreprenører og celebrities, som internettet har skabt. De er et centralt led i en helt ny økonomi, hvor bloggere bliver til som subjekter, de blogger sig selv frem, men samtidig driver de forretning på denne konstruktion af subjekt. I den følgende analyse vil jeg belyse modeblogging som et fænomen, der bidrager til produktionen af berømt. Jeg vil i denne analyse fokusere på, hvordan celebrity-kulturen manifesterer sig på modebloggen og skaber kropslige tilblivelsesprocesser.

Herunder vil jeg give en analyse af *Fie Laursen*, der tematisk laver overlap med Gina Jaqueline. Analysen vil således dreje sig om to temaer på Fie Laursen; for det første det plastisk kirurgiske indgreb Fie får foretaget for at øge størrelsen af hendes læber. Det er samme indgreb, som Gina Jaqueline fik foretaget. Dernæst vil analysen belyse, hvordan Fie bliver til sammen med sin spiseforstyrrelse, som indtager en fremtrædende rolle på hendes blog. Jeg vil dog indlede med en præsentation af de relevante aspekter

77 www.sofiesblog.dk/mig/hvis-du-nu-m%C3%B8de-mig-ude-i-virkeligheden/ tilgået 15. oktober 2015

ved celebrity-kulturen, som vil udgøre en ramme for læsningen af *Fie Laursen* og det efterfølgende analyse (kapitel 12) af *Marie Jedig*.

EN INTRODUKTION TIL CELEBRITY-KULTUR

Celebrity-kulturen har i det sidste årti øget sit fokus på 'det almindelige' og 'det hverdagslige'. Det hænger bl.a. sammen med fremkomsten af reality-genren på tv, hvor mennesker, der ikke i forvejen er kendte, placeres på tv for derefter at blive kastet ud i en mere eller mindre varig berømmelse. Reality-genrens deltagere er defineret ved deres 'almindelighed' og føder drømmen om, at enhver vil kunne katapulteres fra anonymitet til berømmelse på ganske kort tid (Holmes 2005: 31). Tabloidmedierne dækker i stigende grad reality-stjernernes færden og har et stærkt fokus på deres privatliv. Det hænger sandsynligvis sammen med at grundstøtjen i reality-stjernernes væsen er at *være kendt for at være kendt* (Bell 2010: 79). Man kan trække åbenlyse paralleller fra reality-kulturen til modebloggens verden, hvor 'almindelige' piger ligeledes opnår berømmelse gennem deling af deres tilværelse på deres modeblogs. Modebloggerne er kendte for at performe sig selv på en blog. Modebloggernes historie er tæt knyttet sammen med reality-stjernernes, for modebloggernes særegne væsen udspringer udelukkende af deres aktiviteter på bloggen og ikke af en forudgående skuespil- eller sangkarriere. Modebloggernes berømmelse er således af en karakter, hvor berømmelsen er attråværdig i sig selv. I gossipkulturens nådesløse terminologi vil man gennem denne optik kunne kalde modebloggerne for en slags *famewhores*⁷⁸, altså en slags andenrangsberømtthed, idet de på linje med reality-stjerne kun er kendt for at være kendte. Mange reality-stjerner udbygger sidenhen deres spektrum af aktiviteter, deltager i flere reality-shows eller doku-soaps, de bliver måske castet i spillefilm eller forsøger sig med en sangkarriere. Modebloggerne laver samme bevægelse, nogle bliver klummeskribenter, nogle designer tøj eller bliver tilbudt job som konsekvens af deres modeblog.

FORBRUG, KØN OG KROP

Det øgede fokus på 'det almindelige' og på 'det hverdagslige' er med til at konstruere berømttheder, både inde for bloggenren og andre medier, som en kønnet kategori. Der er således en klar tendens til, at kvindelige berømttheder i langt højere grad end de mandlige bliver kendt og omtalt for deres privatliv end for deres professionelle virke (Meyers 2011). Fx når Billedbladet skriver om DR-værten Lise Rønnes beslutning om at forlade sin faste stilling i DR for at blive freelancer og derved frigive mere tid til sine

78 Misogynt udtryk for en celebrity, hvis adfærd afslører, at de er villige til at lade sig faldbyde for opmærksomhed i sladderspalterne. Denne opmærksomhed, forstås, er en måde at holde sig relevant og således en vej til flere eller større roller, højere pladesalg eller højere seertal. Udtrykket fortæller noget om, hvor selvmodsigende en størrelse celebrity-kulturen er

børn⁷⁹, vinkles historien om denne professionelt succesfulde kvinde på hendes privatliv. I artiklen konstrueres et modsætningsforhold mellem karriere og børn, og fokus rettes mod Lise Rønnes privatliv og de valg, hun træffer som mor. Det feminine mulighedsrum skabes i en enten-eller relation mellem hjem og arbejde, hvor arbejdet her må vige for børnene i den konstruerede fortælling. Dette er således et eksempel på, hvordan celebrity-kultur disciplinerer og begrænser kvinder. En anden type disciplinerings af kvinder i celebrity-kulturen går gennem koblingen af krop og forbrug. Mødet mellem krop og forbrug bliver et nøglepunkt i tabloidmediernes konstante bedømmelse og evalueringer af kvindelige berømtheder. Popstjernen Medina præsenterer fx sine ”skønhedsessentials” i modemagasinet *Costume*⁸⁰. Her begrundes hun valget af et bestemt produkt: ”Makeup og bodylotion fra Glo, fordi det er parabenefri produkter, som er baseret på mineraler. Det er rart at tænke på.” Medina fremhæver her, hvordan hendes indstilling til egen krop bliver afspejlet i de skønhedsprodukter hun anvender. Der sker her en kobling af forbrug og krop i kontekst af en celebrity-kultur, hvor de kvindelige berømtheders livsstilsvalg lægges under lup, fejres og potentielt set også fordømmes. Modebloggerne genanvender disse mekanismer, de blogger sig selv frem som berømtheder og beretter detaljeret om deres forbrug. Det være sig både skønhedsprodukter og andre livsstilsprodukter, men primært mode. Disse genstande er afbilledet i collager eller indholdet af deres tasker er affotograferet og ledsaget af uddybende tekst⁸¹. Disse forskellige discipliner i både modemagasiner, celebrity-kultur og på modeblogs kobler kvindelige berømtheders succes og en ustandselig selvvedligeholdelse gennem forbrug. Forbrug og krop, eller *kropsforbrug*, bliver således det primære fokus for subjektivitet, autenticitet og troværdighed.

Gennem Gina Jaqueline ser vi et eksempel på, hvordan forbrug sættes i scene og ledsages af en værdimæssig diskussion. Gina Jaqueline udgiver et indlæg under modeugen i København, der er ledsaget af et billede, hvorpå hun er iført en pels. Modeugen havde det pågældende år været under beskyldning af dyrevelfærdsorganisationer for dens tætte relationer til Copenhagen Fur. Billedet falder nogle af Gina Jaquelines læsere for brystet, og indlægget modtager således en relativt stor del negative kommentarer, hvori Gina Jaqueline kritiseres for at iføre sig pelsen. Gina Jaquelines forbrug griber i dette eksempel ind i et ophedet debat om dyrevelfærd, og hun kritiseres derfor for sine forbrugsvalg.

I tabloidpressen bliver de kvindelige berømtheder ofte placeret i det meget snævre mulighedsrum, hvorfra det stort set er umuligt at navigere (Meyers 2011), og denne

79 www.billedbladet.dk/kendte/danmark/tv/dr/lise-roenne-boernene-fik-mig-til-stoppe-paa-dr tilgået 15. juni 2015

80 www.costume.dk/shopping/blogger-se-mine-7-beach-essentials?slide=1 tilgået 15. juni 2015

81 Modebloggeren Emily Salomon fortæller fx den 8. august 2014 om indholdet af sin taske ”min taske indeholder (i varierende mængde alt efter gøremål) sådan ca. altid beautysager til at blive frisket op på farten, uundværlig analog kalender, en bog til eventuelle pauser, ekstra batteri til min telefon, sunde snacks, Juice Complex (superfoods og energiboost i kapselform) og selvfølgelig telefon, pung, visitkort, nøgler og solbriller. Og plaster! Har altid plaster i tasken, selvom det ikke er med på billederne.»

mekanisme følger også med over i modebloggens univers, hvor modebloggerne også udsættes for kritik, der er produceret af normative diskurser. For kvinder er berømtheden således et dobbeltsidet sværd, hvormed tabloidmagasinerne og online tabloidsider både hylder kvinderne som forbilleder, samtidig med at kvinderne udsættes for en konstant afvejning og evaluering af både krop, forbrug og livsvalg. De kvindelige berømtheder konstrueres således gennem modstridende narrativer, der fortæller kvinderne frem som en positiv identifikationsmulighed, mens de også fortælles frem som nogle, der ikke formår at leve op til idealerne, som tabloidmediernes opstiller. 'Det almindelige' og 'det hverdagslige' bliver således et umuligt rum for de kvindelige berømtheder at agere indenfor. Et godt eksempel på dette er tabloidmediernes behandling af Amal Clooney, skuespilleren George Clooneys hustru. Amal Clooney er en advokat med speciale i international ret og menneskerettigheder og efter at alliancen med George Clooney er blevet opfanget af tabloidpressen, bliver hun fotograferet jævnligt. Overvågningen af Amal Clooney intensiveres, da det bliver offentliggjort, at parret er forlovet. Mange af narrativerne, konstrueret om den daværende Amal Alamuddin, fokuserer på, at hun er en dygtig og succesfuld advokat, der befinder sig uden for Hollywoods forskruede drømmemaskine, men beskæftiger sig med noget så substantielt som menneskerettigheder. Men tabloidmediernes dækning af Amal Clooney giver hende ikke et udvidet mulighedsrum, men hendes påklædning, hendes krop og adfærd granskes kompromisløst. Bl.a. bliver der stillet spørgsmålstegn ved hendes karakter under overskrifter som fx "George Clooney proposed to Amal because she 'played hard to get?'" eller "Amal Alamuddin's casual style in London: fashion-forward hipster or just fug?" Gennem disse overskrifter konstruerer gossipsitet Celebitchy Amal Clooney som en manipulator, der for det første manipulerer stakkels George Clooney til et friermål ved at "spille kostbar" og for det andet en kvinde, der elsker at blive *papped*⁸², og elsker opmærksomheden som hendes forhold til George Clooney giver hende. Underforstået at denne opmærksomhed er, hvad hun har efterspurgt. Dertil stilles der også spørgsmålstegn ved hendes profession som advokat. Hvordan kan hun tillade sig at tage så mange fridage? Har uddannelsen og hendes arbejde som advokat været en vej til at møde den rigtige rige mand, der har kunnet forsyne hende med et endeløst antal af designerkjoler og slukke hendes tørst for berømmelse?

Kroppen bliver i denne kontekst en vigtig komponent for gossipsitets logik. Den hævder, at hun "elsker opmærksomheden" ved at give læsninger af hendes kropssprog, hun smiler fx upassende meget, når hendes billede tages. Hun er altid mistænkeligt velklædt underforstået, at hun forbereder sig på mødet med paparazzifotograferne og *vil* berømmelsen for meget. Det bliver således spekulationerne om kroppen, der er med til at danne narrativerne om den pågældende berømmethed. "Is Amal Clooney 'insecure' about her body & crash-dieting to lose weight?" spørger Celebitchy og refererer til, at Amal er blevet "faretruende tynd" efter hun har mødt Clooney, og at hun ikke kan "modstå presset", der følger. Kroppen bliver her en

82 To be papped - at blive fotograferet af paparazzifotografer.

indgang til læsningen af Amal Clooneys tilværelse og sindstilstand. Læsninger fremhæver fx sjældent, at smilet kan skyldes nervøsitet eller andre faktorer, som evt. ikke kan ses på billedet, eller at hun er velklædt, fordi det er hun bare. Ved udeladelse af disse analytiske overvejelser undgår de pågældende gossipsites at adressere, at læsningerne hovedsageligt baserer sig på gætværk.

I modebloggens univers oversættes disse mekanismer fra sladderspalterne, men der er nogle strukturelle forskelle på de to genrer, som gør, at det kommer til udtryk på forskellige faconer. I sladderspalterne skriver bloggere og journalister om berømtighederne. Modebloggerne derimod skriver om sig selv, de overvåger selv deres kroppe og producerer selv kommentarsporet til eget liv. De har ikke paparazzifotografer, der forfølger dem, men tager selv billederne, anvender celebrity-kulturens genrer og narrativer til at fortælle sig selv gennem. Overvågning og granskning af kroppen er en grundlæggende mekanisme, som vi kender fra celebrity-kulturen.

Modebloggerne oplever også denne granskning af deres tilværelse, og de valg de træffer, men til forskel fra de ”rigtige” berømtigheder, er det ofte andre aspekter ved deres medierede udtryk, der granskes. Hvor de store berømtigheders større livsvalg ofte er på til evaluering, skilsmisse, børn, vægttab og generel livsførelse, granskes disse knap så meget på bloggen. Det hænger sandsynligvis sammen med, at de store skelsættende livsbegivenheder, som brud med kæresten, flytninger, studiestart, færdiggørelse af studie, nyt job osv., alle kan motiveres af bloggeren. På bloggen har bloggeren plads til rådighed, hvor hun kan præsentere sine læsere for de bagvedliggende årsager til til- og fravalg inden for bestemte livsdomæner. Det er i stedet selve bloggen, teksten, billederne, ordvalget eller faconen noget præsenteres på, der evalueres af læserne. Fx når Sofie fortæller sine læsere, at hendes udseende ofte bliver sammenlignet med diverse berømtigheder og endda laver en collage sammensat af billeder af berømtigheder som Jennifer Garner og Helena Christensen, så får Sofie at høre for det. Flere læsere skriver enten direkte eller antyder, at Sofie har fået ”for høje tanker om sig selv”. Kritikken af Sofie har mange ligheder med fx kritikken af Amal Clooney. Begge kvinder har ifølge deres kritikere ladet berømmelsen stige dem til hovedet. De skal derfor begge piller ned. Det lille rum, der efterlades til kvinderne at udfolde sig på, er et svært rum at navigere i; berømmelse er en legitim mulighed, hvis bare berømmelsen akkompagneres af den rette dosis ydmyghed. Man skal altså bære sin succes på den rigtige måde, man skal helst heller ikke være for bevidst om sin egen berømmelse og da slet ikke vise tegn på, at man *nyder* sin berømmelse. Modebloggens univers er dog (ofte) langt mere positivt og anerkendende end sladderspalternes nådesløse univers. Således er denne type kritik rettet mod Sofie ikke ualmindelig, men heller ikke noget man ser ofte i modebloglandskabet.

Tabloidkulturen er i høj grad drevet af spekulationer om berømtighedernes privatliv. Er hun gravid? Skal de skilles? Osv. Med indtoget af nye digitale medier og især gossipbloggen på tabloidscenen har tabloidkulturen fået en ny platform, som giver læserne mulighed for at deltage i produktionen af sladder gennem kommentarer og

andre meningstilkendegivende handlinger som fx afstemninger. Sladderspalterne er således også blevet en platform for meninger, næsten en folkedomstol, hvor kulturelle normer opretholdes. Og i takt med at læserne efterhånden er blevet så velbevandrede i tabloidmediernes narrativer, at deres kommentarer fungerer som en slags medskaber af fortællingen. Dertil bliver læsernes kommentarer også et slags kompetent metaspør, som kommenterer på de forskellige mediers udlægning af en bestemt sag. Når alle disse spekulationer og metaspekulationer fremsættes uden bevisførelse, bliver kroppen sandhedens sidste bastion. Det eneste, der er tilbage at tro på, er kroppen. Kroppen bliver den eneste kilde til troværdig information, det ene fikspunkt, hvor publikum kan bekræfte eller afkræfte sladder. Kroppen bliver således en visuel bevisførelse for det skrevne ord, for den pågældende berømtheds mentale velbefindende, karrieres tilstand eller ægteskabs tilstand. Kroppen er dermed blevet det sted, hvor den moderne berømthed skabes, og det er kroppen, der er den primære skaber af autenticitet. I det følgende vil jeg præsentere fænomenet *bump watching*, der i kontekst af celebrity-kulturen sætter denne kropsovervågning på spidsen.

OVERVÅGNING AF (KVINDE)KROPPEN: THE BUMP WATCH

Bloggeren Fie Laursen uploadede et billede på sin Instagramprofil (billedet er efterfølgende blevet slettet), hvor hendes mave bulnede en lille smule ud. Desuden stillede Fie sig med siden til kameraet med sin ene hånd placeret på maven - en positur gravide berømtheder ofte indtager på fx den røde løber. Som kommentar til billedet på Instagram skrev Fie ”Er jeg gravid?”. Billedet og den dertilhørende kommentar vakte stor opstand på Instagram og affødte over 700 kommentarer. Lige fra hadefulde til anerkendende kommentarer.

Fænomenet ’bump watching’ kan hovedsageligt findes i tabloidmedierne. Det er et fænomen, der meget eksplicit sætter kroppen i centrum for vores blik på kvindelige berømtheder og ultimativt også siger noget om vores syn på kvinder og kroppe generelt. Fænomenet er en slags gætteleg, hvor det går ud på, at gætte om en given kvindelig berømthed er gravid eller ej. Denne gætteleg udføres via en intens og minutøs overvågning af den pågældende berømtheds krop primært af maveregionen og brysterne, som bliver større under graviditet. Resultatet i sladderspalterne er ofte ondskabsfulde kommentarer til kvindelige berømtheders kroppe, om hun bare er oppustet, eller om hun drak alkohol til en begivenhed eller ej, eller om hun har farvet hår. Et eksempel på bump watching figurerer fx i dette citat fra gossipsitet Celebitchy:

“Now, that being said, she does look pretty bumpy. And it wouldn’t be so off-the-wall to think that she could be knocked up again. She’s 41 years old now, but I think she probably gets pregnant at the drop of a hat, don’t you? Let’s see... how old is Samuel now? He’s about 17 months old now. So... that side of the timeline works

out. It's perfectly possible that she got knocked up a few months after her husband won the Oscar for *Argo*. And if it's a boy, they'll name him Oscar Affleck [...] Jennifer Garner has spent the last eight years either pregnant or on permanent "Bump Watch". Much of it is due to the fact that her casual style is kind of terrible and her clothes tend to "add" weight rather than flatter her figure."⁸³

De fleste kvindelige berømtheder, der udsættes for 'bump watch' er faktisk slet ikke gravide. Således fortæller dette om de såkaldte bump watchers' magt over kvindekroppen, som bliver policet af en række biopolitiske ideologier. Publikum bliver opfordret til nøje granskning af den kvindelige krop som den træder frem på paparazzifotografierne for tegn på tilstedeværelsen af en lille gravid mave (Meyers 2011: 59). Det er underforstået, at en slank krop ses som den ideelle kvindekrop, mens ekstra vægt og større former er upassende, fordi disse enten er tegn på graviditet eller et upassende indtag af mad eller alkohol, som er et symptom på den feminines utilstrækkelighed (Meyers 2011: 59). Bump watching er således en praksis, der er med til at legitimere overvågningen og reguleringen af kvindelige kroppe i det offentlige rum. Mere eller mindre restriktive forestillinger om, hvordan kvinders kroppe bør se ud bliver, sammen med andre forventninger til kvindekroppen, recirkuleret i denne praksis. Særligt forestillinger om, hvordan kvindelige kroppe bør forvalte egen krop i forhold til kropstype, påklædning og alder.

Med det førnævnte indlæg skriver Fie Laursen sig ind i bump watching-fænomenet. At hun henleder sine læses opmærksomhed på sin krop er en særlig følsom sag hendes spiseforstyrrelse taget i betragtning, og det bliver kontroversielt idet hun selv koketterende åbner for muligheden for en graviditet. Billedet bliver således ikke bare en direkte appropriering af bump watch-billederne, men der er en række faktorer i Fies personlige narrativ, som forskyder Fies indlæg i en ny retning. Hun går i dialog med fortællingen om den unge, socialt udsatte mor, som har gjort sin entre hos den brede befolkning gennem Kanal 4's dokusoap 'De Unge Mødre'. Fie har aldrig færdiggjort sin 9. klasses eksamen. Hun orienterer sig mod samme kropsligt æstetiske værdisæt som lavere socialklasser. Hun får lavet læber, får sat extentions i sit hår og får taget billeder af sig selv i undertøj og passer således ind i vores forestillinger om, hvilke livsstilspræferencer og kropslige klassemarkører dette segment foretrækker. Således bliver dette billede af Fies ikke-gravide, men dog udspilede mave både en recirkulering af bump watching-fænomenet, men også en aktivering af en anden socio-kulturel figur, den unge mor, som her optræder i en anden berømmelsessfære, nemlig modebloggen. Fies kropslige performance bliver således til i samspil med mekanismer fra celebrity-kulturen og med kulturelle forestillinger om bestemte kvindetyper. Fie

83 www.celebitchy.com/312074/jennifer_garner_looks_kind_of_pregnant_again_is_it_for_real_or_just_a_bulky_sweater/ tilgået 4. maj 2014

leger med disse koder samtidig med, at der også er et aspekt af hendes performance, som virker utilsigtet.

Billedet er yderligere også et vidnesbyrd om, hvordan Fie Laursens krop foldes ind i en opmærksomhedsøkonomi, hvor opsigtsvækkende og chokerende overskrifter genererer flere besøgende på et website – det være sig enten et tabloidmedie eller en modeblog. Således anvender Fie et andet medies genrekonventioner til sin egen fordel, hun bruger mediet strategisk til at skabe opmærksomhed om sig selv. Dog er dette ikke en ubetinget fordel, idet kommentarsporet under billedet på Instagram er domineret af negative kommentarer, der både kritiserer Fie Laursens påståede 'famewhoring' eller tager hendes graviditet for gode varer. Billedet, som Fie Laursen har lagt på Instagram, fordoblingen af kroppen gennem billedet, bliver således her til en foldning, hvorigen- nem hendes krop bliver til. Faktisk er det ikke blot billedet, men interfacets interak- tive egenskaber, der lader kroppen blive til bl.a. gennem læserkommentarer og likes.

I december 2015 blev der lagt en video op på Ekstra Bladets hjemmeside under overskriften "Drillesyg Fie Laursen: Jeg er gravid". Videoen er også delt på Fie Laursens Youtube-kanal. I videoen foretager Fie et "prank call" til en veninde, hvori hun fortæl- ler, at hun er gravid. Inden hun foretager opkaldet, så taler hun direkte ind i kameraet til seeren og fortæller, at hun er nervøs, for det er hendes første prank call. Gennem denne gimmick gør Fie Laursen igen sin ikke-gravide krop gravid. Denne gang gennem en performance af krop og gennem sin venindes auditive tilstedeværelse, hvorigen- nem vi hører veninden tage Fie alvorligt og undersøge muligheder for abort. Veninden tager helt tydeligt Fies opkald meget alvorligt, og bliver vred, da Fie afslører sin løgn. Denne video er et eksempel på, hvordan mediet bliver et nøglested for mødet mellem kroppe, blikke og diskurser, hvor Fie Laursen aktivt bruger mediet i sin selvfortælling. Igen leger Fie Laursen med sin tilblivelse og udfordrer normer og grænser for kroppen og bruger mediet til sin fordel; helt konkret til at producere indhold til sin egen Youtube- kanal, mens hun samtidig forsyner Ekstra Bladet med indhold. Men hun flirter samtidig med skandalen, med narrativet om den unge mor og lader sig således cirkulere ind i en produktion af berømmelse, skam og skamløshed. Det interaktive medie, interfacet, gør os, publikum, til en del af denne produktion. Gennem videoen foldes vi således ind i et affektivt rum, hvor Fie Laursens fnisen og sigende blikke rettet mod kameraet, mens hun taler med sin veninde, inddrager os som medsammensvorne, mens vi også foldes ind i videoen gennem venindens bekymring og hendes efterfølgende vrede.

Fie Laursen er en modeblogger, der imødekommer og endda også accelererer sin status som berømt. Hun lader sig folde ind i mediet (eller medierne), bruger det som en ressource, der kan bistå dem med at forvalte denne status og således skabe og distribuere billeder, der bekræfter deres celebritystatus. I det følgende kapitel vil jeg undersøge, hvordan disse berømtsselvfortællinger skabes på *Fie Laursen*.

FIE LAURSEN - DEN SÅRBARE KROP

Fie Laursen adskiller sig fra de øvrige modebloggere ved at orientere sig mod et andet type af forbrug og en anden æstetik end de øvrige modebloggere. Hendes præferencer vækker ofte afsky hos "middelklasse-bloggerne". Hun har som nævnt deltaget i reality-gameshowet Paradise Hotel, hun har fået forstørret sine læber, og hun har fået sat hairextensions i sit hår. Det træder tydeligt frem, at Fie har en anden tilgang til sin krop, end vi så det på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*, der hovedsageligt gør krop gennem en middelklassehabitus. Fie agerer dermed ud fra en anden position end især Sofie og Sidsel og Lasse. På Fies blog bliver det også meget tydeligt, hvordan kroppen er et centralt sted for forhandlingen af subjektet, idet både Fies spiseforstyrrelse (hendes eget ord) samt hendes læbeforøgelse begge ofte tematiseres på bloggen. De umiddelbare ligheder mellem Fie Laursen og Gina Jaqueline er således mange. Begge er kontroversielle skikkelser i det danske modebloglandskab, begge har italesat deres problematiske forhold til egen krop og mad på deres respektive blogs, ligesom begge har fået foretaget samme plastikkirurgiske indgreb og fået sprøjtet restylane i deres læber for at øge størrelsen på læberne. Jeg vil i dette kapitel give en analyse af Fies performance af sin læbeforstørrelse og samt hendes spiseforstyrrelse

Ydermere repræsenterer *Fie Laursen* et sammenfald af flere forskellige dimensioner, som jeg er interesseret i at forfølge. For det første er Fie Laursen den eneste af bloggerne, der kommer i kredse, der har sladderbladenes bevågenhed, som jeg har berørt herover. Hun har således ofte optrådt på røde løbere ved prisuddelinger og optrådt i sladderblade, og er det tætteste man kommer på en berømthed, der har sin gang i en celebrity-kontekst i traditionel forstand. Det er altså et helt andet kredsløb, hun befinder sig i, et kredsløb, hvor popstjerner, realitystjerner og andre kendte cirkulerer i et vedvarende cyklus af fester, prisuddelinger, premierer og andre typer af events. Hendes storebror Boris er også en social medie-personlighed. Han er kendt fra tjenesten Vine, som tillader dens brugere at uploade loopende videoer af seks sekunders varighed. Boris har over en million følgere på Vine. Fie er altså ikke ubekendt med at forfølge berømmelsen for berømmelsens skyld, og berømmelse ligger som en allestedsnærværende faktor på *Fie Laursen*. For det andet driver Fie en blog, hvor det kommercielle træder i forgrunden. Hun gør brug af mange sponsorerede indlæg, hvorigennem *Fie Laursen* bliver eksponent for en bestemt slags forbrug og en bestemt livsstil, mens det på samme tid fremhæves, hvordan krop og subjekt foldes ind i det kommercielle og bliver til herigennem.

EN CELEBRITYBLOGGER VISER SIG FREM

Ligesom sin bror forsøger Fie Laursen at få en karriere inden for musikbranchen op at køre. Hun udgav således i februar 2015 en sang med titlen 'Broken Soul', som handlede om hendes kamp mod en spiseforstyrrelse. I forbindelse med udgivelsen af sangen skriver hun på bloggen:

“Jeg har fået den bedste respons og det er jeg så evigt taknemmelig for. Først kom der et indlæg op på realityportalen ”Kendt blogger udgiver intim sang”, så kom Ekstra Bladets ”Mobbeoffer: Christopher hjalp mig over spiseforstyrrelse” og derefter kom Vi Unge ”Fie Laursen: spiseforstyrrelser ødelægger dit liv” - Så man kan sige at jeg har haft god vind på pressefronten også!”

Fie sætter pris på al slags opmærksomhed også opmærksomhed, der fjerner fokus fra musikken, men øger opmærksomheden på hendes personlighed. Hvad der anses for en rigtig og god opmærksomhed er ikke afgørende for Fie. Artikler på Realityportalen, Ekstra Bladet og Vi Unge som skaber opmærksomhed er bedre end ingen opmærksomhed. Det fortæller os noget om, hvor meget det betyder i denne økonomi, at en berømt deler noget personligt om sig selv. Det er delingen af det private, der genererer opmærksomhed, og således bliver spiseforstyrrelsen afgørende for den opmærksomhed, som Fie kan generere i medierne. Opmærksomhed er vigtig i den økonomi, hun agerer inden for. Fie er afhængig af opmærksomhed, fordi den genererer indkomst. Hun gør sig eftertragtet for annoncører, potentielle sponsorer af indlæg og samarbejdspartnere ved at forblive relevant og synlig. Således er det at blive set tæt koblet til det at være entreprenør, at lave forretning og at tjene penge i en opmærksomhedsøkonomi.

ENDNU EN LÆBE FORSTØRRES

Nøjagtigt som Gina Jaqueline har Fie Laursen fået forstørret sine læber ved at få sprøjtet restylane i dem. Det fortæller hun i indlægget ”Nye læber: så kom jeg under nålen.” Indlægget er akkompagneret af to billeder, hvor man på det første billede ser Fie Laursen sidde i noget, der ligner en tandlægestol, samt en mand iført en kittel og hvide handsker føre nålen på en sprøjte ind i hendes overlæbe. På det andet billede ser vi Fie og samme mand stå sammen. Han har sin arm omkring Fie Laursens skulder. Alene overskriften på indlægget, hvor hun fremhæver, at hun har været ”under nålen” fortæller, at der her konstrueres en helt anden fortælling om indgrebet end på *Gina Jaqueline*, hvor på *performancen* af læberne blev prioriteret højest frem for en sandfærdig beretning om, hvordan eller hvorfor læberne blev forstørrede. På *Gina Jaqueline* blev læberne præsenteret som et nyt stykke tøj eller et par nye sko, der skal *styles* rigtigt. På *Fie Laursen* er tilgangen en helt anden. På billederne viser hun selve besøget på klinikken, som en slags eksklusivt blik ’bag kulissen’, en backstage. Hun fortæller om, hvorfor hun har fået forstørret sin overlæbe:

”Årh, hold nu op hvor er jeg glad lige nu. Så har jeg været under nålen for første gang, når det kommer til ansigtet - jeg har altid været rigtig ked af min overlæbe, fordi jeg har følt der ligesom

næsten ikke var en overlæbe så at putte læbestift på og fremhæve dem har jeg aldrig været stor fan af.”

På bloggen forklares, at hun længe har været ked af sin overlæbe, som hun syntes var for lille. For Fie har indgrebet været en genvej til at føle sig smuk. At påføre sine læber læbestift vil med de nye læber være forbundet med langt større nydelse. Fie fortsætter indlægget med at fortælle om, hvor meget ”hate” hun har fået på instagram. Hun forholder sig ulig Gina Jaqueline til sine kritikere. Fie forsvarer sig imod kritikken, hvor Gina Jaqueline slet ikke forsvarede sine beslutninger, men nøjedes med at konstatere, at hun havde fået ”lavet sine læber”. Fie Laursen skriver:

”Det her er mit valg, jeg er 18 år gammel og folk på Instagram smed med kommentarer om jeg var et dårligt forbillede for jeg åbenbart ikke ”elskede mig selv”... Det synes jeg lidt er noget pis. Jeg har lov at ændre det ved mig selv som jeg ikke er tilfreds med og der er slet ikke nogle der skal komme og fortælle mig hvordan jeg skal leve mit liv.”

Fie forsøger i dette citat at tilbagevise sine haters og kritikere. Hendes retoriske modstrategi består i at påberåbe sig, at hun er 18 år, dvs. hun er myndig og har juridisk set ret til at bestemme over sin egen tilværelse. Hun ignorerer således ikke sine kritikere, men lader dem komme til orde og modargumenterer. I modsætning til Gina Jaquelines strategi, hvori hun ikke vil anerkende læsernes kommentarer, og ikke synes hun har ”noget at forsvare”. Hvor Gina Jaquelines styrke ligger i, at hun ikke har behov for accept fra sine læsere, bliver Fies forsøg på modargumentation et bevis på det modsatte. Det vidner om, at Fies relation til sine læsere er relativt tæt. Fie *bliver til* i samspil med sine læsere på godt og ondt. Hendes argumenter, hendes selvfortælling og hendes krop kan ikke ses som en individualiseret tilbliven, men læsernes kommentarer, deres meninger og deres måde at gå i dialog med Fie er med til at producere Fies krop. Læsernes blikke på Fies egen krop bliver foldet ind i Fie selv, således at hun overtager de andres blik på egen krop. Det klare skel mellem subjekt og omverden bliver således problematiseret og uklart.

Se evt. billede 4 i bilag

BEVÆGENDE BILLEDER: LÆBER OG NÅLE

Behandlingen, som ikke er permanent, gentager Fie fire måneder efter, hun har været under nålen første gang. Hun udgiver her et indlæg, hvor hun fortæller, at hun endnu

engang får forstørret sine læber. Indlægget har Fie siden slettet, men til dette indlæg er der imidlertid også knyttet en video, som ligger tilgængelig på Ekstra Bladets hjemmeside. Videoen bliver her vist i forbindelse med en artikel kaldet ”TV: Se Fie Laursen få lavet store læber”. I det følgende vil jeg beskæftige mig med videoen⁸⁴.

I åbningen af videoen, som er 1.43 minutter lang, ser vi Fie entrere en klinik i følgeskab med to piger. Vi ser Fie sidde i en stol, hvorfra indgrebet skal foretages, og en kvindelig speak begynder at fortælle om Fie. Hun omtales her som ”blogger og realtydeltager”. Kameraet stiller samtidig skarpt på sprøjterne, der ligger klar på en bakke, derefter på klinikindehaveren iført kittel, mens han trækker gummihandsker ud over sine hænder. Herefter ser vi Fie, siddende i stolen, hvori hun bl.a. fortæller, at ”hun altid har været ked af sin overlæbe” og at hun er blevet ”sådan lidt afhængig af det [få lavet læber] og har brug for at gøre det igen.” Speaken tager igen over og fortæller om Fies blog, og hvor mange ”klik” hendes blog henter hjem på en god uge. Imens viser videoens billedside klinikindehaverens behandskede hænder, der desinficerer Fies læber med et stykke vat. Et close-up af Fies ansigt følger, mens restylanen sprøjtes i hendes læber. Der skal flere indsprøjtninger til. Man ser nålen penetrere huden omkring læberne indtil flere gange, først gør kødet modstand for derefter at lade nålen trænge ind i sig. Man overraskes af, hvor hurtigt det går. Adskillige stik omkring læberne udføres med stor sikkerhed og uden tøven. Vi iagttager Fies ansigtsudtryk, mens stikkene lægges. Hendes øjenbryn rynkes, og øjnene knibes sammen, og hun klynker. Tegn på ubehag og på smerte. Da klinikindehaveren er færdig med indsprøjtningerne, rejser Fie sig fra stolen og siger ”det var meget værre sidst”. Klinikindehaveren siger, at ”de er blevet flotte”. Vi ser efterfølgende Fie stå foran et stort spejl og beundre de nye læber. Hun er glad. Mens hun står foran spejlet, vender hun igen tilbage til sin overlæbe: ”Ej det er dejligt, når jeg plejer at smile, altså når jeg ikke har fået lavet læber, så føler jeg bare, at jeg ikke har nogen overlæbe, men når jeg så smiler nu, så føler jeg bare, at jeg har sådan en flot overlæbe.”

Videoens vinkling på plastikkirurgiske indgreb er tungt vinklet i retning af selve indgrebet. Vi følger i videoen Fie Laursen fra hun bogstaveligt talt går ind på klinikken, i øjeblikkene op til selve indgrebet, under indgrebet og umiddelbart efter. Der zoomes ind på sprøjterne, gummihandskerne, desinficeringen, kitlen og nålens penetration af huden. Det er besøget på klinikken, vi får et indblik i. Videoen konstruerer dette besøg som en *begivenhed*, der påkræver særlig opmærksomhed. Alle disse materialiteter på klinikken: læben, nålen, klinikindehaverens hænder og restylanen, der i dette indgreb sammenvæves tillægges særlig diskursiv betydning, hvor Gina Jacqueline tilskriver den forstørrede læbes primært visuelle egenskaber. Hos Fie kobles den forstørrede læbe og restylanen til et øget selvværd og højere livskvalitet.

84 http://ekstrabladet.dk/flash/tv3-reality/Paradise_Hotel/tv-se-fie-laursen-faa-lavet-store-laerber/5468099 tilgået den 9. juli 2015

BILLEDE: FRA EKSTRA BLADET⁸⁵

Smerten, som indtager en prominent plads i videoen, selvom Fie som sagt fortæller os, at det var ”meget værre” sidste gang, er en del af kroppens materialitets måde at stritte imod. Man må lide for skønheden, forlyder det, og det er efter denne logik, at Fie får forstørret sine læber. Det gør ondt på Fie, når nålen penetrerer læben, men det gør lige så ondt på os, der ser videoen. Hvor det er almindeligt at se bort, når lægen lægger nålen enten ved vaccine eller blodprøve, så er det ikke en mulighed for os seere, da vores syn er adgangen til denne begivenhed, og vi oplever dermed, at blive foldet ind i Fie Laursens krop gennem billederne. Billederne skaber næsten lige så meget ubehag som selve nålen. Det ubehag, som Fie oplever, transcenderer altså grænserne mellem subjekter og mellem kroppe. Vi identificerer os med Fies krop, oplever ubehag og næsten smerte når vi ser videoen, selvom det ikke er vores læber, der er under nålen. Med Gina Jaqueline forholder det sig direkte modsat. Hun måtte da også indrømme, at ”det nev”, men smerten iscenesættes ikke som i Fies video fra klinikken, den dyrkes ikke, men den bagatelliseres og nedtones.

Den dimension ved læbeforstørrelsen, som Gina Jaqueline slet ikke nævner for sine læsere, er lige præcis den dimension, Fie Laursen fremhæver. Det gælder både overvejelserne, hun har gjort sig, før hun får foretaget indgrebet såvel som selve indgrebet og ubehaget, der medfølger. Indlæggets tekst redegør for overvejelserne inden indgrebet, billede og video dokumenterer indgrebet. Fie Laursen performer en slags ’backstage’. Hun forklarer, formidler og dokumenterer, hvor Gina Jaqueline lader selve indgrebet forblive usynligt for sine læsere. Gina Jaqueline fremhæver læberne som et resultat. Hos hende er der ingen lærings- eller udviklingsproces. Kun læber, der er blevet større. Læber, der bliver stilet og læber, der performes og fremhæves for deres egenskab til at

85 http://ekstrabladet.dk/flash/tv3-reality/Paradise_Hotel/tv-se-fie-laursen-faa-lavet-store-laeber/5468099 – tilgået den 5. april 2015

indgå som en del af et fuldt outfit. Det er altså to meget forskellige kropsperformancer, henholdsvis *Gina Jaqueline* og *Fie Laursen* giver i forbindelse med deres respektive læbeforstørrelser. Begge anser deres kroppe for at være formelige, kroppens materialitet følger sig deres ønsker, omend med nogen modstand, som smerten og ubehaget er en manifestation af. Den største og afgørende forskel på de to kropsligheder er henholdsvis tilstedeværet og fraværet af en temporal dimension, af et før og efter, som jeg tidligere har været inde på i forbindelse med før- og efterbilledet ved Lasses crossfit-eksperiment. Hvor Gina Jaqueline, som sagt, udelukkende fremhæver resultatet og undlader at beskæftige sig med processen, så kobler Fie sin læbeforstørrelse til en temporalitet. Den væsentligste markør af denne progression, før og efter, er Fies italesættelse af det øgede selvværd. Omformningen af kroppen gennem kirurgisk indgreb kobles til Fies mentale helbred.

SPONSOREREDE LÆBER

Første billede viser selve indgrebet, mens det andet viser klinikindehaveren og Fie afbilledet sandsynligvis umiddelbart efter indgrebet er foretaget. Hans arm om Fies skulder antyder, at indgrebet er vel overstået, og de to er afbilledet, som har de lige gennemført noget vigtigt sammen, og Fies læber bliver et slags trofæ i billedets logik. Samtidig fremhæves læberne også som en slags forbrug, og klinikken bliver det sted, hvor man kan forbruge og købe sig til en forbedret krop. Fies tætte relation til klinikindehaveren bliver således også en manifestation på Fies overlegne forbrug, hendes rigtige forbrug, og ikke mindst hendes *adgang* til det rigtige forbrug. Fies umiddelbare glæde ved de nye læber minder om glæden ved et nyt stykke tøj, der sidder lige som det skal; den nye overlæbe passer bedre til Fie, hun føler sig mere hjemme i sin krop med denne forbedring.

Indlægget reproducerer således relationen mellem en køber (eller kunde eller forbruger) og en sælger. Men denne relation er tovejs, idet indlægget er sponsoreret. Det betyder, at hun har indgået en samarbejdsaftale med klinikken, som sandsynligvis indebærer, at hun har fået lavet sine læber uden omkostning og derudover har modtaget et honorar for at udgive et blogindlæg. I slutningen af indlægget skriver hun således: ”Dette indlæg er sponsoreret men 100 % mine egne holdninger. Jeg opfordrer ikke nogle til selv at få lavet læber eller andet, jeg fortæller bare om min oplevelse.” Gennem selve *indgrebet* lader Fie Laursen helt åbenlyst sin krop blive til gennem en kropsteknologi. Men gennem *indlægget* på bloggen lader Fie Laursen sin krop folde ind i en markedslogik, hvor både det plastisk-kirurgiske indgreb og også Fie Laursen selv er en vare. Indgrebet udførtes jo først og fremmest på hendes krop, hvorfor hendes krop står i centrum. Men dernæst iscenesætter Fie Laursen sig selv som vare. Bloggen, som er hendes personlige platform – den *er* faktisk hende, som Reed (2005) bemærkede – konkurrerer på markedsvilkår med alle andre blogs om læsernes opmærksomhed og om klik. I forbindelse med det konkrete indlæg, så er det Fie Laursens målsætning, at

skabe så meget opmærksomhed om indlægget som muligt. Jo flere, der læser indlægget, des mere tilfreds vil kunden, dvs. klinikken, blive.

ENDNU EN FORTÆLLING FRA EN PROBLEMATISK KROP

Gina Jaqueline er ikke den eneste af de bloggere, jeg har valgt at inddrage, der har et problematisk forhold til egen krop og til mad. Også Fie Laursen kæmper med det, hun selv kalder en spiseforstyrrelse. Jeg vil i det følgende udforske, hvordan Fie performer sig selv som ”spiseforstyrret”, som hun selv kalder det i et indlæg. Fie performer sin spiseforstyrrelse meget anderledes end Gina Jaqueline, og gennem en læsning af Fies performance vil jeg således kunne fremhæve en måde at gøre spiseforstyrret krop på, som igen vil kunne bidrage til forståelsen af blogkroppen.

Fie Laursen er ligesom Gina Jaqueline en kontroversiel blogger, der deler vandene. Fie Laursens italesættelse af sig selv i forbindelse med dette emne er domineret af en forståelse af sig selv som *syg*. Mange af Fies indlæg, der handler om hendes spiseforstyrrelse, består af et billede og en lang tekst, hvori Fie fortæller om sin tilstand ’lige nu’, samt om de kampe hun dagligt tager med spiseforstyrrelsen. Hvor Gina Jaqueline var konstant udsændt mellem en mere traditionel diskurs om kroppen og en performativ diskurs, så træder Fie ind i en mere traditionel diskurs om kroppen, hvorigennem hun fortæller om sit forløb, sin hverdag og sine kampe med spiseforstyrrelsen. I modsætning til Gina Jaqueline, der ikke lader sig påvirke af sine såkaldte ’haters’, men snarere giver dem svar på tiltale, så har Fie Laursen sværere ved at se stort på sine haters. Således fortæller hun ofte i sine personlige indlæg, at hater-kommentarerne rammer hende på selvværdet, og de er grunden til, at hun har behov for ”at tale ud” i det pågældende indlæg. På Fies blog fylder spiseforstyrrelsen meget. Hun adresserer den jævnligt i indlæg, der ofte også adresserer noget, hun selv kalder sit ”manglende selvværd”. Fie Laursen har efter eget udsagn lidt af spiseforstyrrelse i mange år. Fie Laursens blog er fuld af billeder, hvor hun poserer i mange forskellige outfits, ofte er hun kun iklædt bikini eller andre meget små outfits og korte kjoler. En adfærd, hun er bange for, vil få hendes læsere til at tro, at hun er fuld af selvtillid. Hun fortæller derfor:

“Jeg får altid folk til at tage 50 billeder af mig, så vælger jeg et og sidder med det i flere timer før jeg kan poste det. Med tiden som blogger har jeg lært at jeg ikke kan lade min selvtillid styre, for så ryger min karriere i bund. Jeg har med tiden fundet ud af hvilket tøj jeg kan have på, hvilke vinkler billederne skal tages fra og hvilke redigeringer der gør at jeg kan holde ud at poste.”⁸⁶

86 <http://fielaursen.dk/2015/04/blogger-med-daarlig-selvtillid/> – tilgæet 1. april. 2015

Hendes italesættelser af billederne vidner om, at hun gør brug af et greb, som Sofie og Lasse og Sidsel ligeledes benytter sig af, hvor den pågældende blogger performer en slags backstage og giver læserne et såkaldt ærligt indblik i, hvordan bloggen bliver til, og hvilke refleksioner og usikkerheder, bloggernes indhold maskerer. Billederne på bloggen bliver en slags skærm, der værner mod fornævnte usikkerheder. Dertil fortæller det aktuelle citat også, at kroppen på billederne bliver til gennem en mestringsfortælling, hvor man kan lære at se attraktiv ud på billeder. Det handler om ”vinkler” og ”redigeringer”, fortæller Fie Laursen og siger således også, at poseringer og fotoredigering er værktøjer, der kan forme kroppen. Til sidst er dette citat også interessant, fordi Fie Laursen fortæller, at hun ignorerer sine selvtilids-problemer, da de ellers ville ødelægge hendes ”karriere”. Det siger noget om, hvordan bloggen er blevet en mulighed for at skabe sig et succesfuldt arbejdsliv som entreprenør, og hvordan succes, krop og subjektivering væves sammen.

Det er som om, der er en rytme i indlæggene om spiseforstyrrelsen. De er tilbagevendende, og de har en særlig tone. Som om, at Fie, hver gang hun skriver et indlæg om spiseforstyrrelsen, er nået til en ny og positiv erkendelse af tingenes tilstand. Når man følger Fies blog over tid, bliver man vidne til processen at leve med en spiseforstyrrelse. Fie skriver gang på gang om nye måder at forstå sig selv, at hun har lært at acceptere sig selv, at hun har fået et sundere forhold til maden. Og hver gang hun har udgivet et sådant indlæg, håber man, at det er det sidste, og det næste indlæg bliver et vidnesbyrd om det, der er foregået i mellem de to indlæg. ”Tilbagefald” italesætter Fie det sommetider som eller ”at hun har haft det dårligt”. Følgende udsnit fra Fies blog er et eksempel på et af de mange indlæg:

“Inden jeg starter dette indlæg, vil jeg starte med at sige der kan være stødende billeder – Så at læse videre, er hvis man selv mener man kan klare det. Længe har det været omtalt at jeg havde en spiseforstyrrelse – Og for nogle måneder siden udtalte jeg, at jeg var i bedring. For mig var det bedst at lukke af og ikke dele mine oppe/nedture med alle de mennesker på mine socialemedier. Jeg mærkede jeg følte et pres af at folk pludselig kendte til min spiseforstyrrelse og behandling. Jeg fulgte mig ikke ”god nok”. Alle ventede på mine resultater og bedring, men jeg faldt længere ned med presset. De seneste par måneder har jeg taget nu 9 kg på. Det lyder voldsomt og ser så voldsomt ud, når man skriver det. Men det har jeg lært at det ikke er. Det er bare et tal. Jeg vejer nu 57 kg... Komma et eller andet, som slet ikke betyder noget. Vægten betyder ikke noget. Mit helbred betyder noget.”

Se evt. billede 5 i bilag

Fie Laursen gør brug af nogle kendte narrativer, når hun fortæller sig frem som ”spiseforstyrret”. Hun italesætter sin spiseforstyrrelse som ”bagsiden af medaljen” i hendes tilværelse som succesfuld blogger. Gina Jaqueline fortæller også om sin problematiske relation til egen krop, men hun beretter aldrig om mindreværd og dårligt selvværd. Hun fortæller om, at have den forkerte krop, om kontrolproblematikker og om, at madden ”drugger” hende. For Fie Laursen er spiseforstyrrelsen tæt koblet sammen med selvværdsproblemer, og hun beretter desuden om, hvordan spiseforstyrrelsen bliver til i et socialt rum, hvor fx kommentarer på Instagram kan tricke et tilbagefald i spiseforstyrrelsens mønster. Tilsvarende fortæller Fie, at når hun befandt sig i spiseforstyrrelsen, fandt hun også støtte og opmuntring (til at vedligeholde spiseforstyrrelsen) i relationer til andre piger. Således skriver hun videre i indlægget: ”Mine nye venner var anonyme ”Ana-piger” som jeg fandt på pro-Ana sites og Instagram. Jeg havde et anonymt Instagram accounts, hvor jeg lagde billeder op af mine ”low calorie meals” og processen af min krop der hurtigt tabte sig, samt træningsrutiner.” Senere i indlægget fortæller Fie, at hun har brudt kontakten med alle de ”Ana-piger”, hun havde kontakt med. For Fie er kroppen et socialt anliggende. Kroppen bliver til i relation til andre, i mødet med blikke, der ser, dømmes og anerkender. Hun bliver derfor nødt til at kunne kontrollere, hvem hun omgiver sig med og støde pro-ana bekendtskaberne fra sig, idet de er med til at fastholde hende i spiseforstyrrelsen.

SPISEFORSTYRRELSEN SOM ET PRODUKT AF DET SOCIALE

Bloggerne er alle i en eller anden grad afhængige af deres læsere. Flere bloggere skriver dog, at de ”blogger for deres egen skyld”, men man kan også argumentere for, at driften af en blog er en aktivitet, der påkræver et publikum. Man skriver for at blive læst, man optræder for at blive set. Det er et paradoks, som også Anne Scott Sørensens undersøgelse af det, hun kalder ’intime blogs’, fremhæver. ”At blogge for at få noget ud af systemet”, men samtidig at blogge for et publikum (Scott Sørensen 2008: 17). Der er stor variation i, hvordan bloggerne håndterer relationen til læserne. Flere af bloggerne stiller direkte spørgsmål til deres læsere. ”Hvad drømmer I selv om at have på til sommer?” eller ”Hvad synes I [om et givent outfit]?” Denne type spørgsmål stilles typisk, når man er i en relation med sine læsere, hvor man *ikke* udsættes for mobning, chikane eller anden hadtale, men hvor man indgår i en respektfuld tillidsrelation til sine læsere. Fie Laursens relation til sine læsere adskiller sig fra de fleste andre modebloggere, idet hun udsættes for en hel del mobning på de platforme, hun har profiler. Det gælder på bloggen, Instagram, Facebook og Youtube. Disse interaktioner med læserne producerer store udsving i hendes mentale helbred, fortæller hun: ”Det startede med et ønske om at få model kroppen og slippe for de nedladende kommentarer på Instagram.” Hendes relation til sine læsere udmærker sig ved at være en relation i affekt. Vel at mærke vrede og hadsk affekt. Læserne giver udtryk for nogle meget negative følelser, der rettes mod hende. Hun kritiseres og lægges for had. Denne form for affekt er blevet til normalen

for Fie Laursen. Hun beskriver, hvordan hun dagligt må slette kommentarer. Disse læsere adresserer Fie i et indlæg. Hun skriver: "Det er svært og det ønsker jeg at i skal forstå. Jeg ønsker igen at i skal lytte til min sang "Broken Soul" og tage teksten ind til jer, for det er de tanker jeg sidder med og så ønsker jeg at i skal spørge jer selv, om i fortsat har lyst til at få en person til at føle sådan." I modsætning til Gina Jaqueline, der beskriver det problematiske forhold til egen krop og mad som en dimension af hendes person, som en del af den indre uro og indre kaos hun lever med til daglig, så gør Fie Laursen sin spiseforstyrrelse ganske anderledes. Hun anklager sine læsernes hadfulde kommentarer for at være skyld i følelser, hun får, når spiseforstyrrelsen rammer. På bloggen skabes et kausalt forhold mellem læserne og spiseforstyrrelsen, og Fie Laursen læner sig indirekte op ad fortællinger om de nye medier som farlige og som skabere af usunde relationer. Spiseforstyrrelsen bliver på *Fie Laursen* et produkt af nogle interaktioner, som bloggen og de andre sociale medie-platforme gør mulige, og vigtigst; så bliver kroppen et socialt anliggende, kroppen er noget, der bliver til i samspillet med et socialt rum. Det problematiske forhold til egen krop (og til mad) er (til dels) et produkt af en lang række relationelle faktorer, der omgiver bloggen.

Vi så, hvordan Gina Jaquelines udestående med egen krop ikke var skabt i sociale relationer, men at hun er langt mere selvtilstrækkelig i sin opfattelse af kroppen. Hun orienterer sig mod billederne af de tynde kroppe, hun orienterer sig mod moden og tøjet og henter inspiration fra de drømmebilleder, der skabes i den forbindelse. På *Fie Laursen* bliver kroppen til på en langt mere traditionel måde end på *Gina Jaqueline*, og Fie Laursens udspænding mod hendes læsere er langt mere intens end Gina Jaquelines. Fie Laursen er i langt højere grad på jagt efter anerkendelse. Hun smider sig selv for løvens gab, fornemmer man nogle gange, og ofte minder Fies forhold til sine læsere om et voldeligt parforhold, hvor forholdets offer gang på gang vender tilbage til volden. Uforklarligt for alle omkring hende, men en underlig dialektisk størrelse, hvor omsorg og (verbal) vold går hånd i hånd. Således skriver Fie lige under overskriften til indlægget med titlen "Uden vægt i en uge": "(Bemærk at spiseforstyrrede indlægs er skrevet til mine læsere med samme diagnose, for at de kan finde støtte og vide de ikke er alene med deres oppe og nedture)". Parallelt med at nogle (mange) læsere sviner Fie til, fortæller hende, at hun er grim, fed, at hun burde lægge sig til at dø, så er der også en gruppering af læsere, som Fie oplever, at hun støtter og vejleder gennem sine indlæg om sin spiseforstyrrelse. Hun fortæller flere gange, at hun føler sig forpligtet til at fortælle om skyggesiden af sin tilværelse, og at hun gerne vil "være et forbillede for recovery". En anden måde at artikulere Fies relation til læsere på, er gennem mediernes og læsernes agens. Det er jo bloggens interaktive karakter, der giver læsere mulighed for denne indfoldning af Fies krop i bloggen og i sidste instans indfoldningen i læsernes blikke. Således er Fies tilblivelse betinget af en bred distribution af agens ud på andre aktører end hende selv. Mest fremtrædende bloggen og læsere. Så selvom det umiddelbart er Gina Jaquelines krop, der lader til at være den mest eksperimenterende og åbne, så er Fies krop langt mere åben (og sårbar) og foldet ind i læsere.

BILLEDERNE AF FIE

Hvor Gina Jaqueline *performede* sit problematiske forhold til egen krop og mad gennem en orientering mod populærkulturelle billeder af tynde kroppe, så kobler Fie i højere grad sin *egen* krop til fortællingen gennem visuelle fremstillinger. Billedernes rolle i fortællingen forstærker det verbale budskab og problematiserer det ikke. I indlæggene, hvor Fie fortæller om de negative konsekvenser ved sin sygdom er indlæggenes billedside ligeledes ladet negativt. Vi ser således ofte Fie med et trist udtryk eller med blikket slået væk, som er hun kuet af sin sygdom. Hendes krop virker på disse billeder ofte slap og afkræftet og meget tynd. Dog afbilleder Fie også samtidig sig selv i situationer, som er interessante og eksotiske (fx på stranden, klædt på til fest, i en ubestemmelig amerikansk urban setting), ligesom hun altid er klædt i tøj, der får hendes krop til at fremstå attråværdig på trods af, at den fremstår som meget tynd. Billederne synes også at være inspireret af pro-ana-bevægelsens æstetik, hvor tynde kroppe iscenesættes med fokus på tyndheden. Især på billedet, hvor Fie sidder på stranden med blikket rettet mod kameraet, synes kontrasterne i billederne trukket frem, således, at hendes kraveben fremstår særligt tydelige. Hun fortæller historien om den privilegerede pige, der har alt, rejser verden rundt, har et endeløst forbrug af materielle goder, lever et glamourøst liv med optrædener på den ene røde løber efter den anden, men som, på trods af den attråværdige tilværelse, ikke er lykkelig. Selvværd lader sig ikke købe for alverdens materielle genstande, synes moralen at være i Fies selvfortælling. Hvor Gina Jaqueline gennem sin brug af billeder konstant forsøgte at forstyrre og provokere sygdomsdiskursen, så reproducerer Fie en traditionel fortælling om kvindelige berømtheder (at der er en syg eller dysfunktionel bagside til medaljen), mens hun også træder ind i en langt mere traditionel diskurs omkring kroppen. Kroppen er en central faktor i denne ligning, krop og sind kobles sammen og omtales som syge. En heling af kroppen forudsætter heling af sindet.

Se evt. billede 6 i bilag

AT VÆRE SYG OG AT BLIVE RASK

Når Fie Laursen omtaler sit forhold til mad og krop, taler hun sig selv frem som et sygt subjekt. Hun har fået stillet en diagnose, og for Fie er kuren forbundet til Fies selvværd. Hun skal lære at "acceptere sig selv", at blive i stand til at indtage mad uden at kaste det op igen. Gina Jaqueline gør sin spiseforstyrrelse på en diametralt anden facon: Hun lader kroppen performe. Det visuelle udtryk er det dominerende. Kroppen bliver tilskrevet betydning ud fra en æstetisk målestok, og det er kun undtagelsesvist, hun omtaler sin tilstand som en spiseforstyrrelse, mens det konsekvent er det ord, Fie anvender til at beskrive sin tilstand.

Fie skriver om sin spiseforstyrrelse, men oftest når hun er i bedring. Dog skriver hun ved flere lejligheder indlæg "inde fra sin sygdom" og beskriver de følelsesmæssige

op- og nedture spiseforstyrrelsen medbringer. Hun beskriver sin sindstilstand udførligt. Hun græder, hulker, ryster og er angst. Fie fortæller om, at hun har taget sin mor med hen til den skole, ”der udviklede min spiseforstyrrelse”, og at hun ikke troede, det ville påvirke hende, men det gjorde det og sender Fie ud i et sammenbrud. Spiseforstyrrelsen er resultatet af en traumatiserende skolegang, og synet af skolen igangsætter tilbagefaldet.

“Jeg tror det var fordi mine følelser om min krop blev fyret op, da jeg fik gamle minder skolen der startede min spiseforstyrrelse. Jeg følte mig fed på alle billederne og kunne ikke forstå det - Synet ødelagde ALT i det øjeblik.”

Fie skriver, at hun *føler sig fed* og giver således indblik i selve sygdommens kerne, det forvrængede syn på egen krop. Sit eget blik, og eget billede af sin egen krop. For Fie er hendes krop *klam* og *fed*, netop med disse ord, der er blevet brugt mod hende i mobningen både i sin skolegang og nu på de sociale medier. Blikket, billedet og kroppen er således tre komponenter, der sammen er med til at skabe Fie som et subjekt, der ikke er rask. Den diskurs, som Fie træder ind i, når hun omtaler sin spiseforstyrrelse er stærkt psykologiserende. Fie kigger indad og bagud i tid og forsøger at konfrontere sine dømmener (fx skolen) og blive rask. Skam er et tilbagevendende tema i Fies italesættelse af spiseforstyrrelsen, og overvindelse af skammen bliver et dominerende tema, når hun er i bedring. Som læsere bliver vi også vidner til Fies konstante bevægelse ud og ind af forskellige og modsatrettede følelser. Spiseforstyrrelsen er et ekstremt følelsesladet rum fyldt med skam, sorg, håbløshed, optimisme og glæde, der gennemsyrrer indlæggene om spiseforstyrrelse. Lighederne med det lange intense indlæg Gina Jaqueline skrev er åbenlyse, men hvor Gina Jaqueline drev ind og ud af diskurserne, så er Fie dedikeret til helbredelse. Hun skriver:

”Jeg har lært at hvis jeg træner, spiser frugt og fisk så jeg kan få energi, samme tid med at jeg tager små skridt imod en sund fremtid [...] Jeg prøver stille og roligt at forstå hvorfor jeg har brug for mad og hvilke konsekvenser det har for min fremtid. Jeg tror man skal slutte fred med mad i sine tanker før man kan blive rask.”

Fie Laursen mimer således sundhedssystemets forståelse af hendes tilstand som et psykiatrisk problem. Det er et terapeutisk og sundhedsvidenskabeligt paradigme, der dominerer Fies sprogbrug. Fie fortæller, at hun har ”lært” at spise, og at maden er ”små skridt mod en sund fremtid”. Det er en behandlingsdiskurs, hvor patienten indgår i en læringssituation. Det er en lang og udmattende proces, en *rejse*, en *kamp*.

AT VÆRE STÆRK OG NEDBRYDE TABUER

”Jeg ved nogle af jer sidder derude og kæmper med jeres tanker og derfor skriver jeg disse indlæg for JER. I er ikke alene. Vi holder os stærke sammen.” Således afslutter Fie et langt indlæg om spiseforstyrrelsen. Denne afslutningshilsen til de af hendes læsere, der også lider af spiseforstyrrelse, afslører også et andet væsentligt aspekt ved Fies fremstilling af spiseforstyrrelsen. Tidligere beskrev jeg, hvordan Fie gør sin spiseforstyrrelse som noget, der er skabt af nogle kollektive processer med mobning som den primære årsag. Det kollektive spiller ligeledes en stor rolle, når Fie i det aktuelle citat skriver sig selv frem som en forkæmper for spiseforstyrrede og som én, der fungerer som samlingspunkt for sine læsere og drager omsorg for dem. Støttesider er en central del af pro-ana-kulturen (Ferreday 2003). Både når det gælder fastholdelse i ”Ana” og ophør af relationen til ”Ana”. Hun skriver:

”Jeg synes også at det er utrolig at vi der er syge, skal have svære ved at få respekt og forståelse end raske. Hvorfor er det ok at sparke til os? Jeg tror folk undervurderer et menneske der har mod til at åbne op, for spiseforstyrrede er nogle af de bedste til at lyve. Vi gør alt for at holde kontrol. Vi holder folk i forskellige kategorier, dem vi stoler på, dem vi ikke stoler på, dem vi kan betro og dem vi lyver overfor.”

I dette citat ser vi, hvordan Fie positionerer ”de spiseforstyrrede” i en offerrolle, som nogen, der behandles uretfærdigt og ses ned på. Det er let at affærdige hendes udtalelse som noget, der kan kategoriseres som narcissisme, higen efter opmærksomhed eller endda forfængelighed. Men på mange måder skriver Fie sig frem som en pioner, som en kriger, der på vegne af andre, der lider af spiseforstyrrelser, kæmper en lang og udmattende kamp både mod sygdommen, men også mod det omgivende samfunds tabuisering af tilstanden. Carsten Stage, der forsker i sociale medier, sygdom og affekt, bemærker, at individuelle sygdomsfortællinger er blevet mere fremtrædende via digitale medier (Stage 2015: 104), og det er Fies deling af sine erfaringer med spiseforstyrrelsen. At kalde Fies aktiviteter på bloggen for aktivistiske er måske en tilsnigelse, men der er noget insisterende og stærkt over hendes vilje til at dele sin historie. Hendes hudløse deling af sine erfaringer med spiseforstyrrelse kan ikke (udelukkende) dømmes som et symptom på selvoptagethed, men må også ses i kontekst af tabuiseringen og skammen, der er knyttet til spiseforstyrrelser. Fies skrift på bloggen bliver et opgør med forståelsen af tynde kroppe som unævnelige og objekt. Således kan man læse Fies italesættelse af sin spiseforstyrrelse, samt de på bloggen eksponerede billeder af hendes spiseforstyrrede krop, i kontekst af Ferredays analyse af sitet Anorexic Nation (Ferreday 2003). Ferreday beretter bl.a., at det er kutyme i pro-ana-bevægelsen at vise sin krop frem uden hoved, når man vil formidle sin krop til pro-ana-fællesskabet. Hovedet bortredigeres

som sagt, fordi pigerne ønsker at forblive anonyme, mens de tynde kroppes synlighed er essentiel for bevægelsens eksistens. Pro-ana-plattformene bliver det eneste sted, hvor pigerne har mulighed for at spejle sig i andre tynde kroppe. Fie er i sagens natur ikke anonym. Hendes blog er personlig og i eget navn. Hun viser sig selv frem, fortæller sin personlige historie. Fie, der efter eget udsagn anvender pro-ana-sider i stor stil, når spiseforstyrrelsen har magten over hende, handler således i strid med de uskrevne regler i pro-ana-bevægelsen, og bloggen bliver i denne optik et fartøj for et kritisk potentiale, som et opgør med følelsen af skam, følelsen af at skulle ties ihjel eller gemmes af vejen. Hun gør nye handlerum mulige for piger, der identificerer sig som spiseforstyrrede. Stage har udført et studie af terminalt syge bloggere, såkaldt sygdomsbloggere, og her konkluderes, at bloggene skaber social værdi ved at skabe handling hos læserne, der gavner en sag, der transcenderer personlige behov og bloggerens umiddelbare horisont (Stage 2014: 184). Til sammenligning med Stages sygdomsbloggere opfordrer Fie ikke til indsamlinger til fordel for bekæmpelse af spiseforstyrrelser, og hun er heller ikke terminalt syg. Men hun skaber alligevel en opmærksomhed om noget, der overskrider grænserne for hende selv, og hun bliver fortaler for en position, der har potentiale til at hjælpe andre med spiseforstyrrelse. Gennem sin formidling af spiseforstyrrelsen skaber Fie dertil et affektivt rum, der mobiliserer hendes læsere. Det ses tydeligt, idet disse indlæg modtager mange kommentarer, der typisk er positive og opmuntrende.

Langt hovedparten af Fies omtale af sit forhold til mad og krop ligger inden for de førnævnte traditionelle diskurser omkring kroppen. Men i forbindelse med det såkaldte Cover-gate⁸⁷ udgiver Fie et blogindlæg med titlen ”Cover skandale: Hold kæft Danmark. Det er okay at være tynd”, hvori det at være tynd fremstilles som en selvvalgt. Heri er hun indledende oprørt over, at billederne af den omtalte tynde model bliver modtaget med hadefulde kommentarer (i stil med den type kommentarer, Fie selv modtager på bloggen), og hun fortsætter med at skrive:

”Helt ærligt, kan folk ikke se at det er ligeså forkert at se ned på tynde, som er på tykke? Mange mennesker er tynde af natur og kan simpelthen ikke tage på, og for dem er det et stort problem, som fylder hele deres liv. Jeg gik engang i klasse med en pige som ikke kunne tage på, hun spiste hele tiden men hendes stofskifte var så højt. Hun var så ked af det, fordi at alle kaldte hende syg og spurgte om hun havde spist.”⁸⁸

87 I forbindelse med det danske modemagasin Covers udgivelse fra februar 2015 gik et billede viralt. Årsagen var, at modellen fremstod meget tynd. Billedet gav anledning til en omfattende kritik af Cover, men også modellens bureau og modebranchen generelt stod for skud. De kritiske røster sagde, at modebranchen løb fra sit ansvar og glorificerede syge og anorektiske kroppe. Generelt blev den pågældende models krop omtalt i lidet flatterende vendinger, der hovedsageligt adresserede kroppens tyndhed.

88 <http://fielaursen.dk/2015/02/cover-skandale-hold-kaeft-danmark-det-er-okay-at-vaere-tynd/> – tilgået 3. marts 2015

Dette indlæg tematiserer igen retten til at blive set og til at blive anerkendt som en tynd krop, men det synliggør også nogle modsætningsforhold, der eksisterer i Fies måde at gøre krop på. For det første forstår hun sin tynde krop som syg og som et produkt af hendes ligeledes syge sind. Denne krop består af en materialitet, der kun vanskeligt lader sig bearbejde. Klassekammeratens krop består ligeledes af en materialitet, der nægter at makke ret, men i modsætning til Fies krop, forbliver klassekammeratens krop tynd. Fie trækker paralleller mellem sig selv, som jo er bærer af en syg krop og et sygt sind, og sin gamle klassekammerat, der udelukkende er bærer af en syg krop. Klassekammeraten har jo faktisk den krop, som Fie begærer, den meget tynde krop, mens Fies egen krop modarbejder hendes begær. Det virker umiddelbart som en skæv identifikation, at Fie forsvarer de ”naturligt” tynde kroppe, når hun selv kæmper så hårdt for at blive tynd. Men her ser vi, hvordan den abjekte krop forener de ”forkerte” kroppe, og hvordan begæret mod den tynde krop eller besiddelsen af den tynde krop sidestilles i kampen for anerkendelse.

AFRUNDING

Til sammenligning med blogkroppen på *Gina Jaqueline*, der blev til gennem en grænsesøgende kropspraksis, hvori det performative element favoriseredes, og Gina Jaqueline åbenlyst eksperimenterede med kroppen og dens rækkevidde, så bliver Fie Laursens krop til gennem nogle mere konventionelle forståelser af kroppen. Stærkt fremtrædende er især den psykologiserende diskurs, hvorigennem både læbeindgrebet og spiseforstyrrelse bliver fortalt frem og en mere traditionel kropslig tilblivelse dyrkes. Men på den anden side er Fie Laursen langt mere indfoldet i medierne og i sine læsers blikke. Hendes spiseforstyrrelse italesættes fx som en direkte konsekvens af læsernes ’hate’. Dertil kommer, at Fie Laursen som sagt er den eneste blogger, der bevæger sig i celebrity- og reality-kredse, og således også er den eneste blogger, der ad disse veje lader sig folde ind i mediet. Som Fie Laursen selv bemærkede, så er bloggen og de sociale medier generelt blevet hendes karrierevej, så indfoldningen af kroppen i mediet er ikke bare personlig, men også professionel. Fie Laursen har her vist os, hvordan kroppen også kan performes. Hendes krops tilblivelse gennem bloggen, samt hendes åbenhed overfor mediet gør tilsammen, at man kan kalde hendes krop en *blogkrop*.

De to videoer, som Fie Laursen har ladet Ekstra Bladet lægge op på deres hjemmeside bliver manifestationer på Fie Laursens vilje til berømmelse. Hun lader sig indfolde i blikke, i Ekstra Bladets indsats for at få flere læsere og i markedslige logikker. I det sponsorerede blogindlæg, hvori hun skildrer sit besøg på klinikken, performer Fie Laursen en backstage. Så selvom selve indgrebet i læberne er en grænsesøgende praksis, så er iscenesættelsen af indgrebet domineret af et ønske om at komme om ’bag facaden’. Billedet og videoen på Ekstra Bladet formidlede således Fie Laursens bevæggrunde til at få foretaget indgrebet.

Tidligere konstruerede jeg en dikotomisk relation mellem den måde henholdsvis Gina Jaqueline og Sofie performede relationen mellem tøj og krop. Sofie brugte tøjet som en måde at udtrykke sig selv, mens Gina Jaqueline snarere brugte tøjet som et kostume, der lod hendes krop blive til på mange forskellige måder. Men på Fie Laursen ser vi, hvordan Fie har samme kohærens i sine valg af påklædning som Sofie, men det er imidlertid vanskeligt at kategorisere hende. Det unikke ved Fie Laursens blogkrop er således, at hun på en ekstrem facon bevæger sig mellem yderpunkter som autenticitet/performativitet, det hverdagslige/det glamourøse, plasticitet/fast i form osv. Hun bruger polerne, og hendes blogkrop bliver på mange måder den mest radikale, idet hun lader sin krop distribuere ud over så mange forskellige platforme, kroppen multipliceres af medierne og gør blogkroppen til en ustabil størrelse, der skiftevis foldes ind i meget forskellige – og ofte kontrasterede – diskurser om medier og kroppe.

KAPITEL 12

DEN PROFESSIONELLE CELEBRITY-BLOGGER

Marie Jedig driver bloggen af samme navn. Maries blog har hovedsageligt fokus på den materielle kultur, der omgiver hende, på moden og genstandene. Billederne, Marie poster på sin blog, er oftest stilrene, en smule overeksponerede således, at billederne får et lyst, moderne og nærmest magasinagtigt look. Billederne giver både et indblik i en luksuriøs og uopnåelig livsstil, men bliver også en slags uigennemtrængelig flade, som Marie skærmer sig med. I modsætning til de fleste andre modebloggere, ser læserne kun Marie i ”forretningstøj”, vi kommer sjældent med ’backstage’ og ser Marie i sengen, ser hende forkølet eller uden make-up. Når jeg bruger det goffmanske begreb ’backstage’ (1959) her, skal det ikke forveksles med den egentlig goffmanske brug af begrebet, men i modsætning til Goffman mener jeg, at når bloggerne poster billeder af dem selv i goffmansk backstage-forstand, så er jeg tilhænger af en forståelse af dette som en *performance* af backstage. Altså igen en butlersk dekonstruktion af Goffmans figur frontstage-backstage.

Bloggens rytme er hurtig, der er indlæg hver eneste dag og ofte flere indlæg om dagen. Faktisk er *Marie Jedig* sammen med *Sidsel og Lasse* den blog, der udgiver flest indlæg og begge blogs er meget kommercielle, således udgiver Marie Jedig på en almindelig måned mellem 30-60 indlæg. I december 2015 var 21 af indlæggene sponsorerede. Man får et klart indtryk af, at Maries blog drives som professionel blog. Selve bloggernes puls og rytme domineres af det kommercielle, både i form af sponsoreret indhold og affiliate links, men også i form af Maries personlige forbrug, som hun beretter hyppigt om på bloggen. Nye køb giver stort set altid anledning til et nyt indlæg. Og det samme gør dagens outfit.

DET SELVISCENESATTE PAPARAZZI-SKUD

Marie benytter sig ofte af billeder taget i bybilledet, hovedsageligt i København, men også på rejser. Disse billeder er æstetiserede og minder meget om billeder, man ellers ser i magasiner. I modsætning til Sofie, som tager billeder af ”sig selv”, så er der en stærkt artikuleret distance i produktionen af disse billeder, der giver os en fornemmelse af afstand, af performance. Marie udgiver ofte mange billeder af sig selv, når hun publicerer et indlæg med dagens outfit. Ofte kan et indlæg indeholde seks-otte billeder af samme outfit fra forskellige vinkler, på enkelte billeder er der zoomet ind på detaljer ved outfittet - på sko, tasker eller tøj. Marie arbejder nogle gange som model

og det skinner igennem på billederne, der igen fremstår som relativt professionelle, mens Marie er hjemmevant foran kameraet. Det er positurer, vi kender fra reklamer og modemagasiner.

17.12.14 MARIE STELLA WIBE JEDIG
DUNGAREES AND KNITWEAR

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

Som de fleste billeder på *Marie Jedig*, er disse billeder stilrene, farverne holder sig i en ende af farvespektret; det grå, sorte og brunlige. Marie positionerer sig ofte, vi ser hende fra ryggen eller fra siden. Andre billeder viser Marie med blikretningen i retning væk fra kameraet. I begge disse situationer, virker Marie ofte legende. Hun flirter med kameraet, faktisk med os, beskuerne. Det er en leg. Hun undviger, vender sin krop væk og spiller lidt kostbar. Marie spiller her på nogle kønsspecifikke parametre. For selvom der helt åbenlyst er tale om en flirt med linsen, og Marie i sin performance foran kameraet tydeligvis trækker på en lang række traditionelle diskurser om kvinder – heraf den mest fremtrædende; kvinder som nydelsesobjekter, der skal både beskues og tilfredsstille maskuline fantasier, men også den beslægtede forestilling om den forførende

(og manipulerende) kvinde – så bliver de traditionelle forestillinger også udfordret. For hvem står i sidste instans bag linsen? Hvem redigerer billederne, udvælger dem og publicerer dem på sin blog? Det gør Marie naturligvis, og dertil kommer, at det er Marie, der på baggrund af sine indlæg og sin populære blog genererer en indkomst. Således får billederne en anden betydning, når man medtænker bloggens produktionsforhold i læsningen af Maries blog.

Når hun vender blikket væk, brydes den imaginære forbindelse mellem læser og Marie. Samtidig mistes muligheden for identifikation, og til sammenligning med Sofies tætte og fortrolige relation til sine læsere, forskydes Maries position og bliver distanceret, som et objekt, læseren iagttager, betragter og nyder. Afgørende for læsningen af den kropslige tilblivelse og performance på *Marie Jedig* er, at Marie til dagligt arbejder professionelt som fotomodel, og denne professionelle kropslige habitus tager hun med over på sin personlige blog. Som fotomodel besidder Marie en kropslig kompetence, der er karakteristisk for fotomodeller. Disse kompetencer består både af tillærte evner som fx mestringen af en bred vifte af poseringer, samt en sikkerhed foran kameraet og evnen til ikke at stivne og lade en evt. nervøsitet skinne igennem. Dertil er modeller også medier for drømmebilleder og evnen til bære et bestemt look, fx et særligt intenst blik, et apatisk blik eller et særligt erotisk blik, bliver en vigtig egenskab hos en model. Modellens krop er et fænomen i baradsk forstand og et eksempel på, hvordan materialitet og diskurs er et evigt udvekslingsforhold, for Maries krop er af en beskaffenhed, der giver hende mulighed for at arbejde som model. Hun får gennem sin krop mulighed for at performe fotomodellens kropslighed, kroppen giver hende mulighed for at forfine sin kropslige kunnen og sit kropssprog. Hvor andre kroppe, der er bærere af andre (mindre attråværdige) kropstegn ikke tilbydes disse muligheder og dermed heller ikke kan erhverve sig disse kompetencer (Featherstone 2010)

BILLEDER: FRA MARIE JEDIG

COPENHAGEN FASHION WEEK DAY 1

28.01.15 · OUTFITS · MARIE STELLA WIBE JEDIG

BILLEDER: FRA MARIE JEDIG

På billedet fra modeugens (2015) første dag, iscenesætter Marie sig selv i en række billeder, hvor hun er i gang. Hun ser målrettet ud, som om hun er på vej et sted hen. Det er som en catwalk i bybilledet. Under modeugen tager hele modebranchen ud for at se og blive set, således går Marie catwalk på fortovet samtidig med, hun er på vej til selv være tilskuer til en anden slags catwalk. Vi ved, at Maries outfit er nøje udvalgt, for ugen inden delte Marie sine overvejelser om, hvad hun skulle have på, på bloggen. Billederne er taget, som var det en fremmed bag kameraet. Der er lagt afstand mellem fotograf og Marie, således at bybilledet inkluderes i rammen og næsten bliver en kulisse. Maries gang er målrettet, og hun ænses tilsyneladende ikke fotografen. Det virker næsten som om, hun er en kendt person, der ankommer til en begivenhed og billedet er taget med henblik på placering i en ugebladsreportage. Således skaber Marie igen distance mellem sig selv og sine læsere, men hun skaber også distance mellem et (fiktivt) privat jeg og en mere offentlig persona. Og det private jeg eller rettere fantasien om det private jeg skubbes mere og mere i baggrunden til fordel for Maries mere artikulerede performative blogger-jeg. Hun performer således et subjekt, som iagttages, overvåges og beundres. Hun sætter sig selv i scene som en berømthed.

Marie anvender en genre, vi i forvejen kender fra tabloid-medierne; paparazzi-fotografiet. Men i stedet for at lade sig fotografere af de, ofte mandlige, fotografers linser, blogger Marie sig selv frem som berømthed, som hun gerne vil ses. Kodeordet er her,

at det er Maries ønske og Maries blik på sig selv, der bliver sat på display på bloggen frem for paparazzifotografernes stalkerlignende adfærd, hvor selve handlingen, at tage et billede, næsten kan sidestilles med et overgreb. På Maries selvopstillede billeder, mimer hun paparazzi-billederne, og der sker således en foldning, hvor grænsen mellem subjekt og objekt problematiseres, hvor der sker en fordobling af subjektet, som også er sammenfaldende med objektet. Kroppen indtager her en central rolle i konstruktionen af Marie som berømt, men Marie bruger billedet som en medskab af den kropslighed, hun ønsker at skabe gennem bloggen. Billedets komposition og perspektiv danner en ramme for den kropslige tilblivelse, der lader kroppen blive til som en celebrity-krop.

DEN PROFESSIONELLE ISCENESÆTTELSE AF KROPPEN

Marie Jedig giver en anden kropsperformance, som i højere grad tematiserer selve performancen, end Sofie og Sidsel og Lasses kropsperformancer. Frem for en dyrkelse af hverdagen, opbygger Marie Jedig et utopisk og hyperæstetiseret rum, hvis primære byggeklods er billederne, der spiller en helt central rolle i Maries indlæg. Afgørende for Maries kropslige performance er, som sagt, at hun arbejder som professionel model. Marie Jedig fremviser, som jeg skrev tidligere, stort set udelukkende en businesskrop og businesspåkledning; hun er altid 'in character'. Hun er altid velklædt, ofte i luksuriøs minimalisme og næsten kurateret i sin påklædning. Således er Marie altid i stand til at italesætte sin påklædning, argumentere for den og gøre rede for, hvilke visioner hun har for et givent indkøb. Således kunne man hævde, at hendes blog fremstår relativt redigeret i forhold til fx Sofies mere "backstage"-orienterede performance, men på den anden side opdaterer Marie sin blog så ofte med billeder af eget outfit og af nyindkøb, at man ikke stiller spørgsmålstejn ved "ægtheden" af hendes performance.

Der er en klar æstetisk linje i Maries tøjvalg. Ofte er hun klædt i monokromt tøj, gråt, sort, hvidt eller i flere nuancer af samme farve. De billeder, hvorpå Marie selv er afbilledet, findes i to forskellige scenarier. Den ene har Marie ofte iscenesat i et hjørne af sin lejlighed, mens det andet er taget i bybilledet. Marie flyttede i efteråret 2014 til en ny lejlighed i centrum af København. Hun beskrev sin nye lejlighed som en "drømmelejlighed". På trods af mange af billederne er taget i Maries lejlighed, som potentielt set kunne repræsentere et personligt og intimt rum, udmærker disse sig ved at nægte beskueren adgang til det private og det intime, fx et soveværelse eller et billede taget i en detaljerig stue, hvor rod, orden og andre elementer vil afsløre uendelig meget om rummets beboer. Der er ingen elementer, der giver læseren et indblik i Maries hverdagsliv. Til gengæld har Marie stort set altid placeret sig i samme neutrale og minimalistiske omgivelser, der minder mere om et boligmagasins utopiske rum. Som fx her:

BILLEDER: FRA MARIE JEDIG

Maries billeder mimer ofte professionel modefotografi som fx den kontroversielle fotograf Terry Richardsons konfrontatoriske signaturstil. Richardson er modefotograf, men har også gjort sig bemærket ved at fotografere stjerner som fx Lady Gaga, Miley Cyrus og andre store stjerner med sin næsten pornografiske linse. Senest er han også blevet beskyldt for seksuelt at krænke nogle af sine mindre kendte modeller⁸⁹. Hans fotografiske stil er domineret af en hård lyssætning, måske en blitz i hovedet på den, der står foran kameraet, og hans fotografiske stil er blevet angrebet for sit sexistiske syn på kvinder og kvindekroppen (Beryy 2014). I tråd med Terry Richardsons overeksponerede fotografi, arbejder Marie på samme måde med overeksponering og nådesløs blitz. Marie er ligesom Richardsons modeller åbenlys omkring sin poseren og forsøger således ikke at være ”naturlig” og nogle gange udviser hun også samme forkærlighed for en amerikaniseret populærkulturs symbolik.

Således lader Marie sin krop folde ind i en bestemt type fotografi.

I tråd med Richardson, kan billederne af Marie også være næsten vrængende. Fx når Marie demonstrativt spreder sine ben eller når hun lægger billeder ud af sin baller kun iklædt en lille trusse, så fornemmer man en næsten kønspolitisk dagsorden, et opgør med den pæne og dydige pige til fordel for en kvinde, der omfavner sin egen seksualitet og krop. Helmut Newtons fotografi ligger også som en oplagt inspirationskilde for Marie.

89 Se fx <http://www.independent.co.uk/news/people/terry-richardson-accused-of-new-sexual-allegations-i-felt-a-dk-pressing-into-the-side-of-my-face-9532204.html> – tilgået 9. September 2015

THAT MOSCHINO + VILDEKANINER BIRTHDAY

©ELLE34 OUTFITS MARIE STELLA WIBE JEDIG

BILLEDER: FRA MARIE JEDIG

Men mens både Helmut Newton og Terry Richardson er blevet kritiseret for kvindebillederne i deres fotografiske arbejde, og langt det meste modefotografi bliver taget af mænd af kvinder, så er Marie ophavsmand til sine egne billeder.

På mange måder minder Maries kropslige performance om Gina Jaquelines. Hun dyrker selve performancen og undlader at kommentere undskyldende, når hun poserer.

Poseringerne kan snarere opfattes som en naturlig og integreret del af Maries kropslige performance og er ikke undtagelsen, som må kommenteres. Ligesom Gina Jaqueline recirkulerer Marie en lang række allerede eksisterende genrer inden for mode-, bolig- og kunstfotografi og her også ugebladsreportagen, og hun anvender disse genrers særlige karakteristika som en del af sin krop. Gennem disse intertekstuelle referencer, iscenesætter Marie sig som en hovedsageligt professionel krop, og det er således oplagt at læse Maries subjektperformance som karakteriseret ved fraværet af det private og fremhævelsen af det professionelle. Marie befinder sig dog også i en vedvarende udspænding mellem forskellige yderpositioner. For det første iscenesættes hendes krop som en kvindekrop, der lader sig nyde af det maskuline blik, men på den anden side tager Marie selv styringen. Hun viser sin krop frem, fordi hun har lyst til det. Der er ingen, der dikterer, at hun skal smide tøjet. Dertil kommer, at modebloggen primært er et feminint rum, hvor Marie fortæller om sit forbrug, sælger ud af sin garderobe og generelt skaber en tekst, der skal læses af piger. Derfor skal billederne aflæses i denne kontekst, hvor det intenderede publikum ikke er bærere af et maskulint blik, men af et potentielt endnu hårdere feminint blik.

Opsummerende kan man sige, at Marie lader sin krop folde ind i adskillige allerede eksisterende genrer: Modedefotografi, paparazzifotografi og boligindretning. Der er således adskillige ligheder med Gina Jaqueline og hendes postmoderne performance. Maries kropslighed kobler sig ikke på forestillingen om en subjektets faste kerne, men at gøre krop i kontekst af modebloggen bliver snarere en leg. Både for legens egen skyld, men også for at sætte sin mestring af disse forskellige genrer på display, for forudsætningen for legen er, at Marie behersker disse forskellige æstetiske koder. Hun kan både beordre sin krop til at agere som en model eller som en berømt, samtidig med at hun bemestrer billedets sprog og kan komponere stilsikre billeder.

CELEBRITY-KULTUR SOM FORBRUGERKULTUR

OBJEKTER FOR BEGÆR

Forbrug er modebloggens ryggrad. Et højt forbrug, et konstant forbrug. Nye genstande skal der til for at vedligeholde selvet og for at forblive relevant og aktuel. Det er et mantra, der er udtalt i særlig grad på Maries blog. Som tidligere nævnt, er forbrug og italesættelse af forbrug afgørende for konstruktionen af et især feminint celebrity-jeg. Forbruget knytter sig til kroppen i meget eksplicit forstand, når der er tale om skønhedsprodukter (som fx eksemplet med Medina, hvor hun præsenterer Costumes læsere for de hudplejeprodukter, hun anvender) eller tøj, der ligesom skønhedsprodukterne indgår i en meget tæt og intim relation til kroppen.

Marie køber ofte nye møbler: Kaare Klint, Arne Jacobsen og andre danske klassikere. Hun fortæller sine læsere om sine nyrehvervelser ved at udgive et nyt blogindlæg, der

27.09.16 MARIE STELLA WIBE JEDIG

SAFARISTOLEN AF KAARE KLINT

KAARE KLINT "SAFARISTOLEN"

Jeg manglede et lædermøbel i min stue, og denne ikoniske og tidsløse stol af Kaare Klint, designet i 1933, havde længe stået på ønskelisten. Derfor valgte jeg at investere i en brugt af slagsen, som har fået godt med patina og derfor, efter min mening, fremstår smukkere end fra ny. Generelt set synes jeg, at lædermøbler er smukkeste, når de har fået noget alder og liv, og anbefaler klart at lede efter lædermøbler secondhand.

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

ofte er anført af et billede af stolen i Maries lejlighed. Hun fortæller aldrig om, hvordan stolen er kommet op i lejligheden, om evt. bøvvl med transport eller lignende. Bare billedet af møblet i lejligheden. I lejligheden er de nyindkøbte møbler placeret med omtanke. De står der på det ubehandlede plankegulv, som en slags fortryllede objekter: ”Jeg manglede et lædermøbel i min stue, og denne ikoniske og tidsløse stol af Kaare Klint, designet i 1933, havde længe stået på ønskelisten: Derfor valgte jeg at investere i en brugt af slagsen, som har fået godt med patina og derfor, efter min mening, fremstår smukkere end fra ny. Generelt set synes jeg, at lædermøbler er smukkeste, når de har fået noget alder og liv, og anbefaler klart at lede efter lædermøbler secondhand.” Det smukke møbel med historie og med patina kan næsten mærkes gennem Maries beskrivelse, hvordan læderet slides smukt og blankt, hvordan læderet formes af mange års siddeaktivitet. Safari stolen er en moderne dansk designklassiker og med købet af denne stol demonstrerer Marie også sin kompetence ud i ’god smag’, og hun får måske endda en oplysende og dannende effekt på sine læsere. Til sammenligning med Marie, skriver Sofie om en flytning: ”Flytningen gik i øvrigt over al forventning. Vi havde pakket det hele sammen og sat det ned på gaden (fra 6. sal – thank God for elevator!), og så ringede vi efter en 4x34-bil, som satte det hele på plads i bilen. I mellemtiden havde jeg sendt to veninder på cykel til Nørrebro for at hente en seng ned fra 4. sal (de var så seje!!!)”. Sofie betoner her de kropslige og fysiske anstrengelser ved en flytning. Når hun fortæller, at to veninder har båret en seng ned fra 4. sal skaber det nogle mentale billeder af en stor og u håndterlig genstand, der skal bæres ned gennem en smal

københavneropgang. Ligeledes når Sofie er taknemmelig for, at hendes bygning har elevator, gør hun opmærksom på det kropslige aspekt ved en flytning. Trapperne, tunge kasser osv. Det er de hverdagslige situationer, Sofie fremhæver, de situationer de fleste af hendes læsere kan spejle sig i. De små irritationsmomenter, som alle kender, og som derfor fungerer som en slags social lim i Sofies blogging.

For Marie træder genstandens materialitet frem som det væsentlige. Stolens materiale fremhæves, dens fornemmelse og dens historie. Det er selve stolens egenskab som designergenstand, som fremhæves. Marie undgår at nævne selve flytningen af stolen, ligesom hun ved sin faktiske flytning (til ny lejlighed) undlader at fortælle om besværet ved flytningen og tage billeder af flyttekasser. Ved sin flytning, fremhæver Sofie netop det besværlige. Maries præsentation af stolen fremstår således som et utopisk drømmebillede, fri for anstrengelser og ”fri” for kroppe. Kun stolen, genstanden, designet i centrum. Den rene dyrkelse af tingen og dens symbolske værdi. Maries berettigelse som modeblogger opstår således ikke gennem konstruktionen af Marie som en ligeværdig person, som vi ser det hos fx Sofie, snarere opstår Maries berettigelse som blogger gennem hendes velkuraterede forbrug af luksuriøse genstande. Hun tilbyder således sine læsere et indblik i en verden, der er mættet med uopnåelige genstande. Den visuelle præsentation af de materielle genstande præsenterer genstanden i et næsten fortryllende skær, og Maries billeder ligner reklamefotografi, der svøber sine produkter ind i drømme og løfter. Fx tasken fra det franske luksusmærke Celine, der herunder er placeret oven på den kasse den er købt i, som igen står oven på noget tekstil, muligvis en dug eller noget sengetøj. Billedet er minimalistisk, rene linjer og tasken er ophøjet, står næsten på en piedestal. Ofte vises nyindkøbte tasker eller sko ved siden af deres luksuriøse indkøbsposer, æsker eller *dustbags*. At genstandene vises sammen med deres oprindelige pose, kasse eller indpakning er med til at fremhæve genstandens ægthed, dvs. at der ikke er tale om kopivarer, men det er også med til at henledes opmærksomheden på det rituelle i selve udpakningen af et nyindkøb, som fx Youtube-fænomenet *unboxing*⁹⁰ også dyrker. Selve handlingen *at shoppe*, og forbruget dyrkes som noget næsten helligt.

Umiddelbart er det oplagt at læse denne dyrkelse af genstanden og dens drømmebilleder som en bevægelse væk fra kroppen mod en kropsløshed. Men dyrkelsen af tasken, eller for den sags skyld stolen, er også en dyrkelse af materialet med dets unikke kvalitet og tekstur. Disse opleves med sanserne, gennem berøringer, gennem synet, gennem lugtesansen, og disse genstandes særlige kvalitet og egenskaber bliver således til i samspil med kroppen, og det er kropslige erfaringer, der tilskriver disse genstande deres betydning. Disse indlæg, som fejrer genstandene, adresserer genstandenes materialitet, og bloggen skaber således en materialitet, som kan mærkes, sanses og begæres.

90 Et videofænomen, kan findes i vid udstrækning på YouTube, hvor fx techprodukter, modegenstande eller legetøj pakkes ud, mens udpakkeren beskriver produktet og fornemmelsen af at pakke produktet ud.

08.05.15 MARIE STELLA WIBE JEDIG

CELINE BOX BAG

Åh, åh, åh, min pengepung – men hvor er jeg dog glad! Jeg har nemlig købt ny taske. Modellen kører i allerede, for jeg ejer såmænd en sort krokoversen i den lille model allerede (se selv [her](#)), og denne har muligvis været min favorittaske nogensinde. Derfor var jeg heller ikke i tvivl, da fandt en Box taske i en havanna-farvet mediumstørrelse secondhand, og skyndte mig at slå til. Farven er noget så fantastisk, og jeg glæder mig til at tage den i brug.

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

BLOGGEREN SOM EN GENSTAND FOR BEGÆR

Hele Maries performance kan karakteriseres som cool og hyperæstetiseret. Alle elementer er enormt lækre, høj kvalitet i både tøj, sko og smykker. Men også boligen med dens interiør, samt hele hendes tilværelse, hvilket inkluderer de relationer, hun indgår i og de kontekster, hun befinder sig i. Jeg har påvist, hvordan Marie indgår i relation til sine læsere, hvordan hun lægger distance mellem sig selv og sine læsere, og hvordan resultatet af denne distance bliver, at Marie både bliver producent af billedet, men også objektet, som skal konsumeres. Hele hendes tilværelse fremstår som velorganiseret og velkurateret, hun er omgivet af smukke (og dyre) ting, af andre smukke og succesfulde mennesker. På bloggen fremstår Maries tilværelse som legende let, hvor modstanden er lille, hvor alt flasker sig. Kort sagt, så ligger hendes appel som blogger i det ekstremt attråværdige liv, hun performer på sin blog.

Der er mange træk ved Maries performance af krop og subjekt, der minder om Gina Jaquelines ditto. Marie er ligesom Gina Jaqueline optaget af selve performancen, hun bruger sin krop professionelt på bloggen, stiller sig altid an, poserer. Hun foregiver ikke at "være sig selv" eller at "være naturlig".

I modsætning til Gina Jaqueline er Marie knap så eklektisk i sin stil, dvs. hendes stil er relativt ensartet og sammenhængende. Hun er ofte relativt konservativt klædt på, men samtidig hypermoderne. Det moderne ligger i detaljen, fx hælen på disse sko, Marie

26.03.18 MARIE STELLA WISE JEDIG

ON THE STREET

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

er iklædt. Det kaldes en 'block heel'. Denne type hæl har længe været umoderne, men Marie, som har fingeren på pulsen og følger med i modens bevægelser, ved, at denne hæl er "på vej tilbage". Hun kan således introducere de nye tendenser til sine læsere, såvel som udfordre deres æstetiske sans. Ofte hænger det jo sådan sammen, at de store forbrugerssegmenter skal have lidt tid, før modens nye tendenser falder i deres smag. Derfor vil både afsmag og nydelse være følelser, som Marie vil vække hos sine læsere (se fx Barthes 1973). I forlængelse af disse iagttagelser af Maries påklædning, kan man også konstatere, at der er noget kamelæonagtigt over Maries påklædning, idet hendes påklædning rummer potentiale til at kunne bæres i meget forskellige kontekster. Hun vil både kunne gå an i en mere konventionel formel sammenhæng, og hendes påklædning vil være gangbar i mere modeorienterede sammenhænge, hvor modens *firstmovers* samles.

Marie har en forkærlighed for dyre genstande, og hun har også en forkærlighed for en æstetik, der indtager en avantgardistisk position, som en forbruger, der er fremadskuende i sit forbrug af modegenstande. Dog er Marie knap så kontroversiel som Gina Jaqueline og måske derfor mere spiselig som ambassadør for de mange brands, hun laver sponsorerede indlæg for. Således kan man tale om, at Marie selv bliver genstand for det begær, der cirkulerer i et forbrugssamfund. Begæret mod de materielle genstande, begæret mod andres liv og begæret mod kroppe. *Musthaves*, *forårsfavoritter*, *sommerlook* er nogle af de overskrifter, der dominerer modebloggernes indlæg. Alle disse indlæg er rettet mod forbrug som vejen til at få realiseret sine drømme. Læg mærke

til billedet, hvor Marie er iført en stribet bluse. Her er hun placeret i sit eget hjem ved siden af en lænestol, en plante, en vase på et bord. Der er intet i billedet, der antyder, at Maries status som human enhed privilegeres over de ikke-humane genstande på billedet. Hun optræder derimod på billedet med samme prioritet som de non-humane genstande. Marie bliver således også til et objekt, en genstand for forbrug, der kan nydes og blive set. Ikke nødvendigvis af et maskulint blik, men et blik rettet mod forbrug. Marie indgår altså i denne opstilling som en slags vare.

Jeg har tidligere har konkluderet, at Marie blogger sig selv frem som en professionel fotomodel gennem sine billeder. På mange af billederne ser vi, hvordan Marie portrætter sig selv i fuld figur, hvor hendes krop er en enhed, der bærer tøjet. Fotomodellens krop er på mange måder løsrevet fra subjektet, som i en konventionel forstand ikke er bærer af egen vilje, fotomodellens krop er til salg og adlyder fotografens eller den kreative leders befalinger. Således udfordrer Marie den konventionelle forestilling om fotomodellen, idet hun både er billedets subjekt og objekt. Det er hendes stemme, hendes præferencer og hendes lyst til at klæde sig på, der er udgangspunktet for indholdet på bloggen, samtidig med at det er hendes krop, der portrætteres på billederne. Fx viser Marie en collage, hun har sammensat af et par jeans, en sweater, et par sko, solbriller og halskæde: ”Jeg elsker simpelt hen dette outfit – og ville vældig gerne hoppe i det i dag! Lyse, flared jeans, der stadigvæk sidder til omkring numsen, en fantastisk stribet sag fra See By Chloé, plateausandaler og smukke guldsmykker. Jeg er i hvert fald ombord! Hvad drømmer I om at iføre jer i øjeblikket?” Det at klæde sig på bliver forbundet med nydelse. Marie sammensætter ofte små collager på bloggen af tøj, som hun ”glæder sig til at gå med til sommer”. At klæde sig på bliver til en slags klædud-leg, hvor selve legen og transformationen gennem påklædningen bliver et mål i sig selv. Man kan forvandles og ændre sig gennem sin påklædning, fremhæve bestemte attituder og forstørre bestemte fornemmelser. Marie er i besiddelse af en fin fornemmelse for påklædningens udtryk, for trends og modens bevægelse, og hun har således evnen til at pirre og provokere vores æstetiske sans.

Flere gange har jeg sammenlignet Maries kropslige performance med Gina Jaquelines. Begge performer de en flydende krop, når det kommer til deres påklædning. Det er som om alt er muligt med Gina Jaqueline. Hun poserer og glider aldrig ud af karakter. Marie adskiller sig fra Gina Jaqueline ved at være en lille smule mere konventionel i sin påklædning. Hendes tøjstil er mere konsistent, moderne og klassisk på en gang og består ofte af eksklusive mærker. Gennem sin påklædning performer Marie et sammenhængende troværdigt subjekt. Moden kobles til subjektet og bliver et selvudtryksmiddel. Men hvor Sofie oftest taler om tøj, som et middel til selvudtryk, så er moden som kulturel konstruktion tydeligt artikuleret hos Marie, og i forlængelse heraf kan man hævde, at forhandlingen mellem påklædning *som et selvudtryk* og påklædning som en kulturel og social performance, der er under konstant forandring, trækkes frem i forgrunden på Maries blog. For Marie er moden et fag, der kalder på et fagsprog, men moden indoptages også gennem egne unikke kropslige erfaringer.

MARIES PERSONLIGE FORTÆLLING

Selvom Marie performer en formelig og plastisk krop gennem sit tøj, er hun knapt så tilbageholden med at skabe sammenhæng i sit personlige narrativ, som Gina Jaqueline er. Vi oplevede, at Gina Jaqueline ofte udelod forklaringer, der ville hjælpe hendes læsere til at skabe sammenhæng i fortællingen. Det sker jævnligt, at Marie poster indlæg af mere personlig karakter. Hun orienterer sig fx mod nogle mere konventionelle værdier i indlægget med titlen «Den forbandende selvtillid»:

Jeg er en en provinspige med benene plantet solidt på jorden, og en viden om mit eget værd. Jeg kommer fra en rigtig stærk familie, der har dannet et sundt fundament for min selvforståelse, og altså også for mit selvværd. Jeg ved, jeg er dygtig til mange ting, og jeg ved, jeg er et godt menneske; selvom man vist ikke rigtig må sige den slags højt i Danmark. Mit *issue* har derfor aldrig været selvværdet, men selvtilliden: Gennem mine teenageår skulle jeg både kæmpe med at føle accepteret, og at acceptere mit eget udseende – for ligesom mange andre unge piger følte jeg mig forkert. Derfor er denne branche hård mod mig og måske ikke et oplagt valg; for som blogger og i modebranchen generelt måles og vejes man konstant af omgivelserne, og ens værd vurderes ikke kun ud fra reel kunnen og kvalifikationer, men også i høj grad af udseende og fremtoning.

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

I dette indlæg⁹¹ træder hun ind i en psykologiserende diskurs om selvtillid, selvværd, selvudvikling osv. Hun taler ind i en forståelse af ungdomslivet som en hård tid, hvor unge skal finde, definere og afgrænse dem selv, og hendes indlæg vil sandsynligvis vække genklang blandt mange af Maries læsere, som via dette indlæg lettere vil kunne spejle sig i hende. I et andet indlæg skriver Marie: ”Nej, succes er, og vil aldrig være, lige så vigtig som lykke for mig. Penge i banken, en smuk garderobe og et dejligt sted at bo er frynsegoder, og noget, jeg nyder, men jeg ville aldrig gå på kompromis med egne værdier for opnåelse af succes.”⁹² I indlægget med titlen ”Ros og anerkendelse” fortæller Marie om en oplevelse, hun havde under Distortion⁹³, hvor hun oplevede, at hun under beruselse blev bedre til at rose og dele komplimenter ud. Ved udgangen af indlægget, konkluderer Marie: ”Derfor vil jeg fra nu af gøre en øget indsats for at huske at rose, anerkende og komplimentere mine omgivelser – og jeg vil anbefale jer at gøre det samme. Send en SMS til din bedste veninde, ring din mor op eller giv kassedamen et kompliment. Det kan kun gøre verden bedre.”

Hun berører nogle temaer, der i den brede offentlighed ofte nævnes i forbindelse med ungdommen. Her usikkerheden omkring eget udseende, krop osv.. Marie tager et klokkeklart standpunkt i forhold til denne værdidebat, et ret traditionelt standpunkt, hvor hun reproducerer en gammel kendt dikotomi ydre/indre, hvorfra hun prioriterer indre lykke over ydre succes. Marie fortæller om sine egne erfaringer og de refleksioner, hun gør sig i sin hverdag. Disse indlæg står i skarp kontrast til den

91 <http://mariejedig.com/2015/05/den-forbandede-selvtillid/> – tilgået 1. august 2015

92 <http://mariejedig.com/2015/05/jagten-paa-succes/> – tilgået 1. august 2015

93 Årlig gadefestival i København

visuelle fremstilling af Marie, hvor hun fremstår som cool og uopnåelig. Læserne kan her identificere sig med Marie, idet hun træder ind i en stærk diskurs omkring ungdomslivet, som fremhæver en psykologiserende tilgang til tilværelsen. Men på den anden side kommer hun også til at fremstå endnu mere uopnåelig, idet hun har hele pakken, så at sige. Hun er både i besiddelse af det smukke liv med adgang til smukke materialistiske genstande, der ligger uden for rækkevidde af de fleste af hendes læsere og samtidig er hun i besiddelse af de ”rigtige” værdier.

PERSONLIG FORTÆLLING I PUNKTFORM

Maries subjektperformance indeholder elementer fra både Sofies og Gina Jaquelines respektive performances. Marie både poserer og leger med krop og subjekt som Gina Jaqueline, men hun performer også ”gode sunde værdier” som Sofie, der på mange måder repræsenterer Gina Jaquelines modpol. Sofie skaber en lineær og sammenhængende personlig fortælling på sin blog. Sofie udfylder alle huller for sine læsere, og efterlader ikke mange spørgsmål åbne for fortolkning. Yderligere er der også en klar konsistens i Maries tøjstil, som man vil kunne betegne som en minimalistisk kombination af et klassisk og moderne look, der minder om den måde, Sofie anvender tøjet. Dertil kommer Maries velvillighed til at dele ud af sig selv på bloggen.

Disse førnævnte indlæg, hvor Marie adresserer mere personlige temaer, hører alligevel til sjældenhederne på Maries blog. Maries vanlige måde at performe noget mere personligt på er gennem indlæg, hvis komposition består af en punktopstilling. Under overskrifterne ”12 thing about me” og ”10 things you (may) not know about me”, deler Marie en lang række detaljer om sig selv med sine læsere. Det er vaner, præferencer og anekdoter fra hendes barndom, som bliver præsenteret i punktform.

En lang usammenhængende liste af små, sjove stykker information om Marie lige fra at Marie ”ELSKER McDonalds” og at hun ”hader at flyve” til, at hun taler i telefon med sin mor ”næsten hver dag, og ELSKER det!” og at hun har gang i tre store projekter, hun vil løfte sløret for i 2016.. Disse små fortællinger om Maries spøjse tilbøjeligheder og hendes ’guilty pleasures’ er både en ’backstage’-fortælling om Marie som en person i besiddelse af særheder som enhver anden, og det er en fortælling om Maries magtfulde position, hvorfra hun oftest sætter det attråværdige og uopnåelige forbrug på display. At hun kan spænde over det, der traditionelt bliver opfattet som lavkulturelle produkter til en udsøgt smag i design og luksus, bidrager til, at Marie fremstår som en sammensat person, der er i stand til at indgå gnidningsfrit i mange forskellige kontekster.

En punktopstilling er en anden type tekst end en almindelig brødtekst. Brødteksten kræver en progression, et narrativ, mens punktopstillingen kan nøjes med at være fragmentarisk, kunne opstilles i punkter og præsentere en montage af punkter, der ikke behøver at være semantisk forbundne. Tidligere har jeg kaldt Gina Jaquelines bloggerstil for stakato, og samme ord kan også bruges til at beskrive de indlæg, Marie skriver

1. Jeg ELSKER McDonalds – og bestiller altid Cheeseburger plain (brød, bøf, ost) og pommes frites sauce, som jeg så putter i burgeren. Jeg gider ikke spise McD i udlandet, fordi saucen er en anden.
2. Jeg er en tydelig ENFP'er (hvilket begge mine forældre faktisk på ualmindelig vis også er), og interesserer mig enormt meget for persontyper.
3. Jeg har ikke haft mine Figaros Bryllup halskæder, designet af Marlene Juhl Jørgensen, af på noget tidspunkt, siden jeg fik dem, og sover, spiser, bader og fester altså i dem (se Kenya [her](#), og Buffalo [her](#)).
4. Jeg har bibeholdt en stor del af min barnlige side, og sidder f.eks. aldrig rigtig "almindeligt" på en stol, laver badutspring, spiser børneslik (al det syntetiske, klamme og sure med legetøj), elsker lege og spil – og kan finde på at sætte mig gulvet alle vegne, hvis jeg bliver træt.
5. Jeg er i gang med tre, store og vildt spændende projekter, det alle bliver realiseret i foråret 2016! Jeg glæder mig simpelt hen så meget, og håber og tror, at I vil tage godt imod det hele.
6. Jeg HADER at flyve. Er egentlig ikke bange, jeg synes bare, man sidder forfærdeligt og keder sig ihjel.
7. Jeg synes selv, at jeg er god til at anerkende og give komplimenter – og bliver skuffet og irriteret, når andre folk ikke kan finde ud af det.
8. Jeg kan ikke tåle at høre folk tygge (som i, jeg får det virkelig fysisk dårligt af det), og har for nyligt fundet ud af, at det faktisk er en lidelse ved navn "misophonia". Jeg har lært mig selv nogle teknikker og rutiner, der kan gøre det lettere for mig – f.eks. at have musik i baggrunden under måltider, at tygge i takt, at holde ene hånd op til øret, og at lave en speciel "mimh"-lyd imens mine dinnerdates får smasket færdigt. Det lyder virkelig sygt, ikke?
9. Jeg snakker i telefon med min mor næsten hver dag, og ELSKER det! Hun kender mig bedre, end jeg kender mig selv, og er god til at lytte, forstå, give råd – eller bare sludre.
10. Jeg har en ting for mænd med brune øjne, buskede bryn og fregner på næsen. Go figure.
11. Når jeg shopper, går jeg altid i en stor bue udenom krølleskjorter (skjorter, der skal stryges) og glutenkjoler (kjoler, der sidder så stramt om maven, at man ikke må indtage gluten 14 dage før kjolen skal på – der er bare ikke cool med en babybule på maven, når man ikke er gravid, vel?).
12. Jeg elsker børne-MGP – og kan samtlige tekster, koreografier og stemmeparodier udenad på deltagere fra alle år. Spørg bare Lærke, vi kan virkelig strikke et godt impro-show sammen!

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

i punktopstilling. Men hvor Gina Jaquelines bloggerstil kan karakteriseres som abrupt og stakato i overordnet forstand, så er Maries bloggerstil sammenhængende, mens de indlæg, Marie har valgt at formidle i punktform, formmæssigt kan karakteriseres som stakato. En punktopstilling er en nem form at give sig i kast med for bloggerne, idet den ikke kræver samme grundige arbejde med teksten, som sammenhængende tekst gør. Dertil er denne slags indlæg en god og relativt uforpligtende måde for bloggerne at indarbejde en personlig dimension i bloggingen, idet det personlige element på mange måder er en (måske lille, men) uundværlig ingrediens i den succesfulde modeblog. Det er også en måde at gøre Maries unikke personlige træk til almene træk, som hendes læsere kan identificere sig med.

Når vi undersøger listen nærmere, er der faktisk en række af disse punkter på listen, der adresserer noget mere substantielt. Gennem disse punktopstillinger, skaber Marie nemlig et rum for at kunne tale om nogle emner, der ellers kan være tabuiserede. Ved at bruge punktopstillingen som form for sine personlige blogindlæg, indarbejder hun en lethed i indlæggene. Tilgangen til det personlige bliver humoristisk og inkluderende, og uden at udlevere sig selv, sætter Marie nogle temaer på bloggen, der ellers kan virke meget alvorlige. I indlægget «Hvorfor jeg ikke er den ideelle kæreste» opremses en lang række selvkritiske eller pseudo-selvkritiske aspekter ved hendes person, der gør hende uattraktiv som kæreste:

1. Jeg har tatoveringer = drenge skræmmes væk, fordi det virkelig ufeminint og rebelsk. 2. Jeg har afbleget hår og pandehår = mange drenge ønsker en "ægte" pige med naturligt hår, og så er pandehår bare ikke i mange mænds smag. 3. Jeg er skruk = jeg virker desperat og uambitiøs. 4. Jeg elsker musicals og popmusik = det ville bare være så meget sjovere, hvis jeg kun lyttede til gammel på pladespiller eller ny, ukendt, elektronisk musik. 5. Jeg drikker ikke rødvin = Ja, men er vel nærmest stemplet som socialt retræderet, hvis man ikke indtager denne tørre og sure alkoholiske drik. 6. Jeg er ikke ryger = JA, sindssygt at det kan være negativt, ikke? Jeg har det bare med at falde for rygere, og det er mega øv at vi ikke har den ting at være fælles om fra start. 7. Jeg går i trompetbukser = generelt er modeelementet lidt et minus, fordi jeg ikke "passer godt ind" alle steder. 8. Jeg arbejder døgnet rundt = FOR ambitiøs og dårlig til at prioriterer ham i en øventuel fremtid. Og så er online arbejde bare ikke cool. 9. Jeg er modeblogger = Det her er nok det værste punkt. Lige så stolt jeg er af mit erhverv, lige så pinlig er jeg over det, når jeg skal præsentere mig for en mand, der ikke er i branchen. For er du vimmervejs, der er fordomme. 10. Jeg er typen, der laver lister som denne = Jeg bruger for lidt tid på at date, og for meget tid på at tænke over, hvad jeg gør rigtigt og forkert i en relation.

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

Indlægget kan på den ene side betegnes som 'humblebragging', en retorisk strategi, hvormed taler gør opmærksom på en række positive attributter ved sig selv. Disse positive attributter tales imidlertid frem som negative træk, da det er ildeset at prale. Indlægget giver os også et indblik i en række normative forestillinger om dynamikken i det heteroseksuelle kurmageri. For det første reproducerer Marie en lang række heteronormative diskurser omkring køn og kultur, som har forhindret Marie i at møde en kæreste. Ifølge Marie "skræmmes drengene væk", bl.a. fordi hun har tatoveringer, har afbleget hår og går i trompetbukser. En række kropslige markører, der, ifølge Marie, signalerer, at hun ikke lever op til de konventionelle forestillinger om attråværdig femininitet. Med denne retoriske strategi, forsøger Marie at gøre sig selv lettere at relatere, som en der lider af usikkerheder. At Marie skulle være decideret uattraktiv for det modsatte køn fremstår dog som en sandhed med modifikation. På den anden side repræsenterer Maries italesættelse af disse heteronormative forestillinger en kritik af samme, for idet Marie italesætter disse (noget naive) regler for attraktiv femininitet, udstilles deres idioti.

Med indlægget "All by myself" portrætterer Marie livet uden en kæreste, og hvilke fordele det har, som fx at hun kan drikke mælk direkte af kartonen, selv kan bestemme, hvornår hun vil gøre rent og slippe for at barbære ben. Men hun sætter også fokus på emnet ensomhed, der ofte er et tabuiseret emne blandt unge. Marie fortæller

indledningsvist: ”Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg virkelig er et flokdyr. Derfor det mig meget uvant og ikke helt optimalt at bo alene (jeg søger dog ingen romie, så har vi dét på det rene). Jeg sørger for, næsten dagligt, at være sammen med nogle af mine bedste venner, for at fortrænge ensomheden”. Men på den anden side, får Marie også formidlet, at hun «kan holde fester og have folk sovende hver weekend». Det kan hun, fordi hun ikke har nogen kæreste, men bestemt også fordi hun har et stort netværk af tætte veninder, hun kan feste med og lade overnatte i sin lejlighed.

Umiddelbart har denne læsning taget afhandlingen et skridt længere væk fra kroppen, som jo er afhandlingens primære fokus. Men bloggen er også i sig selv en krop, tekstens korpus, bloggernes krop. Og denne tekstlige krop, som Marie skriver frem på bloggen, taler med flere stemmer, både en personlig stemme, der går til bekendelse, og en mere reserveret stemme, der ønsker at skrive den personlige dimension frem som noget let og noget humoristisk og som en del af et fælles og inkluderende projekt, og det er her den punktvis tekst bliver relevant som formidlingsform for Marie som krop og subjekt. Den er mere fragmenteret end den sammenhængende tekst. Den lader sammenhængen træde i baggrunden til fordel for den opbrudte tekst, hvori ingen sammenhæng er påkrævet. Som Jenny Sundén hævder (2003), så skriver man sig selv frem i det sociale rum, som de digitale medier tilbyder. Tilsvarende *blogger* modebloggerne sig frem. Det er denne aktivitet, blogging, der er bloggernes tilblivelsesform, og tekst, billeder, layout og andre blogelementer udgør bloggernes samlede 'krop'. Således kan bloggernes tekstkorpus kobles til konceptet blogkrop som også Adam Reed foreslår i artiklen ”My Blog is Me” (2005). Men i forhold til både Sundéns og Reeds refleksioner over relationen mellem subjekt og henholdsvis avatar og blog, så tager Marie denne relation videre. Reed er i sit studie interesseret i: “the ways in which people hold that texts can act as substitutes or extensions of them” (Reed 2005: 224), og Reed adresserer således teksten som et indholdselement, der iscenesætter bloggernes hverdag, deres skift i humør, deres præferencer osv.. I modsætning til de fleste andre blogs er teksten på *Marie Jedig* centreret og ikke højrejusteret. Det medfører et skift i fokus på teksten fra indholdsskabende element til et visuelt element, der er del af bloggernes layout. Således kan man sige, at Marie inddrager tekstens visuelle egenskaber, centreringens symmetri i sit hyperstilerede univers, bloggen *er* Marie i mere end en forstand. Både tekstens indholdsside, men også tekstens materialitet og dens symmetri.

Som vi også så det hos Gina Jaqueline, kan tekst og billeder have forskellige funktioner i bloggernes univers. Således giver billederne både Gina Jaqueline og Marie mulighed for at gøre krop på en måde, der fremhæver en performativ dimension af kroppen. Billedernes karakter giver mulighed for en mere legende og eksperimenterende tilgang til kroppen, hvor teksten er sværere at forme. Tekstens natur efterlader således begrænsede muligheder for at gøre krop, hvilket vi ser i den bekendende facon hos Marie og den psykologiserende facon hos Gina Jaqueline. Dog er Gina Jaqueline i stand til at bruge det sproglige udtryk opfindsomt, idet hun relativt ofte citerer sange, citerer

digte, selv skriver på det, man kan kalde en poetisk facon. Maries punktopstillinger er et udtryk for samme tendens, og således undlader de to bloggere at lade teksten bliver fastlåsende. Marie anvender en humoristisk strategi, hvor hun sidestiller elementer fra sin hverdag, der normalt ikke sidestilles. Større eksistentielle overvejelser sidestilles med at kunne drikke direkte fra kartonen. Gennem punktopstillingen, insisterer Marie på at konstruere sig selv gennem en tekstlig genre, der er velegnet til let formidling og som vi primært kender fra genrer som fx dameblade, ungdomsblade og de mindre seriøse artikler i dagbladene. Hun er altså langt mere tilgængelig end Gina Jaqueline og hendes kryptiske facon.

MIT ARBEJDE ER MIG

Hvis vi zoomer ud og ser på selve modebloggen, så bliver det synligt, hvordan modebloggen også træder ind på markedsagtige vilkår i deres kamp om læsernes gunst. For modebloggens læsere bliver læsningen også et forbrugsvalg, og modebloggen skal kunne indgå i et samspil med læseren. I denne optik giver det således også mening at tale om selve modebloggeren som en forbrugsgenstand.

26.02.16 MARIE STELLA WIBE JEDIG

HUMMEL "MARATHONA" CAMPAIGN

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

Ovenstående billede stammer fra en kampagne for Hummels serie af gummisko *Marathona*. Marie og hendes daværende kæreste, kunstneren og modellen Sophus, blev lanceret som ansigter for Hummels kampagne, som blev søsat i foråret 2015. Billederne er taget hjemme i Maries gamle toværelses lejlighed. Marie fortalte det på bloggen, da billederne blev taget, men viste først billederne, da kampagnen blev skudt i gang af Hummel. I forbindelse med kampagnens forløb lavede Marie et Instagram-take-over⁹⁴ af Hummels instagram-konto, hvorfra hun instagrammede i en lille uge. Både Marie og Sophus arbejder professionelt som modeller. Sophus går derudover på kunstakademiet i Wien, mens Marie som sagt både driver bloggen og arbejder med pr for et dansk smykkefirma. De optræder således ikke kun i Hummel-reklamen i egenskab af deres profession som modeller, men deres personligheder, deres unikke relation (parforhold - ved kampagnens offentliggørelse ex-kærester) approprieres af Hummels kampagne. Således er denne reklame et glimrende eksempel på, hvordan modebloggere anvender deres egen personlige fortælling, det intime rum med følelser, affekter og det private rum som en slags scene for salg, hvor varen der er til salg både er, i dette tilfælde, skoene, men i lige så høj grad modellerne med deres unikke personlige narrativ og den indsigt bloggernes læsere har med i baghovedet, når de ser reklamen:

I har måske allerede set et sneakpeek, og selve skoen har jeg også vist på min [Instagram-profil](#) før, MEN... For godt et år siden skød jeg, sammen med min ekskæreste Sophus, kampagne for Hummels nye sneakers "Marathona" med den dygtige fotograf Mads Teglers, og ENDELIG kan jeg afsløre resultatet! Jeg er mega stolt af hele kampagnen, og håber, I også kan lide det. Udgangspunktet var min daværende lejlighed, og med et hold på knap femten mennesker, var pladsen trang – men det var absolut en sjov oplevelse, jeg aldrig ville være foruden. I forbindelse med kampagnen, vil jeg i perioden fra d. 2. marts til 8. marts gæste-instagramme hos [Hummel](#).

BILLEDE: FRA MARIE JEDIG

Maries skriver i sit indlæg en kort tekst, hvor hun fortæller sine læsere ganske kort om, hvordan billederne er blevet til. Hun fortæller, at billederne blev taget i hendes gamle lejlighed, som på dagen skulle huse hele 15 mennesker. Hun fortæller dertil, at det var "en sjov oplevelse" at skyde kampagnen. Maries tekst giver et lille indblik i arbejdsvilkårene bag kameraet. Hun taler ind i en professionel diskurs; det var ikke bare en række billeder, men en *kampagne*, fotografen var *dygtig*, og Marie er stolt over *resultatet* og lader os samtidig forstå, at hun også er personligt investeret i kampagnen. Dette bekræftes også af den måde, hun præsenterer kampagnen på. Marie er "stolt" af kampagnen, skriver hun selv. Som en faglig stolthed, det er en veludført kampagne og et sæt veludførte fotos. Hun udviser således ikke nogen følelsesmæssig tilknytning til kampagnen på trods af, at hun og hendes ex-kæreste Sophus er afbilledet sammen på sofaen og i sengen.

94 Et 'take-over' betyder, at Marie har overtaget Hummels Instagram profil i en aftalt periode som en del af den kontrakt Marie har lavet med Hummel, hvor hun og Sophus var kampagneansigter.

Stiluniverset er genkendeligt, møblerne er slidte, tøjet er ikke eksklusivt eller luksuriøst. Men alligevel formår billederne at forvandle dette scenarie til noget eksklusivt. Vi kan forstå på Marie, at billederne er taget i hendes egen lejlighed frem for fx et studie eller en lejlighed lånt til fotoskydningen, og det er i høj grad i den autentiske og ærlige fortælling om Marie og Sophus, at billedernes appel opstår. Det er sjældent, at Marie har sat billeder af Sophus på display på bloggen, så det er i sig selv et særsyn, og at de optræder sammen på billeder er endnu sjældnere, fordi Marie som regel selv står bag kameraet, når Sophus står foran. Men det er det eksplicitte display af intimitet og affekt, som er det primære salgsargument for Hummels sko. Kampagnen iscenesætter den romantiske alliance i en kommerciel kontekst. Deres intime relation bliver omdrejningspunktet, mens Maries blog og hendes instagram-profil er med til at skabe koblingen til Maries person som en genkendelig figur i forbrugernes bevidsthed. Dertil er der noget nostalgisk over disse billeder, de dyrker en tid der engang var. Billederne minder stilmæssigt om den amerikanske highstreet-kæde American Apparels reklamekampagner, der også dyrker 1970'ernes og 1980'ernes stilmæssige koder. Det er hverdagen og det uglamourøse liv, der hyldes i Hummels kampagne. Samtidig er iscenesættelsen af Marie og Sophus i tøj, sko og omgivelser en dyrkelse af en æstetik, der hører sig fortiden til. Maries affarvede hår, knæsokkerne, Sophus' frisure, interiør og påklædning er tilsammen en palet af forskellige årtier, der bliver dyrket i et postmoderne modus, hvor budskabet synes at være dyrkelse af en ubestemmelig æstetik, der hører hjemme i 1960'erne, 1970'erne og 1980'erne på en gang. Det bliver således gennem dette dobbeltgreb, hyldesten til hverdagsæstetikken, det opnåelige (både prismæssigt og i mere generel forstand), samt det utopiske ved dyrkelsen af en æstetik, der har sin oprindelse i en anden tid. Dette dobbeltgreb kan også karakteriseres som tilstedeværelsen af både det nære og det fjerne, som Benjamin hævder konstituerer det auratiske⁹⁵ (Benjamin 1998).

Berømmelsens logik, hvor ikke-berømte forbrugere er styret af et uforklarligt begær mod at vide mere om en bestemt berømthed, kombineres her med markedslogikker, hvor køb og salg er grundmekanismer. Sophus og Marie, deres relation udstilles i reklamen, læsernes forestillinger om deres intime relation imødekommes og gøres sikkert smukkere og mere attraktiv end den er, og sko sælges. Tilstedeværelsen af Sophus' flamboyante øring er samtidig med til at validere "ægheden" af kampagnen. Hans narrativ på Maries blog er som en frisindet kunstner, der udfordrer etablerede kategorier, han er excentrisk og talentfuld og vigtigst af alt er han 'sin egen'. Han er således en ny version af, hvordan Benjamins flanør gør sin entre på storbyens scene på markedsvilkår. I denne nye version er markedsvilkårene ganske konkrete og Sophus udlejer således sin excentricitet til Hummel.

Som supplement til fotografierne, postede Hummel en kort video på deres Instagram-profil i forbindelse med lanceringen af kampagnen. Videoen skal vise et kort forløb en morgen, hvor Marie og Sophus står op. I den indledende indstilling,

95 Aura er et omdiskuteret begreb, som Benjamin bl.a. omtaler i sit berømmede essay "kunstværket i dets tekniske reproducerbarheds tidsalder" (1998).

ser vi Sophus og Marie ligge i sengen og de driller hinanden kærligt. Sophus står op som den første, han stiller sig op i sengen og tager et billede af Marie, der stadig ligger i sengen. Begge er iført hummeltøj. Vi ser efterfølgende Sophus sidde i en lænestol iført sine Marathonas med sin telefon og kigge på billedet, han lige har taget af Marie. Efterfølgende står Marie op af sengen. Vi ser hende snøre sine Marathonas. Men hun er stadig søvndrukken og kaster sig bagud ned i sengen. I videoens sidste indstilling vises parret ligge i en sofa og fjerne kærligt, som de gjorde indledningsvist.

Hvor billederne konstruerer en ekstremt *stylet* version af deres intime relation, konstruerer videoen i langt højere grad hverdagslig intim relation mellem Marie og Sophus. Vi oplever her et affektivt rum, hvor Marie og Sophus hengiver sig til hinanden, deres kroppe er flettet sammen til én krop både i sengen og i sofaen. Deres parforhold er på display og deres interaktion er iscenesat som kærlig og drillende. Der er ingen tale i videoen, kun minimalistisk elektronisk musik og vi ser Maries og Sophus' kroppe bevæge sig ud og ind mellem hinanden. Kropssproget og interaktionen mellem dem er i centrum, og kroppene bliver en indgang til fortolkning af videoen, som fortæller en historie om uendeligt lange dovne morgener, som fortsætter på sofaen langt op ad dagen. Skoene indtager naturligvis en central rolle i filmen. Vi ser, hvordan Maries sorte Marathonas og Sophus' blå Marathonas smyger sig op ad hinanden, præcis som Maries og Sophus' kroppe gør det i sofaen. Koblingen mellem sko og krop er åbenlys.

BLOGGINGENS BALANCEGANG: DET PRIVATE OG DET OFFENTLIGE

Maries performance af balancen mellem det private og det offentlige og mellem det private og det professionelle er paradoksalt, idet hun på den ene side lader sin relation til Sophus indtage en fremtrædende rolle i Hummelreklamen, et træk der næsten kan fremstå som en kynisk udbytning af deres intime relation. På den anden side skriver hun i indlægget "Public love - are they back together", hvordan hun er overrasket over, hvordan Sophus og hun er blevet "dyrket" som par. Hun skriver bl.a.:

"Der er mange fantastiske ting ved at kunne dele ud af min person online, men bagsiden af guldmedaljen er forudsigelig og grum; for det er eddemaeme svært at prøve at finde ud af sit privatliv, når man hele tiden konfronteres med kommentarer fra læsere, der ret beset ikke aner, hvad der sker i mit hoved eller i mit liv. [...] Jeg er fuldstændig klar over, at vores forhold fra start har været meget public, men at vi er blevet dyrket som par, er virkelig en overraskelse og egentlig også lidt skræmmende for mig."

Marie er overrasket over den opmærksomhed, hendes forhold til Sophus og efterfølgende brud har medført. Hun fortæller i indlægget, at mange af hendes læsere og følgere på fx Instagram og Facebook har sendt både hende og Sophus beskeder (i lukket forum) og spurgt til status på deres forhold. At Marie og Sophus har modtaget beskeder med spørgsmål, der helt åbenlyst overtræder Maries grænser, fortæller os noget om modebloggens status som en hybridgenre, og at genrens forskellige aktører ikke er helt enige om afgrænsningen. Maries læsere afkoder Maries person som en berømt-hed, hvis liv og status man kan tillade sig at have en interesse for. Imens har Marie en anden forståelse af, hvad der er privat og hvad der er offentligt.

Det sker med lav frekvens, at Marie beskriver sit privatliv. Det drejer sig primært om (ex)kæresten Sophus. Han nævnes, når Marie fortæller om sin hverdag, da han flyttede ind i Maries lejlighed og i forbindelse med deres brud. Når bloggerne er i et parforhold bliver det svært ikke at dele, når hverdagslivet sætter rammen for bloggen. Således finder Marie sig også i en situation, hvor det naturlige vil være at fortælle sine læsere om bruddet med kæresten. Ikke at hun har lyst til at dele disse personlige oplysninger, men snarere fordi det narrativ, hun har fået opbygget over tid på bloggen, kræver det. Når Marie deler noget personligt med sine læsere som fx bruddet med kæresten Sophus, så føles det som en (kærkommen) afbrydelse af bloggens naturlige rytme. Man får en klar fornemmelse af, at Marie har meget mere på spil, når hun blogger personligt. Hun har da også blogget om, hvordan hun skal ”vænne sig til” at hun er en offentlig person.

AFRUNDING

I denne analyse har vi set, hvordan Marie Jedig performede sig selv som en celebrity. Hvordan billeder og skrift udfylder to forskellige roller i tilblivelsen af kroppen. Gennem bloggens forskellige modi (tekst og billede) tematiserer Marie mangedoblingen af kroppen. Hun får således mulighed for at fremvise flere forskellige egenskaber frem. Marie Jedig fremstår således som en slags mellemfigur, der anvender de strategier, som anvendes på *Gina Jaqueline*, *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse*. Men hun anvender dem på en facon, der på trods af den umiddelbare selvmodsigende karakter, ikke virker selvmodsigende.

Marie iscenesætter sig selv som celebrity eller som en professionel modelkrop gennem de billeder, hun poster på bloggen. I billederne lader hun sin krop folde ind i mediet gennem en visuel performance. Hun lader ubesværet sin krop indgå som en del af bloggens visuelle interface. Kroppen foldes ind i Maries egne billeder, der er tiltænkt bloggen, den foldes ind i reklamefotos, hvorpå Marie og hendes ex-kæreste Sophus optræder. Gennem denne indfoldning gør Marie bloggen til sin platform, den bliver en ressource i hendes konstruktion af selv, eller endnu en foldning, der er til rådighed for Marie. Når Maries kropslige performance ikke virker selvmodsigende eller utroværdig, skyldes det sandsynligvis, at performativiteten favoriseres over alt andet på bloggen.

Bloggen er helt grundlæggende et performativt rum (Zylinska 2009), så at træde ind i performancen er en del af det, bloggen afkræver af sin blogger.

I analysens allersidste afsnit vil, jeg vil belyse, hvordan man *også* kan lade sin krop folde ind i kommercielle vilkår. Det vil jeg gøre gennem en analyse af et sponsoreret indlæg på *Sidsel og Lasse*.

SIDSEL OG LASSE - UNDERTØJSREKLAME

Til sammenligning har Sidsel og Lasse taget billeder af dem selv iført undertøj fra det danske mærke *Gray Fox*. Det har de gjort i forbindelse med et sponsoreret indlæg for mærket, der bryster sig af miljø- og dyrevenlighed. Undertøjet er hvidt, klassisk og enkelt. Maries indlæg om Hummel-kampagnen er en sekundær tekst, og Hummels kampagne blev lanceret fra deres Facebook-profil og Instagram-profil simultant, hvor billederne af Marie og Sophus blev offentliggjort første gang. Sidsels og Lasses indlæg på bloggen om undertøjet er en primær tekst, det er et sponsoreret indlæg, som har til hensigt at henlede opmærksomheden på denne type undertøj. Derfor er de to indlæg meget forskellige som udgangspunkt, men der er også nogle meget væsentlige og grundlæggende forskelle i måden indlæggene reklamerer for hver deres produkt på, som gør en forskel for, hvordan kroppen iscenesættes på som vare.

Sidsel skriver i sit og Lasses indlæg en relativt lang tekst, der beskriver undertøjets kvalitet, dets fornemmelse og dets fordele. Meget af teksten mimer sproget i en infomercial, som på en gang sælger et produkt ved at informere om det.

Sidsel fortæller om nogle fordele ved bambusundertøj, som appellerer til forskellige dimensioner af forbrugerbevidsthed. Bæredygtighed som det første, hygiejne som det næste og til sidst velvære. Det er argumenter, der præsenteres, rationelle argumenter, som fremstår som objektive sandheder. Sidsel fortsætter indlægget med at fortælle en anekdote om, at Lasses far blev rigtig glad for et par underbukser, bloggerparret købte til ham i New York. Afslutningsvis fortæller Sidsel humoristisk: ”Vi har da også, i kommentarfeltet under en af vores adventskonkurrencer, fået slået fast at rigtig mange mænd åbenbart render rundt med hullede og forvaskede underbørger! Og mon ikke nogle af os piger godt kunne trænge til en grovsortering og udskiftning af trussebeholdningen også?”

Indlæggets verbale appel er således langt mere udbygget end indlægget, hvor Marie præsenterer Hummel-kampagnen for sine læsere. Her gøres brug af flere forskellige former for argumentation, og gennem de ”objektive” argumenter og anekdoterne, forsøger Sidsel at skabe en troværdig platform, hvorfra hun og Lasse kan reklamere for undertøjet. Troværdigheden skabes, idet Sidsel og Lasse har prøvet undertøjet på egen krop, og indlæggets tekst har derfor karakter af ”afrapportering” fra virkeligheden,

Sidsel fortæller om deres oplevelse af at være iklædt undertøjet, oplevelsen af at være iklædt lige præcis dette materiale, og fortæller endda, at Lasses far syntes, at ”de sad godt og føltes rare”. Dette verbale performativ er således et forsøg på at beskrive virkeligheden uden for bloggen, ”følelsen”, som Sidsel selv skriver flere gange. Disse italesættelser af følelse og fornemmelse manifesterer nogle kropslige erfaringer, Sidsel, Lasse og Lasses far har gjort sig i forbindelse med afprøvningen af undertøjet. I modsætning hertil anvendte Marie en *show-it-don't tell it*-tilgang til salget af Hummel-skoene, og attitude, kropssprog, blik og stillkoder i hjemmet og påklædning er elementer, der bidrager til at fremhæve en distinkt æstetisk orientering, såvel som den performative dimension af reklamen. Marie er ikke berøringsangst over for poseringen og hvad der medfølger. For hende er poseringen et legitimt udtryksmiddel, der ikke truer hendes jeg-fortælling. Det hænger sandsynligvis sammen med hendes erfaringer som professionel model, der er med til at skabe et mere velvilligt blik på poseringer og udklædninger. Som model befinder man sig i en kultur, hvor poseringer repræsenterer normalen og faktisk bliver set som en kompetence, der giver adgang til opgaver, løn og prestige. Yderligere tegner der sig også et billede af tematisk udspænding inden for modebloggingen, hvor poseringer på en gang anses for at være i strid med den troværdige jeg-fortælling, og på den anden side selv er bærer af et potentiale til blive en eksistens med berettigelse i sig selv. Sidsel og Lasse gentager her Lasses brug af det digitale medie, som vi så det i forbindelse med hans crossfit-eksperiment. Sidsel fortæller om undertøjet, og i denne fortælling bliver bloggen og det digitale medie en formidlingsplatform for ”den egentlige” krop, som findes uden for mediet.

I indlæggets tekst kommenteres billederne også. Sidsel indleder indlægget med at skrive: ”Mængden af hud på bloggen eskalerer lidt for tiden, synes jeg! Denne gang skyldes det et samarbejde med *Gray Fox*, som sælger bambusundertøj.” og afslutte med kommentaren: ” PS. Puha undertøjsbilleder i små tighty whities er altså en udfordring!!” Indledningsvist kommenterer Sidsel på ”mængden af hud” og ironiserer således over de seksualiserede billeder, som sendes i cirkulation på sociale medier *en masse*. Sidsel ønsker gennem italesættelsen af den bare hud at fortælle læserne, at det er uvant for hende at vise så meget hud. Hun henviser til et nyligt indlæg, hvor Sidsel og Lasse rapporterede fra deres ferie i Mexico. I dette indlæg blev der vist flere billeder af begge i badetøj. I det afsluttende PS fortæller Sidsel, hvor grænseoverskridende det faktisk er, at uploade billeder af sig selv. Men disse kommentarer lægger Sidsel afstand til tendensen til at vise sin krop frem, at tage selfies, at lægge billeder af sig selv op på sociale medier, hvor man higer efter bekræftelse og anerkendelse. Det er en adfærd, der opfattes som udtryk for forfængelighed og er lavprestigefyldt, som om afsenderen er afhængig af andres mening. Og selvom undertøjet ikke eksponerer Sidsels og Lasses kroppe (nok især Sidsels) som andre og mere udfordrende slags undertøj ville gøre, så er det stadig langt mere grænseoverskridende at posere i undertøj end i bikini. Også selvom bikinien afslører mere bar hud end undertøjet. Undertøj skal ikke ses, det skal i sagens natur placeres *under* tøjet, mens en bikini er et outfit i sig selv, det er *beach*

wear, og det er meningen, at det skal vises frem. At vise sit undertøj frem er således langt mere tarveligt end at vise sig frem i sin bikini. Denne afstandtagen er måske især vigtig for Sidsel, der som kvinde let kan blive kategoriseret som forfængelig, poserende eller opmærksomhedskrævende. Således er der nogle kønnede mønstre, der gør det mere vanskeligt for Sidsel at navigere i bloggens rum af muligheder og måske endda begrænser hendes muligheder for tilblivelse.

KROPPENE

Men lad os kigge nærmere på kroppene. Indlæggets primære bestanddel er billederne af Sidsel og Lasse iført det omtalte undertøj. Indlægget indledes med en lang stribe billeder, som er en blanding af billeder af Sidsel og Lasse sammen og hver for sig. Som Sidsel skriver, er der meget hud på billederne, især Sidsels underbukser er små og lavtaljede, mens Lasses boxershorts er længere i benene. Billederne lader til at være amatør billeder. De er alle taget op ad hvid væg beklædt med savsmuldstapet. Det ser ud som om de er blevet taget i en lejlighed, men i modsætning til billederne fra Maries lejlighed er det specifikke ved hjemmet ikke fremhævet, men i stedet forsøges det skjult. Resultatet er en serie stilrene billeder, hvor Sidsel og Lasse er placeret i et neutralt hvidt rum i deres neutrale hvide undertøj. Når Sidsel og Lasse efterstræber det neutrale og anonyme rum til deres billeder, fortæller det os noget om, hvordan undertøjsbillederne isoleres og holdes på afstand af deres sociale rum og bybilledet, hvorfra de fleste af deres outfitbilleder tages. Denne billedserie fremhæves som en undtagelse i Sidsels og Lasses blognarrativ. På bloggen optræder de ofte hver for sig på billeder, idet den anden står bag kameraet, mens de undtagelsesvist optræder sammen og også i uvant påklædning og med uvante attituder. I modsætning hertil er poseringerne og fotosessioner en langt mere integreret del af Maries hverdag. At stå i undertøj hjemme hos sig selv bliver for intimt.

Sidsel og Lasse poserer på de fleste af billederne, men i modsætning til Maries billeder, bliver poseringerne udført med en distinkt ironi. Deres poseringer mimer adskillige kropskulturer, vi allerede er bekendt med. De poserer begge som 'stærk mand' og mimer en pose, vi oprindeligt kender fra barokke bodybuilderkonkurrencer, hvor brystmuskler og arme spændes, og denne pose er sidenhen blevet almindelig i latterliggørelsen af ekstreme kropskulturer som fx bodybuilding. Lasse indtager til og med også en posering, hvor han ironisk flekser med overarmene over hovedet. Andre poseringer mimer sexede poseringer, vi kender fra dårlige undertøjsreklamer, Sidsel og Lasse har yderligere forvredet denne genre. På to af billederne, har Sidsel placeret sin hånd på Lasses balle, mens Lasse på det ene blinker med sit ene øje til beskueren. På reklamer for undertøj i fx supermarketers tilbudsaviser er der ofte en berøring mellem den mandlige og kvindelige model. Denne berøring er i Sidsel og Lasses genreparodi blevet overartikuleret og seksualiseret. Således er Sidsels hånd placeret på Lasses balle,

BILLEDE: FRA SIDSEL OG LASSE

denne gestus bliver gjort til genstand for latter og ironi. Sidsel og Lasse skaber således en ny kontrakt med modtagerne af billederne. Ligesom mange ironiske reklamer skaber en kontrakt mellem afsender og modtager, hvor udgangspunktet for reklamen er, at begge parter er klar over, at fx sex sælger. I stedet for at manipulere med modtagerne, bliver reklamen på en gang både en salgstale for produktet, samt en metarefleksion over reklamers natur.

Samtidig bliver fremstillingen af kroppen også et blik ind i Sidsels og Lasses relation. Som med fremstillingen af Marie og Sophus, bliver disse billeder et vindue ind i deres liv og tilværelse. Begge par er portrætteret i egenskab af par, og deres romantiske forbindelse er definerende for parrene som enheder og årsagen til, at de optræder på billederne sammen. Fremstillingen af Marie og Sophus fremstår glat og uigennemtrængelig. Billederne afslører intet, og efterlader os ikke med et indtryk af, hvordan deres interaktion er. Rettere bliver vi præsenteret for et utopisk og hyperæstetiseret univers, hvor smukke kroppe omgives af smukke genstande. Sidsel og Lasse performer, i

modsætning til Marie og Sophus, et slags backstage-univers, hvor de gennem billederne fremstår som et par, der har det sjovt sammen, de fremstår som et par, der ikke tager sig selv for alvorligt. Parforholdet bliver den overordnede ramme for disse billedserier, et intimt rum ladet med affekter og følelser bliver sat i fokus her. Begge par har en historie, som bloglæserne er bekendt med. Sidsel og Lasse satte en stopper for deres forhold, da Sidsel skulle på udveksling til Melbourne, mens Marie ved flere lejligheder har fortalt om forholdet til Sophus, om deres brud, og at de er forblevet venner. Hun har udgivet et blogindlæg med titlen ”Valentines Inspiration”, hvor hun giver sine læsere inspiration til Valentines dag. Et indlæg som dette vil uundgåeligt blive læst med øje for Maries og Sophus’ relation. Begge par er således blevet til som par i læsernes bevidsthed gennem bloggen. Især Sidsel og Lasse tematiserer ofte deres parforhold på bloggen gennem indlæg, hvor de udtaler sig om hinanden (fx eksempel) eller indlæg, der tematiserer deres ”kærestelinge”, som de kalder det. Det er indlæg, der giver et ret, forestiller man sig, ufiltreret blik ind i Sidsels og Lasses parforhold og er med til at skrive det personlige narrativ på bloggen frem. Det er med disse narrativer i baghovedet, man også forbruger billederne, og således bliver billederne også til en slags vidnesbyrd om tilstanden af forholdet. Og især med Sidsels og Lasses mindre professionelle billeder, er det oplagt at bruge billederne som anledning til at lege en anden gossip-leg, som ofte kaldes ’photo-assumption’. Legen går ud på at afkode berømtedernes kropssprog, er de nyforelskede, skændes de. Disse analyser af kropssprog sammenholdes med andre spor (rygter, eller i Sidsels og Lasses tilfælde de indlæg, de selv har udgivet om deres forhold). Man leder efter sprækkerne i billederne, som kan fortælle de gode saftige historier, som forsøges gemt af vejen.

Kroppene er på sin vis formelige og plastiske, idet Sidsel og Lasse formår at lade deres kroppe indgå i en serie af billeder, hvor kroppene er iført og reklamerer for undertøj. Sidsels og Lasses kroppe leger med koderne, performer forskellige tilgange til kroppen og lader kroppen forme efter uvante æstetiske koder. Men, som da Sofie poserede som en hiphopper, stritter kroppen også imod. Den vil ikke lade sig styre af æstetiske koder, som den ikke er tryk ved. Hverken Sidsel, Lasse eller Sofie kan posere med Maries overbevisning, ironien er således en essentiel bestanddel i tilblivelsen af Sidsel og Lasse som kropslige subjekter i denne billedserie. Hvis man skal karakterisere denne tilblivelse mere overordnet, kan man sige, at for Sidsel og Lasse (som med Sofie) er kroppens udformning koblet tæt sammen med subjektets egen fortælling, hvorfor ingen af de nævnte kan hengive sig fuldstændig til poseringen, men anvender en ironisk distance i mestringen af poseringerne. Det stemmer simpelthen ikke overens med deres egen selvfortælling som nede på jorden og henholdsvis jøde i København og Århusianere (i modsætning til Københavnerne - dette er et udtalt tema på Sidsels og Lasses blog). Kroppen bliver således et værktøj, hvorigennem man kan udtrykke ”sig selv”.

Men hvis vi forestiller os, at fx Sidsel og Lasse var svært overvægtige, så ville en billedserie som denne have haft en anden effekt. En sådan billedserie ville fx have kunnet

tilføje en kritisk kommentar til dyrkelsen af tynde kroppe som idealkroppe i popkulturen. Dertil ville den implicite kritik af selfie-kulturen have været langt mere vidtrækkende, idet billederne ville synliggøre, hvilke kroppe der bliver til som legitime og rigtige kroppe. Men Sidsels og Lasses kroppe repræsenterer primært idealkroppen, slanke, stærke og langlemmede, så på trods af at de fleste billeder i billedserien er legende og ironiske, så kommer billederne alligevel til at fremstå som en hyldelse til den smukke, slanke idealkrop. Således kommer disse billeder til at fremstå tvetydigt, idet Sidsels og Lasses kroppe opfører sig (ser ud) næsten som modelkroppe. Deres kroppes materialitet tilbyder en bestemt vifte af muligheder og gør andre positioner umulige.

AFRUNDING

Der åbenbarer sig altså forskellige mulige positioner for forskellige slags kroppe, og dette gælder også for kønnede kroppe. I kontekst af celebrity-kulturen, bliver kvindeskroppen langt oftere udsat for kritiske blikke end mandeskroppen, som Erin Meyers bemærker, bliver det for kvindelige celebrities ofte et umuligt rum at navigere i (Meyers 2012). Således træder et kønnet mønster frem i læsningen af Sidsels og Lasses kropslige performance i denne billedserie. Det er bemærkelsesværdigt, at Lasses poseringer og ansigtsudtryk virker langt mere gennemførte end Sidsels. Lasse lader også sit ansigt indgå som en del af den kropslige performance. Lasses blikke til kameraet, når han blinker med det ene øje, når han løfter op i undertrøjen er spækket med selvtillid, mens Sidsels poseringer virker mere påpasselige og tilbageholdende. Hun er ikke med i sin performance i samme grad som Lasse. Lasse overdriver, leger med rollen, performer endda feminint kropssprog på billedet, hvor han hiver op i undertrøjen.

Det er ikke ualmindeligt at få taget (halv)professionelle billeder som succesfuld modeblogger. Mange af de succesfulde modebloggere indgår forskellige typer af samarbejder med kommercielle aktører, der byder ind med forskellige typer af produkter. Fx har flere modebloggere arbejdet sammen med highstreet-mærket Envii og designet adskillige kollektioner i samarbejde med dem. Sofie har fået skudt professionelle billeder i forbindelse med lanceringen af de kollektioner, hun har designet i dette samarbejde, men Sofie viste billeder fra "bag kameraet", hvor fotografen satte lys. Hun fortalte derudover, at "det var rimelig syret at stå på bunden af den dybe ende!" i den nedlagte svømmehal, hvor billederne blev skudt. Vanen tro performer Sofie sig selv som en "almindelig pige", der er havnet foran kameraet til et fotoshoot. Hun fremhæver det "syrede" ved at stå på location og dermed det fremmede ved at være hovedpersonen til sådan et event. Dermed gør hun sig også lettere at identificere sig med, hendes uvanthed og hendes (måske påtagede) amatørisme.

KAPITEL 13

KONKLUSION – BLOGKROPPENS TILBLIVELSE

Da jeg påbegyndte arbejdet med denne afhandling, var det et meget anderledes projekt, jeg forventede at stå overfor. Det skyldes delvis det velkendte fænomen, at et PhD-projekt aldrig kan forudses; ofte (og gerne) forandrer det sig under tilblivelsesprocessen. Men det skyldes også, at afhandlingens emne, modebloggen, er et fænomen, der er en del af et medielandskab, som er defineret ved en tilsyneladende ustoppelig forandring. Gennem de år, jeg har arbejdet med afhandlingen, har modebloggen således undergået en udvikling, som også har informeret og forandret mit projekt og været med til at definere, hvad jeg tænkte om kroppens tilblivelse på modebloggen i en løbende proces. En udvikling fra at være en genre, der gav den almindelige bruger en platform til at være platform for en ny økonomi, hvor entreprenante unge kvinder udfoldede sig.

Denne afhandling har undersøgt, hvad det vil sige *at blive til med medier* (Kember & Zylinska 2012) og analyseret kropslig tilblivelse og performance i et empirisk materiale bestående af fem danske modeblogs. Jeg har haft interesse i at afdække, hvordan subjektivering sker, herunder særligt, hvordan kroppen bliver til på modebloggen gennem performative processer. Således har jeg igennem afhandlingen haft fokus på kropslig tilblivelse og performance i relation til mode, spiseforstyrrelse og plastikkirurgiske indgreb, men også i relation til selve mediet og til de nye kommercielle vilkår modebloggen udstikker. Disse relationer er blevet udforsket gennem foldningen, som både har udgjort et analytisk tema samt en metode, idet foldningen har været et gennemgående motiv i analysen, mens også analysen har taget form som en foldning.

Afhandlingens bidrag til den akademiske kanon består i, at jeg gennem afhandlingens analyse har anskueliggjort, hvordan kroppe bliver til på modeblogs, hvordan kroppe er ambivalente og spændes ud mellem poler, samt hvordan kroppe bliver til gennem en foldning, og kroppen derigennem får karakter af en 'blogkrop', dvs. en intens indfoldning af kroppen i bloggen. Dermed har denne afhandling etableret en række nye koblinger mellem medier og kroppe og givet en analyse af et relativt nyt fænomen, modebloggen, hvor subjektiveringen står i et ambivalent forhold til en omsiggribende markedsgørelse, som afhandlingen ligeledes har sat fokus på. Yderligere har forbrug været et gennemgående tema i afhandlingens analyse, som har synliggjort koblingen af forbrug, og krop gennem tilblivelsesprocesser. Afhandlingen taler således ind i både en kritisk medievidenskabelig kanon, men også en tradition af kropsstudier samt en feministisk teoretisk bevægelse, der interesserer sig for kroppe og materialiteter.

INDFOLDNING OG UDFOLDNING

Som jeg erklærede i indledningen, har formålet med denne afhandling været: ”At undersøge, hvordan kroppen bliver til og performs på modebloggen”. Afhandlingens videnskæssige paradigme har således været af eksplorativ karakter; den har produceret ny viden om et relativt uafdækket fænomen. Jeg har forsøgt at producere denne viden gennem et empirisk projekt, hvor analysen bærer den primære vidensproduktion. Jeg har med afhandlingens analyse lagt et snit i dette felt; et snit der fulgte konventionelle og allerede optegnede grænser, men også et snit der i nogen grad har provokeret og destabiliseret de hegemoniske grænser, vi allerede kender, hvor kroppen fx stopper ved huden, og hvor krop og medier opfattes som to ontologisk forskellige størrelser. Analysen har belyst, hvordan modebloggen er et fænomen sammensat af modsætninger. Hvordan den både er en platform, der giver stemme til det almindelige og dyrker det hverdagslige, og samtidig også giver plads til det flamboyante, det excentriske og det ekstraordinære. Hvordan modebloggen både er en platform med kritisk potentiale, der giver plads til kritiske og subversive stemmer, og også bekræfter den hegemoniske orden. Og på trods af deres forskelligheder, så virker alle disse mekanismer på samme vis og bliver en fælles præmis for foldningen af krop og medie og skabelsen af blogkroppen. Begrebet ’blogkroppen’ blev dermed videreudviklet og blev skrevet frem gennem analysen af *Gina Jaqueline*. Kroppen her kan karakteriseres som en blogkrop, der dækker over en sammenfiltrering med mediet, en bevægelse hvor krop og medie foldes ind i hinanden og gennem denne proces dekonstruerer grænser, kroppe og diskurser.

Den indledende analyse belyste, hvordan autenticitet og troværdighed i den kropslige performance på modebloggen indtog en væsentlig rolle. Vi så, hvordan kroppen blev formidlet som en kohærent størrelse, der havde base i den ”virkelige” krop og ”virkelige” verden, og vi blev præsenteret for en måde, hvorpå det fordoblede subjekt (Sunden 2003) håndterede sin tilstand. Her blev mediet performet som et dokumenterende og formidlende værktøj samtidig med, at kroppen blev til i samspil med diskurser om oprindelighed og autenticitet. Denne stærke autenticitetsdiskurs producerede en krop, hvis materialitet var hård og umedgørlig, men dog formelig. Lasses krop lod sig langsommeligt forme af crossfit og gennem bestemte disciplineringer af kroppen, og Sofies krop kunne kun antage en form, der korresponderede med hendes selvbillede, og den modsatte sig derfor andre forskrifter af kroppens form. Vi så også, hvordan bloggernes rytme, dens puls, afspejlede bloggernes kropslige performance. Den rolige og faste rytme på *Sofies Blog* giver fornemmelsen af en stabilitet og regelmæssighed i måden, Sofie gør modeblog på. Den samme regelmæssighed og ro går igen i konstruktionen af Sofies krop, hvor sammenhæng og kontinuitet bliver kodeordene. Analysen påviste dog sprækkerne i denne performance af den kohærente krop. Før- og efterbilledet gjorde opmærksom på sig selv som medie og som performativ. Gennem disse typer billeder bliver bestemte kroppe til, fastafgrænsede arkaiske kroppe. Egentlig er denne krop, der bliver til på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* også blogkroppe i ontologisk

forstand, men i analysen har jeg ikke kaldt disse tilblivelser for blogkroppe, fordi der er en væsentlig forskel fra måden kroppen performs på på *Gina Jaqueline* i forhold til de to førstnævnte. På de to førstnævnte bliver blogkroppen til modvilligt, gennem en insisteren på sammenhængen i krop og sind. Blogkroppen på *Gina Jaqueline* bliver til gennem en legende tilgang til indfoldningen af krop og medie, men også fordi mediets egenskaber er en nødvendighed for denne krop.

En decideret blogkrop fandt vi dermed først i analysen af *Gina Jaqueline*, hvor krop og medie lod sig folde gensidigt ind i hinanden. Først så vi, hvordan kroppen på *Gina Jaqueline* lod sig blive til i samspil med tøjets æstetik. Det var en legende og udforskende proces, hvor tøj og krop gensidigt indgik en kontrakt om formgivning og tilblivelse. I denne analyse stod det også klart, hvordan kroppen også kunne være flydende og plastisk på modebloggen. På *Gina Jaqueline* blev det performative element tegnet op og forstørret. Det performative var målet. Imidlertid blev det tydeligt, efterhånden som analysen af *Gina Jaqueline* skred frem, at kroppen ikke altid var så føjelig. Den sparede fra sig på en anden måde, da Gina Jaqueline fik udført et forstørrende indgreb på sine læber. ”Det nev”, blev der skrevet på bloggen, og kroppen lod sig ikke forme på samme uproblematisk facon som med tøjet. Et særligt distinkt kendetegn ved denne analyse er, hvordan billedet blev anvendt som et medie, der tillod Gina Jaqueline ikke bare at performe sin påklædning, men også kroppens omgivelser, og hele billedfladen performede allerede kendte genrer inden for mode- og kunstfotografi. Vi så, hvordan Gina Jaqueline ikke ignorerede billedets performativitet, men fremhævede billedets og interfacets performative karakter. Mediet og billedet blev ressourcer, der kunne anvendes, leges med og eksperimenteres med i det performative rum, som modebloggen er. Endnu mere synlig blev denne åbning mod det performative i analysen af Gina Jaquelines problematiske forhold til mad og egen krop. Gennem denne analyse kan jeg konkludere, at kroppen ikke bare medieres, men kroppen er selv et medie, der bliver til gennem en indfoldning i billedmediet og populærkulturelle diskurser om ”rigtige” kroppe. Analysen af Gina Jaqueline står som en meget central analyse i afhandlingen. Som den analyse, der viser, hvordan kroppen foldes ind i mediet, og som påviser, at krop og medie er uadskillelige

FOLDNING OG BLOGKROP SOM TEORI OG METODE

Ifølge Butler bliver vi til som subjekter og som kroppe gennem en ”reiterative citation”. Barad videretænkte dette og kaldte det ”reiterative intra-activity”. Barad åbnede således Butlers kropsbegreb og lod det omfatte af et langt mere omsiggribende materialiseringsbegreb, hvor humane og non-humane aktører gensidigt transformerer hinanden (Lykke 2008: 231). Gennem Butlers og Barads teoretiseringer over kroppe, materialitet og performativitet fik jeg mulighed for at arbejde med et langt mere åbent

krops- og materialitetsbegreb, der tillod analysen at inkorporere andre typer af agens end den humane agens. Ved at tilgå kroppen som en proces og som et fænomen, der bliver til gennem materielt-diskursive processer, fik jeg adgang til at inddrage andre fænomener i analysen af kroppens tilblivelse. Dette begreb lå til grund for at kunne inddrage det deleuzianske 'fold'

Analysens overordnede bevægelse afspejler også en forskydning i udførelsen af modebloggen, der kommer til udtryk som både en indholdsmæssig og en formmæssig forskydning. Jeg har gennem en synkron læsning af empirien iagttaget eksistensen af denne overordnede tematiske forskydning i modebloggingen, så samtidig med at analysen er en metafoldning, så afspejler analysens todelthed også det massive indtog af den kommercielle dimension på modebloggen. Ydermere er denne bevægelse gennem analysen en afspejling af modebloggens hastige forandring. Da jeg begyndte at udforske modebloggen, var den en relativt ny genre i medielandskabet. I løbet af de fire år, jeg har arbejdet med afhandlingen, har genren forandret sig, og det er netop denne forandring, som har givet struktur til analysen. Modebloggen slog nemlig igennem som en genre, som gav den "almindelige" internetbrugere en platform for at udtrykke sig, formidle sin tilværelse og fortælle sig frem som forbruger. Modebloggen har udviklet sig i retning af en professionel kultur og celebrity-kultur, der giver sine primære aktører en økonomisk gevinst. Sponsorerede indlæg, affiliate links og banner-annoncerer er nogle af de konkrete tiltag, som har gjort dens indtog på modebloggen, men udbytningen af bloggeren er det mest interessante i denne sammenhæng. Så skønt autenticitet og troværdighed stadig er vigtige bestanddele af modebloggens logik, er disse over en 4-årig periode blot forskudt over i nye og professionaliserede kontekster.

Der er også nogle begrænsninger ved det blik, jeg har mødt modeblogs med, samt den måde, hvorpå, jeg har konstrueret afhandlingens genstandsfelt. Som sagt, mødte jeg tre af dem (Gina Jaqueline, Sofie og Marie Jedig – sidstnævnte fik jeg ikke mulighed for at føre en længere samtale med) og talte i telefon med en (Lasse). Samtalerne med de tre gav mig det klare indtryk, at det var en indgang til en ny viden og et nyt perspektiv på modebloggen. I stedet for at gå via det digitale, så ville jeg gennem interviews have fået adgang til de refleksioner, der lå til grund for kurateringen af indhold på bloggen. Jeg ville have fået adgang til den del af bloggens tilblivelse, der ikke er synlig på selve bloggen, og analysen ville dermed have haft mulighed for yderligere at forfine analysen af overlappet mellem blogger og blog. Dertil kommer, at projektet heller ikke fastholdt et systematisk fokus på hverken køn, klasse eller etnicitet igennem afhandlingen. Jeg kunne fx have fremhævet Lasses rolle i kraft af, at han er den eneste mandlige blogger, jeg har inddraget i analysen. Gennem analysen trådte nogle kønnede mønstre frem i hans og kæresten, Sidsels måder at forvalte deres kroppe på. Det gjorde sig fx gældende i det sponsorerede indlæg, hvor Sidsel og Lasse optrådte i hvidt undertøj. Her så vi, hvordan de to bloggere performede krop forskelligt, men også hvordan de indtog forskellige mulighedsrum i kraft af deres køn. Klasseaspektet har også hele tiden ligget

som et perspektiv i analysen. Flere af bloggerne, primært Sidsel, Lasse og Sofie performer middelklasse-kroppe og -narrativer gennem en bestemt modereret disciplinering af kroppen, mens især Fie Laursen performer lavere social-klassers krop gennem hairxtensions, læbeforøgelse og valg af tøj. Det kunne have været interessant at forfølge disse kropslige strategier med et mere fokuseret klasseperspektiv in mente. Etnicitet er i denne ekstremt homogene gruppe en mere usynlig kategori. Dog ikke forstået således, at det er en kategori, der ikke er til stede, men snarere at de udvalgte modebloggeres 'hvidhed' fremstår som "naturlig", fordi, der ikke er andre 'farver' til at sætte hvidheden i perspektiv. Det kunne her have været spændende at forfølge 'etnicitet' som analytisk spor og evt. have inddraget en blogger af en anden etnicitet end hvid. I det hele taget er køn, klasse og etnicitet spor, der kunne være interessante at forfølge i mit videre akademiske arbejde.

MANGE FORSKELLIGE BLOGKROPPE

Afhandlingens formål var, som sagt, at undersøge, hvordan krop og medie gensidigt foldes ind i hinanden, og analysen af Gina Jaqueline viste os, hvordan denne indfoldning kunne tage form som en blogkrop. Analysens anden del omfattede imidlertid også en række læsninger af andre blogs, som hver især belyste andre måder, hvorpå kroppen kan indfoldes i mediet, og blogkroppen kan opstå. Her så vi, hvordan kroppen på henholdsvis *Fie Laursen* og på *Marie Jedig* blev foldet ind i mediet på hver deres måde, og hvordan deres kroppe på hver deres måde blev til en blogkrop.

Helt overordnet kan man på baggrund af afhandlingens analyse konkludere, at den indfoldede krop, blogkroppen, er et mulighedsrum. Den deles op, den løsrives, opleves som mere intens, mere spaltet, men samtidig er denne mangedobling af kroppen ikke en postmoderne mangedobling, men den er et vilkår, der folder subjektet og kroppen ind i mange forskellige sammenhænge. Som vi har set, så er det ikke alle bloggere, der mestrer denne indfoldning. På nogle af bloggene modsætter kroppen sig indfoldningen. Det gælder *Sofies Blog* samt *Sidsel og Lasse*, mens kroppen på *Gina Jaqueline*, *Fie Laursen* og *Marie Jedig* bruger mediet og indfoldningen i mediet som en ressource; som endnu en streng, der kan spilles på i tilblivelsen. Som sagt har disse kroppe ontologisk samme status, men er forskellige fordi, de bliver til gennem forskellige grader af 'indfoldethed'. Men hvad sker der egentlig med kroppen når den er foldet ind (på modebloggen)?

Det visuelle spiller en stor rolle, og især tre af bloggerne anvender igen i særlig grad det visuelle. Det gælder Gina Jaqueline, Marie Jedig og Fie Laursen, der alle tre sammensætter totale visuelle universer, hvori de placerer deres kroppe. Deres omgivelser bliver en slags kulisser, som de performer inden for. Kroppen placeres i dog ikke bare i kulissen, men hele det visuelle univers, der sammensættes på de tre blogs, formidles stort set udelukkende gennem billeder. Billeder, der mimer allerede eksisterende

visuelle genrer; forskellige undergenrer af modedefotografiet, boligmagasinet, ugebladsbilleder og paparazzifotografierne. Bloggerne lader disse mimetiske billeder, hvorpå de selv optræder som hovedpersoner, cirkulere ind i et digitalt og interaktivt univers. De lader sig folde ind gennem disse visuelle genrer og gennem modebloggen som platform. Der er åbnet for et samspil og en samtillblivelse med mange forskellige materielle og diskursive fænomener; med læserne, med mediet, med bloggens (kommercielle) samarbejdspartnere, med kameraets linse, med diskurser om fotografi, osv.

Fælles for de sidstnævnte tre bloggere er, at de manøvrerer meget sikkert gennem et æstetisk landskab. De er meget klare i deres stilmæssige præferencer på trods af, at de er meget forskellige i deres udtryk. Gina Jaqueline og Marie Jedig begge er på forkant med moden; de er firstmovers, deres beklædning leger med grænserne for kroppen, med grænserne for den feminine krop samt med grænsen mellem det smukke og det grimme. Fie Laursens har ganske anderledes æstetiske præferencer, der domineres af et helt andet sæt identitetsmarkører, der hovedsageligt reproducerer en mainstream-æstetik. En anden måde at artikulere denne sans for billeder og deres komposition, for sammensætningen af tøj og stilsikkerhed er et slags drømmebillede i benjaminsk forstand. I Benjamins beskrivelse af Paris' arkader (1973) skaber butiksvinduernes udstilling af varer drømmebilleder. Forbrug står i centrum, og modebloggerne er ikke blot sælgere af varer, men de bliver selv tildelt status af en vare. I denne logik, bliver markedstænkning også til et vilkår for kroppens tilblivelse.

Det visuelle, billederne og interfacet udgjorde det "sprog", som foldningen udtrykte sig gennem. I afhandlingens metodeafsnit identificeredes en række spændinger, som jeg ville udforske i analysen. I det følgende vil jeg samle op og konkludere på disse spændinger:

- Fast i form / plasticitet
- Autenticitet / performativitet
- Disciplinering af kroppen / hedonisme
- Det hverdagslige / det glamourøse og hyperæstetiserede
- Mainstream / subkulturel
- Den sunde og raske krop / den syge og usunde krop
- Det individuelle / det kollektive

Fast i form / plasticitet

Blogkroppen er plastisk. Den kan formes og forandre sig. Men som vi så i analysen af *Gina Jaqueline*, så formede Gina Jaquelines krop sig gennem en leg. I hvert fald gennem samspil med tøjet. For når det gjaldt tilblivelsen af kroppen i forbindelse med spiseforstyrrelsen trådte nogle andre og mere traditionelle tilblivelser af kroppen frem og sameksisterede med de performative diskurser. Dertil var der nogle meget markante tematiske overlap mellem Fie Laursen og Gina Jaqueline, idet de begge italesatte en spiseforstyrrelse på deres respektive blogs såvel som præsenterede et forstørrende

kirurgisk indgreb på deres læber. De to bloggere performede disse tematikker på meget forskellig vis. Begge performede plastiske og formelige kroppe. Denne spænding adresserer først og fremmest kroppens beskaffenhed, men den kan også adressere mediets beskaffenhed. Analyserne påviste således også, hvordan både Marie Jedig og Gina Jaqueline lod sig folde ind i mediet. Marie Jedigs hyperæstetiserede fotografier, hendes krops evne til at indgå på en bestemt måde, som gør kroppen til et medie, samt udvikler kroppens særlige status, men gør den til en vare, en genstand på linje med billedets andre genstande. Men i det personlige narrativ var det tydeligt, hvordan Maries performance var ambivalent. Punkttopstillingerne satte en prioritering af det personlige på display, et backstage-perspektiv, men de var dog også en afvisning af et distinkt sammenhængende narrativ. Samme pointe kunne udledes af hendes brug af moden, hvori forhandlingen mellem mode som *et selvudtryk* og mode som en kulturel og social performance, der er under konstant forandring, blev betonet. Denne spænding fortæller os noget om, hvordan hver blogger performer sin krops materialitet, som blød, formelig eller som hård og modstandsdygtig.

Autenticitet / performativitet

Den mest indtrængende spænding var mellem autenticitet og performativitet. Denne spænding trådte markant frem på tværs af alle fem blogs, hvor vi så, at diskurser om autenticitet og performativitet er afgørende for alle bloggerne. Det er oplagt at tænke autenticitet og performativitet som modpoler, men som analysen også viser, så er de snarere en del af et kontinuum, hvor autenticitet og performativitet sameksisterer og forhandles (jf. Marwick 2013). I analyserne så vi, hvordan bloggerne performede en ambivalens; hvordan de var spændt ud mellem det autentiske og det performative. Gina Jaquelines kropslige performance var præget af en forkærlighed for det performative, mens både Fie Laursen og Marie Jedig også mere eksplicit iscenesatte sig selv som sammenhængende individer med både en frontstage og en backstage. Denne spænding fortæller noget om, hvordan performativitet og autenticitet er to meget forskellige størrelser, der i kontekst af modebloggen både støder hinanden væk, men også er afhængige af hinanden i den succesfulde modebloggers performance.

Disciplinering af kroppen / hedonisme

Blandt de tre blogkroppe kom disciplineringen af kroppen til udtryk især gennem Gina Jaquelines og Fie Laursens spiseforstyrrelse, som står som en ekstrem disciplinering af kroppen, der skaber kroppen gennem et radikalt kropsbillede. Men mere almindelige disciplineringer af kroppen, som fx træning og mere moderate slankekurer er totalt fraværende hos de tre bloggere, mens nydelse i form af fest, alkohol, mad og afslapning er nærværende. Det mest bemærkelsesværdige ved tilblivelsen af blogkroppen er, at den bliver til uden at ty til man-skal-yde-før-man-må-nyde-logikker. Dvs. der er ingen fortællinger om, at fest, mad, alkohol eller afslapning er fortjent, fordi bloggeren har trænet hårdt e.l. Hvis disciplinering bliver italesat på bloggen, så er det typisk i forbindelse

med bloggernes ”arbejde”, dvs. arbejdet med selve bloggen. Fie Laursen og Marie Jedig omtaler deres blogs på denne måde. Gina Jaqueline gør ikke.

Denne spænding fortæller os noget om, hvordan bloggerne forvalter deres kroppe, samt hvilke hverdagslige instrumenter, blogkroppen bliver til igennem.

Det hverdagslige / det glamourøse og hyperæstetiserede

Det er kendetegnende for alle tre bloggere, hvis kroppe får status af en blogkrop, at de iscenesætter deres hverdag i et ekstraordinært visuelt sprog, som kan betegnes som ’glamourøst’ hos både Fie Laursen og Gina Jaqueline, mens man kan tale om en ’eksklusivitet’ hos Marie Jedig. Fælles for alle tre bloggere er, at de (mestendels) afholder sig fra at dyrke italesættelse af hverdagen og hverdagens billeder, men snarere dyrker det uopnåelige (forbrug i en høj prisklasse) eller det luksuriøse. Denne spænding ligger i direkte forlængelse af autenticitet / performativitetsspændingen og fortæller noget om, hvilke fortællinger og hvilke spor bloggerne prioriterer i deres blogging.

Mainstream / subkulturel

Fie Laursen orienterer sig klart mest mod en mainstream-æstetik, mens Gina Jaquelines æstetik er mindre genkendelig i det populærkulturelle landskab, men stadig anvender modens formsprog og koder. Fælles for Marie Jedig og Gina Jaqueline er, at de indgår i en mindre kreds, der anvender modebranchens koder, dvs. de udfordrer begge det hegemoniske udtryk i moden; de er begge hele tiden et skridt foran de brede æstetiske bevægelser. Således synes det, at de destabiliserer og problematiserer den eksisterende mode; men de indgår også i modebranchens subsystem, hvor også magtstrukturer og hierarkier gør sig gældende. Denne spænding fortæller noget om, hvordan bloggerne positionerer sig i et socialt rum gennem deres smagspræferencer.

Den sunde og raske krop / den syge og usunde krop

Denne spænding er med til at belyse forskellighederne mellem rask og syg, sund og usund. I blogkroppens tilblivelse ser vi ikke den sunde krop tematiseret. Det er som om dens performative potentiale ikke er stort nok. Den sunde krop ser vi derimod tematiseret hos både Lasse og Sofie, hvor træning og madvaner med jævne mellemrum iscenesættes på bloggen. Gina Jaqueline og Fie Laursen tematiserer den syge krop gennem deres forskelligartede sygdomsperformativer. Fælles for disse forskellige performancer er den stærke terapeutiske diskurs, der forstår kroppen gennem et psykologiserende sprog, der taler ind i en proces mod helbredelse. I afhandlingens analyse tegner der sig et mønster af, at den ”syge” krop giver nogle muligheder for yderligere indfoldning i mediet, idet spiseforstyrrelsen på radikal vis udvider forestillingen om, hvad kroppen er og kan.

Det individuelle / det kollektive

Denne spænding kommer især til udtryk gennem bloggernes relation til deres læsere,

som de hver især relaterer til på forskellig vis. I tilblivelsen af blogkroppen appellerer Gina Jaqueline, Fie Laursen og Marie Jedig til deres læsere på forskellige måder. Gennem det visuelle indtager alle tre bloggere en position, hvorigennem de bliver objekter eller genstande, der vækker nydelse eller afsmag hos læserne. De mestrer alle tre den traditionelle posering og anvender således deres respektive kroppe som et medie. Men på den anden side, så anvendes teksten til at skabe identifikationsmuligheder for læserne. Både Marie Jedig og Fie Laursen stiller deres læsere spørgsmål og opfordrer til kommentarer. Således indgår blogkroppen i et ambivalent forhold til det kollektive og det individuelle. På én måde skaber bloggerne kollektive oplevelser gennem inddragelse af læserne, men på den anden side, er de tre bloggere unikke og individuelle og har opnået succes som bloggere i kraft af dette. Denne spænding kan således fortælle os noget om, hvordan indfoldningen i læsernes blikke foregår, og hvordan blogkroppen bliver til i samspil med læsernes blikke.

Det overordnede mønster i tilblivelsen af blogkroppen tegnes af en tendens til, at jo mere indfoldet kroppen er, jo mere placerer den sig til højre i dobbeltsøjlen af spændinger, mens de kroppe, der ikke er blevet tildelt status af 'blogkrop' ligger i venstre side. Men man må ikke tro, at der ontologisk forskel på blogkroppenes og ikke-blogkroppenes status, selvom fx kroppene på *Sofies Blog* og *Sidsel og Lasse* er modvillige i deres sammensmeltning med mediet, og kroppene på *Gina Jaqueline*, *Fie Laursen* og *Marie Jedig* fx er langt mere villige til at møde mediet på dets egne præmisser og blive ét med det. På den anden side, så har analysen belyst, hvordan der er forskel på kroppene. Der er forskel på graden af indfoldning og på karakteren af indfoldningen. Fælles for Sidsels, Lasses og Sofies kroppe er, at de insisterer på deres kroppes liv uden bloggen. De har en krop uden for bloggen, som skildres på bloggen. Til forskel fra Gina Jaqueline, Fie Laursen og Marie Jedig, der optager mediet i den kropslige tilblivelse.

Blogkroppen lægger et snit, som prioriterer og fremhæver nogle bestemte måder at blive til på. Her står omformningen og den konstante tilblivelse på ny helt centralt. Analysens blogkroppe bliver til igen og igen i en vedvarende tilblivelsesproces, og dette sker bl.a. gennem en æstetisk tilblivelse gennem billedet, hvori kroppen kan iscenesættes og gå i dialog med andre kulturelle tekster. Dertil kommer en anden væsentlig faktor; nemlig tilstedeværelsen af et konstant (og højt) forbrug. Erhvervelse af nye genstande; mode-genstande såvel som et bredere livsstilsforbrug bestående af mad, rejser, skønhedsprodukter, gadgets osv.. Dette høje forbrug lægger helt automatisk en begrænsning på, hvem, der kan blive foldet ind i modebloggen, for ikke alle har midler til at opretholde dette forbrug. Blogkroppen kræver således en konstant omformning gennem æstetik og forbrug. Det er en proces, der er vanskelig at slukke for, er man først blevet til en del af den. Dermed kan man også hævde, at blogkroppen ikke kun åbner og skaber muligheder, men at den også ekskluderer. Vi så fx, hvordan både Gina Jaqueline og Fie Laursen måtte tage mere traditionelle italesættelser af kroppen i brug i forbindelse med udlægningen af begges spiseforstyrrelse. Gennem disse italesættelser fremstår

kroppen ikke som flydende og som indfoldet, men snarere som stivnet og besværlig. Det er tydeligt, at blogkroppens modus kun rækker halvvejs i forbindelse med spiseforstyrrelsen, men at de to bloggere må træde ind i en mere arkaisk kropslig diskurs.

MODSTAND MOD INDFOLDNINGEN

En af denne afhandlings vigtigste konklusioner er, at medier *gør noget* ved dem, der bruger dem. Medier er performative. De agerer og griber ind i brugernes tilværelse. De fem bloggere, jeg har analyseret i afhandlingen, har haft succes som en del af deres fælles fortælling, dog ud fra vidt forskellige succeskriterier. Men deres fortællinger om mediet, om bloggen, har således hovedsageligt været positive; bloggen har givet dem muligheder, skabt forbindelser, relationer, åbnet sociale, kulturelle og kommercielle rum, som de ikke ville have haft adgang til uden bloggen. Men analysen har vist, at der også er en skyggeside ved succesen. *Sofies Blog* og *Gina Jaqueline* blev begge lukket under mit arbejde med afhandlingen, og på *Fie Laursen* blev der slettet en lang række personlige indlæg. Fie Laursen gav eksplicit udtryk for, at hun har brug for en ”ny start”, mens Gina Jaqueline skrev, at hun ”har nået sin grænse”, selvom hun godt ved, at ”det er vildt hyggeligt” for hendes læsere ”at sidde og kigge igennem mine gamle ting og dømme som I har fantasi til”. Ydermere har Marie Jedig skrevet et par indlæg i 2015 om sin relation til ex-kæresten Sophus, som også har optrådt på bloggen adskillige gange. Hun skriver, at hun finder interessen i sit privatliv ”grænseoverskridende”.

Det er således tydeligt, at mediet griber ind i bloggernes liv på måder, som bloggerne ikke selv er herre over. Umiddelbart kan man sige, at modebloggen performer modeblog på en måde, der nogle gange kan opleves på negativ vis af modebloggerne. Den udsteder nogle bestemte diskursive og materielle vilkår, som bloggerne er tvunget til at blive til med og gennem. Bloggen har altså agens. Modebloggen er medskaber af en kultur, der skaber nogle nye forståelser af det private over for det offentlige; det er en kultur, der lægger sig tæt op ad reality-kulturens produktion af reality-stjerner, hvor det private og intime dyrkes. Vi så i analysen, hvordan denne dyrkelse af det private kan overvælde bloggeren. Bloggeren opdager måske ”for sent” at de har delt mere end de oprindeligt troede. Således afkræver modebloggen en bestemt adfærd af bloggerne, et krav, det er vanskeligt ikke at komme i møde, fordi bloggens struktur, dens udstrækning i tid er med til at fremmane disse delinger.

Imidlertid er der en tendens, som ikke har fået så megen opmærksomhed i fortællingerne om sociale medier, og som viser, hvordan man som blogger eller bruger af sociale medier generelt kan generobre handlekraft og agens. Mens denne afhandling er blevet til, er der opstået et helt nyt socialt medie, Snapchat, der tager et opgør med en af de grundlæggende træk ved den digitale kultur, vi omgiver os med; nemlig, at alt bliver lagret og er søgbart. Snapchat er en billede-og video-delings-app til tablets og smartphones. Men i modsætning til fx Instagram, der lader de uploadede billeder

og videoer forblive synlige på brugerens profil, så er Snapchats snaps, som man kalder de delte billeder og videoer, kun tilgængelig for modtagerne i max. ti sekunder, og bliver slettet umiddelbart efter. Denne tendens kommer også til udtryk på både Gina Jaqueline og Fie Laursen, idet begge bloggere på forskellig vis sletter sig selv. Dertil har jeg observeret, at Fie Laursen sletter billeder fra sin Instagram-profil, at hun nogle gange ændrer den tekst, hun har skrevet til et billede, og der synes at være opstået en praksis som reaktion på det digitale natur. Ifølge Boyd er det digitale kendetegnet ved, at alt er søgbart og alt indhold kan kopieres og gemmes (Boyd 2007). Det er vilkår, som brugere af digitale medier er underlagt, men modebloggerne er særligt udsatte, idet de også er en slags celebrities, hvis privatliv er genstand for stor interesse fra deres læsere. Det betyder, at mediet udøver en form for magt over dem. Gennem denne praksis, hvor bloggerne sletter eller redigerer deres allerede udgivne indhold, tager bloggerne et opgør med det digitale livs præmisser.

En stor del af modebloggerne stopper med at blogge, mens andre naturligvis fortsætter i mange år. Både *Gina Jaqueline* og *Sofies Blog* er inaktive. Det samme er en lang række af blogs, jeg har stødt på. Det undrer mig, at Sofie og Gina Jaqueline holder op med at opdatere deres yderst populære blogs. Sofie skriver selv sin nedlukning frem som resultatet af en slags blog-fatigue, hun har ikke mere på hjerte, er ikke ”inspireret”. Bloggen gør noget ved dem, som får bloggerne (nogle af dem) til at afbryde bloggingen.

Disse processer, jeg har beskrevet her, kan ses som en slags modstand mod indfoldningen i mediet. En modstand man kan konstatere er til stede både på blogs, hvor blogkroppen opstår, og hvor den ikke gør. Men i begges tilfælde er der aldrig tale om en decideret affoldning, fordi de fortsætter fx med at instagranne. Sofie anvender ikke denne platform med samme taktfaste rytme som hun bloggede. Hun tager sig flere friheder og lader sig ikke binde af mediet på samme måde, som hun gjorde det af bloggen. Fx er der ingen garanti for, at Sofie opdaterer sin profil hver dag, men der kan gå adskillige dage uden opdateringer. Med andre ord, så afviser hun ikke at lade sig folde ind i mediet, men lader sig indfolde på en måde, så hun i højere grad kan kontrollere betingelserne,

MODEBLOGGEN SOM PLATFORM FOR IKKE-HEGEMONISKE KROPPE

Analyse gav også et indblik i, hvordan modebloggen var vært for kritiske stemmer, der satte ikke-hegemoniske kroppe på display og gav dem en stemme. Den syge krop blev her tematiseret, og gennem indfoldning af kroppen i billeder så vi hvordan kroppen undergik en æstetisering, der muliggjorde en mere legitim subjektivering, der samtidig provokerede vores forestillinger om, hvad kroppe er og kan. Dog skal det siges, at det snit, jeg har lagt i det danske modebloggerlandskab, har medført nogle begrænsninger i forhold til, hvilke typer kroppe, analysen kan sige noget om. Jeg har således

ikke analyseret ikke-normale kroppe, forstået på den måde, at ingen af bloggerne har kroppe, man vil kunne betegne som ikke-normale. Man vil snarere kunne betegne dem som hegemoniske. Disse observationer over bloggerne er imidlertid ikke usande, men de tager udgangspunkt i en arkaisk forståelse af kroppen, som noget der kun kan antage én form, men afhandlingens grundpræmis er jo netop, at kroppe kan performes og blive til i kontekst af digitale medier. De har dog ikke uendelige muligheder for tilblivelse, idet de begrænses af materielt-diskursive bindinger (Barad 1998; 2003; 2007)

Kroppene på *Gina Jaqueline* og *Fie Laursen* var uregerlige kroppe. Kroppene reagerede anderledes end de gjorde i samspil med tøjet. De flød ud og teede sig på måder, de to bloggere ikke kunne acceptere, og lod sig ikke forme som vi så det med Gina Jaquelines krop og hendes tøj. Begge havde problematiske forhold til egen krop og til mad, og begge opfattede de deres respektive kroppe som forkerte, som ikke-hegemoniske kroppe. De iscenesatte begge deres spiseforstyrrelse på bloggen, dog gennem meget forskellige udtryk, og på hver deres facon brugte de modebloggen som platform for at tale om deres kroppe og om, hvordan deres kroppe stod i opposition til den hegemoniske krop.

Modebloggens remediering (Bolter & Grusin 1999) af dagbogen og modebloggens bias mod det bekendende kombineret med dens forkærlighed for det visuelle gør modebloggen til den ideelle platform til formidlingen af et kompliceret og ofte selvmodsigende budskab, der forholder sig ambivalent til den dominerende diskurs, spiseforstyrrelser og spiseforstyrrede kroppe oftest skrives ind i. ”Unspeakable bodies” (2003), kaldte Ferreday de anorektiske kroppe, fordi de forsøgte gjort raske og dermed udsløttet. På *Fie Laursen* anerkendtes denne diskurs om helbredelse som den rigtige vej ud af spiseforstyrrelsen. Hun positionerede sig selv som en pioner, der gerne ville hjælpe andre i samme situation, forsøgte at etablere relationer og fællesskab mellem subjekter, der lider af en spiseforstyrrelse og modsatte sig således også udsløttelse ved at etablere dette rum for relationer og fællesskab. I det hele taget blev relationer skrevet frem som noget dominerende i Fie Laursens forståelse af spiseforstyrrelsens tilblivelse. Den blev nemlig fortalt frem som et produkt af dårlige relationer og aflavt selvværd. Fie Laursen brugte således modebloggen som en ressource, som et værktøj, der gav hende mulighed for at distribuere sit budskab ud til mange. Gina Jaquelines tilstand blev ligeledes omtalt som en spiseforstyrrelse, hvor den blev afsæt for en sprogbrug, som mimerede terapiens selvindsigtsfulde ordlyd. Men til sammenligning med Fie Laursen blev Gina Jaquelines tilstand oftest performet *inde fra* tilstanden, hvor terapiens sprog fortrængtes af en meget anderledes stemme, der talte med flere tunger; på en gang både afskyede tilstanden, ville helbredes, og på den anden side brugte tilstanden som en kreativ skabende kraft, der producerede æstetiske udtryk og performede tilstanden som en identitetsposition, Gina Jaqueline indtog.

De to bloggere imellem så vi således, at forskelligartede kropssperformancer var på spil. Hvor der på Fie Laursen blev performet en langt mere traditionel forståelse af

kroppen, blev kroppens traditionelle grænser destabiliseret og overskredet på Gina Jaqueline. Modebloggen giver således mulighed for at italesætte det unævnelige og for at give stemme til det tabuiserede og det skamfulde. Vi så gennem analyserne af henholdsvis Fie Laursen og Gina Jaqueline, hvordan spiseforstyrrelsen blev *gjort* på to vidt forskellige måder, hvordan den stærke terapeutiske diskurs dominerer måden, de to bloggere performer kroppen på, men også hvordan det visuelle materiale kan nedbryde denne diskurs og mangedoble kroppen gennem billeder i bredeste forstand. Især på Gina Jaqueline blev modebloggens potentiale udfoldet, idet det er selve det digitale medie, der forsyner Gina Jaqueline med muligheden for at væve det anorektiske sammen med det digitale medie. Gennem billederne af Lady Gaga, de tynde kroppe, ordene i indlæggene *multipliserer* Gina Jaqueline sin krop, og multiplicering er netop et grundtræk ved det digitale. Der er ingen øvre grænse for formbarheden; den kan kun etableres gennem normalitetens raske krop. Dog blev vi også gennem disse analyser gjort opmærksom på blogkroppens begrænsninger, idet de to bloggeres erfaringer med spiseforstyrrelse ikke lod sig beskrive i foldningens sprog. Bloggerne anvendte i stedet terapiens psykologiserende sprog, der støder det performative fra sig, således udgrænses blogkroppen af den syge krop.

EN VERDEN AF OG MED MEDIER

Denne afhandling skildrer de kropslige performativer og tilblivelser på en bestemt platform, modebloggen, men den siger indirekte også noget mere generelt om vores hverdag med medier, og om, hvordan vi bliver til med dem. Grunden til, at valget overhovedet er faldet på modebloggen som emne for denne afhandling, er, at den er et kondensat af mekanismerne på sociale medier. Modebloggen sætter like-kulturen på spidsen ved at forene det frie markeds vilkår med tilblivelsen af subjekter i en netværket og hypermedieret kultur. Spørgsmålet må så være: Hvad er det for en verden, der skaber og skabes af modeblogs?

At have en modeblog er som Marwick bemærker et præmieeksempel på en neoliberal praksis (Marwick 2008); bloggerne opdyrker selv et netværk, som de selv er ansvarlige for at pleje og anvende bedst muligt, de er ansvarlige for egen succes og for at skabe muligheder. I denne optik kan man se foldningen og tilblivelsen af blogkroppen som en måde, hvorpå (nogle af) bloggerne skaber muligheder for sig selv. Hvis man som blogger forstår at folde sig ind i mediet på den rigtige måde, så er mulighederne uændede. De modebloggere, jeg har inddraget i afhandlingen, er (eller har været) ekstremt succesfulde. De har derfor alle haft samme succesoplevelse med deres modeblog. At starte fra bunden og arbejde sig opad. Det er således en privilegeret gruppe af bloggere, der ikke repræsenterer flertallet af opstartede modeblogs, men snarere repræsenterer de få succeshistorier. I forhold til et traditionelt ungdomsliv er der i forbindelse med modebloggen nogle helt nye succeskriterier; uddannelse og karakterer er ikke i sat i

højsædet, men nogle andre kompetencer og veje mod voksenlivet og arbejdslivet. Dette kan læses som et opgør med målttetheden og det ambitiøse liv, hvor uddannelse er den eneste vej frem, og modebloggen kan således give en anden gruppe af unge nogle nye forbilleder at spejle sig i. Imidlertid er der også et andet perspektiv på dette, for denne mulighed for spejling er også afsæt for at konkludere, at modebloggens modus i bund og grund går kapitalismens ærinde. Modebloggens grundlæggende logik er at skabe drømmebilleder og spejlingsmuligheder, der er knyttet til personligt forbrug. Med modebloggernes organisering og deres indtræden på det kommercielle marked er der kommet nogle nye interessenter på banen. Fx Bloggers Delight og Buzzanova, der byder ind med forretningsmodeller, der supporterer modebloggerne og deres kommercielle samarbejdspartnere. Som sagt fungerer disse virksomheder som en slags agenter for modebloggerne og forretningshenvendelser til modebloggerne skal således rettes til virksomhederne. Dette stiller spørgsmålstejn ved modebloggen som et projekt, der tildeler piger stemme og magt; for gennem dette udbytte-forhold med virksomhederne, kan man problematisere, hvem eller hvad der udbyttes. Der er således virksomheder, der ikke bare køber bloggernes platform som markedsføring for deres produkter, men som har specialiseret sig i at sælge markedsføringsplads på blogs til virksomheder, der ønsker at reklamere på blogs. Således bliver bloggerne også til en vare. Jeg skrev indledningsvis, at bloggen tildeler stemme til "almindelige" brugere af internettet, og at bloggen derfor (delvis) kan forstås som et demokratiserende medie. Distributionen af magt og stemme foregår imidlertid ikke kun på bloggernes præmisser, men også på en lang række andre aktørers præmisser.

Kroppen, som har været denne afhandlings omdrejningspunkt, står helt centralt i denne udbytning. For det er kroppen, der står som centrum i vores livsstilsforbrug. Således fortæller denne afhandling også noget om, hvad det vil sige at have en krop i dag, hvor digitale medier skaber nogle meget mere vidtrækkende tilblivelsesformer, der åbner for de digitale mediers indflydelse i vores tilblivelse som mennesker og som kroppe.

LITTERATUR

Adrian, Stine (2006):

Nye skabelsesberetninger om æg, sæd og embryoner: Et etnografisk studie af skabelser på sædbanker og fertilitetsklinikker, (Doctoral dissertation), Linköping: Linköping University Electronic Press.

Ahmed, Sara (2008):

“Open Forum Imaginary Prohibitions: Some Preliminary Remarks on the Founding Gestures of the ‘New Materialism’” *European Journal of Women’s Studies*, 2008,15 (1): 23-39.

Alaimo, Stacy & Susan Hekman, (Eds.) (2008):

Material Feminisms, Bloomington: Indiana University Press

Andersen, Charlotte (2006):

Modedefotografi. En Genres Anatomi, København: Museum Tusulanum

Bakardjieva, Maria (2009):

“A Response to Shani Orgad”, in: Annette N. Markham and Nancy K. Baym (ed.), *Internet Inquiry. Conversations about Method*, Thousand Oaks, CA: Sage (pp. 54-60)

Barad, Karen (1998):

«Getting Real: Technoscientific Practices and the Materialization of Reality». In: *Differences: A Journal of Feminist Cultural Studies*, Vol. 10, no. 2, pp. 87-128

Barad, Karen (2003):

“Posthumanist Performativity: How Matter Comes to Matter” (originally published in *Signs* in 2003, reprinted in various anthologies)

Barad, Karen (2008):

Meeting the Universe Halfway: Quantum Physics and the Entanglement of Matter and Meaning, Duke University Press, 2007

Barad, Karen (2012):

”Nature’s Queer Performativity (the authorized version),” in *Kvinder, Køn og forskning*, No. 12, pp. 25-53.

- Barthes, Roland (1973):
"Om Modens Indhold", in: *Vindrosen 4/73*, København: Gyldendal
- Baym, Nancy & Annette N. Markham:
"Introduction. Making Smart Choices on Shifting Ground", in: Annette N. Markham and Nancy K. Baym (ed.), *Internet Inquiry. Conversations about Method*, Thousand Oaks, CA: Sage
- Bell, Christopher E. (2010):
American Idolatry: Celebrity, Commodity and Reality Television, Jefferson (NC) & London: McFarland & Company
- Benjamin, Walther (1973):
"Paris, det 19. århundredes hovedstad", in: *Kulturindustri*, Rhodos
- Benjamin, Walter:
"Kunstværket i dets tekniske reproducerbarheds tidsalder", *Kulturkritiske Essays*, København: Gyldendal
- Berry, Jess (2014):
"Gluttony and the Gamine: Seduction and Revulsion through Consumption in Fashion Photography", published on www.inter-disciplinary.net
- Bolter, Jay and Richard Grusin (1999):
Remediation. Understanding New Media, Cambridge, MA: The MIT Press
- Bordo, Susan:
Unbearable Weight. Feminism, Western Culture, and the Body, University of California Press, 2003 [1993]
- boyd, danah and Nicole Ellison (2007):
«Social Network Sites: Definition, History, and Scholarship.» *Journal of Computer-Mediated Communication*, 13 (1), pp. 210-230
- boyd, danah. (2007):
"Why Youth (Heart) Social Network Sites: The Role of Networked Publics in Teenage Social Life." *MacArthur Foundation Series on Digital Learning – Youth, Identity, and Digital Media Volume* (ed. David Buckingham). Cambridge, MA: MIT Press.

- boyd, danah and Alice Marwick. (2011):
"Social Privacy in Networked Publics: Teens' Attitudes, Practices, and Strategies." Paper presented at the *Oxford Internet Institute Decade in Internet Time Symposium*, September 22 (http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1925128)
- Bruns, Axel (2008):
"The Future Is User-Led: The Path towards Widespread Producersage", in: *Fibreculture Journal*(11)
- Butler, Judith (1990):
Gender Trouble, New York: Routledge
- Butler, Judith (1999) [1993]:
Bodies that matter, New York: Routledge
- Castells, Manuel (2001):
The Internet Galaxy: Reflections on the Internet, Business, and Society, Oxford University Press
- Chittenden, Tara (2010):
"Digital Dressing Up: Modelling Female Teen Identity in the Discursive Spaces of the Fashion Blogosphere, in: *Journal of Youth Studies*, 13:4, 505-520
- Coleman, Rebecca (2009):
The Becoming of Bodies. Girls, Images, Experience, Manchester: Manchester University Press
- Coté, Mark & Jennifer Pybus (2007):
"Learning to Immaterial Labour 2.0: MySpace and Social Networks" in: *Ephemera* 2007 volume 7(1): pp 88-106
- Coté, Mark & Jennifer Pybus (2011):
"Learning to Immaterial Labour 2.0: Facebook and Social Networks" in: Michael A. Peters and Ergin Bulut (Eds.), *Cognitive Capitalism, Education and Digital Labor*, New York: Peter Lang
- Deleuze, Gilles (1991):
"The Fold", in: *Yale French Studies*, No. 80, Baroque Topographies: Literature/History/Philosophy, pp. 227-247, Yale University Press

- Deleuze, Gilles (1992):
"Postscript on the Societies of Control", in: *October*, Vol. 59 (Winter, 1992), pp. 3-7, Cambridge, MA: MIT Press
- Dennen, V. P. (2012):
"When Public Words Are Not Data. Online Authorship, Consent, and Reasonable Expectations of Privacy", in: *Digital Ethics*, New York: Peter Lang.
- Engholm, Ida & Erik Hansen-Hansen (2014):
"The Fashion Blog as a genre – between User-driven Bricolage Design and the Reproduction of Established Fashion System", in: *Digital Creativity*, 25:2, 140-154
- Elm, Malin S. (2009):
"How Do Various Notions of Privacy Influence Decisions in Qualitative Internet Research?" in: N. K. Baym & A. N. Markham (Eds.): *Internet inquiry: conversations about methods* (pp. 69-93). Los Angeles: Sage Publications.
- Farren, Anne & Andrew Hutchison (2004):
"Cyborgs, New Technology, and the Body: The Changing Nature of Garments" in: *Fashion Theory*, Vol. 8, Iss. 4, pp. 461-475, New York: Routledge
- Fausing, Bent (1999):
Bevægende Billeder. Om Affekt og Billeder, København: Tiderne Skifter
- Fausing, Bent (2007):
"Den Humane Teknologi – fra Øje til Øje, fra Krop til Krop", in: *Turbulens*, tema Liv, Krop og Teknologi 2, <http://www.turbulens.net/temaer/livkropogteknologi2/?article=187>
- Fausing, Bent (2013):
"Se Selfie!", udgivet på Kommunikationsforum:
www.kommunikationsforum.dk/artikler/selfies-og-jagten-paa-anerkendelse
- Featherstone, Mike (2010):
"Body, Image and Affect in Consumer Culture" in: *Body & Society*, 16(1), pp. 193-221.
- Ferreday, Debra (2003):
"Unspeakable Bodies: Erasure, Embodiment and the Pro-ana Community", *International Journal of Cultural Studies*, vol 6, no. 3, pp. 277-295

- Ferreday, Debra (2008):
Online Belongings. Fantasy Affect and Web Communities, Bern: Peter Lang
- Ferreday, Debra (2011):
"Haunted Bodies: Visual Cultures of Anorexia" in: *Borderlands e-Journal : New Spaces in the Humanities*, vol 10, no. 2, 7.
- Ferreday, Debra (2014):
"A Waif's Progress", *Feminist Media Studies*, 14:5, 791-805,
- Genz, Stéphanie (2015):
"My Job is Me", *Feminist Media Studies*, 15:4, 545-561,
- Goffman, Erwing (1959):
The Presentation of Self in Everyday Life, Garden City (NY): Anchor Books
- Haavind, Hanne (1999):
Kjønn og fortolkende metode. Metodiske muligheter i kvalitativ forskning, Oslo: Gyldendal Akademisk
- Halkier, Bente (2008):
Fokusgrupper, Frederiksberg: Samfundslitteratur
- Halvorsen, Katarina, Jonas Hoffmann, Ivan Coste-Manire & Rasa Stankeviciute (2013):
"Can fashion blogs function as a marketing tool to influence consumer behavior? Evidence from Norway", in: *Journal of Global Fashion Marketing*, 4:3, 211-224
- Haraway, Donna (1991):
"A Cyborg Manifesto: Science, Technology, and Socialist-Feminism in the Late Twentieth Century," in *Simians, Cyborgs and Women: The Reinvention of Nature*, New York; Routledge, pp.149- 181
- Haraway, Donna (1991b):
"Situated Knowledges", in *Simians, Cyborgs and Women: The Reinvention of Nature*, New York; Routledge, pp. 183-202
- Hardt, Michael (1999):
"Affective labor" in: *Boundary 2*, 26:2, Duke University Press

- Hayles, N. Katherine:
How We Became Posthuman: Virtual Bodies in Cybernetics, Literature and Informatics (1999)
- Hine, Christine (2009):
"How can Qualitative Researchers Define the Boundaries of their Projects?", in: Annette N. Markham and Nancy K. Baym (ed.): *Internet Inquiry. Conversations about Method*, Thousand Oaks, CA: Sage
- Holmes, Su (2005):
"Off-guard, Unkempt, Unready?": Deconstructing Contemporary Celebrity in *heat Magazine*", in: *Continuum: Journal of Media & Cultural Studies* Vol. 19, No. 1, pp. 21–38
- Iser, Wolfgang (1980) [1978]:
The Act of Reading. A Theory of Aesthetic Response, London: The John Hopkins University Press
- Kember, Sarah & Joanna Zylińska (2012):
Life After New Media. Mediation as a Vital Process. Cambridge: MIT Press
- Kendall, Lori (2009):
"A Response to Christine Hine" in: Annette N. Markham and Nancy K. Baym (ed.): *Internet Inquiry. Conversations about Method*, Thousand Oaks, CA: Sage
- Lazzarato, Maurizio (1996):
"Immaterial Labour", in: Paolo Virno and Michael Hardt (Eds.), *Radical Thought in Italy. A Potential Politics*, Minneapolis and London: University of Minnesota Press
- Lykke, Nina (2008):
Kønsforskning – en guide til feministisk teori, metodologi og skrift, København: Samfundslitteratur
- Løntoft, Marie (2014):
"Talk dirty to me! Sexblogging som performativ intervention og medieret tilblivelse", in: *Kvinder, Køn og Forskning*
- Manovich, Lev (2000):
"Elementer til en arkæologi for computerskærmen" i: B. Fausing/E. Novrup Redvall red. *I billedet er alt muligt*. Frederiksberg: Tiderne skifter

- Markham, Annette N. & Elizabeth Buchanan (2012): ”
Ethical Decision-Making and Internet Reseach. Recommendations from the AoIR
Ethics Working Committee (Version 2.0)”. Udgivet her: [www.aoir.org/reports/
ethics2.pdf](http://www.aoir.org/reports/ethics2.pdf)
- Marwick, A. and boyd, d. (2011):
“I Tweet Honestly, I Tweet Passionately: Twitter Users, Context Collapse, and the
Imagined Audience.” *New Media and Society* 13(1): 114-133
- Marwick, Alice (2013):
“Conspicuous and Authentic: Fashion Blogs, Style, and Consumption”, [http://
www.tiara.org/papers.html](http://www.tiara.org/papers.html) (tilgæet 18. April 2013)
- McKee, Heidi A. & James E. Porter (2009):
The Ethics of Internet Research: A Rhetorical Case-Based Process, New York: Peter
Lang
- McLuhan, Marshall (1964):
Understanding Media. Extensions of man, New York: Routledge
- McQuarrie, Edward F., Jessica Miller, Barbara J. Phillips (2012):
“The Megaphone Effect: Taste and Audience in Fashion Blogging”, in: *Journal of
Consumer Research*
- Meyers, Erin (2011):
“Gossip Blogs and ‘Baby Bumps’: The New Visual Spectacle of Female Celebrity in
Gossip Media,” in: Karen Ross (Ed.), *Handbooks in Communication and Media*,
Volume 18 : *Handbook of Gender, Sex, and Media*, Wiley-Blackwell, p 97
- Mitchell, WTJ (2005):
What do Images Want? The Lives and Loves of Images, Chicago and London:
Chicago University Press
- Modleski, Tania (1989):
“The Master’s Dolhouse”, in: *The Women Who Knew Too Much*. Tania Modleski,
New York: Routledge
- Mulvey, Laura (1975):
“Visual Pleasure and Narrative Cinema”, in: *Screen* 16.3, Autumn, pp. 6-18

- Munster, Anna (2006):
Materializing New Media. Embodiment in Informations Aesthetics, Lebanon:
Dartmouth College Press
- Pham, Minh-Ha T.:
“Blog Ambition: Fashion, Feelings, and the Political Economy of the Digital Raced Body”, in: *Camera Obscura* 2011 Volume 26, Number 1 76: 1-37
- Petersson McIntyre, Magdalena (2009):
“Genus, sportmode och flexibla fibrer” in: Gradén, Lizette & Petersson McIntyre, Magdalena (red.) *Modets metamorfoser*, s. 30-54
- Raun, Tobias (2012):
Out online: trans self-representation and community building on YouTube, PhD-
afhandling, Roskilde Universitet
- Raun, Tobias (2015):
“Videoblogging as a Vehicle of Transformation: Exploring the Intersection between Trans Identity and Information Technology”, in: *International Journal of Cultural Studies*, May vol. 18 no. 3, pp. 365-378
- Reed, Adam (2005):
“My blog is me’: Texts and persons in UK online journal culture (and anthropology)”, *Ethnos: Journal of Anthropology*, 70:2, 220-242
- Rettberg, Jill Walker (2013):
Blogging, Cambridge: Polity Press
- Rettberg, Jill Walker (2014):
Seeing Ourselves Through Technology: How We Use Selfies, Blogs and Wearable Devices to See and Shape Ourselves, Palgrave Macmillan
- Rocamora, Agnès (2011):
“Personal Fashion Blogs: Screens and Mirrors in Digital Self-portraits”, in: *Fashion Theory*, Volume 15, Issue 4, pp. 407-424
- Rocamora, Agnès (2012):
Hypertextuality and Remediation in the Fashion Media, in: *Journalism Practice*, 6:1, 92-106

- Rocamora, Agnès & Emanuela Mora (2015):
“Letter from the Editors: Analyzing Fashion Blogs— Further Avenues for Research”, in: *Fashion Theory*, Volume 19, Issue 2, pp. 149-156
- Scott Sørensen, Anne (2008):
“Den intime blog: autenticitet, affekt og etik”, working paper
- Senft, Theresa M. (2008):
Camgirls: Celebrity and Community in the Age of Social Networks, New York: Peter Lang
- Senft, Theresa M. (2012):
“Microcelebrity and the Branded Self,” In: Jean Burgess and Axel Bruns (Eds.), *A Companion to New Media Dynamics*. Malden, MA: Blackwell. 2012 pp 346-354
- Simmel, Georg (1998) [1911]:
“Moden”, in: *Hvordan er Samfundet Muligt*, København: Gyldendal
- Stage, Carsten (2014):
“The Entrepreneurial Illness Blogger: On Entrepreneurial Illness Communication and the Transformative Potential of Public Affect” in: Britta Timm Knudsen; Dorthe Refslund Christensen; Per Blenker (Eds.), *Enterprising Initiatives in the Experience Economy*, New York: Routledge, s. 168-186
- Stage, Carsten (2015):
“Sygdom på sociale medier: som biologisk medborgerskab og affektivt arbejde”, in: *K & K*, Vol. 43, nr. 120, 2015, pp. 103-124
- Sundén, Jenny (2001):
“What happened to Difference in Cyberspace? The (Re)turn of the She-Cyborg, in: *Feminist Media Studies*, 1:2, 215-232, London: Routledge
- Sundén, Jenny (2003):
Material virtualities, New York: Peter Lang
- Svenningsson Elm, Malin (2009):
“How do Various Notions of Privacy Influence Decisions in Qualitative Internet Research”, in: A. N. Markham & N. K. Baym (Eds.): *Internet Inquiry: Conversations about Method*, Thousand Oaks, CA: Sage

Søndergaard, D.M. (2006):

Tegnet på Kroppen, København: Museum Tusulanums Forlag, 2006

Thomsen, Bodil Marie Stavning (2012):

“Signaletic, haptic and real-time material”. *Journal of Aesthetics and Culture*, 4

Turkle, Sherry (1995):

Life on the Screen: Identity in the Age of the Internet, New York: Simon & Schuster
Paperbacks

Walker, Jill (2005):

“Weblog,” in: *Encyclopedia of Narrative Theory*. Eds. David Herman, Manfred
Jahn and Marie-Laure Ryan. London and New York: Routledge, p 45.

Zylinska, Joanna (2009):

Bioethics. In the Age of New Media, Cambridge and London: The MIT Press

APPENDIKS

OVERSIGT OVER DE ANALYSEREDE BLOGS

At lave en oversigt over som denne går på mange måder i konflikt med afhandlingens processuelle forståelse af bloggen. En oversigt vil nemlig være et nedslag i tid og vil dermed ikke medregne udviklingen over tid. Dertil vil oversigten vil også være ufuldstændig, fordi Fie Laursen har slettet store dele af sin blog. Når jeg alligevel vil inkludere denne oversigt i afhandlingen her, skyldes det, at analyserne er baseret på nedslag i de enkelte blogs, og denne oversigt vil kunne være med til at situere analyserne.

SOFIES BLOG

Aktiv periode: 2009-2015

Likes på Facebook: ca. 5000 . Dette tal har været cirka tredoblet, mens Sofie bloggede
Følgere på Instagram: ca. 16.000
Abonnenter på Bloglovin: ca. 18.000

Frekvens: Bloggede hver dag, udgav typisk indlæg hver morgen

2009-2010:

Sofie delte sit påklædning, sit forbrug af mode, sin hverdag med arbejde, livet med sin kæreste. Bloggen blev i 2010 til en del af magasinet Womans online-profil. Sofie bloggede også om de første pr-events, hun går til.

2011-2012:

Bloggen blev en del af blogkollektivet Looklab. Sofie deler stadig sit forbrug af mode og andre livsstilsprodukter. Vi hører stadig om hendes hverdag med kæreste, men nu også om studiestart, studieliv. De første kommercielle indlæg optræder på bloggen. Sofies Blog er en af de mest-læste danske modeblogs.

2013-2014:

Sofie fortsætter sit fokus på sin hverdag, men indleder samtidig nogle større kommercielle samarbejder. Det mest iøjnefaldende med highstreet-brandet Envii (indledt i slutningen af 2012), hos hvem Sofie selv designer seks kollektioner. Dertil får bloggen

også mere privat karakter, idet Sofie tager på udveksling til Amsterdam og efterfølgende bryder med sin kæreste gennem mange år. I 2014 forlod Sofies Blog blogkollektivet Looklab og satte bloggen op på eget domæne. Derefter skrues der ned for det kommercielle aspekt ved bloggen.

2015:

Sofies Blog er stort set ikke kommerciel længere, men Sofies personlige forbrug står stadig i centrum. Dertil er bloggen blevet mere personlig. Der er flere indlæg om Sofies overvejelser om fremtiden efter studiet. Sofie opdaterer senest sin blog i marts 2015.

GINA JAQUELINE

Aktiv periode: 2009-2014

Likes på Facebook: GJ har kun privatprofil

Følgere på Instagram: ca. 3.600 (GJ har luget ud i sine følgere og gjort sin profil privat)

Abonnenter på Bloglovin: ca. 1.700 – et tal der har været højere, mens GJ bloggede.

Frekvens: Ujævn. Bloggede i perioder meget; flere indlæg om dagen. Men der kunne også ofte gå flere dage uden blogging.

2009-2010

Fra bloggens opstart er den domineret af et fokus på mode, livsstil og natteliv. Modeindlæggene indtager en prominent plads, men også festerne fylder en del. Gina Jaqueline fortæller indirekte om sine parforhold og venner gennem festerne og hverdagslivet. Ofte kreerer Gina Jaqueline lange poetiske billede-montager, som hun kalder inspirationsindlæg. Det er også i denne periode Gina Jaqueline for første gang introducerer sin spiseforstyrrelse og får forstørret sine læber.

2011-2012

Gennem denne periode fylder mode og fest stadig. Derudover begynder Gina Jaqueline også at arbejde som stylist til fotoshoots. I 2011 vinder Gina Jaqueline prisen som årets modeblogger. I slutningen af 2012 får Gina Jaqueline hovedrollen i en spillefilm.

2013-2014

Bloggen er domineret af mode, men fester fylder ikke så meget mere. Gina Jaqueline fortæller ofte om øvning og skydning i forbindelse med filmen, hun er castet til. Dertil fortæller hun også om små kreative projekter, hun begiver sig i kast med sammen med venner og bekendte.

SIDSEL OG LASSE

Periode: 2009- stadig aktiv

Likes på Facebook: Bloggen har ingen side på Facebook, men de har hver især private profiler

Abonnenter på Bloglovin: ca. 3.900

Følgere på Instagram:

Sidsel: ca. 3.000

Lasse: ca. 3.800

Frekvens: Blogger hver dag, ofte flere indlæg om dagen. Efter de begge har fået fuldtidsjobs udgives der kun et indlæg om dagen.

2009-2010

Bloggen blev opdateret ofte. Tit tre til fire indlæg om dagen. Bloggen var her domineret af ny-erhvervelser inden for tøj, smykker, skønhed. Tips til bylivet i Århus optræder også med mellemrum. I 2010 rykker bloggen over på Bloggers Delight.

2011-2012

Bloggen begynder at være mere kommerciel med sponsorerede indlæg og affiliate links. Bloggens ryggrad er stadig ny-erhvervelser og forbrug. Men Sidsel og Lasse begynder at være mere blogge om mere personlige forhold. Fx da Sidsel tager på udveksling i Sydney, og parret sætter deres forhold på pause bliver læserne indviet i overvejelserne, der lå til grund for bruddet (og deres senere genoptagede forhold). Sidsel og Lasse fortæller også om deres studier.

2013-2014

Bloggen fortsætter med at have et fokus på forbrug og livsstil. Dertil udbygger Sidsel og Lasse den mere personlige del af bloggen med indlæg om deres uddannelser, forventninger til fremtiden, forvaltningen af deres privatøkonomi og ikke mindst deres parforhold, som de bl.a. adresserer i en serie af indlæg, der beskriver deres parforhold år for år. 2013 er også året, hvor det sponsorerede indhold for alvor begynder at fylde på bloggen.

2015

Både Sidsel og Lasse er færdige med deres uddannelser, og har begge fået fuldtidsjobs. Rejser, mad, tøj og personlige indlæg fylder stadig på bloggen. Der er stadig meget sponsoreret indhold på bloggen.

MARIE JEDIG

Periode: 2010- stadig aktiv

Likes på Facebook: 12.000

Følgere på Instagram: ca. 39.000

Abonnenter på Bloglovin: ca. 14.000

Frekvens: Blogger hver dag. Ofte flere indlæg om dagen.

2010-2011

De første år af bloggens levetid fokuserede Marie primært på forbrug af mode, mens hendes hverdag spillede en mere tilbagetrukket rolle, men hun fortalte dog sporadisk om sin hverdag og om veninder. I 2011 blev Vilde Kaniner, som bloggen hed på daværende tidspunkt, en del af Bloggers Delight.

2012-2013

I denne periode blev bloggen professionaliseret yderligere. Mængden af sponsoreret indhold tog til, og Marie begyndte at deltage i en lang række forskellige photoshoots for samarbejdspartnere. Bloggens fokus var stadig på forbrug, og i denne periode Maries lillesøsters blog blev også en del af Bloggers Delight og blev således en indgang til at tale om mere personlige relationer.

2014-2015

Bloggen præsenterer både kommercielle indlæg og bloggen begynder at tage mere personlige emner op. Bl.a. bruddet med en kæreste og senere introduktionen af en ny kæreste, sit forhold til hårde stoffer, om at bo alene osv.. Bloggen er meget visuel og har fokus på luksuriøst forbrug, og er en af de mest professionelle og kommercielle blogs på Bloggers Delight. I 2014 vandt Vilde Kaniner prisen Årets Visuelle Koncept til modebloguddelingen.

FIE LAURSEN

Periode: 2012- stadig aktiv

Frekvens: Ujævn. Ofte blogger Fie hver dag, men i perioder

2016

Likes på Facebook: 89.000

Følgere på Instagram: ca. 146.000

Abonnenter på Bloglovin: ca. 5.000

2011-2012

Uploadede videoen "Min ærlighed", som gik viralt. Fie Laursen blev derefter eksponeret i morgen- og aften-tv. Fie oprettede efterfølgende sin blog og blev i slutningen af 2011 en del af Bloggers Delight. I bloggens første år lå bloggens fokus på Fies historie som mobbeoffer, samt de emotionelle følger af dette.

2013-2014

I denne periode følger man stadig sporet, hvori Fie fortæller om de følelsesmæssige konsekvenser ved at være blevet mobbet, men bloggen bliver også stigende grad kommerciel og får et stærkt fokus på forbrug. Det er også i denne periode, Fie begynder at fortælle om sin spiseforstyrrelse på bloggen. Dertil begynder Fie at deltage i presseevents, prisuddelinger, pladereceptioner mv., som hun rapporterer om på bloggen. Hendes person og blog bliver også genstand for tabloidpressens interesse.

2015

I denne periode fylder bloggen primært af indlæg, der har et modedefokus, mens også Fie Laursen deltager i Paradise Hotel, og senere bliver hun involveret i mere reality-tv. Fie begynder også at fokusere mere på andre platforme (YouTube, SnapChat og Instagram) og bloggen bliver ikke opdateret helt så regelmæssigt mere. Hun begynder at omtale bloggen som sit arbejde.

DANSK RESUMÉ

I denne PhD-afhandling udforskes relationen mellem krop og medier. Afhandlingens case er modebloggen, og fem danske modeblogs bliver analyseret. I afhandlingen fremføres hovedargumentet, at krop og blog foldes ind i hinanden og bliver til gennem et samspil. Dette belyses og diskuteres i afhandlingens fire analyser, der leder frem til afhandlingens centrale begreb 'blogkroppen', der dækker over foldningen af krop og medie. Teoretisk er afhandlingen placeret inden for feministisk teori om performativitet, krop og materialitet og bygger på tænkere som Judith Butler, Donna Haraway og Karen Barad. Således tager afhandlingen afsæt i et flydende kropsbegreb, der destabiliserer de traditionelle grænslægninger for kroppen. Kroppen forstås som et performativ og bliver til gennem komplekse materielt-diskursive processer. Tilsvarende er afhandlingens forståelse af medier flydende. De kan tilskrives agens og formidler ikke bare "virkeligheden", men indgår som en aktør i den og bliver derved *performative* medier. Afhandlingens teoretiske ramme bliver udviklet i samspil med en række kritiske medieteoretikere, der problematiserer grænserne mellem medier og mennesker. Mest fremtrædende i afhandlingen er Sarah Kember, Joanna Zylinska, N. Katherine Hayles og Jenny Sundén. Metodisk (og tematisk) udspringer afhandlingen af en bred humanistisk læsning af tekster. Afhandlingens tilgang til modebloggen er således gået via det digitale, gennem selve bloggen som tekst.

Gennem fire analysekapitler belyser afhandlingen, hvordan kroppen på bloggen er en plastisk krop, der kan forandres og formes som en del af et selvprojekt. I afhandlingens første analyse belyses det, hvordan modebloggens krop kan være en arkaisk og ufleksibel krop, der forsøger at undgå en indfoldning i mediet. Gennem en analyse af to bloggers kropslige performances, hvor den ene anvender før- og efterbilledets logik, mens den anden poserer ironisk i tøj, der italesættes som "råt", belyses det, hvordan mediet anses for at være dokumenterende og formidlende.

I afhandlingens anden analyse belyses det, hvordan blogkroppen opstår gennem en foldning af krop og medie. Gennem en analyse af en modebloggers kropslige tilblivelse gennem brug af moden, et plastisk kirurgisk indgreb samt modebloggerens spiseforstyrrelse fastslås det, at kroppen bliver til i samspil med selve det digitale medie. Især de digitale billeder og interfacet viser sig at være en indgang til foldningen og tilblivelsen af blogkroppen, hvor kroppen bliver til gennem en lang række intertekstuelle referencer til fx modefotografi og pro-ana-billeder. I modsætning til den første analyse bliver mediet på denne blog anvendt som ressource i fremskrivningen af subjektet og kroppen på bloggen. I afhandlingens to sidste analyser bliver to modeblogs behandlet. Her forstås modebloggerne og deres kroppe i kontekst af en celebrity-kultur, som delvist overvåger og disciplinerer kvindekroppe. I denne analyse udforskes også mekanismerne, hvorigennem modebloggerne anvender bloggens subjektivisering som platform for entreprenørskab.

ENGLISH SUMMARY

This PhD dissertation has explored the relationship between body and media. It offers insight in the empirical case of fashion blogs, and thus five Danish fashion blogs have been analysed. The dissertation has carried forward the main argument that the body and blog are folded into one another and come into being through interplay. This assertion is illustrated and discussed in four analyses using the key concept of the dissertation: ‘the blog body’, meaning the folding of the body and the media. Theoretically, the dissertation positions itself within feminist theory of performativity, body and materiality by thinkers such as Judith Butler, Donna Haraway and Karen Barad. Thus, the dissertation is based on a fluid concept of the body. A concept that destabilizes the conventional boundaries of the body. The body is understood as performative and it is created through complex material-discursive processes. Similarly, the understanding of media in the dissertation is fluent too. Through this conceptualization media can be attributed agency, and media not just communicates and documents “reality”, but it obtains status as an agent with agency, thus becoming *performative* media. The theoretical framework of the dissertation is further built upon a number of critical media theorists, who problematize the boundaries between media and people. Most prominent in the dissertation are Sarah Kember, Joanna Zylinska, N. Katherine Hayles and Jenny Sundén. Methodologically, the dissertation arrives, from a broader tradition of text reading from within the Humanities. The dissertation’s approach to the fashion blog is through the digital media, through the blog as text.

Through four analytical chapters the dissertation illustrates how the body in the blog is plastic and can be changed and formed as part of a self project. The first analysis illustrates how the body of the fashion blog can be an archaic and inflexible body that seeks to avoid the folding into the medium. Through an analysis of two bloggers’ bodily performances it is illustrated how the medium is considered to be documenting and communicating. One blogger uses the logic of the before and after picture, while the other poses ironically in clothes that are articulated as “raw”.

The second analysis illustrates how the blog body emerges through a folding of the body and the media. By analysing one fashion blogger’s bodily becoming through the use of clothes, plastic surgery, and the blogger’s eating disorder, it is concluded that the body comes into being through interplay with the digital media. In particular the digital images and the interface of the blog prove to be a starting point for the folding and shaping of the blog body, in which the body is shaped through numerous inter-textual references to fashion photography and pro-ana pictures. In contrast to the first analysis, the medium on this blog is used as a resource in the becoming of the subject and the body of the blog.

The third and fourth analyses explore two different fashion blogs. Here the fashion bloggers and their bodies are understood in the context of a celebrity culture, which partly monitors and disciplines female bodies. These analyses also look into the mechanisms through which fashion bloggers use the subjectification of the blog as a platform for entrepreneurship.

